SYLVIA DAY

ÎMPLINIREA

Capitolul 1

Taximetriştii din New York sunt o specie aparte. Fără pic de teamă, gonesc şi virează brusc pe străzile aglomerate, cu un calm supraomenesc. Ca să nu-mi pierd mințile, mă obişnuisem să stau cu ochii în ecranul telefonului, în loc să mă uit la maşinile care treceau la numai câțiva centimetri de noi. De fiecare dată când făceam greşeala să le privesc, mă trezeam că împing puternic cu piciorul drept în podea, încercând instinctiv să apăs pe frână.

De data aceasta însă, nu aveam nevoie de nimic care să-mi distragă atenția. Mă simțeam lipicioasă de sudoare, după ora istovitoare de Krav Maga, iar mintea mi se învârtea ca un titirez în jurul gândului la ce făcuse omul pe care îl iubeam.

Gideon Cross. Numai numele lui era de ajuns ca să-mi facă trupul, strâns încorsetat în haine, să tânjească fierbinte după el. Din prima clipă când îl zărisem – când privisem dincolo de înfățişarea-i uluitoare şi imposibil de perfectă, intuind omul întunecat şi primejdios din el –, simțisem atracția pe care mi-o provoca faptul că întâlnisem cealaltă jumătate a mea. Aveam nevoie de el cum avem nevoie de bătăile inimii mele, iar el se pusese într-o primejdie imensă, riscând *totul*... pentru mine.

Sunetul unui claxon mă aruncă înapoi în prezent. Prin parbrizul

SYLVIA DAY

ÎMPLINIREA

Capitolul 1

Taximetriştii din New York sunt o specie aparte. Fără pic de teamă, gonesc şi virează brusc pe străzile aglomerate, cu un calm supraomenesc. Ca să nu-mi pierd minţile, mă obişnuisem să stau cu ochii în ecranul telefonului, în loc să mă uit la maşinile care treceau la numai câţiva centimetri de noi. De fiecare dată când făceam greşeala să le privesc, mă trezeam că împing puternic cu piciorul drept în podea, încercând instinctiv să apăs pe frână.

De data aceasta însă, nu aveam nevoie de nimic care să-mi distragă atenţia. Mă simţeam lipicioasă de sudoare, după ora istovitoare de Krav Maga, iar mintea mi se învârtea ca un titirez în jurul gândului la ce făcuse omul pe care îl iubeam.

Gideon Cross. Numai numele lui era de ajuns ca să-mi facă trupul, strâns încorsetat în haine, să tânjească fierbinte după el. Din prima clipă când îl zărisem – când privisem dincolo de înfăţişarea-i uluitoare şi imposibil de perfectă, intuind omul întunecat şi primejdios din el –, simţisem atracţia pe care mi-o provoca faptul că întâlnisem cealaltă jumătate a mea. Aveam nevoie de el cum avem nevoie de bătăile inimii mele, iar el se pusese într-o primejdie imensă, riscând *totul*... pentru mine.

Sunetul unui claxon mă aruncă înapoi în prezent. Prin parbrizul maşinii, am zărit zâmbetul de un milion de dolari al colegului meu de apartament lăfăindu-se pe un autobuz. Buzele lui Cary Taylor aveau o curbură îmbietoare, iar silueta lui înaltă şi zveltă bloca intersecţia. Taximetristul claxona fără oprire de parcă zgomotul pe care-l făcea ar fi putut să deblocheze drumul.

Nici gând, însă. Cary nu se clintea, şi nici eu. Stătea într-o rână, cu pieptul şi picioarele goale, descheiat la blugi, astfel încât i se vedeau atât banda elastică de la lenjeria de corp, cât şi liniile unduitoare ale muşchilor abdominali. Părul castaniu-închis îi era ciufulit într-un mod foarte sexy, iar în ochii de smarald îi sclipea o luminiţă şăgalnică.

Şi, deodată, am fost izbită de înţelegerea faptului că trebuia să-i ascund acest secret întunecat celui mai bun prieten al meu.

Cary era piatra mea de hotar, era vocea conştiinţei mele, umărul preferat pe care mă sprijineam – şi un frate pentru mine, în toate sensurile cu putinţă. Uram gândul că trebuia să-i ascund ce făcuse Gideon pentru mine. Voiam cu disperare să vorbesc despre cele întâmplate, să fiu ajutată să înţeleg, însă n-aveam cum să pot vorbi vreodată cu cineva. Până şi terapeutul nostru ar fi fost obligat, atât etic, cât şi legal, să nu păstreze tăcerea asupra acestei confidenţe.

Un poliţist de la circulaţie, solid, îmbrăcat într-o vestă reflectorizantă, îşi făcu deodată apariţia şi începu să facă semne autobuzului să elibereze intersecţia, dând autoritar din mână şi fluierând preocupat. Ne-a făcut apoi semn cu mâna înmănuşată în alb să trecem prin intersecţie, chiar înainte să se schimbe culoarea semaforului. M-am lăsat la loc pe spătar, legănându-mă, cu mâinile înfăşurate în jurul taliei.

Drumul pietruit de la apartamentul penthouse al lui Gideon, de pe Fifth Avenue, până la mine era scurt, dar aveam impresia că ţine o veşnicie. Informaţia pe care

detectivul de poliţie Shelley Graves mi-o împărtăşise cu doar câteva ore înainte îmi schimbase viaţa.

Şi mă şi forţase să mă smulg de lângă singura fiinţă lângă care aveam nevoie să fiu.

Nu rămăsesem cu Gideon pentru că nu puteam să am încredere în motivele lui Graves. Nu puteam să nu mă gândesc că poate îmi dezvăluise suspiciunile ei doar ca să vadă dacă aveam să alerg la el şi să-i demonstrez că despărţirea lui de mine fusese o minciună bine ticluită.

Dumnezeule! Ghemul de emoţii care pusese stăpânire pe mine îmi făcea inima să bată nebuneşte. Gideon avea nevoie de mine acum – la fel de mult, dacă nu şi mai mult decât aveam eu nevoie de el –, dar, cu toate acestea, plecasem. Tristeţea din ochii lui, în timp ce uşile liftului său privat se închideau între noi, mă sfâşiase pe dinăuntru.

Gideon.

Taxiul dădu un colţ şi opri în faţa clădirii unde locuiam. Portarul de noapte deschise uşa taxiului înainte să-i pot spune şoferului să întoarcă şi să mă ducă înapoi, iar aerul înăbuşitor de august dădu năvală în maşină, izgonind răcoarea aerului condiţionat.

— Bună seara, domnişoară Tramell!

Portarul mă salutase ducându-şi în acelaşi timp mâna la chipiu, iar acum aştepta răbdător să plătesc cu cardul. După ce am terminat, i-am acceptat mâna să mă ajute să cobor din maşină, simţindu-l cum îmi măsoară discret cu privirea chipul brăzdat de urmele lacrimilor. I-am zâmbit, ca şi cum m-aş fi simţit nemaipomenit, şi m-am îndreptat fără întârziere spre lift, făcându-le grăbită cu mâna celor de la recepţie.

— Eva!

Am întors capul, zărind o brunetă subţirică, într-o bluză şi o fustă elegante, care se ridicase în picioare în hol. Părul negru i se revărsa în bucle pe umeri, şi pe buzele zâmbitoare avea un ruj roz strălucitor. M-am încruntat uşor, căci n-o cunoşteam.

— Da? am întrebat, cuprinsă brusc de nelinişte. În ochii ei negri sclipea ceva lacom, care mă punea în gardă. Deşi mă simţeam frântă şi probabil aşa şi arătam, mi-am îndreptat umerii şi am privit-o drept în faţă.

— Deanna Johnson, se prezentă ea, întinzându-mi rapid o mână cu manichiura perfectă. Sunt reporter liber-profesionist.

— Bună! am răspuns, nelămurită.

— Nu trebuie să fii bănuitoare, râse ea. Aş dori doar să stăm de vorbă câteva minute. Am adus o poveste la care lucrez acum şi ajutorul tău mi-ar fi de folos.

— Fără supărare, pur şi simplu nu-mi vine în minte nici un lucru despre care aş vrea să stau de vorbă cu un reporter.

— Nici măcar despre Gideon Cross?

Am simţit cum mi se ridică părul pe ceafă.

— Cu atât mai mult despre el.

Din moment ce era unul dintre primii douăzeci şi cinci de bogătaşi ai lumii, având un portofoliu imobiliar în New York atât de imens, că-ţi stătea mintea în loc, Gideon era mereu o ştire. Dar tot o ştire era şi faptul că-mi dăduse papucii şi se cuplase din nou cu fosta lui logodnică.

Deanna îşi încrucişă braţele, iar mişcarea îi puse în evidenţă decolteul; observasem acest lucru numai pentru că mă uitam din nou la ea, cu mai multă atenţie.

— Ei, hai! încercă ea să mă linguşească. Pot să nu-ţi menţionez deloc numele, Eva. N-o să folosesc nici un indiciu care să ducă la identificarea ta. E şansa ta să plăteşti şi tu ceva din poliţe.

Eu aveam senzaţia că aveam un pietroi în stomac. Era exact genul lui Gideon – înaltă, zveltă, cu părul negru şi pielea aurie. Atât de diferită de mine.

— Eşti sigură că vrei s-o iei pe drumul ăsta? am întrebat-o încet, intuind cu siguranţă că şi-o trăsese cu iubitul meu cândva, în trecut. Nu e genul cu care aş vrea să mă pun rău.

— Ţi-e frică de el? veni replica ei. Mie nu-mi e. Banii lui nu-i dau dreptul să facă tot ce-i trece prin cap.

Am respirat adânc, încet, şi mi-am amintit momentul când doctorul Terrence Lucas – încă unul care era la cuţite cu Gideon – îmi spusese ceva similar. Acum, când ştiam de ce era capabil Gideon, cât de departe mersese ca să mă apere, puteam totuşi să răspund cinstit şi fără rezerve:

— Nu, nu mi-e frică. Dar am învăţat să aleg pentru ce mă lupt. Cea mai bună răzbunare e să-mi văd de viaţa mea.

— N-avem toate câte un star rock pe lista de aşteptare.

— Cum zici tu!

Şi am oftat, în forul meu interior, auzind-o cum face aluzie la fostul meu iubit, Brett Kline, solistul unei trupe rock şi unul dintre cei mai sexy şase bărbaţi pe care îi întâlnisem vreodată. Ca şi Gideon, şi el radia sex-appeal, ca un munte de foc. Dar, spre deosebire de Gideon, nu era iubirea vieţii mele. N-aveam să mă mai întorc niciodată la el.

— Uite ce este, făcu Deanna, în timp ce scotea o carte de vizită dintr-un buzunar al fustei, o să-ţi dai seama destul de curând că Gideon Cross s-a folosit de tine ca s-o facă pe Corinne Giroux destul de geloasă, încât să se întoarcă la el. Când o să te prinzi, sună-mă! Te aştept.

Am luat cartea de vizită.

— Ce te face să crezi că aş şti ceva ce merită spus?

Ea îşi arcui buzele senzuale într-un surâs.

— Faptul că, indiferent ce motivaţie ar fi avut Cross să se cupleze cu tine, l-ai cam prins. Omul de gheaţă s-a topit un pic pentru tine.

— Poate că aşa a fost, dar acum s-a terminat.

— Asta nu înseamnă că nu ştii nimic, Eva. Eu pot să te ajut să-ţi dai seama ce este demn să devină o ştire.

— Ce anume te interesează?

Blestemată să fiu dacă aveam să stau cu mâinile încrucişate când cineva se lua de Gideon. Dacă era hotărâtă să-l ameninţe, la fel de hotărâtă eram şi eu să-i ţin piept.

— Omul ăsta are o latură întunecată.

— Păi nu are oricine?

Oare ce văzuse la Gideon? Ce-i dezvăluise el, în timpul... asocierii lor? Dacă existase aşa ceva. Nu ştiam dacă aveam să ajung vreodată la un punct în care gândul că Gideon fusese în situaţii intime cu o altă femeie n-avea să-mi mai trezească gelozia feroce.

— Ce-ar fi să mergem undeva, ca să stăm de vorbă? propuse ea, linguşitoare.

Am aruncat o privire spre angajatul de la recepţie, care se prefăcea, în mod politicos, că ne ignoră. Eram mult prea zguduită emoţional ca să pot să mă descurc cu Deanna şi încă nu-mi revenisem din conversaţia pe care o avusesem cu detectivul Graves.

— Poate cu altă ocazie, am refuzat-o, lăsând totuşi deschisă o portiţă, pentru că voiam să stau cu ochii pe ea.

Ca şi când ar fi simţit că nu sunt în largul meu, Chad, unul dintre angajaţii din tura de noapte la recepţie, se apropie de noi.

— Domnişoara Johnson pleacă imediat, i-am zis, relaxându-mă în mod conştient. Dacă detectivul Granger nu fusese în stare să-l prindă cu nimic pe Gideon, o reporteriţă enervantă, care lucra pe cont propriu, n-avea cum să facă o treabă mai bună.

Din păcate, ştiam ce fel de informaţii se puteau scurge de la poliţie şi cât de des se întâmpla aşa ceva. Tatăl meu, Victor Reyes, era poliţist şi auzisem de la el o grămadă pe tema asta.

M-am îndreptat către lifturi.

— Noapte bună, Deanna!

— O să fiu prin preajmă, strigă ea în urma mea.

Am urcat în lift şi am apăsat butonul pentru etajul meu. În timp ce uşile se închideau, m-am sprijinit, epuizată, de balustradă. Trebuia să-l avertizez pe Gideon, dar n-aveam deloc cum să-l contactez, fără să fiu urmărită.

Gheara pe care o simţeam în piept se făcu mai dureroasă. Relaţia noastră era cu totul dată peste cap. Nici măcar nu puteam să ne vorbim.

Am ieşit din lift şi am intrat în apartament, străbătând livingul spaţios, ca să-mi las geanta pe unul dintre scaunele de la barul din bucătărie. Priveliştea Manhattanului, care mi se oferea prin ferestrele înalte din tavan până în podea, nu mă mai impresionă deloc. Eram prea agitată ca să-mi mai pese unde mă aflu. Pentru mine, nu mai conta decât că nu sunt cu Gideon.

M-am îndreptat spre dormitorul meu şi pe hol, din camera lui Cary, am auzit sunetul unei muzici în surdină. Oare avea musafiri? Şi dacă da, pe cine? Prietenul meu cel mai bun hotărâse să jongleze cu două relaţii amoroase – una cu o femeie care îl accepta aşa cum era, iar cealaltă cu un bărbat care ura faptul că Cary era cuplat şi cu altcineva.

În baie, mi-am aruncat hainele pe podea şi m-am îndreptat spre duş. În timp ce mă săpuneam, gândul îmi zbura neîncetat la toate clipele când făcusem duş împreună cu Gideon, la momentele când patima pe care o aveam unul pentru celălalt ne aruncase în partide înfierbântate de amor. Îmi era îngrozitor de dor de el. Aveam nevoie de atingerea lui, de dorinţa lui, de dragostea lui. Tânjeam atât de tare după toate acestea, că mă simţeam parcă devorată pe dinăuntru, aproape isterică, fără să-mi pot găsi liniştea. N-aveam nici o idee cum aş mai fi putut să adorm, când nici nu ştiam dacă aveam să pot vorbi din nou cu Gideon. Aveam atâtea lucruri să ne spunem...

M-am înfăşurat într-un prosop şi am ieşit.

Gideon stătea în dormitorul meu, cu uşa închisă. La vederea lui, am avut o reacţie atât de puternică, încât parcă aş fi primit o lovitură fizică. Mi s-a oprit respiraţia şi inima mi-a tresărit, luând-o din loc nebuneşte, căci tot trupul meu reacţiona la vederea lui aruncându-se parcă spre el. Aveam senzaţia că nu-l mai văzusem de ani întregi, nu doar de numai o oră.

Îi dădusem o cheie, însă el era proprietarul clădirii. Datorită acestui avantaj, putuse să ajungă la mine fără să lase nici o urmă... la fel cum se petrecuse şi în cazul lui Nathan.

— E periculos pentru tine să vii aici, am început, fără să mă pot împiedica să nu fiu topită de încântare că o făcuse. Îl sorbeam din priviri, cercetându-i cu lăcomie silueta zveltă şi umerii laţi.

Avea nişte pantaloni de trening negri şi un tricou inscripţionat cu Columbia, care îmi plăcea foarte mult, iar combinaţia asta îl făcea să arate ca un tânăr de douăzeci şi opt de ani, cum şi era, nu ca mogulul miliardar pe care îl cunoşteau ceilalţi oameni. Îşi trăsese pe ochi o şapcă a celor de la Yankees, însă umbra pe care i-o arunca aceasta pe chip nu-i ascundea deloc strălucirea ochilor albaştri, care mă ţintuiau cu ferocitate; buzele senzuale aveau un contur întunecat.

— N-am putut să stau departe de tine.

Gideon Cross era un bărbat imposibil de frumos, atât de arătos, că oamenii se opreau din drum să se uite după el când îl vedeau. Îl considerasem cândva un zeu al sexului, iar performanţele lui atât de dese şi pline de patimă îmi dovedeau că am dreptate, dar acum ştiam că e şi mult prea uman. Fusese distrus, la fel ca şi mine.

Sorţii erau împotriva noastră, ca pereche.

Un oftat adânc mi-a scăpat din piept, căci trupul meu reacţiona la apropierea lui. Deşi se afla la câţiva metri de mine, puteam să simt atracţia năvalnică, magnetul care mă trăgea fără să mă pot opune spre cealaltă jumătate a sufletului meu. Aşa se petrecuse totul încă de la prima noastră întâlnire, amândoi eram atraşi inexorabil unul spre altul. Amândoi crezuserăm, în mod greşit, că această atracţie reciprocă şi feroce este doar patimă sexuală, până când am înţeles că, de fapt, nu putem să respirăm unul fără altul.

Mi-am impus cu greu să nu mă arunc în braţele lui, unde îmi doream cu atâta disperare să fiu. Însă el era prea calm, mult prea reţinut. Aşa că am aşteptat nerăbdătoare un semn de la el.

Dumnezeule, cât de mult îl iubeam!

El rămăsese cu pumnii încleştaţi.

— Am nevoie de tine.

Am simţit cum mă străbate un fier roşu de dorinţă la auzul răguşelii din glasul lui, atât de plină de căldură, de delicii.

— Nu-i nevoie să pari aşa de fericit din cauza asta, l-am tachinat, deşi aproape că nu-mi puteam găsi suflarea, încercând să-l înveselesc puţin, înainte să vină spre mine.

Îl iubeam cu sălbăticie, îl iubeam cu tandreţe. Aş fi acceptat oricât ar fi vrut să-mi ofere din el, însă trecuse atât de mult timp... Începusem deja să simt furnicături pe piele, să mă încordez în aşteptare, tânjind disperată după atingerea lui lacomă şi plină de veneraţie. Mi-era teamă de ce s-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi repezit la mine cu toată forţa, când eram atât de înfometată după trupul lui. Probabil că ne-am fi sfâşiat unul pe altul.

— Mă omoară, articulă el, cu greu. Să nu fiu cu tine. Să-mi fie dor de tine. Mă simt ca şi cum sănătatea mea mintală depinde de tine, Eva, şi tu vrei să fiu fericit cu asta?

Mi-am umezit buzele uscate cu limba, făcându-l astfel să geamă şi să mă umple de fiori.

— Ei bine... eu sunt fericită cu asta.

Tensiunea din trupul lui se micşoră vizibil. Probabil că fusese cumplit de îngrijorat de felul în care aveam să reacţionez la ceea ce făcuse pentru mine. Şi, ca să fiu sinceră, şi eu fusesem foarte îngrijorată. Oare recunoştinţa mea faţă de el însemna că eram mai zdruncinată decât îmi dădusem seama?

Apoi mi-am amintit mâinile fratelui meu vitreg pe mine... greutatea corpului său, care mă ţintuia de saltea... durerea

sfâşietoare dintre picioare, în timp ce se mişca în mine, fără încetare.

M-a cuprins iar un tremur de furie. Şi dacă faptul că mă bucuram că nemernicul murise mă făcea o ciudată, atunci aşa să fie!

Gideon trase cu putere aer în piept şi începu să-şi frece pieptul în zona inimii, ca şi cum ar fi simţit durere acolo.

— Te iubesc, i-am spus, cu ochii înotând în lacrimi. Te iubesc atât de mult!

— Îngeraş! exclamă el şi, dintr-un pas, ajunse lângă mine, lăsându-şi cheile să cadă pe covor şi înfigându-şi amândouă mâinile în părul meu ud. Tremura tot, iar eu am început să plâng, copleşită de înţelegerea nevoii lui imense de mine.

Gideon îmi dădu capul pe spate şi puse stăpânire pe gura mea cu o patimă arzătoare, gustându-mă încet şi profund. Pasiunea şi foamea lui de mine îmi explodau în simţuri, făcându-mă să scâncesc, agăţându-mă cu mâinile de tricoul lui. Gemetele lui de răspuns vibrau până în străfundurile mele, întărindu-mi sfârcurile şi înfiorându-mi toată pielea. Simţeam cum mă topesc în el; i-am dat jos şapca de pe cap, ca să-mi pot înfige degetele în coama mătăsoasă a părului său negru. Mă pierdusem toată în sărutul lui, înecată în carnalitatea-i plină de patimă. Nu mi-am putut stăpâni un suspin.

— Nu! şopti el, dându-se înapoi, şi-mi luă chipul în palme, ca să mă privească adânc în ochi. Mă sfâşii pe dinăuntru când plângi.

— E prea mult, am zis, tremurând.

Ochii lui minunaţi păreau la fel de obosiţi ca ai mei. Dădu din cap, cu un aer mohorât.

— Ceea ce am făcut...

— Nu asta. Ceea ce simt pentru tine.

El îşi frecă delicat vârful nasului de al meu, în timp ce-mi mângâia plin de veneraţie braţele goale cu mâinile – mâini

pătate de proverbialul sânge, care mă făcea doar să iubesc şi mai mult atingerea lor.

— Mulţumesc, i-am zis în şoaptă.

El închise ochii.

— Doamne! În seara asta, când ai plecat... nu ştiam dacă o să te mai întorci... dacă nu te-am pierdut...

— Şi eu am nevoie de tine, Gideon.

— N-o să-mi cer iertare. Aş face-o din nou, zise el, prinzându-mă mai strâns. Alte soluţii ar fi fost doar ordine de restricţie, o pază mai severă, vigilenţă... pentru toată viaţa ta. Nu exista nici o garanţie că ai putea să fii în siguranţă dacă Nathan nu era mort.

— M-ai părăsit. Mi-ai tăiat punţile spre tine. Noi doi...

— Pentru totdeauna, răspunse el, punându-şi degetul pe buzele mele. S-a terminat, Eva. Să nu ne certăm pentru ceea ce este prea târziu ca să mai poată fi schimbat.

I-am dat însă mâna la o parte.

— Chiar s-a terminat? Acum putem să fim împreună sau încă ne ascundem relaţia de ochii poliţiei? Avem, măcar, o relaţie?

Gideon îmi susţinea privirea, fără să-şi ferească ochii, lăsându-mă să-i văd chinul şi teama.

— Asta am venit să te întreb şi eu.

— Dacă nu ţine decât de mine, n-o să te părăsesc niciodată, am declarat eu, pătimaş. Niciodată.

Mâinile lui coborau acum de-a lungul gâtului meu, spre umeri, arzându-mi pielea ca un fier roşu.

— Am nevoie ca asta să fie adevărat, spuse, cu blândeţe în glas. Mi-era teamă că o să fugi... că o să-ţi fie frică. De mine.

— Gideon, nu...

— Nu te-aş răni niciodată.

L-am prins de cureaua pantalonilor şi l-am tras spre mine, deşi n-am putut să-l clintesc din loc.

— Ştiu.

Şi, din punct de vedere fizic, n-aveam nici o îndoială. El fusese mereu atent cu mine, mereu plin de grijă. Însă, din punct de vedere emoţional, propria-mi iubire fusese folosită împotriva mea cu o precizie meticuloasă. Mă străduiam să împac încrederea absolută pe care o aveam în faptul că Gideon era plin de atenţie faţă de nevoile mele şi de îngrijorarea de care era plină inima mea frântă, care încă nu se vindecase.

— Chiar ştii? mă întrebă el, scrutându-mă, atent ca întotdeauna la lucrurile nespuse. Aş muri dacă m-ai părăsi, dar nu ţi-aş face rău doar ca să te ţin lângă mine.

— Nu vreau să plec nicăieri.

Din piept îi scăpă un oftat puternic.

— Avocaţii mei o să vorbească mâine cu poliţiştii, ca să încerce să-şi dea seama cum stau lucrurile.

Mi-am lăsat capul pe spate şi l-am sărutat uşor pe buze. Complotam să ascundem o crimă şi aş fi minţit să spun că lucrul ăsta nu mă deranja foarte tare – la urma urmelor, eram fată de poliţist –, dar alternativa era mult prea îngrozitoare ca să mă gândesc măcar la ea.

— Trebuie să ştiu că poţi să trăieşti cu ceea ce am făcut, zise el blând, jucându-se cu o şuviţă din părul meu.

— Aşa cred. Tu poţi?

El mă sărută din nou.

— Pot să trec peste orice dacă te am pe tine.

Mi-am băgat mâinile pe sub tricoul lui, căutându-i şi găsindu-i pielea caldă, mătăsoasă. Îi simţeam muşchii tari şi umflaţi sub mâinile mele, trupul lui îmi părea o operă de artă seducătoare şi virilă. I-am lins buzele, prinzându-i curba plină a buzei de jos şi muşcându-l uşor. Gideon gemu, iar acest sunet de plăcere se strecură prin mine ca o mângâiere.

— Atinge-mă! Cuvintele lui erau un ordin, însă tonul era rugător.

— Asta şi fac.

El însă îmi îndepărtă mâinile pe care mi le împletisem pe talia lui şi mi le trase spre el, apoi îşi puse, fără nici o ruşine, penisul în palma mea, strângând din dinţi. Era gros şi greu când l-am luat în mână, şi pulsul a început să mi-o ia razna când mi-am dat seama că nu are nimic pe sub pantaloni.

— Dumnezeule! am gemut. Mă înnebuneşti de excitare!

Ochii lui albaştri îmi cercetau chipul cu o expresie sălbatică; se înroşise şi avea buzele întredeschise. Nu încercase niciodată să ascundă efectul pe care îl aveam asupra lui, nu se prefăcuse niciodată că ar avea mai mult control asupra felului cum reacţiona la atingerea mea decât aveam eu faţă de el. Iar felul în care mă domina în pat era cu atât mai excitant, cu cât ştiam că şi el era la fel de lipsit de apărare faţă de atracţia dintre noi.

Mi se strângea inima. Parcă nu-mi venea să cred că era încă al meu, că ajunsesem să-l văd atât de deschis, de înfometat după mine şi nebuneşte de atrăgător...

Gideon îmi trase prosopul de pe mine, fără să-şi poată reţine un suspin când acesta atinse podeaua, lăsându-mă goală în faţa lui.

— O, Eva!

Glasul îi tremura de emoţie, făcându-mă să-mi dea lacrimile. Îşi trase şi el tricoul peste cap, aruncându-l pe jos, după care se îndreptă spre mine, încetişor, prelungind momentul de aşteptare până când trupurile noastre goale aveau să se atingă.

Mă prinse apoi de şolduri, mişcându-şi degetele fără oprire, răsuflând repede, întretăiat. Primele care i-au atins pielea au fost sfârcurile mele, umplându-mă toată de o dorinţă nestăvilită, făcându-mă să gem, fără aer. Cu un geamăt adânc, Gideon mă lipi de el şi, săltându-mi picioarele de la pământ, mă duse cu spatele spre pat.

Capitolul 2

Am simţit cum ating salteaua cu coapsele şi am căzut pe spate, în timp ce Gideon se apleca peste mine, trăgându-mă în sus pe pat cu braţul pe care îl ţinea sub mine. Apoi se lăsă deasupra mea şi, într-o fracţiune de secundă, îmi acoperi sânul cu buzele-i moi şi calde, sugându-mi-l repede şi plin de lăcomie. Îi prinsese greutatea în mână, frământându-l posesiv.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine! gemu. Îi simţeam pielea arzând pe pielea mea rece, iar greutatea lui îmi făcea tare bine, după lungile nopţi petrecute fără el.

Mi-am împletit picioarele în jurul gambelor lui, cuprinzându-l după talie, ca să-i prind în palme posteriorul tare, numai muşchi, şi l-am tras spre mine, înălţându-mi şoldurile, ca să-i simt bărbăţia prin ţesătura care ne despărţea. Voiam să-l simt mai repede în mine, ca să mă asigur că e din nou al meu.

— Spune-o! l-am îmbiat, căci aveam nevoie de cuvintele care jurase că i se par nepotrivite.

El se trase un pic înapoi ca să mă privească, dându-mi cu blândeţe la o parte părul de pe frunte. Apoi îşi înghiţi cu greu nodul din gât.

M-am arcuit spre el şi i-am sărutat buzele minunat sculptate.

— O să spun eu prima: te iubesc.

Gideon închise ochii, străbătut de un fior, apoi mă cuprinse în braţe, strângându-mă atât de tare, că aproape simţeam că-mi pierd răsuflarea.

— Te iubesc, şopti, la rândul lui. Prea mult.

Declaraţia lui, atât de pătimaşă, mă străbătu până în adâncul sufletului. Mi-am îngropat faţa la pieptul lui şi m-am lăsat în voia plânsului.

— Îngeraş! exclamă el, prinzându-mi părul în mână.

Mi-am înălţat capul şi mi-am apăsat buzele pe gura lui, într-un sărut în care se amesteca gustul lacrimilor. Buzele mele se apăsau fără astâmpăr peste ale lui, ca şi cum avea să dispară din clipă în clipă, fără să-mi dea putinţa să mă îndestulez cu el.

— Eva! Lasă-mă... începu el, cu limba lingându-mi interiorul gurii. Lasă-mă să te iubesc!

— Te rog! am şoptit, ţinându-l pe după gât, ca să fie mai aproape de mine, în timp ce-i simţeam penisul fierbinte şi greu în despicătura labiilor mele, apăsându-mi delicios clitorisul ce-mi zvâcnea. Nu te opri!

— Niciodată. Nu pot.

Îmi cuprinsese fesele în palme şi mă ridică spre el, rotindu-şi cu îndemânare şoldurile. Am icnit de plăcerea care mă învăluia, atingându-i pieptul cu sfârcurile care mi se întăriseră. Puful de păr cârlionţat care îi acoperea pieptul mă excita într-un mod aproape insuportabil. Lăuntrurile mi-erau îndurate, implorând să fie brăzdate adânc de bărbăţia lui. Mi-am înfipt unghiile în pielea lui, zgâriindu-l de la umăr până la coapse, făcându-l să se arcuiască sub această mângâiere aspră, gemând, cu capul dat pe spate, într-un abandon delicios de erotic.

— Mai vreau, îmi ceru cu glas răguşit, roşu la faţă, cu buzele întredeschise.

M-am ridicat un pic şi mi-am înfipt dinţii în pectoralii lui, chiar deasupra inimii. Gideon şuieră de durere tresărind, dar nu se retrase.

Nu-mi puteam ţine în frâu valul feroce de emoţii care se cereau eliberate – iubirea şi dorinţa, furia şi teama. Şi durerea. O, Doamne, durerea! Încă o simţeam până în străfunduri. Aş fi vrut să-l sfâşii. Să-l pedepsesc şi să-i ofer plăcere, în acelaşi timp. Să-l fac şi pe el să simtă măcar un pic din ceea ce simţisem eu când mă îndepărtase.

Limba mea se plimba peste urmele uşoare pe care i le lăsasem cu dinţii, în timp ce el îşi mişca şoldurile înspre

mine, iar penisul i se strecura între labiile sexului meu flămând după el.

— E rândul meu, şopti el înăbuşit. Se sprijini într-o mână, mişcare ce îi punea în evidenţă bicepşii groşi şi foarte bine definiţi, şi îmi prinse sânul în mâna cealaltă. Îşi lăsă apoi capul în jos şi-mi acoperi sfârcul cu buzele ameţitor de fierbinţi. Limba îi era ca un bici mătăsos pe pielea mea sensibilă. Iar când dinţii i se înfipseră în vârful întărit, nu mi-am putut stăpâni un ţipăt, zvâcnind sălbatic, pradă unei dorinţe de neostoit. Mi-am înfipt mâinile în părul lui mult prea pătimaşă ca să mai pot fi blândă şi mi-am încolăcit picioarele în jurul lui, ţinându-l strâns, arătându-mi nevoia pe care o aveam de a pune stăpânire pe el. De a-l poseda. De a-l face din nou al meu.

— Gideon! am gemut. Aveam tâmplele ude de lacrimi, iar gâtul mi se strângea dureros.

— Sunt aici, îngeraş, şopti el, trecând cu ciupituri uşoare ale buzelor către celălalt sfârc. Degetele lui diabolice se ocupau de sfârcul ud şi abandonat, trăgându-l uşor, până când mi s-a întărit în mâna lui. Nu mă respinge! Lasă-mă să te iubesc!

Atunci mi-am dat seama că-l trăgeam de păr, încercând să-l resping, chiar în timp ce mă străduiam să ajung şi mai aproape de el. Gideon mă ţinea sub asediu, seducându-mă cu perfecţiunea lui uluitor de masculină şi prin cunoaşterea atât de profundă a corpului meu. Iar eu eram pe cale să mă predau. Aveam sânii grei, iar sexul mi-era ud şi umflat. Mâinile îmi rătăceau neliniştite pe trupul lui şi cu picioarele îl ţineam prizonier.

Cu toate acestea, el se îndepărtă şi mai mult, şoptindu-mi ispititor, în timp ce mă săruta pe abdomen:

— Mi-a fost atât de dor de tine... am nevoie de tine... trebuie să fii a mea...

Apoi, ceva ud şi fierbinte pe piele m-a făcut să privesc în jos. Şi el plângea, cu chipul minunat răvăşit de acelaşi val de emoţie care mă devasta şi pe mine. L-am atins pe obraz

cu degete tremurătoare, încercând să-i zvânt lacrimile ce reapăreau chiar în clipa în care le ştergeam. El se frecă de mâna mea, scoţând un scâncet uşor, plângător. Nu mai rezistam. Mi-era mai greu să fac faţă durerii lui decât să trăiesc cu a mea.

— Te iubesc, i-am zis.

— Eva! Se dădu în spate şi se ridică în genunchi, între coapsele mele. Penisul îi era gros şi erect, zvâcnind sub propria greutate.

Toată fiinţa mea fremăta de o lăcomie devastatoare. Trupul lui înalt era sculptat din coloane ca piatra, alcătuite de muşchii lui tari şi bine definiţi, iar pielea bronzată îi lucea de transpiraţie. Emana o putere plină de eleganţă! Numai penisul îi era aspru, primitiv de-a dreptul, cu vene groase şi rădăcina imensă. Şi testiculele îi atârnau mari şi grele în învelişul lor. Ar fi fost o statuie la fel de frumoasă ca David al lui Michelangelo, însă cu un parfum mult mai erotic. Într-adevăr, Gideon Cross fusese croit să facă dragoste cu o femeie până o scotea din minţi.

— Al meu, am rostit cu glas răguşit, ridicându-mă şi agăţându-mă fără graţie de el, lipindu-mi trupul de al lui. Eşti al meu.

— Îngeraş! gemu el, sărutându-mă plin de o patimă arzătoare. Mă ridică apoi şi-şi schimbă poziţia, rotindu-se, astfel încât ajunse cu spatele lipit de saltea, iar eu deasupra lui, desfăcută toată. Alunecam unul peste altul, plini de sudoare.

El mă mângâia neîncetat pe tot trupul, arcuindu-se spre mine ca să mă atingă, la fel cum făcusem şi eu. I-am prins faţa în mâini, lingându-i cu repeziciune interiorul gurii, încercând să-mi potolesc setea.

În cele din urmă, mă atinse şi între picioare, strecurându-şi parcă cu veneraţie degetele în despicătura mea. Buricele degetelor aspre îmi mângâiau uşor clitorisul, trecând peste deschiderea tremurătoare a sexului meu. Am gemut, cu buzele lipite de ale lui, zvâcnind din şolduri. Mă

excita cu degetele, îmi mărea tot mai mult dorinţa, iar sărutul lui devenea tot mai dulce, făcând amor încet şi profund cu gura mea.

Nici nu mai puteam să respir de plăcere. M-am înfiorat toată când mi-a prins sexul în mână, iar degetul lui mijlociu se strecură încetişor în mine. Îmi freca uşor clitorisul cu podul palmei, în timp ce degetul îmi atingea carnea delicată. Îşi înfipsese mâna cealaltă în şoldul meu, ţintuindu-mă locului, împiedicându-mă să mă mişc. Controlul lui Gideon asupra mea părea absolut, mă seducea într-un mod pervers de precis, însă, în acelaşi timp, tremura mai puternic decât mine, cu pieptul zguduit de suspine adânci. Sunetele ce-i ieşeau din piept erau pline de remuşcare şi atât de rugătoare.

M-am dat înapoi şi i-am luat mădularul în amândouă mâinile, strângându-l cu putere. Şi eu îi cunoşteam mult prea bine trupul, ştiam ce-i trebuie, ce-şi doreşte. Am început să i-l frec de la rădăcină până spre cap, până când din el au ieşit câţiva stropi ce prevesteau ejacularea, răspândindu-se pe capul larg. El se lăsă pe spate, sprijinindu-se cu un geamăt de tăblia patului, iar degetul îi zvâcni în mine. Eu rămăsesem cu privirea ţintuită asupra stropului gros care se scurse mai întâi pe glandul lui, apoi încet, în jos, găsindu-şi drumul până la pumnul meu.

— Nu! icni el. Prea aproape.

Dar am început din nou să-l frec. Îmi lăsa gura apă la vederea încă unei picături ce anunţa eliberarea. Eram înnebunitor de excitată de plăcerea lui, de cunoştinţa faptului că aveam un efect atât de profund asupra unei fiinţe atât de minunat de sexuale.

El îşi scoase degetul din mine, cu o înjurătură rostită printre dinţi, şi mă prinse de şolduri, obligându-mă să-mi iau mâna de pe el, apoi mă trase în faţă şi în jos, săltându-şi şoldurile, ca să mă poată străpunge cu mădularu-i dezlănţuit.

Am ţipat, înfigându-mi mâinile în umerii lui, cu sexul zvâcnind sub penetrarea-i aspră.

— Eva! Strângând din dinţi, cu gâtul îngroşat de încordare, îşi dădu drumul, umplându-mă de lichidul fierbinte şi gros.

Şuvoiul alunecos mă făcu să mă deschid cu totul, iar sexul mi se afundă în erecţia lui zvâcnindă, până când mă umplu cu totul. Îmi înfipsesem unghiile în muşchii ca de piatră şi trăgeam cu lăcomie aer în piept, căci mi se tăiase răsuflarea.

— Ia-o! îmi ceru el, aplecându-mă spre el, astfel încât să intre cu totul în mine, până la rădăcină. Ia-mă!

Am gemut, plină de fericire că regăsesc senzaţia bine cunoscută că mă penetrează atât de profund. Iar orgasmul mă cuprinse pe neaşteptate, făcându-mă să mă arcuiesc, pârjolită de plăcerea ce se răspândea în mine. Nu mai eram decât un ghem de instincte. Şoldurile mi se mişcau cu propria voinţă, coapsele mi se încordau ritmic; nu mă mai puteam gândi la nimic altceva decât la felul cum puneam din nou stăpânire pe omul meu. Pe inima mea.

Iar Gideon se supuse în faţa cererilor mele.

— Aşa, îngeraş, mă îndemna cu glas răguşit, cu membrul atât de tare, încât nici n-ai fi zis că tocmai fusese scuturat de un orgasm incredibil de puternic.

Braţele îi căzuseră în lături, cu mâinile încleştate în cuvertură. Bicepşii îi zvâcneau ritmic, odată cu mişcările lui. Muşchii abdominali se încordau, strălucitori de sudoare, de fiecare dată când mă înfigeam în el până jos. Trupul lui era o maşină bine unsă, iar eu îi forţam limitele până la capăt.

Şi el mă lăsa. Se abandona cu totul dorinţei mele.

Unduindu-mi şoldurile, mă lăsasem în voia plăcerii, gemându-i numele. Lăuntrurile îmi zvâcneau ritmic, scuturate de încă un orgasm care mă năpădise năvalnic. Începusem să mă clatin, copleşită de toate aceste senzaţii.

— Te rog, am icnit. Te rog, Gideon!

El mă prinse de ceafă şi de talie, trăgându-mă spre el, până când ne-am întins amândoi pe pat. Mă cuprinse strâns în braţe, ca să nu mă pot mişca, şi începu să se mişte în mine, iar şi iar... înfigându-se în sexul meu cu mişcări puternice. Era prea mult să-i simt penisul gros frecându-se în mine. Am început să tremur violent, pradă încă unui orgasm, cu unghiile înfipte în coastele lui.

Gideon fu străbătut de un fior şi îşi dădu şi el drumul, ţinându-mă atât de strâns în braţe, că aproape că nu mai puteam să respir. Răsuflarea lui gâfâită îmi umplea plămânii care-mi ardeau. Eram pe deplin în posesia lui, lipsită de orice apărare.

— Dumnezeule, Eva! gemu el, cu faţa îngropată la pieptul meu. Am nevoie de tine. Am aşa de mare nevoie de tine!

— Iubitule!

Mă agăţasem strâns de el. Încă îmi era frică să-i dau drumul.

Am clipit, cu ochii în tavan, şi mi-am dat seama că adormisem. Şi atunci m-a cuprins panica, îngrozitoarea inevitabilitate de a mă trezi dintr-un vis minunat în realitatea de coşmar. M-am ridicat brusc, trăgând disperată aer în piept, fără să pot să mă satur.

Gideon.

Aproape că mi-a scăpat un suspin când l-am zărit întins liniştit lângă mine, respirând profund în somn, cu buzele uşor întredeschise. Iubitul pentru care mi se frânsese inima se întorsese la mine.

Doamne...

M-am sprijinit de tăblia patului, străduindu-mă să mă relaxez, să savurez plăcerea atât de rară de a-l privi în timp ce dormea. Când nu se mai controla, chipul i se transfigura, amintindu-mi astfel cât de tânăr era cu adevărat. Era uşor să uit asta când era treaz şi din el radia teribila forţă a

voinţei care mă pusese literalmente la pământ în clipa în care îl văzusem pentru prima dată.

I-am dat la o parte de pe obraz, plină de veneraţie, şuviţele negre precum cerneala, observând că avea câteva riduri noi în jurul ochilor şi al gurii. Am văzut că şi slăbise întru câtva. Despărţirea noastră îşi luase tributul, însă o ascunsese foarte bine. Sau poate că doar eu îl consideram perfect, imposibil de atins.

Eu nu fusesem deloc în stare să ascund în ce hal eram de distrusă. Crezusem că totul s-a terminat între noi şi nu-mi ascunsesem sentimentele în faţa nimănui, iar pe asta şi contase Gideon. „Dezminţire plauzibilă”, o numise el. Eu îi spuneam iad şi până când urma să putem să nu ne mai prefacem că ne-am despărţit, aveam să trăiesc tot în mijlocul lui.

Mi-am schimbat cu grijă poziţia, proptindu-mi capul în mână, ca să-l studiez pe bărbatul incredibil pe care aveam norocul să-l am în patul meu. Ţinea perna în braţe, lăsând la vedere nişte bicepşi cizelaţi şi spatele musculos, împodobit cu zgârieturile şi semnele în formă de semilună pe care i le săpaseră în piele unghiile mele. Îl apucasem şi de fese, excitată nebuneşte când îl simţeam cum mă pătrunde, în timp ce făcea neobosit dragoste cu mine, străpungându-mă adânc cu mădularu-i lung şi gros.

Iar şi iar...

Coapsele mi se frecau una de alta, căci trupul meu se umpluse de o foame nouă. Dincolo de politeţea lui rafinată, când eram doar noi în dormitor, Gideon era un animal sexual neîmblânzit, un amant care mă dezgolea până în străfundurile sufletului de fiecare dată când făcea dragoste cu mine. Nu aveam nici cea mai mică apărare când mă atingea, nu eram în stare să rezist plăcerii asemănătoare celei date de un drog de a-mi desface picioarele pentru un bărbat atât de viril, de plin de patimă...

El deschise ochii, uluindu-mă, ca de obicei, cu privirea lor atât de albastră. Îmi aruncă o ocheadă leneşă şi

seducătoare, care-mi făcea inima să stea în loc.

— Hmmm... iar ai privirea aia care-mi cere să ţi-o trag, îmi zise, pe un ton tărăgănat.

— Păi poate o fi din cauză că eşti incredibil de bun la pat, am replicat. Să mă trezesc aşa, cu tine, e... ca şi cum aş primi cadourile în dimineaţa de Crăciun.

El zâmbi uşor.

— Dacă vrei să ştii, deja ambalajele au fost scoase. Nu sunt necesare nici baterii.

Inima mi se strânsese de un dor îngrozitor. Îl iubeam mult prea mult. Nu-mi puteam smulge din mine teama că n-aveam să fiu în stare să-l păstrez. Era un fulger într-o sticlă, un vis pe care încercam să-l ţin în mâini.

Am respirat cu greu.

— Ştii că, pentru o femeie, eşti o extravaganţă delicioasă, nu? Seducător de-ţi lasă gura apă...

— Taci! Se răsuci brusc şi mă trase sub el înainte să-mi dau seama ce vrea să facă. Sunt putred de bogat, dar tu nu vrei decât trupul meu.

Mi-am ridicat privirea spre el, admirând felul cum şuviţele negre îi încadrau chipul nemaipomenit de frumos.

— Vreau inima care se află în trupul ăsta.

— E a ta.

Mă înlănţui cu braţele, împletindu-şi picioarele cu ale mele. Părul aspru de pe pulpele lui îmi excita pielea ultrasensibilă.

Eram imobilizată. Posedată. Era atât de bine să-i simt corpul cald şi puternic lipit de mine! Am oftat, dându-mi seama că ceva din şovăiala mea plină de teamă începuse să dispară.

— N-ar fi trebuit să adorm, zise el încetişor.

— Dar mă bucur că ai făcut-o, am răspuns şi l-am mângâiat uşor pe păr. Ştiam că are dreptate. Coşmarurile lui, parasomniile lui atipice făceau să fie periculos să dorm împreună cu el. Uneori, în timp ce dormea, se dezlănţuia şi,

dacă eram prea aproape, îşi descărca pe mine furia care zăcea în el.

Gideon mă prinse de încheietură şi-mi duse degetele la buze, sărutându-mi-le.

— Avem nevoie să petrecem timpul împreună, când nu se ţine nimeni după noi.

— O, fir-ar! Era cât pe ce să uit! În seara asta, Deanna Johnson a trecut pe aici.

Chiar în clipa când am rostit aceste cuvinte, am regretat zidul pe care îl ridicau între noi. Gideon clipi şi, într-o fracţiune de secundă, toată căldura din ochi îi dispăru ca şi cum n-ar fi fost.

— Stai departe de ea! E reporter.

— Este însetată de sânge, am zis, cuprinzându-l în braţe.

— Va trebui să stea la coadă.

— De ce e aşa de interesată? Lucrează pe cont propriu. N-a asmuţit-o nimeni pe tine.

— Las-o baltă, Eva!

Felul în care evita subiectul era enervant.

— Ştiu că i-ai tras-o.

— Nu, nu ştii. Şi ar trebui să nu te gândeşti decât la faptul că acum o să ţi-o trag ţie.

Certitudinea mi se înfipse în piept, ca o gheară. I-am dat drumul şi m-am retras.

— Ai minţit.

El se dădu înapoi, ca şi cum l-aş fi pălmuit.

— Nu te-am minţit niciodată.

— Mi-ai spus că, de când ne-am cunoscut, ai făcut mai mult sex decât ai făcut în ultimii doi ani, luaţi împreună, însă doctorului Petersen i-ai zis că aveai contacte sexuale de două ori pe săptămână. Aşadar, care este adevărul?

Gideon se lăsă pe spate, uitându-se încruntat spre tavan.

— Trebuie să facem asta acum? În noaptea asta?

Limbajul său corporal era atât de ermetic, atât de defensiv, că enervarea pe care mi-o provocase răspunsul lui evaziv dispăru ca şi când n-ar fi fost. Nu voiam să mă cert

cu el, mai ales în privinţa lucrurilor care ţineau de trecut. Acum nu mai contau decât clipa prezentă şi viitorul. Trebuia să am încredere că avea să-mi fie credincios.

— Nu, nu trebuie, am răspuns încetişor, întorcându-mă pe o parte şi lăsându-mi mâna pe pieptul lui. La răsăritul soarelui, urma să revenim la starea anterioară, prefăcându-ne că nu suntem împreună. N-aveam nici o idee cât timp mai trebuia să cotinuăm şarada asta sau când puteam să fiu din nou cu el.

— Voiam doar să te avertizez că e pusă pe săpături. Ţine-o sub observaţie!

— Doctorul Petersen a întrebat de contacte sexuale, Eva, răspunse el pe un ton neutru, ceea ce nu înseamnă neapărat a face sex cu cineva, cel puţin în privinţa mea. Atunci când am răspuns la întrebare, nu m-am gândit că distincţia asta ar avea vreo importanţă. Prin urmare, să punem acum lucrurile la punct: duceam femei la hotel, dar nu le-o trăgeam mereu. Atunci era excepţia.

Gândul mi-a zburat de îndată la cuibuşorul lui de nebunii, o cameră plină cu obiecte sexuale, pe care o avea rezervată într-unul dintre multele hoteluri al căror proprietar era. Renunţase la ea, slavă Domnului, dar n-aveam s-o uit vreodată.

— Poate e mai bine să nu-mi mai spui nimic.

— Tu ai deschis uşa asta, mi-o tăie el. Am intrat împreună înăuntru.

— Da, corect, am oftat eu.

— Uneori nu puteam să suport să fiu singur cu gândurile mele, dar nu voiam să stau la discuţii cu nimeni. Nici măcar nu voiam să gândesc, ca să nu mai vorbesc despre a simţi ceva. Aveam nevoie de ceva care să mă distragă, trebuia să-mi concentrez atenţia pe altceva, dar însemna să mă implic prea mult dacă mă foloseam de scula mea. Poţi înţelege?

Din păcate, puteam, şi încă prea bine, căci îmi aminteam de câte ori căzusem în genunchi după câte un tip, numai ca

să-mi înăbuş gândurile un timp. Contacte ca astea n-aveau nici o legătură cu preludiul ori cu sexul.

— Prin urmare, ea e una dintre tipele cărora le-ai tras-o sau nu?

Uram faptul că-i puneam întrebarea asta, însă trebuia să scăpăm de ea. El îşi îndreptă privirea spre mine.

— O dată.

— Cred că o fi fost o partidă tare pentru ea, dacă e atât de încrâncenată acum.

— Nu ştiu, murmură el, nu-mi amintesc.

— Erai beat?

— Nu, fir-ar! zise el, trecându-şi mâna peste faţă. Ce dracu' ţi-a spus?

— Nimic personal. Dar a menţionat faptul că ai „o latură întunecată". Mă gândesc că e o aluzie sexuală, dar nu i-am cerut detalii. Juca pe cartea afinităţii dintre noi două, bazată pe faptul că la amândouă ne-ai dat papucii. „Societatea Tipelor Părăsite de Gideon."

El se uită rece la mine.

— Nu fi afurisită, că nu te prinde!

— Hei! am zis, încruntându-mă, îmi pare foarte rău. Nu voiam să fiu o mare scârbă. Doar una mititică. Cred că am dreptul la asta, dacă luăm în considerare toate circumstanţele.

— Ce dracu' puteam să fac, Eva? Habar n-aveam că exişti, continuă Gideon cu glas adânc şi răguşit. Dacă aş fi ştiut că eşti pe aici, pe undeva, aş fi plecat la vânătoare după tine. N-aş fi pregetat nici o clipă să plec în căutarea ta. Dar nu te cunoşteam şi mă obişnuisem să am aşteptări foarte mici. Ca şi tine. Amândoi ne risipeam cu oameni nepotriviţi.

— Da, aşa e. Cu tembeli.

Am rămas câteva clipe tăcuţi.

— Eşti supărată rău? mă întrebă el.

— Nu, e-n regulă.

El continua să mă fixeze cu privirea. Am izbucnit în râs.

— Era cât pe-aci să te iei la ceartă cu mine, nu? Putem să facem şi asta, dacă vrei. Însă eu, personal, speram să ne-o tragem iar.

Gideon alunecă brusc peste mine. Expresia de pe chipul lui, amestecul de uşurare şi recunoştinţă îmi sfâşia inima, căci îmi aducea aminte cât era de important pentru el să-i acord încredere, ca să-mi poată împărtăşi adevărul.

— Te-ai schimbat, îmi zise, mângâindu-mă pe faţă.

Evident că mă schimbasem. Omul pe care îl iubeam ucisese pentru mine. După un asemenea sacrificiu, o mulţime de lucruri deveneau absolut irelevante.

Capitolul 3

— Îngeraş!

Am simţit aroma cafelei chiar înante să deschid ochii.

— Gideon?

— Mmm?

— Dacă nu este cel puţin şapte dimineaţa, te iau la bătaie.

Râsul lui uşurel îmi dădea fiori de dorinţă.

— E mai devreme, dar avem de vorbit.

— Serios?

Am deschis un ochi, iar apoi şi pe celălalt, ca să-i pot admira nestingherită costumul din trei piese. Îmi venea să-l mănânc, să-i sfâşii hainele cu dinţii.

Gideon se aşează pe marginea patului meu, întruchiparea însăşi a ispitei.

— Vreau să fiu sigur că am pus lucrurile foarte bine la punct, înainte să plec.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am sprijinit de tăblie. N-am făcut nici cea mai mică tentativă să-mi acopăr sânii, doar pentru că în cele din urmă aveam să discutăm despre fosta lui logodnică. Jucam şi eu murdar, când aveam garanţia că totul e de partea mea.

— O să am nevoie de cafeaua aia, ca să pot sta de vorbă.

El îmi dădu cana şi îmi mângâie uşurel un sfârc cu degetul mare.

— Aşa de frumoasă, şopti. Din cap până-n picioare.

— Încerci cumva să-mi distragi atenţia?

— Tu mă distragi pe mine. Şi în mod foarte eficient.

Era oare cu putinţă ca şi el să fie la fel de îndrăgostit de felul în care arătam, de trupul meu, pe cât eram eu de al lui? La gândul ăsta, nu mi-am putut ascunde un zâmbet.

— Mi-a fost dor de zâmbetul tău, îngeraş.

— Cunosc sentimentul ăsta.

De fiecare dată când îl văzusem şi el nu-mi oferise zâmbetul său fuseseră tot atâtea cuţite înfipte în inima mea, până când ajunsesem să sângerez fără contenire. Nici măcar nu mă puteam gândi la acele momente fără să fiu cuprinsă de durere.

— Unde ţi-ai ascuns costumul, campionule? Ştiu că nu-l ţineai în buzunar.

Hainele fuseseră de ajuns ca să-l transforme într-un om de afaceri puternic şi plin de succes. Purta un costum făcut la comandă, iar cămaşa şi cravata se potriveau de minune. Până şi butonii de la manşete străluceau discret, cu eleganţă rafinată. Cu toate astea, coama de păr negru care i se revărsa peste guler îi avertiza pe ceilalţi că era departe de a fi îmblânzit.

— Acesta este unul dintre lucrurile despre care trebuie să vorbim, zise el şi-şi îndreptă spatele, fără însă a-şi pierde căldura din privire. Am preluat apartamentul de lângă tine. Va trebui să facem ca împăcarea noastră să pară ceva treptat, nebătător la ochi, aşa că o să las impresia că stau în majoritatea timpului în penthouse-ul meu, însă îmi voi petrece cât mai multă vreme cu putinţă ca noul tău vecin.

— E sigur aşa?

— Nu sunt pe lista suspecţilor, Eva. Nu sunt nici măcar o persoană demnă de interes. Alibiul meu nu are nici un punct slab şi nu am avut nici un motiv. Le arătăm doar un pic de respect detectivilor, prin faptul că nu le insultăm inteligenţa. Facem să le fie mai uşor să justifice concluzia că au ajuns într-o fundătură.

Am luat o gură de cafea, ca să am timp să-i rumeg spusele. Poate că pericolul nu era imediat, însă, în cazul vinei pe care o simţea, era ceva inerent. Nu puteam să nu îmi dau seama de presiunea primejdiei, oricât ar fi încercat el să mă liniştească.

Numai că acum ne croiam drumul înapoi, unul spre celălalt, iar eu îi simţeam nevoia de a primi asigurări că urma să ne revenim din înstrăinarea şi despărţirea din

ultimele săptămâni. Prin urmre, am întrebat pe un ton voit vesel:

— Cu alte cuvinte, fostul meu prieten va sta pe Fifth Avenue, dar eu o să am un vecin nou şi arătos, ca să mă joc cu el? Ar putea fi interesant.

El ridică o sprânceană.

— Vrei să jucăm roluri, îngeraş?

— Vreau să te satisfac mereu, am răspuns, cu o sinceritate brutală. Vreau să fiu tot ceea ce ai găsit în celelalte femei cu care ai fost până acum.

Femeile pe care le dusese la cuibuşorul de nebunii, plin de jucării sexuale. Ochii lui aruncau flăcări de gheaţă albastră, însă glasul îi era mătăsos şi calm:

— Nu-mi pot lua mâinile de pe tine. Asta ar trebui să-ţi spună foarte clar că n-am nevoie de mai mult.

În timp ce-l priveam, el se ridică, îmi luă cana şi o puse pe noptieră, după care trase dintr-o singură mişcare cearşaful de pe mine, dezgolindu-mă cu totul.

— Lasă-te pe spate, îmi ordonă. Desfă picioarele!

Cu pulsul zvâcnindu-mi în tâmple, i-am dat ascultare şi m-am culcat pe spate, desfăcându-mi coapsele spre el. M-a cuprins o nevoie instinctivă de a mă acoperi – căci mă simţeam teribil de vulnerabilă sub privirea lui pătrunzătoare –, însă am reuşit să nu-i dau curs. Aş da dovadă de ipocrizie dacă n-aş recunoaşte că eram nebuneşte de excitată de faptul că eram goală-puşcă, în vreme ce el era îmbrăcat de sus până jos, şi încă irezistibil, într-unul dintre costumele lui infernal de sexy. Asta crea un avantaj serios în echilibrul puterii în favoarea lui, ceea ce mă umplea şi mai mult de dorinţă.

Gideon începuse să-mi mângâie uşor cu un deget labiile, trecându-şi-l aţâţător peste clitorisul meu.

— Pizdulicea asta minunată e a mea.

Asprimea din glasul lui îmi rezona răscolitor în pântece. Îmi prinsese tot sexul în palmă, şi privirile ni s-au încrucişat.

— Eva, eu sunt un bărbat foarte posesiv, sunt sigur că ai observat asta.

— Da, am murmurat, înfiorată toată de atingerea degetului său, care descria cercuri în jurul despicăturii mele lacome după el.

— Jocuri de roluri, legături, mijloace de transport şi locuri diferite... Ard de nerăbdare să explorez totul împreună cu tine.

Şi, cu ochi strălucitori, mă penetră înnebunitor de încet cu un deget, scoţând un sunet asemănător cu torsul unei pisici şi muşcându-şi buza de jos, o înfăţişare atât de pur erotică, încât mi-am dat seama că-şi simţea sperma cu care mă inundase. Câteva clipe, n-am mai putut să articulez nimic, atât eram de plină de plăcerea de a fi pătrunsă aşa de încet şi de bine.

— Îţi place, remarcă el, încetişor.

— Mmmm...

Şi degetul aluneca tot mai în adânc.

— Afurisit să fiu dacă plasticul, sticla, metalul sau pielea o să te mai aducă la orgasm. Vibratorul şi prietenii lui trebuie să-şi găsească altceva ca să se amuze.

La cuvintele acestea, m-a năpădit un val de căldură, iar el înţelese. Se aplecă spre mine, sprijinindu-se cu o mână de saltea, şi îşi apropie gura de a mea. Degetul lui mare îmi presa clitorisul, frecându-l cu îndemânare de expert, masându-mă înăuntru şi în afară. Plăcerea pe care mi-o dădea atingerea lui se răspândea în tot corpul, făcându-mi pântecele să zvâcnească şi întărindu-mi sfârcurile. Mi-am luat în mână sânii goi, strângându-i, în timp ce se întăreau. Atingerea şi dorinţa lui erau magice. Cum de putusem oare să trăiesc fără el?

— Mă doare de cât îmi e de dor de tine, zise el cu glas răguşit, mângâindu-mi buza de jos cu limba, îmbătân-du-se de gemetele mele. Tânjesc neîncetat după tine. E de ajuns să pocneşti din degete, şi sunt excitat. Când îmi dau drumul, o fac pentru tine. Datorită ţie, gurii tale, mâinilor şi

acestei pizdulici mici şi nesătule. Şi aşa o să fie şi pentru tine, în schimb. Limba mea, degetele mele, sperma mea în tine. Numai tu şi cu mine, Eva. Goi şi fără nici un ascunziş.

Nu aveam nici cea mai mică îndoială că eram punctul focal al întregii lui existenţe atunci când mă atingea, unicul lucru pe lume pe care îl vedea sau la care se gândea. Numai că nu puteam să avem continui această legătură fizică. Într-un fel, trebuia să învăţ să am încredere în ceea ce eu *nu puteam* să văd între noi.

Trupul meu începuse să se unduiască fără ruşine în jurul degetului său ce se afunda ritmic în mine. Apoi el îşi băgă încă unul, făcându-mă să mă proptesc în călcâie, arcuită, ca să-i primesc izbiturile.

— Te rog!

— Când începi să ai o privire blândă, ca în vis, eu o să fiu cauza, nu o jucărie.

Mă muşcă uşor de bărbie, apoi se îndreptă spre sânii mei, îndepărtându-mi mâinile cu buzele, şi se înstăpâni peste un sfârc, muşcându-l blând, prinzându-l în gură şi sugându-l delicat. Mă umplea astfel de o durere ascuţită, iar foamea mea de el era şi mai mare, stârnită de faptul că încă ne despărţea un abis, ceva ce nu fusese încă recunoscut şi rezolvat.

— Mai mult, am icnit, tânjind la fel de mult după plăcerea lui, ca şi după a mea.

— Mereu, şopti el, cu buzele arcuite într-un zâmbet şăgalnic.

Am mormăit, frustrată:

— Vreau să-ţi simt mădularul în mine.

— Aşa şi trebuie, zise el, descriind cercuri cu limba în jurul sfârcului meu, lingându-l şi mângâindu-l uşor, trezindu-mi astfel dorinţa de a-l simţi supt. Îngeraş, tu ar trebui să tânjeşti după mine, nu după un orgasm. După trupul meu, după mâinile mele. În cele din urmă, n-o să mai poţi ajunge la orgasm dacă nu simţi atingerea pielii mele pe a ta.

Am dat din cap înnebunită, căci aveam gura prea uscată ca să pot vorbi. În lăuntrurile mele dorinţa se încolăcise ca un arc, care se strângea tot mai mult cu fiecare cerc pe care-l făcea Gideon pe clitorisul meu, cu fiecare mişcare a degetelor sale. M-am gândit la BOB, credinciosul meu prieten cu baterii, şi am înţeles că, dacă Gideon s-ar fi oprit din mângâieri acum, nimic nu m-ar mai fi putut face să ajung la orgasm. Pentru el ardeam de patimă, dorinţa mea era aţâţată doar de pofta lui pentru mine.

Simţeam cum îmi tremură coapsele.

— Î... îmi dau drumul.

El îmi acoperi gura cu buzele-i frumoase, moi şi ademenitoare, iar dragostea pe care o simţeam în acest sărut a fost picătura care m-a dus pe culmile plăcerii. Am început să ţip, scuturată de un orgasm puternic şi rapid. Ţipătul meu era un geamăt prelung şi întretăiat, iar trupul îmi zvâcnea violent. Mi-am vârât mâinile sub sacoul lui, agăţându-mă de el, trăgându-l cât puteam de aproape de mine, fără să mă dezlipesc de gura lui, până când valul de plăcere s-a ostoit.

El îşi linse degetele pline de aroma mea, apoi îmi ceru imperativ:

— Spune-mi la ce te gândeşti!

Am încercat, cât puteam, să-mi potolesc bătăile inimii.

— Nu mă gândesc la nimic. Pur şi simplu vreau să mă uit la tine.

— Nu vrei tot timpul. Uneori închizi ochii.

— Pentru că ţie îţi place să vorbeşti în pat şi ai o voce atât de sexy! Am înghiţit un nod din gât, căci îmi venise în minte amintirea chinurilor trecute, apoi am continuat: Îmi place la nebunie să te aud, Gideon. Am nevoie să ştiu că te fac să te simţi la fel de bine pe cât mă simt şi eu.

— Suge-mi-o acum, şopti el. Fă-mă să-mi dau drumul pentru tine!

M-am prelins din pat cu răsuflarea întretăiată de nerăbdare şi m-am repezit cu mâini lacome să-i deschid

fermoarul. Mădularul îi era gros şi tare ca piatra, încătuşat în pantaloni. I-am scos cămaşa şi i-am dat jos boxerii, eliberându-l. Era greu în mâinile mele şi capul începuse deja să-i lucească, umezit. Am început să ling stropii care-mi spuneau cât este de excitat. Eram înnebunită după felul în care se stăpânea, după felul în care îşi punea frâu patimii, ca să-mi potolească mie foamea de el.

Cu ochii aţintiţi asupra lui, gura mea a alunecat peste capul mătăsos. L-am văzut atunci cum i se întredeschideau buzele, într-un oftat întretăiat, iar pleoapele i se lăsau grele peste ochi, ca şi cum ar fi fost beat de plăcere.

— Eva! gemu el, fără să-şi dezlipească privirea grea de pe chipul meu. O... da. Îmi place... Doamne, ce-mi mai place gura ta!

Aprecierea asta mă aţâţă şi mai mult. L-am luat în gură cât de mult puteam. Îmi plăcea enorm să-i fac asta, îmi plăcea gustul lui masculin, absolut unic, şi aroma lui. I-am prins mădularul bine între buze, sugându-i-l încet. Plină de adoraţie. Şi nu mă simţeam câtuşi de puţin defectă pentru că îi veneram virilitatea, pentru că o meritam din plin.

— Îţi place atât de mult s-o faci, rosti el răguşit, prinzându-mi capul în mâini. La fel de mult cât îmi place şi mie.

— Şi mai mult. Ore întregi nu m-aş mai opri. Te-aş face să-ţi dai drumul fără încetare.

Din pieptul lui scăpă un geamăt de plăcere.

— Aşa ar fi. Nu mă mai satur de tine.

Am mângâiat cu vârful limbii o venă care-i zvâcnea, până sus, la gland, după care i-am luat iar mădularul în gură, dându-mi capul pe spate şi lăsându-mă mai jos, pe călcâie, cu mâinile pe genunchi, oferindu-mă toată lui.

Gideon mă privea cu ochi în care se citeau plăcerea şi tandreţea.

— Nu te opri! îmi ceru el, desfăcându-şi picioarele.

Îşi împinse penisul până în fundul gâtului meu, după care se retrase, lăsându-mi pe limbă o dâră de lichid ce

anunţa eliberarea. L-am înghiţit pe tot, bucurându-mă de aroma sa minunată. El gemu, prinzându-mi obrajii în palme.

— Nu te opri, îngeraş! Suge-mi-o până nu mai rămâne nimic!

Am început să i-o sug, regăsind ritmul, ritmul *nostru,* sincronizarea bătăilor inimii şi a respiraţiilor noastre, care ne mărea şi mai mult plăcerea. Nu ne era deloc greu să ajungem să gândim aiurea şi să ne băgăm în buclucuri, însă corpurile noastre nu se înşelau niciodată. Atunci când ne atingeam, amândoi ştiam că ne aflăm în locul potrivit şi cu omul potrivit.

— Înfiorător de bine... gemu el, scrâşnind din dinţi. O, Doamne, o să-mi dau drumul...

Şi mădularul lui îmi zvâcni în gură, în timp ce mă prinsese de păr, trăgându-mă spre el, iar trupul i se zguduia de violenţa orgasmului. Gemea de plăcere, în vreme ce eu înghiţeam. Ejaculă în valuri groase şi fierbinţi, inundându-mă, ca şi cum nici nu şi-ar fi dat drumul toată noaptea. Când termină, icneam, tremurând toată. El mă ridică, punându-mă pe pat, apoi se aruncă şi el, trăgându-mă la pieptul lui. Răsufla greu, dar mă îmbrăţişa tot mai puternic.

— Nu asta aveam în minte când ţi-am adus cafeaua, zise, sărutându-mă pe frunte cu buze uscate. Nu că m-aş plânge, de altfel.

M-am lipit de el, plină de recunoştinţă că era iar în braţele mele.

— Hai să chiulim şi să recuperăm timpul pierdut!

El începu să râdă, cu un glas în care se simţea încă răguşeala orgasmului, şi mă strânse în braţe, trecându-şi degetele prin părul meu, apoi mângâindu-mi uşor braţul.

— Mă sfâşia pe dinăuntru, spuse deodată. Faptul că te vedeam atât de rănită şi de furioasă. Că ştiam că te chinui şi că te îndepărtezi de mine... A fost un iad pentru amândoi, dar nu puteam să risc să văd că ajungi pe lista suspecţilor.

În clipa aceea, am îngheţat. Nu mă gândisem deloc la posibilitatea asta. Se putea uşor demonstra că eu eram motivul pentru care Gideon ar fi ajuns la crimă. Ignoranţa mea completă, totală nu era de ajuns ca să mă apere; el avusese grijă să-mi creeze şi mie un alibi. Mă proteja întotdeauna – indiferent cât l-ar fi costat asta.

Se trase înapoi.

— Ţi-am pus în geantă un telefon cu cartelă. E preprogramat cu un număr care o să te pună în legătură cu Angus. Dacă ai nevoie de mine pentru ceva, poţi să mă găseşti în felul ăsta.

Mi-am încleştat mâinile, furioasă. Trebuia să trec prin şofer, ca să dau de iubitul meu!

— Nu-mi place deloc asta.

— Nici mie. Prioritatea numărul unu pentru mine este să-mi eliberez calea înapoi spre tine.

— Şi nu-i periculos pentru Angus să-l bagi la mijloc?

— A lucrat în MI6, serviciile secrete britanice. Pentru el, convorbirile clandestine sunt joacă de copii. Făcu o pauză, apoi continuă: Vreau să fiu sincer, Eva: pot să-ţi urmăresc drumurile cu ajutorul telefonului şi aşa o să şi fac.

— Ce? Nu se poate! Am sărit din pat, ridicându-mă în picioare. Gândurile îmi zburau de la MI6 – serviciile secrete britanice! – la urmărirea telefonului meu mobil, fără să-mi dau seama la care să mă opresc mai întâi.

Se ridică şi el.

— Dacă nu pot să fiu cu tine ori să vorbesc cu tine, am nevoie măcar să ştiu unde te afli.

— Nu fi aşa, Gideon!

Chipul lui rămase calm.

— Nu eram nevoit să-ţi spun.

— Serios? M-am repezit la dulap şi am înhăţat un halat. Şi mai susţineai că a avertiza pe cineva că ai un comportament ridicol nu e o scuză că îl ai.

— Dă-mi un pic de timp!

L-am privit furioasă, după care mi-am trântit pe mine un halat roşu de mătase, legându-i nervoasă cordonul.

— Nu. Cred că eşti un obsedat de control, căruia îi place să mă urmărească.

El încrucişă braţele.

— Îmi place să te ţin în viaţă.

Am înlemnit brusc. Apoi, încet, în mintea mea au început să se deruleze din nou toate evenimentele din ultimele săptămâni – de data asta, combinate cu imaginea lui Nathan. Dintr-odată, totul se explica: felul în care îşi ieşise Gideon din minţi în dimineaţa când încercasem să mă duc pe jos la serviciu, de ce mă urmărise Angus în fiecare zi prin oraş, furia lui Gideon când oprise cu forţa liftul în care mă aflam... În tot acest timp, când eu aproape că îl urâsem pentru că era un ticălos, el făcuse tot ce putea ca să mă ţină la adăpost de Nathan.

Mi s-au înmuiat genunchii şi m-am prăbuşit ca o cârpă.

— Eva!

— Lasă-mă o clipă!

Îmi închipuisem deja multe în vremea cât fuseserăm despărţiţi. Îmi dădusem seama că Gideon n-avea cum să-l lase pe Nathan să intre la el în birou cu fotografii de-ale mele, abuzată şi violată, după care să plece ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Brett Kline doar mă sărutase, iar Gideon îl bătuse măr. Nathan mă violase ani la rând şi mai şi făcuse şi poze, şi filme cu asta. Reacţia lui Gideon la vederea lui Nathan nu putuse fi decât violentă.

Probabil că Nathan se dusese la Crossfire în ziua când îl găsisem pe iubitul meu proaspăt ieşit de la duş, cu o pată stacojie pe manşeta cămăşii. Ceea ce luasem eu la început drept ruj era sângele lui Nathan. Canapeaua şi pernele din biroul lui erau mutate din loc ca urmare a unei lupte, nu pentru că avusese loc o partidă scurtă de sex la prânz cu Corinne.

El se lăsă în jos în faţa mea, ţintuindu-mă sălbatic cu privirea.

— Fir-ar! Crezi că vreau să te supraveghez cu atâta atenţie? Au fost nişte circumstanţe atenuante. Ai încredere în mine, când spun că vreau să am un echilibru între independenţa ta şi faptul că te ştiu ferită de rele.

Ei, da! Înţelegerea, fie şi întârziată, a celor petrecute nu numai că-mi dăduse putinţa să văd lucrurile cu limpezime de cristal, ci mă şi pocnise în moalele capului şi-mi băgase un pic minţile în cap.

— Am priceput.

— Nu cred. Asta – arătă el nerăbdător spre sine – e doar o cochilie nenorocită. *Tu* eşti ceea ce mă face să exist, Eva. Poţi pricepe asta? Eşti inima şi sufletul meu. Dacă ai păţi vreodată ceva, aş muri şi eu de îndată. Faptul că te ţin în siguranţă e autoapărare, fir-ar să fie! Suportă pentru mine, dacă nu vrei şi pentru tine!

M-am repezit la el cu atâta forţă, că l-am răsturnat pe spate, şi am început să-l sărut ca o nebună, cu inima bătând să-mi spargă pieptul şi sângele zvâcnindu-mi în urechi.

— Nu-mi place deloc să te sperii, am reuşit să îngaim, printre săruturi disperate, dar tare rău te-ai mai pricopsit cu mine.

El mă strânse în braţe cu putere, gemând.

— Deci ne-am împăcat?

— Poate nu şi în privinţa mobilului cu cartelă, am strâmbat eu din nas. Urmărirea telefonului este o nebunie. Serios! Nu-i deloc plăcut.

— E ceva temporar.

— Ştiu, dar...

El îmi acoperi gura cu mâna.

— Ţi-am pus în geantă instrucţiuni despre cum să-mi urmăreşti şi tu telefonul.

Vestea asta mă lăsă fără cuvinte, ceea ce-i smulse un zâmbet ironic lui Gideon.

— Ideea nu mi se pare aşa de proastă, dacă o priveşti din punctul ăsta de vedere.

— Taci! am zis, alunecând din îmbrăţişarea lui şi sărutându-l pe umăr. Suntem total săriţi de pe fix.

— Eu prefer „devianţi în mod selectiv”. Dar nu mai spunem la nimeni.

Căldura din mine dispăru brusc, alungată de un val de spaimă, la amintirea faptului că trebuia să ne ascundem legătura. Oare cât avea să mai treacă până să-l văd din nou? Zile? Nu mai puteam să trec din nou prin ceea ce trăisem în ultimele câteva săptămâni din viaţa mea. Până şi gândul că urma să fiu nevoită să îndur fără el orele şi minutele zilei mă îmbolnăvea. Am înghiţit un nod dureros din gât, ca să-l pot întreba:

— Când o să putem fi din nou împreună?

— Diseară. Eva, nu pot să suport să-ţi văd privirea asta, spuse el, uitându-se chinuit la mine.

— Vreau doar să fii cu mine, am şoptit, cu ochii arşi din nou de lacrimi. Am nevoie de tine.

Degetele lui îmi mângâiau uşor obrazul.

— Ai fost cu mine. Fără încetare. N-a trecut nici o secundă fără să mă gândesc la tine. Eşti stăpâna mea, Eva. Oriunde aş fi şi orice aş face, sunt al tău.

Mi-am lăsat capul în palma lui, lăsându-mă pătrunsă de această atingere, ca să-mi alunge spaimele.

— Nu mai ieşi cu Corinne! Nu mai suport.

— Gata, s-a terminat, spuse el, luându-mă prin surprindere. I-am şi spus, de altfel. Speram să fim prieteni, însă ea ar dori să fie totul între noi ca pe vremuri, iar eu nu te vreau decât pe tine.

— În noaptea în care Nathan a murit... ea a fost alibiul tău.

Nu puteam să spun mai mult. Mă durea să mă gândesc la felul cum şi-o fi umplut orele cu ea.

— Nu, alibiul meu a fost incendiul de la bucătărie. Mi-am petrecut aproape toată noaptea aranjând lucrurile cu pompierii, cu compania de asigurări şi făcând aranjamente de urgenţă pentru prepararea mâncării. Corinne a rămas

un timp pe acolo, şi după ce a plecat, aveam destui oameni din personal în jur care puteau să depună mărturie că fusesem acolo.

Probabil că nu-mi putusem deloc ascunde uşurarea pe care o simţeam, pentru că privirea lui Gideon se îmblânzi, iar în ochi i se citea iarăşi părerea de rău pe care o văzusem deja de multe ori. Se ridică în picioare, întinzându-mi mâna ca să mă ridic şi eu.

— Noul tău vecin ar dori să te invite la cină. Să zicem pe la opt seara. O să găseşti cheia – şi cheia de la penthouse – pe lanţul tău de chei.

Mi-am pus mâna în mâna lui şi am încercat să mai înveselesc atmosfera cu o replică amuzantă.

— Tipul e foarte sexy. Mă întreb dacă ajunge la următorul nivel încă de la prima întâlnire...

Zâmbetul de răspuns pe care mi-l adresă era atât de ispititor, că mă făcu să înghit în sec.

— Cred că ai şanse destul de mari să ajungi în pat cu el.

— Ce romantic! am suspinat eu, melodramatic.

— Îţi dau eu romantism!

Şi Gideon mă trase spre el, devorându-mă cu pasiune. Lipită de el de la şold până la călcâie, eram aplecată pe spate, făcând astfel ca halatul să mi se desfacă, lăsându-mi sânii goi. El mă lăsă şi mai mult pe spate, până când păsărica mea deja sensibilă la atingere se lipi cu putere de coapsa lui. Eram mai mult decât conştientă de puterea trupului său, care susţinea şi greutatea mea, pe lângă a lui.

Mă sedusese într-o fracţiune de secundă. În ciuda faptului că avusesem parte de ore şi ore de plăcere şi că tocmai mă adusese la orgasm, eram pregătită pentru el în acel moment, excitată la maximum de îndemânarea lui, de puterea şi de siguranţa lui de sine, de controlul pe care îl exercita atât asupra lui, cât şi a mea.

Am început să mă mişc încetişor, lingându-mi buzele. Cu un geamăt, gura lui fierbinte şi umedă îmi luă în stăpânire un sfârc, stârnindu-mi cu limba mugurele întărit. Mă ţinea

în braţe, mă poseda şi mă excita fără nici cel mai mic efort. Am închis ochii, lăsându-mă, printre gemete, cu totul în voia lui.

Afară era foarte cald şi umed, aşa că mi-am pus o rochie dreaptă din olandă, deschisă la culoare, şi mi-am făcut o coadă simplă. Am adăugat la ţinută nişte cercei rotunzi de aur şi m-am machiat foarte uşor.

Totul se schimbase. Eu şi Gideon eram din nou împreună. Trăiam într-o lume din care Nathan Barker dispăruse. Nu mai era posibil să dau de el după colţ. N-avea să mai apară niciodată din neant la uşa mea. Nu mai aveam de ce să-mi fac griji că Gideon urma să afle lucruri din trecutul meu care vor ridica stavile între noi. El ştia tot şi mă dorea chiar şi aşa.

Însă pacea regăsită care se aşternea peste această nouă realitate era tulburată de teama pentru Gideon. Aveam nevoie să ştiu că era la adăpost de orice acuzare. Cum ar fi putut să-i fie dovedită în mod definitiv nevinovăţia în cazul unei crime pe care chiar o comisese? Aveam să trăim, oare, cu spaima neîncetată că fapta sa urma să se întoarcă şi să ne bântuie? Şi cum avea să ne schimbe acest lucru pe amândoi? Pentru că în nici un caz nu puteam să mai fim ca înainte, după o întâmplare atât de profundă.

Am ieşit din cameră, pregătindu-mă să plec la lucru, aşteptând orele în care aveam să fiu acaparată de slujba mea la Waters Field & Leaman, una dintre cele mai bune firme de publicitate din ţară. M-am dus să-mi iau geanta de pe masa pentru micul dejun şi, în bucătărie, am dat de Cary. Fără discuţie, fusese la fel de ocupat ca şi mine, cu O mare chiar.

Se sprijinea cu spatele de blat, ţinându-se cu mâna de muchia acestuia, iar prietenul său, Trey, îl săruta pătimaş, cuprinzându-i chipul în palme. Trey era îmbrăcat cu blugi şi în tricou, dar Cary nu avea pe el decât nişte pantaloni gri de casă, care se mulau foarte atrăgător pe coapsele lui lungi.

Amândoi aveau ochii închişi şi erau mult prea pierduţi unul în celălalt, ca să-şi dea seama că nu mai sunt singuri.

Era nepoliticos din partea mea să mă holbez la ei, dar nu mă puteam abţine. În primul rând, pentru că întotdeauna mi se păruse fascinant să mă uit cum se îmbrăţişează doi bărbaţi frumoşi. Iar în al doilea rând, pentru că atitudinea lui Cary mi se părea foarte grăitoare. Chipul lui minunat exprima, în mod clar, vulnerabilitate, însă faptul că se ţinea de blat, în loc să-l îmbrăţişeze pe omul pe care-l iubea, îi trăda reticenţa care încă nu-i dispăruse.

Mi-am înhăţat, în cele din urmă, geanta şi am ieşit în vârful picioarelor din apartament. N-aveam chef să ajung gata topită la serviciu, aşa că în loc să mă duc pe jos, am luat un taxi. De pe locul meu din spate, mă uitam cum în raza vizuală îmi apare, încetul cu încetul, clădirea Crossfire a lui Gideon. În turnul strălucitor, care se distingea dintre celelalte clădiri, se aflau atât sediul concernului Cross Industries, cât şi al firmei Waters Field & Leaman.

Slujba mea, de asistentă a tânărului manager Mark Garrity, era un vis împlinit. Cu toate că unii – şi mai ales tatăl meu vitreg, Richard Stanton, magnat al finanţelor – nu puteau pricepe de ce alesesem o slujbă de începător, în ciuda relaţiilor şi a cunoştinţelor mele, eu eram de-a dreptul mândră să-mi croiesc singură drumul. Mark era un şef excelent, atât riguros, cât şi permisiv, ceea ce însemna că îmi şi dădea indicaţii, dar mă şi lăsa să fac lucrurile după capul meu.

Taxiul făcu colţul şi se opri în spatele unui Bentley SUV negru, pe care îl cunoşteam mult prea bine. La vederea lui, inima îmi sări din loc, căci asta însemna că Gideon era în apropiere.

Am plătit şi am ieşit din maşina răcoroasă în aerul dimineţii, aburind de umezeală. Rămăsesem cu ochii aţintiţi asupra Bentley-ului, sperând să-l pot întrezări o clipă pe Gideon. Era incredibil cât de încântată eram de această

idee, cu atât mai mult cu cât petrecusem o noapte întreagă în pat cu el, cu toată frumuseţea lui nudă.

Cu un zâmbet în colţul gurii, am intrat pe uşile turnante, cu cadru de cupru, ale clădirii Crossfire şi am pătruns în holul vast. Dacă o clădire putea să fie imaginea unui om, atunci Crossfire asta era pentru Gideon. Podelele şi pereţii de marmură confereau o aură de putere şi de bogăţie, în timp ce exteriorul de sticlă de culoarea cobaltului era la fel de izbitor ca unul dintre costumele lui Gideon. Cu totul, clădirea Crossfire era dinamică şi sexy, întunecată şi primejdioasă – exact ca bărbatul care o crease. Îmi plăcea la nebunie că lucrez acolo.

Am trecut de turnicheţii de securitate şi am luat liftul spre etajul douăzeci. Când am ajuns, Megumi – colega de la recepţie – era la biroul ei. Mi-a deschis uşa de sticlă şi s-a ridicat la apropierea mea.

— Salut, mă întâmpină, fermecătoare în pantaloni negri şi o bluză de mătase aurie. Ochii negri ca tăciunele îi străluceau de încântare, iar pe buze avea un ruj de un roşu foarte îndrăzneţ. Voiam să te întreb ce faci sâmbătă seara.

— Ăăă... Aş fi vrut să-mi petrec timpul cu Gideon, însă n-aveam nici o garanţie că avea să fie posibil. Nu ştiu. Încă n-am nici un plan. De ce?

— Unul dintre prietenii lui Michael se însoară şi sâmbătă e petrecerea burlacilor. Iar eu o iau razna dacă rămân acasă.

— Michael e tipul cu întâlnirea aranjată? m-am interesat, pentru că ştiam că se întâlnea cu un tip cu care-i făcuse cunoştinţă colega ei de apartament.

— Da, zise Megumi şi chipul i se lumină o clipă, după care se posomorî. Chiar îmi place de el şi cred că şi lui îi place de mine, dar...

— Hai, zi, am îmboldit-o.

Ea ridică din umeri, oarecum stânjenită, ocolindu-mi privirea.

— Tipul e înspăimântat de implicare. Ştiu că e prins de mine, dar o tot ţine una şi bună că nu-i nimic serios, că doar ne simţim bine unul cu altul. Dar petrecem foarte mult timp împreună, continuă ea. În mod evident, şi-a făcut ceva schimbări în viaţă, ca să fie mai des cu mine. Şi nu numai din punct de vedere fizic.

M-am strâmbat. Ştiam prea bine genul ăsta. Din astfel de relaţii era greu să ieşi. Semnalele neclare ţineau adrenalina şi drama la niveluri înalte, şi era greu să renunţi la posibilitatea ca din tot să iasă ceva extraordinar, mai ales dacă tipul accepta riscurile. Ce fată nu şi-ar fi dorit să pună mâna pe ce nu putea fi prins?

— Poţi conta pe mine pentru sâmbătă, i-am spus, căci voiam să-i fiu aproape. La ce te-ai gândit?

— Să beau, să dansez, s-o iau razna, enumeră ea, cu chipul iar zâmbitor. Poate o să-ţi găsim şi ţie un tip tare, cu care să te cuplezi.

— Ăăă...

Oribil, ciudat.

— Deocamdată, mi-e foarte bine.

Ea mă privi scrutător.

— Pari obosită.

„Mi-am petrecut toată noaptea în pat cu Gideon Cross...”

— Ieri am avut o oră grea la Krav Maga.

— Ce? Lasă, nu-mi explica! În orice caz, nu strică să cercetezi peisajul.

— Nu vreau tipi cu care să mă consolez, am insistat, aranjându-mi cureaua genţii pe umăr.

— Hei! replică ea, punându-şi mâinile în şolduri. Îţi sugerez doar să fii deschisă la posibilitatea de a întâlni pe cineva. Ştiu că e greu să te mai poţi uita la cineva după Gideon Cross, dar, crede-mă, faptul că-ţi vezi de viaţa ta e cea mai bună răzbunare.

Asta mi-a smuls un zâmbet.

— O să fiu deschisă, am spus, făcând un compromis.

Telefonul de pe biroul ei începu să sune, iar eu m-am îndreptat spre biroul meu, făcându-i semn cu mâna. Aveam nevoie de puţin timp ca să mă gândesc la felul în care urma să joc rolul unei femei singure, deşi eram cât se poate de prinsă. Din moment ce eram stăpâna lui Gideon, el mă poseda. Nu puteam să-mi închipui că aş aparţine oricui altcuiva. Tocmai începusem să-mi fac scenarii în legătură cu felul în care aveam să-i spun lui Gideon despre sâmbătă seara, când m-am auzit strigată de Megumi, aşa că m-am întors.

— Am un apel în aşteptare pentru tine, mă anunţă ea. Şi sper că e personal, pentru că, mamă, mamă, e o voce înfiorător de sexy. Zici că e S-E-X învelit în ciocolată şi acoperit cu frişcă.

Am simţit că mi se ridică părul pe ceafă, de atâta excitare.

— A spus cine e?

— Da. Brett Kline.

Capitolul 4

Ajunsă la birou, m-am prăbuşit pe scaun. Îmi transpiraseră palmele numai gândindu-mă la Brett şi începusem să lupt împotriva uşorului fior de excitare pe care urma să-l simt la auzul glasului său şi împotriva vinovăţiei care avea să-l urmeze. Nu era ceva provocat de faptul că l-aş fi vrut înapoi ori că aş fi vrut să fiu cu el. Aveam însă un trecut împreună şi între noi exista o atracţie sexuală care era pur hormonală. Nu puteam să o înăbuş, dar n-aveam nici cea mai mică dorinţă să mă las purtată de ea.

Mi-am pus geanta şi sacoşa cu pantofii de stradă în sertar, mângâind din ochi colajul înrămat cu fotografii ale mele împreună cu Gideon. El mi-l dăduse ca să-l păstrez mereu în minte – de parcă mi-ar fi zburat vreodată gândul de la el. Îmi bântuia până şi visele.

Telefonul începu să sune. Era apelul redirecţionat de la recepţie. Brett nu se lăsase păgubaş. Am hotărât să adopt un ton cât mai oficial, ca să-i amintesc că sunt la serviciu şi, prin urmare, nu am timp pentru conversaţii personale, şi am răspuns:

— Biroul lui Mark Garrity, Eva Tramell la telefon.

— Eva, în sfârşit! Sunt Brett.

Am închis ochii, lăsându-mă pătrunsă de glasul lui de S-E-X-învelit-în-ciocolată. Părea şi mai decadent, mai sexual decât atunci când cânta, deşi acest lucru făcuse ca formaţia lui, Six-Ninths, să urce pe culmile gloriei. Semnaseră un contract cu Vidal Records, compania muzicală pe care o deţinea tatăl vitreg al lui Gideon, Christopher Vidal Sr. – la care, în mod inexplicabil, Gideon era acţionar majoritar.

Şi să mai zici că nu-i mică lumea!

— Bună, l-am salutat. Cum merge turneul?

— E ireal. Încă mai vreau să pipăi totul, ca să văd dacă e adevărat.

— De mult ţi-ai dorit asta şi chiar o meriţi din plin. Bucură-te!

— Mulţumesc.

Rămase apoi tăcut câteva momente, timp destul ca să-mi rechem imaginea lui în minte. Arăta extraordinar când îl văzusem ultima oară, cu părul cu şuviţe foarte blonde, cu ochii-i de smarald arzând de dorinţa de a mă avea. Era înalt şi musculos, fără să fie un pachet de muşchi, iar trupul îi era frumos modelat, datorită exerciţiilor constante şi necesităţilor impuse de faptul că era un star rock. Pielea de un bronz auriu îi era înfrumuseţată de câteva tatuaje, iar în sfârcuri avea piercinguri pe care mă obişnuisem să le sug atunci când voiam să simt cum i se întăreşte mădularul în mine...

Dar nu-i ajungea nici măcar la degetul mic lui Gideon. Puteam să-l admir pe Brett, la fel ca orice femeie dotată cu simţuri, însă nu era altul ca Gideon pe lume.

— Uite, rupse Brett în sfârşit tăcerea, ştiu că eşti la serviciu, aşa că nu vreau să te reţin. Mă întorc la New York şi mi-ar plăcea să te văd.

Eu mi-am încrucişat gleznele, sub birou.

— Nu cred că-i o idee bună.

— O să lansăm videoclipul la *Fata de aur* în Times Square, continuă el. Vreau să fii acolo, cu mine.

— Acolo, cu... uau!

M-am frecat la tâmple. Cererea lui mă luase prin surprindere, aşa că am preferat să mă gândesc la ce-ar spune mama dacă m-ar fi văzut cum îmi frec faţa. Pentru că ea jura că asta duce la apariţia ridurilor.

— Sunt flatată că m-ai invitat, dar trebuie neapărat să ştiu – pentru tine este în regulă dacă rămânem doar prieteni?

— La dracu’, normal că nu! râse el. Eşti singură, fată de aur. Pierderea lui Cross e câştigul meu.

O, fir-ar! Trecuseră aproape trei săptămâni de când blogurile de bârfe se umpluseră cu primele fotografii cu împăcarea înscenată dintre Gideon şi Corinne. S-ar fi zis că toată lumea hotărâse că era timpul să-mi continui viaţa cu altul.

— Nu e chiar aşa de simplu, Brett. Nu sunt pregătită pentru o altă relaţie.

— Ţi-am cerut doar o întâlnire, nicidecum o legătură pe viaţă.

— Brett, pe bune...

— Trebuie să fii acolo, Eva, insistă el, luând un ton seducător, care mă făcuse mereu să-i cedez imediat. E cântecul tău. Nu accept un refuz.

— Va trebui.

— O să mă răneşti îngrozitor dacă nu vii, spuse el, încet. Şi nu sunt vorbe în vânt. Mergem ca prieteni şi atât, dacă aşa trebuie, dar am nevoie să fii acolo.

Am oftat din greu, lăsându-mi capul pe birou.

— Nu vreau să te fac să crezi ce nu trebuie.

„Ori să-l scot din sărite pe Gideon...”

— Îţi promit că voi considera asta o favoare ca de la prieten la prieten.

Ca şi cum am şi fi aşa ceva! N-am răspuns. El însă nu se dădea bătut. Poate că n-avea s-o facă niciodată.

— În regulă? insistă.

În dreptul umărului meu îşi făcuse apariţia o cană de cafea. Am ridicat privirea şi l-am văzut pe Mark în picioare, în spatele meu.

— În regulă, am răspuns, mai mult ca să mă pot apuca de lucru.

— Da!

În vocea lui se simţea o notă de triumf, pe care părea că o însoţise de un gest de victorie cu pumnul.

— S-ar putea să fie joi sau vineri seara, nu ştiu sigur, încă. Dă-mi numărul tău de mobil şi-o să-ţi trimit un SMS când o să am datele clare.

I-am dictat rapid numărul.

— Gata? Trebuie să plec.

— Să ai o zi bestială la serviciu! răspunse el, făcându-mă să mă simt prost pentru că fusesem grăbită şi neprietenoasă. El fusese mereu drăguţ şi ar fi putut fi un prieten foarte bun, însă dădusem cu piciorul acestei şanse în clipa când îl sărutasem.

— Mulţumesc. Brett... chiar mă bucur foarte mult pentru tine. La revedere! Apoi am pus receptorul în furcă şi i-am zâmbit lui Mark. Bună dimineaţa!

— Totul e-n regulă? se interesă el, cu o privire preocupată în frumoşii lui ochi căprui. Purta un costum bleumarin şi o cravată roşie, care îi punea foarte bine în valoare pielea măslinie.

— Da. Mulţumesc pentru cafea.

— Cu plăcere. Eşti gata de treabă?

— Mereu, am zâmbit eu larg.

Nu mi-a luat mult timp ca să-mi dau seama că Mark nu era în apele lui. Părea cu mintea aiurea şi cu toane, lucru care nu-i stătea în fire. Lucram la o campanie pentru un program de învăţare a limbilor străine, dar nu-i stătea deloc mintea la ea. I-am sugerat să discutăm un pic despre campania pentru alimentele integrale produse local, însă asta n-a avut nici un efect.

— E totul în regulă? l-am întrebat, într-un sfârşit, pătrunzând timid pe teritoriul prieteniei, în care amândoi ne străduiam să nu intrăm în timp ce eram la serviciu.

Dădeam munca la o parte de fiecare dată când el mă invita la prânz împreună cu partenerul lui, Steven, însă la birou aveam grijă să ne menţinem rolurile de şef şi de subaltern. Apreciam enorm lucrul ăsta, mai ales că Mark ştia că tatăl meu vitreg e bogat. Nu voiam ca oamenii să se poarte cu mine frumos fără să-mi câştig acest drept.

— Ce? Îşi ridică brusc privirea spre mine, după care îşi trecu o mână prin părul tuns scurt. Scuze!

— S-ar zice că te frământă ceva, i-am spus, punându-mi tableta în poală.

El ridică din umeri, începând să se legene cu scaunul.

— Duminică, eu şi Steven împlinim şapte ani de când suntem împreună.

— Super! Felicitări! am zâmbit eu. Dintre toate cuplurile pe care le întâlnisem în viaţă, Mark şi Steven erau cei mai stabili şi mai iubitori.

— Mulţumesc, zise el, cu un zâmbet vag.

— Ieşiţi în oraş? Aţi făcut vreo rezervare sau vrei să mă ocup eu de asta?

El clătină din cap.

— N-am hotărât încă. Nu ştiu ce-ar fi mai bine.

— Hai să ne punem mintea la contribuţie! Eu n-am prea avut multe aniversări, oricât ar fi de trist s-o spun, dar mama se pricepe de minune la asta. Şi aşa am mai prins şi eu câte ceva.

Tot făcând pe gazda pentru trei soţi bogaţi, Monica Tramell Barker Mitchell Stanton ar fi putut să fie o organizatoare profesionistă de evenimente, dacă ar fi trebuit vreodată să-şi câştige existenţa.

— Vrei ceva intim, i-am sugerat, doar voi doi? Sau o petrecere cu prietenii şi cu familia? Vă faceţi cadouri?

— Vreau să mă căsătoresc! izbucni el.

— A! În regulă, am zis eu, lăsându-mă pe spate în scaun. Dacă e vorba de ceva romantic, nu mă pot băga.

Mark începu să râdă, însă nu era pic de veselie în tonul lui. Se uită apoi la mine cu o privire plină de nefericire.

— Ar trebui să fie romantic. Acum câţiva ani, când Steven m-a cerut în căsătorie, a fost totul numai inimioare şi floricele. Ştii doar că e foarte teatral. A făcut totul ca la carte.

M-am uitat la el, clipind nedumerită.

— Ai zis nu?

— Am zis nu încă. Abia începusem să-mi fac o situaţie aici, la agenţie, el începea să pună mâna pe nişte contracte

cu adevărat profitabile, şi amândoi ne refăceam existenţa împreună după despărţirea care fusese dureroasă. Părea că nu e timpul potrivit, şi eu nu ştiam dacă el vrea să se căsătorească din motivul corect.

— Nimeni n-are cum să ştie cu siguranţă, am zis încetişor, atât pentru el, cât şi pentru mine.

— Dar nu voiam ca el să creadă că am îndoieli în privinţa noastră, continuă Mark, ca şi cum nici nu m-ar fi auzit. Prin urmare, ca un idiot, mi-am pus refuzul pe seama instituţiei căsătoriei.

— Nu eşti deloc un idiot, l-am contrazis, ascunzându-mi un zâmbet.

— Şi în ultimii doi ani, el a făcut, şi nu o dată, remarci despre câtă dreptate am avut să refuz.

— Dar tu n-ai spus nu. Ai spus nu încă, aşa e?

— Nu ştiu. O, Doamne, nu ştiu ce-am spus! exclamă el, rezemându-se cu coatele pe birou şi îngropându-şi faţa în palme. Glasul îi era jos, înăbuşit.

— Am intrat în panică. Aveam douăzeci şi patru de ani. Poate că unii sunt pregătiţi pentru un astfel de angajament la vârsta aceea, dar eu... eu nu eram.

— Iar acum ai douăzeci şi opt de ani şi eşti pregătit?

Era de aceeaşi vârstă cu Gideon. Numai la gândul ăsta şi m-a străbătut un fior, în parte şi pentru că şi eu aveam aceeaşi vârstă pe care o avusese Mark când spusese nu încă, iar eu puteam să mă raportez la asta.

— Da, zise Mark, ridicându-şi capul ca să-mi susţină privirea. Sunt mai mult decât pregătit. Mă simt de parcă undeva e un cronometru care numără minutele şi, cu fiecare oră ce trece, devin tot mai nerăbdător. Dar mi-e teamă că o să refuze. Poate că lui îi venise timpul cu patru ani în urmă, şi acum a depăşit momentul.

— Nu-mi place deloc când debitez banalităţi, dar n-ai de unde să ştii până nu-l întrebi, am replicat, zâmbindu-i încurajator. El te iubeşte. Foarte mult. Cred că şansele să-l auzi că spune da sunt cât se poate de mari.

Mark zâmbi, arătându-şi dinţii simpatic de strâmbi.

— Îţi mulţumesc.

— Să mă anunţi cum facem cu rezervarea.

— Îţi rămân dator, răspunse el, recăpătându-şi seriozitatea. Îmi cer scuze că ţi-am vorbit despre asta acum, când te lupţi cu o despărţire dificilă.

— Nu-ţi face griji pentru mine! Sunt în regulă.

Mark mă studie câteva clipe, apoi dădu din cap, aprobator.

— Eşti gata să mergem la masă?

Mi-am ridicat privirea spre chipul sincer al lui Will Granger. Will era cel mai nou asistent la Waters Field & Leaman, şi eu îl ajutasem să se acomodeze. Purta favoriţi şi ochelari cu rame pătrate, care îi dădeau un aer uşor retro, ca de beatnik, punându-l în valoare. Se îmbrăca incredibil de bine, şi îmi plăcea de el.

— Sigur. De ce-ai avea chef?

— Paste şi pâine. Şi prăjitură. Poate chiar şi un cartof copt.

Am ridicat din sprâncene.

— În regulă. Dar dacă o s-o iau razna şi-o să înşir numai prostii din cauză că intru în comă de la carbohidraţi, tu să mă scoţi din beleaua cu Mark.

— Eva, tu eşti o sfântă. Natalie ţine o dietă săracă în carbohidraţi, iar eu nu mai rezist nici măcar o zi fără amidon şi zahăr. Mă topesc pe picioare. Uită-te la mine!

Will şi Natalie, iubita lui încă din liceu, păreau să se înţeleagă foarte bine, din ceea ce povestea el. Nu mă îndoiam că el ar fi intrat şi în foc pentru ea, iar ea părea să-i fie la fel de dedicată, cu toate că el bodogănea fără răutate despre cât îl zăpăcea.

— Aşa e, am zis, simţindu-mă deodată cuprinsă de o dispoziţie visătoare. Era o tortură pentru mine să fiu separată de Gideon, mai ales acum, înconjurată de prieteni care erau implicaţi în propriile relaţii.

Se făcuse ora prânzului şi, în timp ce-l aşteptam pe Will, i-am trimis un SMS scurt Shawnei – aproape cumnata lui Mark – întrebând-o dacă era liberă sâmbătă, pentru o seară între fete. Abia trimisesem mesajul, când telefonul de birou începu să sune.

Am răspuns grăbită:

— Biroul lui Mark Garrity...

— Eva.

M-a străbătut un fior electric la auzul glasului profund şi aspru al lui Gideon.

— Bună, asule!

— Spune-mi că suntem în regulă.

Mi-am muşcat buza de jos, cu inima în gât. Probabil că şi el simţea aceeaşi prăpastie între noi care mă tulburase şi pe mine.

— Suntem. Nu crezi asta? S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse el şi, după o scurtă pauză, continuă: Pur şi simplu voiam s-o aud din nou.

— Nu ţi-am arătat foarte clar azi-noapte? „Când te zgâriam pe spate...” Sau azi-dimineaţă? „Când eram în genunchi...”

— Aveam nevoie să te aud că spui asta când nu te uiţi la mine.

Glasul lui Gideon turna balsam peste simţurile mele. Mă înroşisem de stânjeneală.

— Îmi pare rău, am şoptit, simţindu-mă ciudat. Ştiu că te enervează femeile care te consideră un obiect. N-ar trebui să suporţi aşa ceva din partea mea.

— N-o să mă plâng niciodată că sunt ceea ce vrei tu, Eva. Doamne! zise el, cu glas şi mai răguşit. Aş fi al dracu’ de bucuros să-ţi placă ceea ce vezi, pentru că numai Dumnezeu ştie cât de disperat sunt eu să te privesc.

Am închis ochii, luptând împotriva valului de dorinţă care mă năpădise. Faptul că ştiam ceea ce ştiam acum – cât de importantă considera că sunt pentru el – făcea să-mi fie şi mai greu să rămân departe de el.

— Îmi e atât de dor de tine! Şi e aşa de ciudat, pentru că toată lumea crede că ne-am despărţit şi că trebuie să-mi continui viaţa...

— Nu! Acest unic cuvânt explodă între noi, atât de tăios, că mă făcu să tresar. Fir-ar să fie! Aşteaptă-mă, Eva! Eu te-am aşteptat toată viaţa.

Am înghiţit în sec şi am deschis ochii, văzându-l pe Will care se îndrepta spre mine. Mi-am coborât vocea:

— O să te aştept o veşnicie, numai să fii al meu.

— N-o să dureze o veşnicie. Fac tot ce-mi stă în puteri. Ai încredere în mine!

— Am.

În fundal, se auzi sunând un alt telefon.

— Ne vedem la opt fix, spuse Gideon, în grabă.

— Da.

Şi îmi închise brusc, lăsându-mă cuprinsă de un sentiment de singurătate.

— Eşti gata să mergem să mâncăm? mă întrebă Will, frecându-şi mâinile nerăbdător.

Megumi lua masa cu iubitul ei speriat de implicarea în relaţii, aşa că plecase deja. Prin urmare, eram doar Will, eu şi toate pastele pe care le putea înfuleca într-o oră. Gândindu-mă că o supradoză de carbohidraţi ar fi exact ce-mi trebuie, m-am ridicat, spunând:

— Clar că da.

Pe drumul înapoi de la prânz, mi-am cumpărat o băutură energizantă, necarbonatată. Iar la ora cinci, după serviciu, ştiam că aveam să mă duc să fac nişte exerciţii la sală.

Aveam card de membru la Echinnox, dar chiar voiam să mă duc la o sală CrossTrainer. Abisul care mă despărţea de Gideon părea mult prea mare, şi urma să mă ajute dacă petreceam un timp într-un loc despre care aveam amintiri plăcute. În plus, asta îmi dădea şi un sentiment de loialitate. Gideon era bărbatul meu. Voiam să fac tot ce puteam ca să-

mi petrec toată viaţa cu el. Şi, pentru mine, asta însemna să-l sprijin în tot ceea ce făcea.

M-am întors pe jos acasă, fără să-mi mai pese dacă transpiram, pentru că, oricum, după ora de la sală, aveam să am nevoie de un duş. Când liftul din blocul meu m-a lăsat la etajul unde locuiam, m-am surprins că nu-mi luam ochii de la uşa apartamentului vecin. Mă jucam cu cheia pe care mi-o dăduse Gideon. Ideea de a intra, ca să văd cum arată, era ispititoare. Oare semăna cu casa lui de pe Fifth Avenue? Sau era diferit?

Apartamentul de lux al lui Gideon era extraordinar, cu arhitectura lui interbelică şi farmecul european. Era un spaţiu ce respira bogăţie, rămânând în acelaşi timp cald şi primitor. Îmi puteam închipui acolo la fel de bine copii, cât şi demnitari străini.

Oare cum era ascunzătoarea lui temporară? Două, trei mobile, nici urmă de artă şi o bucătărie încropită? Cât de mult o fi fost pus la punct?

M-am oprit în faţa uşii de la apartamentul meu, nehotărâtă. Totuşi, în cele din urmă am rezistat ispitei. Voiam să mă invite el înăuntru. Am intrat în livingul meu, de unde se auzea râsul unei femei. N-am fost deloc mirată să văd o blondă cu picioare până în gât, întinsă pe canapeaua albă, lângă Cary, cu mâna în poala lui, excitându-l prin pantaloni. El avea bustul gol şi o ţinea pe Tatiana Cherlin pe după umeri, mângâind-o leneş.

— Salut, fetiţo! îmi zâmbi el. Cum a fost la slujbă?

— Ca de obicei. Bună, Tatiana!

Ea înălţă uşor bărbia, în semn de răspuns. Arăta bestial, aşa cum era de aşteptat, de altfel, din moment ce era manechin. Dacă mă gândeam bine, nu-mi plăcuse cine ştie ce de ea în primele dăţi când o întâlnisem şi încă nu-mi schimbasem sentimentele. Însă, dacă mă uitam la Cary, trebuia să recunosc că poate acum ea era ceea ce îi trebuia.

Lui îi trecuseră vânătăile, dar încă nu-şi revenise complet după ce fusese bătut cu brutalitate, într-o

ambuscadă pusă la cale de Nathan, care declanşase toate evenimentele din cauza cărora eram acum separată de Gideon.

— Mă duc să mă schimb, că plec la sală, i-am anunţat, luând-o spre camera mea.

În spatele meu, l-am auzit pe Cary că-i spune Tatianei:

— Stai puţin, am ceva de vorbit cu prietena mea.

Am intrat în cameră şi mi-am aruncat geanta pe pat. Tocmai scotoceam prin dulap, când Cary a venit după mine, sprijinindu-se de tocul uşii.

— Cum te simţi? l-am întrebat.

— Mai bine, răspunse el, privindu-mă cu o expresie poznaşă în ochii verzi. Tu cum eşti?

— Mai bine.

El îşi încrucişă braţele pe piept.

— Datorită tipului, cine o fi fost el, cu care ai dus lupte vitejeşti azi-noapte?

Am închis dulapul, împingându-l cu şoldul, şi am replicat:

— Pe bune? Eu nu pot să te aud pe tine în camera ta. Tu cum de mă auzi, la mine în cameră?

El îşi lovi uşor tâmpla cu degetul.

— Radar pentru sex. Eu îl am.

— Şi ce înseamnă asta? Că eu n-am radar pentru sex?

— Mai degrabă că ţi-a ars Cross circuitele, în timpul vreunui maraton sexual. Încă nu poţi să scapi de urmele tipului ăluia. Aş fi vrut să dea peste mine şi să mă epuizeze pe mine.

Drept răspuns, am aruncat după el cu sutienul meu de sport, pe care l-a prins cu îndemânare, râzând.

— Deci? Cine era?

Mi-am muşcat buzele. Nu voiam să-l mint pe singurul om care fusese mereu sincer cu mine, chiar dacă mă durea. Dar trebuia.

— Un tip care lucrează la Crossfire.

Lui Cary îi păli zâmbetul pe buze, intră în cameră şi închise uşa după el.

— Iar tu, aşa, din nimic, te-ai hotărât să-l aduci acasă şi să i-o tragi toată noaptea, până-i ies ochii din cap? Credeam că te-ai dus la ora de Krav Maga.

— Păi am fost. Tipul locuieşte pe aproape şi am dat peste el după oră. Şi lucrurile au venit unul după altul...

— Ar trebui să-mi fac griji? mă întrebă el, studiindu-mi chipul, în timp ce-mi dădea înapoi sutienul de sport. De mult timp nu ţi-ai mai tras-o la întâmplare.

— Nu-i aşa.

M-am străduit să-i susţin privirea lui Cary, ştiind că, dacă nu o făceam, n-avea să mă creadă niciodată.

— Mă... văd cu el. Am stabilit să luăm cina împreună în seara asta.

— O să-l cunosc şi eu?

— Normal! Dar nu azi. Mă duc la el acasă.

Cary începu să strâmbe din buze.

— Îmi ascunzi ceva. Hai, dă-i drumul!

Am evitat întrebarea, replicând:

— Te-am văzut azi-dimineaţă în bucătărie, când îl sărutai pe Trey.

— În regulă.

— Lucrurile merg bine cu voi?

— N-am de ce să mă plâng.

Fir-ar! Când Cary avea ceva în minte, nu renunţa uşor. Am ocolit iar întrebarea.

— Azi am vorbit cu Brett, am continuat, cât de nepăsătoare puteam, încercând să nu fac mare caz din asta. M-a sunat la serviciu. Şi nu, nu e tipul cu care am fost în noaptea trecută.

El înălţă din sprâncene.

— Ce voia?

Mi-am azvârlit pantofii din picioare şi m-am îndreptat spre baie, ca să-mi dau jos ce mai rămăsese din machiaj.

— Se întoarce la New York ca să lanseze un videoclip pentru *Fata de aur*. Mi-a cerut să vin cu el.

— Eva... începu Cary, pe tonul acela de avertizare pe care îl folosesc părinţii când vorbesc cu copiii neastâmpăraţi.

— Vreau să vii cu mine.

Asta îl făcu să dea un pic înapoi.

— Ca să te păzesc? N-ai încredere în tine?

M-am uitat la reflexia lui din oglindă.

— Nu mă întorc la el, Cary. Nu c-am fi fost noi vreodată cu adevărat împreună, aşa că nu-ţi face griji pentru asta! Vreau să vii cu mine deoarece cred că o să-ţi placă şi nici nu vreau să-l duc de nas pe Brett. A acceptat să mergem ca prieteni şi atât, dar cred că trebuie să i se vâre cu forţa în cap această idee, ca să fie totul în regulă. Şi cinstit.

— Ar fi trebuit să refuzi.

— Am încercat.

— Nu e nu, fetiţo. Nu e aşa de greu.

— Taci! am zis, începând să mă şterg la ochi cu un şerveţel demachiant. Mi-e de ajuns că am acceptat din cauză că mă simţeam vinovată! Credeai că o să mă distrez să merg la concertul ăla, fără să ştiu pe cine o să întâlnesc acolo? N-am nevoie să mă înnebuneşti şi tu!

Pentru că eram sigură că o să-mi audă urechile destule de la Gideon...

— De ce dracu’ te simţi vinovată? se răsti Cary.

— Brett a luat o bătaie zdravănă din cauza mea!

— Nu, nu, nu, şi-a luat-o pentru că a sărutat o fată frumoasă fără să se gândească deloc la consecinţe. Ar fi trebuit să-i treacă prin minte că eşti cu altcineva. Şi ce te-a mâncat de te-ai băgat în ditamai încurcătura?

— N-am nevoie de o prelegere despre Brett, bine?

Ceea ce-mi doream era să văd ce crede Cary despre relaţia mea cu Gideon şi despre îngrijorarea mea legată de asta, dar nu puteam să-i mărturisesc nimic celui mai bun prieten al meu. Iar asta făcea ca lucrurile să meargă foarte rău în viaţa mea, care era acum şi mai dată peste cap. Mă simţeam înfiorător de singură şi fără direcţie.

— Ţi-am spus, nu mă mai întorc la el.

— Mă bucur că aud asta.

I-am spus atunci o parte din adevăr, pentru că ştiam că n-o să mă judece.

— Încă îl iubesc pe Gideon.

— Normal că-l iubeşti, zise el, simplu. Şi, atât cât pot să ghicesc, sunt sigur că şi pe el îl roade rău că v-aţi despărţit.

— Îţi mulţumesc, l-am îmbrăţişat eu.

— Pentru ce?

— Pentru că eşti tu.

— Să ştii că nu susţin că ar trebui să-l aştepţi, pufni el. Nu mă interesează deloc ce crede Cross – el a dat cu piciorul, el pierde. Dar nu cred că eşti pregătită să te arunci în patul altcuiva. Eva, tu nu faci sex la întâmplare. Pentru tine, e ceva important; de aceea eşti aşa de terminată când ieşi dintr-o relaţie.

— Nu merge niciodată, am recunoscut, în timp ce mă apucam din nou să mă demachiez. Deci, mergi cu mine la lansarea videoclipului?

— Bine, vin.

— Vrei să-l iei şi pe Trey, ori pe Tatiana?

El scutură din cap, după care se întoarse spre oglindă, ca să-şi aranjeze părul, cu mişcări îndemânatice.

— Păi, în cazul ăsta, ar fi ca o întâlnire dublă. Mai bine să fiu a treia roată. O să aibă un efect mai mare.

L-am privit în oglindă, zâmbindu-i dulce.

— Te iubesc.

El îmi aruncă o bezea.

— Dacă-i aşa, atunci, ai grijă de tine, fetiţo! Asta-i tot ce-mi trebuie.

Cadoul meu preferat pe care îl făceam pentru o casă nouă erau pahare de martini Waterford. Din punctul meu de vedere, reprezentau amestecul potrivit de lux, amuzament şi obiect practic. Îi dădusem un set unei prietene de la facultate, care habar n-avea ce era cristalul

Waterford, dar se dădea în vânt după martiniul cu mere, şi îi oferisem şi unul mamei, care nu bea martini, dar era încântată de cristalul Waterford. Era un cadou pe care mă simţeam în largul meu să i-l ofer până şi lui Gideon Cross, un om care avea mai mulţi bani decât puteai să-ţi închipui.

Dar, în clipa când am bătut la uşa lui, nu aveam nici un obiect de sticlărie în mână.

Mă legănam emoţionată de pe un picior pe altul, trecându-mi mâna peste şolduri, ca să-mi netezesc rochia. Mă îmbrăcasem la patru ace după ce mă întorsesem de la sală, ocupându-mă pe îndelete de coafura mea în stil Noua Eva şi făcându-mi un machiaj smokey la ochi. Îmi dădusem cu un ruj roz pal, care nu se lua de pe buze, şi purtam o rochie neagră cu spatele gol, cu decolteu drapat şi adânc. Rochia era scurtă şi îmi lăsa mult descoperite picioarele, pe care le pusesem în evidenţă cu ajutorul unor pantofi Jimmi Choo decupaţi. Îmi pusesem cerceii cu diamante pe care îi purtasem la prima noastră întâlnire şi inelul pe care mi-l dăduse el, o bijuterie extraordinară, făcută din sfori de aur înlănţuite şi întretăiate de diamante aranjate în X; aceste x-uri reprezentau felul în care Gideon pusese stăpânire pe mine.

Uşa se deschise, iar eu m-am clătinat fără să vreau pe picioare, izbită de imaginea bărbatului minunat, ispititor ca păcatul care mă întâmpină. Probabil că şi Gideon era într-o dispoziţie sentimentală. Îşi pusese acelaşi pulover negru pe care îl purtase la clubul de noapte unde ieşiserăm cu adevărat împreună pentru prima dată. L-am sorbit din ochi, uluită de cât era de sexy în acea combinaţie perfectă de casual şi elegant. Aşa cum arăta, în pantaloni de stofă de un cenuşiu de grafit şi cu picioarele goale, avea asupra mea efectul unei adevărate intoxicări de dorinţă.

— Cerule! gemu el. Arăţi incredibil. Data viitoare să mă avertizezi înainte să-ţi deschid uşa.

— Bună, Domnule Întunecat şi Primejdios, i-am zâmbit eu.

Capitolul 5

Gura lui Gideon se arcui într-un zâmbet răvăşitor, în timp ce-mi întindea mâna. Când degetele mele i-au atins palma, m-a prins şi m-a tras înăuntru, spre el, sărutându-mă uşor pe buze. Uşa se închise în spatele meu, iar el se întinse peste mine să încuie, izolându-ne astfel de lume.

L-am prins de pulover.

— Ţi-ai pus puloverul meu preferat.

— Ştiu.

Şi, brusc, se aplecă plin de graţie, luându-mi mâna căreia nu-i dăduse drumul şi punându-mi-o pe umărul lui.

— Hai să te simţi în largul tău, îngeraş! N-o să mai ai nevoie de tocurile astea până n-o să fii pregătită să fac dragoste cu tine.

Am simţit cum zvâcnesc până în cele mai tainice locuri ale mele, plină de nerăbdare.

— Şi dacă sunt gata acum?

— Nu eşti. O să ştii, când o să vină timpul.

În timp ce Gideon îmi scotea pantofii, mi-am mutat greutatea corpului de pe un picior pe altul.

— O să ştiu? Cum?

El îşi ridică spre mine privirea pătrunzătoare şi albastră. Aproape că îngenunchease, ca să-mi scoată pantofii, dar, cu toate acestea, deţinea fără discuţie controlul, atât asupra sa, cât şi asupra mea.

— O să-mi înfig mădularul în tine.

M-am mişcat de pe un picior pe altul, de data asta dintr-un motiv diferit. „Da, te rog...”

El se ridică, arătându-mi-se iar în toată frumuseţea lui, şi îşi trecu degetele uşor peste obrazul meu.

— Ce ai în pungă?

— A! am exclamat, scuturându-mi mintea de vraja sexuală în care mă prinsese. Un cadou de casă nouă.

Am privit în jur. Împărţirea spaţiului o reflecta în oglindă pe cea din apartamentul meu. Casa era frumoasă şi primitoare într-un mod confortabil. Mă aşteptasem oarecum la un spaţiu semimobilat, aproape gol, în care să se afle numai câteva obiecte esenţiale. Descopeream însă că arăta foarte mult ca un adevărat cămin. Unul luminat doar de lumânări care aruncau o strălucire caldă şi aurie peste mobilele pe care le-am recunoscut, pentru că erau ale lui Gideon şi ale mele.

Eram aşa de uluită, că abia dacă am băgat de seamă când mi-a luat geanta şi punga din mână. Desculţă, am trecut pe lângă el, observând măsuţele mele de cafea lângă canapeaua şi scaunele lui; piesele mele de mobilier pentru film şi muzică pe care se aflau nimicuri de-ale lui şi fotografiile noastre înrămate; perdelele mele, combinate cu lămpile lui, acum stinse.

Pe perete, în locul unde ar fi fost televizorul meu cu ecran plat, se afla o fotografie imensă a mea făcându-i o bezea, o versiune mult mărită a pozei pe care i-o dădusem eu şi pe care o ţinea pe biroul lui de la Crossfire.

M-am răsucit încet, încercând să cuprind totul cu mintea. Mă mai şocase o dată aşa, când îmi recrease dormitorul în apartamentul lui de lux, pentru a-mi oferi un loc familiar în care să mă refugiez atunci când lucrurile deveneau mult prea intense.

— Când te-ai mutat aici?

Îmi plăcea totul la nebunie. Amestecul obiectelor mele, în stil modern tradiţional, cu eleganţa de modă veche a alor lui era, în mod ciudat, perfect. El combinase piesele potrivite, creând un spaţiu care era... reprezentarea noastră.

— În săptămâna când a fost Cary în spital.

L-am privit, neîncrezătoare.

— Vorbeşti serios?

Acela fusese momentul în care Gideon începuse să se îndepărteze de mine, respingându-mă. Începuse să se vadă

iar cu Corinne şi devenise dificil să comunic cu el. Probabil că şi amenajarea acestui loc îl ţinuse ocupat.

— Trebuia să fiu aproape de tine, îmi spuse, cu o mină absentă, uitându-se în pungă. Trebuia să mă asigur că pot să ajung repede la tine. Înaintea lui Nathan.

Mărturisirea mă şocă. În perioada în care simţeam că Gideon se îndepărtează tot mai mult de mine, el fusese, de fapt, aproape, şi încă fizic. Veghind asupra mea.

— Când te-am sunat de la spital... Am înghiţit cu greu nodul dureros din gât... era cineva cu tine...

— Raúl. El coordona mutarea. Trebuia să termin totul înainte ca tu şi Cary să veniţi acasă. Apoi ridică privirea spre mine. Prosoape, îngeraş? mă întrebă, mai mult decât amuzat.

Scosese din pungă prosoapele albe, brodate cu emblema CrossTrainer. Le cumpărasem de la sala de gimnastică. La momentul respectiv, credeam că are un apartament aproape gol, ca un burlac înrăit. În clipa asta, păreau ridicole.

— Îmi pare rău, am spus, încă ameţită de mărturisirea lui în legătură cu apartamentul. Aveam o idee diferită despre cum ar putea arăta casa asta.

Şi m-am întins să iau prosoapele, însă el le feri de mine.

— Tu faci mereu daruri cu multă atenţie. Spune-mi la ce te-ai gândit când le-ai cumpărat.

— Mă gândeam să te fac să te gândeşti la mine.

— În fiecare minut, în fiecare zi, murmură el.

— Stai să-ţi explic: la mine – excitată la maximum, plină de sudoare şi disperată după tine.

— Mmm... asta e o fantasmă pe care o am des.

În clipa aceea, mi-a explodat brusc în minte amintirea lui Gideon mângâindu-se în duşul meu. Nu existau cuvinte ca să descrie cât de uluitoare fusese imaginea lui aşa.

— Te gândeşti la mine când te joci cu tine?

— Nu mă masturbez.

— Ce? Ei, hai! Toţi bărbaţii o fac.

Gideon mă luă de mână şi-şi trecu degetele printre ale mele, trăgându-mă spre bucătărie, de unde veneau nişte arome dumnezeieşti.

— Hai să vorbim la un pahar de vin!

— Ai de gând să mă ispiteşti cu alcool?

— Nu, zise el, dându-mi drumul, ca să pună prosoapele pe blat. Ştiu că drumul spre inima ta este mâncarea.

M-am aşezat pe scaunele de bar, care erau identice cu cele din apartamentul meu, emoţionată de felul lui unic de a mă face să mă simt ca acasă.

— Drumul spre inima mea? Ori către bikinii mei?

El zâmbi, în timp ce turna un pahar de vin roşu dintr-o sticlă pe care o deschisese înainte, ca s-o lase să respire.

— Tu nu porţi bikini.

— Nu port deloc lenjerie intimă, de altfel.

— Ai grijă, Eva! mă pironi el cu o privire serioasă. Altfel, o să-mi dai peste cap încercarea de a te seduce ca la carte, înainte să ţi-o trag pe toate suprafeţele plate din acest apartament.

Mi se uscase gura. Privirea din ochii lui, când îmi întinse paharul, mă făcea să mă înroşesc şi să mă simt ameţită.

— Înainte de tine, şopti el, muindu-şi buzele în pahar, mă masturbam de fiecare dată când făceam duş. Făcea parte din ritualul meu, la fel ca spălarea părului.

Asta puteam s-o cred. Gideon era un bărbat foarte sexual. Când eram împreună, făcea sex cu mine înainte de culcare, mi-o trăgea dimineaţa, la trezire, şi uneori găsea timp pentru una mică şi în timpul zilei.

— De când te-am cunoscut pe tine, am mai făcut-o doar o singură dată. Iar tu erai acolo, cu mine.

Am încremenit, fără să apuc să duc paharul la gură.

— Serios? Am reuşit să sorb o gură de vin, adunându-mi gândurile. De ce te-ai oprit? În ultimele câteva săptămâni... am fost despărţiţi un timp destul de lung.

Pe buzele lui apăru o urmă de zâmbet.

— N-am nici un strop de pierdut, dacă vreau să ţin pasul cu tine.

Am lăsat jos paharul, dându-i un ghiont în umăr.

— Mereu mă faci să par o nimfomană!

— Îţi place sexul, îngeraş, zise el ademenitor. Nu-i nimic rău în asta. Eşti lacomă şi nesătulă, şi îmi place la nebunie. Îmi place enorm să ştiu că atunci când sunt în tine, mă storci până la ultima picătură, după care vrei s-o faci din nou.

Simţeam că-mi iau foc obrajii.

— Pentru informarea ta, cât timp am fost separaţi, nu m-am masturbat nici măcar o singură dată. N-am simţit nici măcar nevoia, din cauză că nu eram împreună.

— Hmm, făcu el, sprijinindu-se într-un cot de granitul negru al blatului.

— Îmi place să fac dragoste cu tine pentru că eşti *tu,* nu pentru că aş fi o târfă moartă după sex. Şi dacă nu-ţi place, n-ai decât să te îngraşi, sau nu mai face duş, sau orice *altceva,* am trântit, ridicându-mă de pe scaun. Sau pur şi simplu spune nu, Gideon!

Şi m-am îndreptat spre living, încercând să scap de sentimentul acela de nelinişte care mă chinuise toată ziua. Braţele lui Gideon mă cuprinseră însă pe la spate, tăindu-mi avântul.

— Opreşte-te, îmi ordonă el, cu tonul acela autoritar care mă excita întotdeauna.

Am încercat să mă smulg din strânsoarea lui.

— Acum, Eva.

Şi m-am dat bătută. Mâinile mi-au căzut pe lângă corp şi pumnii mi s-au încleştat de rochie.

— Explică-mi ce s-a întâmplat acum, îmi ceru el, pe un ton calm.

Am lăsat capul în jos, fără să scot un sunet, deoarece nu ştiam ce să spun. După câteva clipe de tăcere, mă luă în braţe şi mă duse spre canapea. Se aşeză şi mă trase în

poala lui, unde m-am cuibărit, în timp ce el îşi punea bărbia pe creştetul meu.

— Ai chef să ne certăm, îngeraş?

— Nu, am mormăit eu.

— Bine. Nici eu, zise el, mângâindu-mă tandru pe spate. Prin urmare, hai să stăm de vorbă!

Mi-am băgat nasul în scobitura gâtului său.

— Te iubesc.

— Ştiu, răspunse el, dându-şi capul pe spate, ca să-mi facă loc să mă cuibăresc şi mai bine.

— Nu sunt dependentă de sex.

— Nu văd de ce ar fi asta o problemă, chiar dacă ai fi. Pentru mine, să fac dragoste cu tine este ceea ce-mi place cel mai mult pe lume. De fapt, dacă ai vrea vreodată să mă ocup mai des de tine, aş ajunge până acolo, încât să pun partidele de amor în programul meu zilnic.

— O, Doamne!

L-am muşcat uşor, făcându-l să chicotească încetişor. Apoi, Gideon îşi înfăşură pe mână părul meu, trăgându-mi capul pe spate şi privindu-mă blând, dar serios.

— Tu nu eşti supărată din cauza vieţi noastre sexuale, care e absolut uluitoare. Altceva e la mijloc.

— Nu ştiu ce e. Pur şi simplu mă simt... depăşită, am recunoscut eu, oftând.

El mă aşează şi mai bine la el în braţe şi, cum eram aşa, cuibărită, mă trase la pieptul lui. Ne potriveam atât de bine unul cu altul, contururile molatice ale trupului meu se potriveau perfect cu corpul lui sculptat.

— Îţi place apartamentul?

— La nebunie.

— Bine, spuse el, cu un glas în care se simţea satisfacţia. Evident, este un exemplu – imaginează-ţi maximumul.

Inima mi-a stat o clipă în loc.

— Al felului în care ar putea să arate casa noastră?

— O s-o luăm de la zero, fireşte. Totul o să fie nou.

Afirmaţia mă emoţionase; şi totuşi, trebuia să spun:

— A fost foarte riscant să faci asta. Să te muţi aici, să intri şi să ieşi din clădire. Numai gândul la ce faci şi mă umple de teamă.

— Pe hârtie, aici locuieşte cineva. Prin urmare, normal că şi-a adus mobilă, că vine şi pleacă. Intră prin garaj, ca orice alt locatar care are maşină. Când sunt aici, mă îmbrac puţin diferit, merg pe scări şi verific informaţiile celor de la securitate, ca să ştiu dacă e posibil să dau peste cineva, înainte să se întâmple aşa ceva.

Mi se bloca mintea numai gândindu-mă în ce detalii planificase totul, dar, pe de altă parte, reuşise să ajungă la Nathan fără să lase nici o urmă.

— Toată bătaia asta de cap, toate cheltuielile. Pentru mine. Nu pot... nu ştiu ce să spun.

— Spune că ai de gând să te muţi cu mine.

M-am lăsat inundată de valul de plăcere pe care vorbele lui îl răspândeau în mine.

— Te gândeşti la vreo dată anume pentru acest nou început?

— Imediat ce scăpăm de probleme, zise el, strângându-mă uşor de coapsă.

Mi-am pus mâna peste a lui. Atât de multe stăteau în calea ideii de a ne muta împreună: traumele din trecutul nostru, care încă ne urmăreau; tatăl meu, căruia nu-i plăceau tipii bogaţi şi credea că Gideon mă înşală; şi chiar şi eu, pentru că îmi plăcea apartamentul meu şi mă gândeam că, dacă tot mă mutasem în alt oraş, era cazul să fac cât mai multe pe cont propriu. Cu toate acestea, am abordat problema care era cea mai importantă pentru mine.

— Şi cum rămâne cu Cary?

— Lângă penthouse-ul meu am un apartament de oaspeţi.

M-am dat în spate brusc, privindu-l uimită.

— Ai face asta pentru Cary?

— Nu, aş face-o pentru tine.

— Gideon, eu...

Nu puteam să articulez nimic, căci nu aveam ce să spun. Eram în culmea uluirii. Şi undeva, în străfundurile minţii mele, ceva începuse să se frământe uşor.

— Nu eşti supărată din cauza apartamentului, spuse el. Ai altceva în minte.

Am hotărât să-l las pe Brett la urmă.

— Am plănuit sâmbătă o seară împreună cu fetele.

El amuţi. Cineva care nu-l cunoştea bine poate că nu şi-ar fi dat seama de alerta subtilă în care intrase brusc, însă mie nu-mi scăpase această schimbare.

— O seară între fete? Şi ce să faceţi, mai exact?

— Dansăm. Bem. Lucrurile obişnuite.

— Ieşiţi la agăţat?

— Nu.

Mi-am lins buzele, fascinată de schimbarea care se produsese în el. Într-o clipită, ajunsese de la o dispoziţie jucăuşă, intimă, la o concentrare intensă.

— Toate avem iubiţi. Sau cel puţin aşa cred. Nu ştiu prea bine cum e cu colega de apartament a lui Megumi, dar Megumi are un tip şi ştii că Shawna este cu bucătarul ăla.

Gideon intrase brusc în rolul omului de afaceri, căci îmi spuse:

— Eu mă ocup să fac aranjamentele: maşină, şofer, securitate. Dacă vă mulţumiţi să daţi turul cluburilor mele, tipul de la securitate rămâne în maşină. Dacă mergeţi în altă parte, vine şi el cu voi.

— OK, am răspuns, clipind surprinsă.

Cronometrul din bucătărie începu să sune.

Gideon se ridică în picioare, fără să-mi dea drumul din braţe, cu o mişcare plină de putere şi de graţie. Eu am făcut ochii mari. Sângele îmi bubuia în vene. Mi-am încolăcit uşor braţele în jurul gâtului său şi, în timp ce mă ducea în braţe spre bucătărie, i-am şoptit:

— Îmi place enorm cât eşti de puternic.

— Eşti tu uşor de impresionat.

Apoi mă aşează pe un scaun şi mă sărută uşor, înainte să se ducă la cuptor.

— Tu ai gătit?

Nu-mi dădeam seama de ce mă mirase gândul ăsta, dar aşa se întâmplase.

— Nu. Arnoldo a trimis o lasagna gata de pus la cuptor şi o salată.

— Pare bestial. De când mâncasem la restaurantul celebrului bucătar Arnoldo Ricci, ştiam că mâncarea avea să fie mortală.

Mi-am luat paharul şi, irosind plăcerea degustării, l-am băut cu înghiţituri mari, ca să-mi fac curaj. Mă gândeam că venise timpul să-i spun un lucru pe care nu voia să-l audă. În cele din urmă, am tras aer în piept şi am rostit:

— Azi m-a sunat Brett, la birou.

Timp de un minut sau două, am crezut că Gideon nu mă auzise. Îşi puse o mănuşă de bucătărie, deschise cuptorul şi scoase din el lasagna, fără să se uite spre mine. Abia când a lăsat tava pe cuptor şi mi-a aruncat o scurtă privire, mi-am dat seama că nu-i scăpase nici un cuvânt.

Aruncă apoi mănuşa pe blat, luă sticla de vin şi se îndreptă spre mine. Îmi luă liniştit paharul şi mi-l umplu din nou, şi abia după aceea spuse:

— Bănuiesc că vrea să te revadă săptămâna viitoare, când se întoarce la New York.

Am avut nevoie de câteva clipe, ca să pot răspunde.

— Ştiai că o să se întoarcă! am exclamat, acuzator.

— Normal că ştiam.

Habar n-aveam dacă ştia pentru că trupa lui Brett avea contract cu Vidal Records sau pentru că Gideon îl ţinea sub observaţie. Ambele motive erau la fel de plauzibile.

— Ai acceptat să te întâlneşti cu el?

Glasul lui era blând şi calm. Periculos de calm. I-am susţinut privirea, ignorând faptul că parcă îmi bătea inima în stomac.

— Da, pentru lansarea noului videoclip al celor de la Six-Ninths. Vine şi Cary cu mine.

Gideon încuviinţă din cap, făcându-mă să fiu confuză şi neliniştită în legătură cu sentimentele lui. M-am ridicat de pe scaun şi m-am dus către el. Gideon mă prinse în braţe, lăsându-şi obrazul pe capul meu.

— O să-l refuz, am propus, repede. Oricum, nu prea vreau să mă duc.

— E-n regulă, şopti el, legănându-mă uşor în braţe. Ţi-am frânt inima.

— Nu de asta am acceptat să merg!

El începuse să mă mângâie pe cap, pe păr, dându-mi-l la o parte de pe frunte şi de pe obraji cu atâta tandreţe, că mi-au dat lacrimile.

— Eva, nu putem să ştergem cu buretele ultimele săptămâni. Te-am rănit adânc de tot şi încă mai sângerezi.

În clipa aceea m-a izbit înţelegerea faptului că nu eram gata să înnod iar relaţia noastră, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. O parte din mine încă îi mai purta pică, iar Gideon îşi dăduse seama. M-am zbătut şi m-am desprins din îmbrăţişarea lui.

— Ce vrei să spui?

— Că nu am dreptul să te părăsesc şi să te rănesc – indiferent ce motiv aş avea –, după care să mă aştept să uiţi ce ai simţit şi să mă ierţi într-o clipită.

— Dar tu ai omorât un om pentru mine!

— Nu-mi eşti datoare cu nimic! exclamă el. Iubirea mea pentru tine nu te obligă la nimic.

De fiecare dată când îmi spunea că mă iubeşte, mă simţeam ca străpunsă de un glonţ, deşi mi-o dovedise cu vârf şi îndesat prin ceea ce făcea. I-am spus pe un ton mai blând:

— Gideon, nu vreau să te rănesc.

— Atunci n-o face! răspunse el, sărutându-mă cu o blândeţe sfâşietoare. Hai să mâncăm, până nu se răceşte mâncarea!

Îmi pusesem un tricou inscripţionat cu Cross Industries şi nişte pantaloni de pijama de-ai lui Gideon, pe care mi-i suflecasem la glezne. Pusesem lumânări pe măsuţa de cafea şi am mâncat stând turceşte pe jos. Gideon rămăsese în puloverul care îmi plăcea atât de mult, dar îşi schimbase pantalonii de stofă cu unii negri de casă.

Mi-am lins nişte sos de roşii care îmi rămăsese pe buze şi i-am povestit cum mi-am petrecut ziua.

— Mark îşi face curaj ca să-l ceară în căsătorie pe partenerul său.

— Dacă îmi aduc eu aminte bine, ei sunt împreună de un timp destul de lung.

— Din facultate.

Gideon zâmbi uşor.

— Bănuiesc că încă e tare greu să pui o asemenea întrebare, chiar dacă răspunsul e mai mult decât clar.

— Corinne a fost emoţionată atunci când te-a cerut? am întrebat, cu nasul în farfurie.

— Eva! zise el, după care aşteptă, tăcut, până când am ridicat capul. N-o să vorbim despre asta.

— De ce nu?

— Pentru că n-are importanţă.

Eu l-am privit scrutător.

— Tu cum te-ai simţi dacă ai şti că la un moment dat am spus da altcuiva? Teoretic.

El mă privi enervat.

— Nu e la fel, pentru că tu nu ai spune da decât unui bărbat care ar însemna cu adevărat ceva pentru tine. Ceea ce am simţit eu a fost... panică. Şi sentimentul ăsta nu a dispărut până când ea n-a rupt logodna.

— I-ai luat un inel?

Gândul că el se dusese şi cumpărase un inel altei femei era dureros pentru mine. M-am uitat la mâna mea, la inelul pe care îl cumpărase pentru mine.

— Nimic în genul acestuia, răspunse el, încet.

Mi-am strâns mâna, ca pentru a-l păzi. Gideon îşi puse la rândul lui mâna peste a mea.

— Am cumpărat inelul pentru Corinne din primul magazin în care am intrat. N-aveam nimic în cap, aşa că am luat unul care semăna cu verigheta mamei ei. Împrejurările sunt foarte diferite, nu crezi?

— Ba da.

Eu nu făcusem designul inelului pe care îl purta Gideon, dar scotocisem prin şase magazine până să-l găsesc pe cel potrivit. Era din platină cu diamante negre şi mă făcea să mă gândesc la iubitul meu, la eleganţa lui rece şi masculină, la stilul lui îndrăzneţ, dominant.

— Îmi pare rău, am zis, clipind. Sunt o toantă.

El îmi duse mâna la buze, sărutându-mi degetele strânse.

— Aşa sunt şi eu, din când în când.

Asta mă făcu să zâmbesc.

— Cred că Mark şi Steven sunt perfecţi unul pentru altul, însă Mark are o teorie că bărbaţii sunt cuprinşi de febra căsătoriei, după care le trece, dacă nu acţionează destul de repede.

— Eu aş zice că depinde mai degrabă de omul potrivit decât de momentul potrivit.

— Le ţin pumnii, ca să le iasă asta, am zis, luându-mi paharul de vin. Vrei să ne uităm la televizor?

Gideon se rezemă cu spatele de marginea canapelei.

— Nu vreau decât să fiu cu tine, îngeraş. Nu-mi pasă deloc ce facem.

Am strâns amândoi masa după ce am terminat cina. Întinsesem mâna, să iau o farfurie de la Gideon, ca să o pun în maşina de spălat vase, când el m-a păcălit, apucându-mă de mână şi, punând farfuria pe bufet, mă roti în paşi de dans. Din living răzbătea până la noi o muzică frumoasă, învăluitoare, cântată de o voce de femeie, pură şi pătrunzătoare.

— Cine e? am întrebat, cu răsuflarea tăiată de senzaţia trupului puternic al lui Gideon lipit de al meu.

Dorinţa care mocnea neîncetat între noi izbucni ca o flacără, făcându-mă să vibrez, să mă simt mai vie ca oricând. Fiecare nerv tânjea, pregătit pentru atingerea lui. Eram flămândă după el, ardeam de nerăbdare.

— Habar n-am, răspunse el, continuând să mă învârtă prin bucătărie, până în living.

M-am lăsat purtată de măiestria cu care dansa, încântată că amândoi aveam aceeaşi pasiune pentru dans şi uluită de bucuria pe care el nu şi-o ascundea că e împreună cu mine. De aceeaşi bucurie clocoteam şi eu, ceea ce mă făcea să mă simt tot mai uşoară, până când am ajuns să am impresia că plutim. Pe măsură ce ne apropiam de sistemul audio digital, muzica răsuna tot mai tare. Deodată, la auzul cuvintelor *întunecat şi primejdios* din versuri, m-am împleticit, surprinsă.

— Ai băut prea mult vin, îngeraş? mă tachină Gideon, trăgându-mă mai aproape de el.

Însă eu nu mai eram atentă decât la cântec. La angoasa cântăreţei. O relaţie dureroasă, pe care ea o compara cu dragostea pentru un strigoi. Cuvintele acestea îmi aminteau de zilele în care crezusem că l-am pierdut pe Gideon pentru totdeauna, când mă durea inima. M-am uitat la el. Mă privea cu ochi întunecaţi şi strălucitori.

— Păreai atât de fericită în timp ce dansai cu tatăl tău, zise el. Mi-am dat seama atunci că voia să avem şi noi doi amintiri la fel de fericite.

— În clipa asta, sunt fericită, l-am asigurat, deşi îmi dădeau lacrimile văzându-l cum tânjeşte, cât e de plin de un dor pe care şi eu îl ştiam mult prea bine. Dacă sufletele s-ar putea uni prin dorinţe, atunci ale noastre erau înlănţuite, cu neputinţă de desprins.

L-am luat cu palmele de după ceafă şi l-am tras în jos, spre mine. Când buzele ni s-au atins, el încetini ritmul şi mă prinse în braţe atât de strâns, că mă ridică de la pământ.

Spre deosebire de cântăreaţa cu inima frântă, eu nu eram îndrăgostită de o fantomă. Iubeam un bărbat în carne şi oase, care făcea greşeli, însă învăţa din ele, un bărbat care încerca din greu să devină mai bun de dragul meu, un bărbat care voia cu tot atâta disperare ca şi mine să existe ideea de „noi”, să funcţioneze.

— Nu sunt niciodată mai fericită decât atunci când sunt cu tine, i-am zis.

— O, Eva, răspunse el, sărutându-mă cu atâta patimă, încât mi-am pierdut răsuflarea.

— A fost puştiul, am spus.

Gideon făcea cercuri cu degetul în jurul buricului meu.

— E ciudat.

Stăteam întinşi pe canapea, uitându-ne la serialul meu preferat de televiziune, unul poliţist. El mă ţinea în braţe, odihnindu-şi bărbia pe umărul meu, cu picioarele împletite cu ale mele.

— Aşa merg lucrurile astea, i-am explicat. Şochează şi obţine mărturisirea.

— Eu cred că a fost bunica.

— Ei, na! am răspuns, răsucindu-mă ca să mă uit la el. Şi asta nu ţi se pare ciudat?

El zâmbi cu gura până la urechi şi mă sărută zgomotos pe obraz.

— Vrei să facem pariu, să vedem cine are dreptate?

— Eu nu fac pariuri.

— Ei, hai!

Îşi odihnea acum mâna pe stomacul meu, ţintuindu-mă, când se ridică într-un cot ca să mă privească.

— Nu.

Îi simţeam bărbăţia în spatele meu, solidă, grea. Nu era în erecţie, dar asta nu însemna că nu-mi atrăsese atenţia. Curioasă, l-am luat în mână. Se excită instantaneu şi mă întrebă, ridicând o sprânceană:

— Te-ai apucat să mă pipăi, îngeraş?

Drept răspuns, l-am strâns uşor.

— Acum sunt aţâţată şi mă întreb de ce noul meu vecin nu se dă la mine.

— Poate că nu vrea să împingă lucrurile prea departe, prea repede şi să te sperie.

Lui Gideon îi străluceau ochii în lumina ce venea de la televizor.

— Aşa să fie?

— Dacă are măcar o jumătate de creier, ar fi cazul să ştie că nu trebuie să te îndepărteze, replică el, frecându-şi nasul de tâmpla mea.

Oh...

— Poate că ar trebui să fac eu prima mişcare, am şoptit, prinzându-l de încheietură. Dar dacă o să creadă că sunt o uşuratică?

— O să fie mult prea ocupat să creadă că are un noroc incredibil.

— Bine, atunci... M-am întors cu faţa la el. Salut, vecine!

— Salut, răspunse el, în timp ce-mi mângâia fruntea cu vârful degetului. Îmi place tare mult priveliştea de aici.

— Nici ospitalitatea nu e de neglijat.

— Serios? Sunt multe prosoape?

I-am dat un ghiont în umăr.

— Vrei să ne giugiulim sau nu?

— Să ne giugiulim? repetă el, începând să râdă, cu capul pe spate. Pieptul i se zguduia, lipit de mine, cu un sunet atât de excitant, de bărbătesc, care mă înfiora din cap până în picioare. Gideon râdea atât de rar...

Mi-am strecurat mâinile pe sub puloverul lui, ca să-i simt pielea caldă, şi mi-am trecut buzele peste linia maxilarului său.

— Asta înseamnă nu?

— Îngeraş, o să-ţi giugiulesc fiecare părticică a corpului pe care o să ajung să-mi pun gura.

— Începe de aici!

I-am oferit buzele, pe care el le pecetlui de îndată cu un sărut blând. Îmi mângâie o clipă conturul cu limba, după care se afundă în gura mea, lingându-mă, aţâţându-mă.

M-am pierdut toată în el, gemând de plăcere când îşi schimbă poziţia, ajungând pe jumătate peste mine. Îmi treceam mâinile în sus şi în jos pe spatele lui şi cu un picior îi înlănţuisem coapsele. I-am prins apoi buza de jos în dinţi, mângâindu-i-o uşor cu vârful limbii. Geamătul lui era atât de erotic, că m-am udat de îndată.

M-am arcuit când şi-a strecurat mâna pe sub tricoul meu şi mi-a cuprins sânul gol, frecându-i delicat sfârcul între arătător şi degetul mare.

— Eşti atât de moale, murmură, în timp ce mă săruta pe tâmplă, după care îşi ascunse faţa în părul meu. Îmi place la nebunie să te ating.

— Tu eşti perfect, am răspuns, eşti un vis.

Îmi băgasem mâinile pe sub betelia pantalonilor lui, ca să-i prind fesele în palme. Parfumul şi căldura pielii lui mă îmbătau, făcându-mă să mă simt ameţită de dorinţă.

— Tu eşti visul meu. O, Doamne, cât de frumoasă eşti!

Şi îmi acoperi iar gura cu a lui, iar eu l-am apucat de păr, trăgându-l cât mai aproape, încolăcită cu braţele şi cu picioarele în jurul lui. Tot universul meu devenise el şi numai el. Atingerea lui. Sunetele pe care le scotea.

— Îmi place la nebunie că mă doreşti atât de mult, zise el, răguşit. N-aş putea suporta să fiu singurul care simte aşa.

— Sunt cu tine, iubitule, i-am promis, cu gura arsă de dorinţă sub a lui. Sunt întru totul cu tine.

Gideon mă luase toată în stăpânire. Cu o mână mă ţinea de ceafă, iar cu cealaltă îmi cuprinsese talia. Se puse deasupra mea, cu trupul lui puternic peste zonele moi ale corpului meu, cu bărbăţia lui peste sexul meu, şi începu să-şi rotească şoldurile. Am icnit, înfigându-mi unghiile în fesele lui tari ca piatra.

— Da, am gemut, fără pic de ruşine. Oh, ce bun eşti!

— Aş fi mai bun înăuntru, zise el, ispititor.

L-am muşcat de lobul urechii.

— Încerci cumva să mă faci să merg până la capăt?

— Nu trebuie să mergem nicăieri, îngeraş, şopti el, sugându-mi uşurel pielea de pe gât, ceea ce-mi făcu sexul să se strângă de o dorinţă nesăţioasă. Pot să mă ocup de asta chiar aici. Îţi promit că o să te fac să te simţi bine.

— Nu ştiu. M-am răzgândit. Nu mai sunt ca pe vremuri.

El încercă să-mi tragă pantalonii în jos, iar eu m-am prefăcut că mă zbat, scâncind uşor, în semn de protest. Simţeam fiori pe piele în locurile unde mă atinsese, căci corpul meu răspundea chemării sale.

— Şşşt! şopti el, atingându-mi uşor gura cu buzele. Dacă nu-ţi place după ce intru în tine, îmi promit că o scot.

— Ţi-a mers vreodată cu replica asta?

— Nu-ţi servesc replici. Cred toate cuvintele pe care ţi le spun.

M-am prins de fesele lui tari ca oţelul, frecându-mă de el; ştiam mult prea bine că n-are nevoie de nici o replică. Numai un semn cu degetul să fi făcut, şi orice femeie pe care ar fi vrut-o i-ar fi căzut în pat.

Din fericire, el nu mă dorea decât pe mine. Bucuroasă că-l văd într-o dispoziţie atât de jucăuşă, l-am tachinat:

— Pun pariu că aşa le spui tuturor fetelor.

— Care fete?

— Ştii doar că ai şi tu o reputaţie de păstrat.

— Însă doar tu eşti cea care poartă inelul de la mine, zise el, ridicându-şi capul şi dându-mi la o parte părul de pe tâmple. Prima zi a vieţii mele a fost cea în care te-am întâlnit.

Cuvintele acestea mă izbiră ca un glonţ. Am înghiţit cu greu, şoptind:

— Ei bine, avem un câştigător. Poţi să intri în mine.

Norul care îi întunecase chipul se îndepărtă, alungat de zâmbetul său.

— Doamne, sunt nebun după tine.

— Ştiu, i-am zâmbit şi eu.

Capitolul 6

M-am trezit scăldată într-o sudoare rece, cu inima bătându-mi violent. Eram în patul cel mare şi încercam să-mi alung din minte umbrele somnului.

— Dă-te de pe mine!

Gideon. O, Doamne!

— Să nu cumva să mă atingi!

Mi-am aruncat cât colo cearşaful de pe mine, am sărit din pat şi am luat-o la fugă pe coridor, către camera de oaspeţi. Am căutat înnebunită întrerupătorul pe perete şi l-am lovit cu palma. Încăperea fu brusc inundată de lumină, dezvăluindu-mi-l privirilor pe Gideon, care se zvârcolea în pat, cu picioarele încurcate în aşternuturi.

— Nu! O, Doamne!... Spatele i se arcuia, în timp ce mâinile i se înfipseseră în cearşafuri. Mă doare!

— Gideon!

El se zgudui violent. Am alergat spre pat, cu inima cât un purice la vederea lui, roşu tot şi leoarcă de sudoare, şi i-am pus mâna pe piept.

— Să nu cumva să mă atingi! şuieră el, apucându-mă de încheietură şi strângându-mă atât de tare, că-mi smulse un strigăt de durere. Avea ochii deschişi, dar rătăciţi, prizonier încă al coşmarului care îl chinuia.

— Gideon! am strigat iar, zbătându-mă ca să scap din strânsoarea lui.

Abia atunci, el ţâşni în sus, horcăind cu o privire sălbatică; strigându-mi numele, îmi dădu drumul de parcă l-aş fi ars, îşi dădu părul ud de pe faţă şi sări din pat.

— Doamne! Eva... te-am rănit?

Am clătinat din cap, deşi îmi acoperisem încheietura cu mâna cealaltă.

— Vreau să văd, zise el şi întinse spre mine mâinile care-i tremurau.

M-am repezit la el şi l-am îmbrăţişat cât de strâns puteam, lipindu-mi faţa de pieptul lui ud. El se agăţă de mine, tremurând.

— Îngeraş! Îmi pare rău.

— Gata, gata, iubitule! E-n regulă.

— Lasă-mă să te ţin în braţe, îmi şopti el, în timp ce se prăbuşea pe podea împreună cu mine. Să nu-mi dai drumul!

— Niciodată, am murmurat, ghemuită la pieptul lui. Niciodată.

Am deschis apa şi am intrat imediat în cada pe colţ împreună cu el. M-am aşezat chiar în spatele lui pe treapta de sus şi l-am spălat pe cap, trecându-mi încet mâinile pline de spumă peste pieptul şi spatele lui, ca să înlătur sudoarea de gheaţă a coşmarului. Încetase să mai tremure, datorită apei calde, dar nu era nici pe departe de ajuns ca să-i înlăture disperarea neagră din ochi.

— Ai vorbit vreodată cu cineva despre coşmarurile tale? l-am întrebat, în timp ce-i storceam cu buretele apa caldă pe umăr.

El clătină din cap.

— E timpul, am zis încetişor. Şi eu sunt iubita ta.

Rămase tăcut un timp până să răspundă.

— Eva, când ai coşmaruri... e mai degrabă ca şi cum ai retrăi lucrurile care chiar s-au petrecut? Sau mintea le schimbă? Le transformă?

— De cele mai multe ori, sunt amintiri. Îmi dau senzaţia că sunt reale. Ale tale nu sunt aşa?

— Uneori. Alteori sunt foarte diferite. Fantasme.

M-am gândit la spusele lui. Mi-aş fi dorit să am pregătirea şi cunoştinţele necesare ca să-i pot fi cu adevărat de ajutor. Nu puteam însă decât să-l iubesc şi să-l ascult. Speram să fie de ajuns, întrucât coşmarurile lui mă sfâşiau şi pe mine tot atât cât îl distrugeau pe el.

— Şi sunt diferite în sens bun? Sau rău?

— Ripostez, murmură el.

— Şi tot te răneşte?

— Da, tot câştigă, dar măcar îl împiedic atât cât pot.

Am înmuiat iar buretele în apă şi am lăsat-o să se scurgă peste el; încercam să menţin un ritm liniştitor.

— N-ar trebui să te judeci. Erai doar un copil.

— Ca şi tine.

Am închis ochii strâns, la amintirea faptului că Gideon văzuse pozele şi filmele pe care mi le făcuse Nathan.

— Nathan era un sadic. E firesc să te împotriveşti durerii, aşa că am făcut-o. Nu e nici un curaj în asta.

— Aş vrea să-mi fi făcut mai mult rău, scrâşni el. Urăsc faptul că m-a făcut să-mi placă.

— Nu ţi-a plăcut. Ai simţit plăcere, dar ăsta e un lucru diferit. Gideon, trupurile noastre reacţionează instinctiv la stimuli, chiar dacă nu ne dorim în mod conştient acest lucru. L-am cuprins în braţe, cu bărbia sprijinită pe capul lui, şi am continuat: Era asistentul terapeutei tale, un om în care ar fi trebuit să poţi avea încredere. Avea pregătirea necesară ca să te ameţească de tot.

— Nu pricepi.

— Atunci fă-mă să înţeleg.

— El... m-a sedus. Şi l-am lăsat. Nu putea să mă facă să-l doresc, dar s-a asigurat că n-aveam să-i rezist.

Mi-am schimbat poziţia, lipindu-mi obrazul de tâmpla lui.

— Te temi ca nu cumva să fii bisexual? Să ştii că n-aş lua-o la fugă dacă ai fi.

— Nu.

Îşi întoarse capul spre mine ca să mă sărute uşor, ridicându-şi încet mâinile şi împletindu-şi degetele cu ale mele.

— Nu m-au atras niciodată bărbaţii. Însă faptul că m-ai accepta dacă aş fi... În clipa asta, te iubesc atât de mult, că mă doare.

— Dragostea mea! L-am sărutat cu nesfârşită tandreţe, topindu-mă pe buzele lui. Nu vreau decât să fii fericit.

Preferabil cu mine. Şi, mai ales, vreau să nu te mai autoflagelezi pentru ceea ce ai suferit. Ai fost violat. Ai fost o victimă, iar acum eşti un supravieţuitor. Nu are de ce să-ţi fie ruşine de asta.

El se întoarse spre mine şi mă trase mai jos în apă. M-am cuibărit lângă el, cu mâna pe coapsa lui.

— Putem să vorbim despre ceva? Despre ceva legat de sex?

— Mereu.

— Mi-ai spus odată că nu faci sex anal. L-am simţit cum se încordează, dar am continuat: Dar noi am... tu ai...

— Te-am penetrat cu degetele şi cu limba, sfârşi el, uitându-se cu atenţie la mine, cu dispoziţia modificată de schimbarea subiectului, căci îşi regăsise autoritatea calmă. Şi îţi place.

— Ţie îţi place? l-am întrebat repede, căci simţeam că altfel îmi pierd curajul.

El oftă din greu. Pometii îi străluceau de la apa caldă, iar părul ud, dat pe spate îi lăsa la vedere chipul. Rămase tăcut atât de mult timp, încât m-am temut că n-o să mai răspundă.

— Aş vrea să-ţi ofer asta, Gideon, dacă o doreşti.

— Îngeraş! şopti el, cu ochii închişi.

Mi-am strecurat atunci mâna între picioarele lui, prinzându-i în palmă sacul greu al testiculelor. Cu degetul mijlociu, am început să tatonez tot mai departe, atingându-i uşor rozeta încreţită. În clipa aceea, el tresări violent, dând din picioare atât de tare, că apa începu să se reverse din cadă, şi am simţit cum, lângă antebraţul meu, mădularul i se întărise ca piatra. Mi-am eliberat mâna şi i-am cuprins bărbăţia, frecându-l şi acoperindu-i gura cu a mea, căci începuse să geamă.

— Aş face orice pentru tine. Nu există nici o limită în patul nostru. Nici o amintire. Nu suntem decât noi doi. Tu şi cu mine. Şi dragostea noastră. Te iubesc înfiorător de mult.

El îşi vârî limba în gura mea cu lăcomie, aproape cu furie. Am simţit cum mă strânge şi mai tare de mijloc, în timp ce-şi punea mâna cealaltă peste mâna mea, îndemnându-mă să-l strâng şi mai tare de sex.

Apa din cadă se legăna în valuri mici, în timp ce-i frecam mădularul. Gemetele lui îmi întăriseră sfârcurile, de excitare.

— Eu sunt stăpâna plăcerii tale, i-am şoptit în timp ce-l sărutam. Dacă nu mi-o dai de bunăvoie, am s-o iau oricum.

El gemu, lăsându-şi capul pe spate.

— Fă-mă să-mi dau drumul!

— În orice fel doreşti, am promis.

— Pune-ţi cravata albastră! Cea care se potriveşte cu ochii tăi.

Aruncasem o privire în dressingul din care Gideon îşi luase costumul pe care voia să-l poarte în ultima zi a săptămânii. El se uită la mine, zâmbindu-mi amuzat. Stăteam pe marginea patului din dormitorul mare, cu o cană de cafea în mână.

— Ce vrei, am zis, ridicând uşor din umeri, îmi plac ochii tăi. Sunt absolut minunaţi.

El luă cravata de pe raft şi se întoarse în dormitor, cu costumul de un gri ca de grafit pe braţ. Era doar în nişte boxeri negri, ceea ce îmi îngăduia să-i admir trupul frumos sculptat şi pielea îngrijită şi bronzată.

— E straniu cât de des gândim la fel, zise el. Eu am ales costumul ăsta deoarece culoarea lui îmi aminteşte de ochii tăi.

Asta mi-a smuls un zâmbet. M-am ridicat pe marginea patului, mult prea copleşită de iubire şi de fericire ca să rămân nemişcată.

Gideon îşi lăsă hainele pe pat şi se îndreptă spre mine. Mi-am înălţat capul ca să mă uit la el, cu inima bătându-mi cu putere. El îmi luă faţa în mâini, mângâindu-mi uşor sprâncenele cu degetele mari.

— Sunt de un cenuşiu ca de furtună, atât de frumos! Şi atât de expresivi.

— Ceea ce înseamnă un avantaj necinstit pentru tine. Citeşti în mine ca într-o carte, în schimb, tu ai cea mai bună faţă de jucător de pocher pe care am văzut-o vreodată.

El se aplecă şi mă sărută pe frunte.

— Şi cu toate astea, nu pot niciodată să-ţi ascund nimic.

— Aşa zici tu, am răspuns, în timp ce el începuse să se îmbrace. Uite, aş vrea să faci ceva pentru mine.

— Orice.

— Dacă ai nevoie să ieşi cu cineva şi nu poţi cu mine, ia-o pe Ireland!

Gideon încetă o clipă să se încheie la nasturi.

— Eva, are doar şaptesprezece ani!

— Ei, şi? Sora ta e o tânără frumoasă şi elegantă, care te adoră. O să fii mândru de ea.

El îşi luă pantalonii, oftând.

— Nu pot să-mi închipui decât că o să se plictisească de moarte la cele câteva evenimente care ar fi potrivite pentru ea.

— Ai spus că o să se plictisească dacă vine la mine la cină şi te-ai înşelat.

— Tu erai acolo, mă contrazise el, trăgându-şi pantalonii. S-a distrat cu tine.

Am luat o gură de cafea şi i-am amintit:

— Ai zis că faci orice.

— Eva, pentru mine nu e nici o problemă să merg neînsoţit. Şi ţi-am spus că n-o să mă mai întâlnesc cu Corinne.

Eu am continuat să-l privesc peste cana de cafea, fără să scot un sunet. Vizibil îmbufnat, Gideon îşi vârî cămaşa în pantaloni.

— Bine, fie!

— Mulţumesc.

— Ai putea măcar să te stăpâneşti şi să nu mai rânjeşti ca o pisică de Cheshire, mormăi el.

— Da, aş putea.

El se opri, lunecând cu privirea de-a lungul trupului meu, spre locul unde halatul mi se dăduse la o parte, lăsându-mi picioarele dezgolite până sus.

— Nu intra la idei, asule! Deja trebuie s-o şterg, în dimineaţa asta.

— Ai paşaport? se interesă el brusc.

— Da, m-am încruntat eu, nelămurită. De ce?

El dădu scurt din cap, în timp ce-şi punea cravata care îmi plăcea enorm.

— O să ai nevoie de el.

— Pentru ce? am întrebat, străbătută de un fior de încântare.

— Ca să călătoreşti.

— Da, normal, am replicat, în timp ce mă ridicam în picioare. Unde să călătoresc?

El îmi aruncă o privire poznaşă, în timp ce-şi lega cravata cu mişcări de expert.

— Undeva.

— Vrei să mă duci în cine ştie ce colţ uitat de lume?

— Ce n-aş da eu, şopti el. Noi doi, pe o insulă tropicală pustie, unde ai fi mereu goală şi eu aş putea să intru în tine în orice clipă.

Mi-am pus mâna în şold, privindu-l sceptică.

— Da, aş fi prăjită de soare şi cu picioarele crăcănate. Foarte atrăgător.

El începu să râdă, umplându-mă de fiori de excitare.

— Vreau să te văd în seara asta, îmi spuse, pe când îşi aranja sacoul.

— De fapt, vrei să mi-o tragi din nou.

— Păi tu mi-ai spus să nu mă opresc. Şi nu o dată.

Am pufnit am lăsat cafeaua pe măsuţa de toaletă, ca să-mi dau halatul jos. Am străbătut încăperea, fentându-l când a încercat să mă atingă. Tocmai deschisesem un sertar, ca să-mi iau un sutien Carine Gilson foarte frumos şi nişte

bikini pe care mi-i cumpărase el, când mă îmbrăţişă pe la spate şi îmi cuprinse sânii în palme.

— Aş putea să-ţi amintesc, şopti, ispititor.

— Nu trebuie să mergi la slujbă? Pentru că eu asta am de făcut.

Gideon se lipi de mine.

— Vino să lucrezi cu mine!

— Ca să-ţi torn cafeaua, în timp ce aştept să mi-o tragi?

— Vorbesc serios.

— Şi eu, am replicat, întorcându-mă spre el aşa de repede, că mi-am trântit geanta pe jos. Am o slujbă şi îmi place foarte mult. Ştii bine.

— Şi eşti şi bună la ceea ce faci. Mă strânse de umăr. Fii bună şi pentru mine!

— Nu pot, din acelaşi motiv pentru care nu am acceptat ajutorul tatălui meu vitreg. Vreau să reuşesc pe cont propriu.

— Ştiu. Şi respect decizia ta, spuse el, mângâindu-mă pe braţe. Şi eu mi-am croit drumul spre succes cu colţii şi cu ghearele, tras permanent în jos de numele Cross. Nu te-aş scuti deloc de munca grea. N-ai ajunge absolut deloc într-un post unde nu meriţi să te afli.

Mi-am înăbuşit compasiunea pentru suferinţa pe care i-o provocase lui Gideon tatăl său, un escroc care se folosise de o schemă Ponzi ca să păcălească o mulţime de oameni şi care preferase apoi să-şi ia viaţa decât să înfrunte anii de puşcărie.

— Tu chiar crezi că lumea o să-şi închipuie că am obţinut slujba din alt motiv decât acela că sunt puicuţa cu care te tăvăleşti în acest moment?

— Taci! mă scutură el. Eşti supărată, şi e în regulă, dar nu vorbi aşa despre noi!

L-am împins.

— Toată lumea o să vorbească aşa.

El îmi dădu drumul, bombănind:

— Te-ai înscris la un club CrossTrainer, deşi ai card de membru la Equinox şi la Krav Maga. Spune-mi de ce!

Eu m-am întors cu spatele să-mi pun o pereche de bikini, ca să nu mă cert aşa, goală puşcă.

— Asta e altceva.

— Ba nu.

M-am răsucit la loc cu faţa spre el, călcând peste lucrurile care-mi zburaseră din geantă, ceea ce m-a înfuriat şi mai tare.

— Waters Field & Leaman nu sunt în concurenţă cu Cross Industries! Şi tu foloseşti serviciile acestei agenţii.

— Crezi că n-o să lucrezi niciodată într-o campanie pentru unul dintre competitorii mei?

Aşa cum stătea în picioare în faţa mea, neîncheiat la sacou, cu cravata impecabilă, îmi era greu să gândesc cum trebuie. Era frumos şi plin de patimă, tot ce-mi dorisem vreodată, iar asta făcea să-mi fie aproape imposibil să-i refuz ceva.

— Nu asta e problema. N-aş fi fericită, Gideon, am zis, sinceră.

— Vino încoace! Îşi deschise braţele, îmbrăţişându-mă când m-am apropiat, apoi începu să vorbească, lipindu-şi buzele de tâmpla mea: Într-o zi, cuvântul „Cross” din Cross Industries nu se va mai referi doar la mine.

Enervarea şi frustrarea mea se evaporaseră.

— Am putea să nu vorbim acum despre asta?

— Mai am un singur lucru de spus: poţi să candidezi pentru un post, la fel ca oricine altcineva, dacă aşa ai nevoie să facem. Eu n-o să mă amestec. Dacă obţii slujba, o să lucrezi la un alt etaj la Crossfire şi o să urci treptele carierei singură-singurică. Dacă vei avansa ori nu, asta nu va ţine de mine.

— E important pentru tine.

Ceea ce spusesem nu era o întrebare.

— Evident că e. Ne străduim din greu să ne facem un viitor împreună, iar acesta e un pas absolut normal în

această direcţie.

Am încuviinţat din cap, fără să fiu convinsă, încă.

— Trebuie să fiu independentă.

El mă trase mai aproape, cuprinzându-mi ceafa în palmă.

— Nu uita ce contează cel mai mult! Dacă munceşti din greu, ai aptitudinile potrivite şi eşti talentată, pe aşa ceva o să-şi întemeieze oameni părerea despre tine.

— Trebuie să mă pregătesc de serviciu.

Gideon mă privi cu atenţie, după care mă sărută blând şi îmi dădu drumul, iar eu m-am aplecat să-mi iau geanta. Am observat că atunci când călcasem pe oglinjoara pe care o ţineam la mine, îi spărsesem carcasa. Nu era mare lucru, pentru că puteam să-mi cumpăr alta de la Sephora când aveam să mă întorc de la slujbă. Ceea ce mă făcuse să încremenesc era un fir electric care ieşea din carcasa spartă.

Gideon se lăsase pe vine lângă mine, ca să mă ajute. Eu m-am uitat la el.

— Ce e asta?

El îmi luă oglinjoara din mână şi o sparse cu totul, scoţând un microcip cu o antenă micuţă.

— Probabil un microfon. Sau un dispozitiv de urmărire.

L-am privit înspăimântată. Buzele mi s-au mişcat, într-o întrebare mută:

Poliţia?

— Am aparate de bruiaj în apartament, răspunse el, şocându-mă şi mai tare. Şi nu. Nici un judecător nu ar fi autorizat punerea ta sub urmărire. Nu există nimic care să justifice aşa ceva.

— Doamne! Căzusem în fund, simţeam că-mi vine greaţă.

— O să-i pun pe oamenii mei să se uite la asta. Se lăsă în genunchi, dându-mi la o parte părul de pe faţă. E posibil să fie mama ta?

Mă holbam la el, neajutorată.

— Eva...

— Dumnezeule, Gideon!

L-am respins, ridicând o mână, şi mi-am luat telefonul cu cealaltă. Am format numărul lui Clancy, bodyguardul tatălui meu vitreg, iar în clipa în care mi-a răspuns, am zis:

— Microfonul din oglinjoara mea e dintr-ale tale?

El tăcu o clipă, după care răspunse:

— Dispozitiv de urmărire, nu microfon. Da.

— La dracu', Clancy!

— Asta e slujba mea.

— Ai o slujbă de rahat, am replicat, în timp ce în minte îmi venea chipul lui.

Clancy era un tip numai muşchi. Îşi tundea părul blond foarte scurt, ca un militar, şi emana o vibraţie teribil de periculoasă. Dar nu-mi era frică de el.

— Asta e o tâmpenie sinistră şi ştii prea bine.

— Atunci când Nathan Barker şi-a făcut iar apariţia, siguranţa dumneavoastră a devenit o problemă şi mai mare. Tipul era alunecos, aşa că a trebuit să fiu cu ochii în patru. În clipa când moartea lui s-a confirmat, am închis receptorul.

— Aici nu e vorba de nenorocitul ăla de dispozitiv! am exclamat, închizând strâns ochii. Nu aveam o problemă să faci asta. Dar nu a fost deloc corect să nu-mi spui nimic. Simt că mi s-a violat intimitatea, Clancy.

— Nu vă condamn, însă doamna Stanton nu a vrut să vă faceţi griji.

— Dar sunt adultă! Eu trebuie să hotărăsc dacă îmi fac griji sau nu!

Şi, spunând asta, i-am aruncat o privire lui Gideon, pentru că acest lucru era valabil şi pentru el. Felul în care mi-a întors privirea m-a făcut să înţeleg că pricepuse mesajul.

— Nu vă contrazic, răspunse Clancy îmbufnat.

— Îmi eşti dator, i-am zis, ştiind cum aveam să-l pun la treabă. Dator vândut.

— Ştiţi unde să mă găsiţi.

Am închis telefonul, după care i-am trimis un SMS mamei: „Trebuie să stăm de vorbă”.

Umerii mi se pleoştiseră de frustrare şi de atâta dezamăgire.

— Îngeraş!

I-am aruncat lui Gideon o privire care l-a avertizat că nu trebuie să mă atingă.

— Să nu cumva să îndrăzneşti să trânteşti vreo scuză – pentru tine sau pentru ea!

Mă privea blând şi trist, însă încordarea maxilarului îi trăda hotărârea.

— Eram acolo când ţi s-a spus că Nathan se afla în New York. Ţi-am văzut chipul. Nimeni dintre cei care te iubesc nu putea să nu facă tot posibilul ca să te apere.

Mi-era foarte greu să accept asta, fiindcă nu puteam să neg că eram bucuroasă că nu ştiusem nimic despre Nathan până după moartea lui. Dar nici nu voiam să fiu ţinută la adăpost de lucrurile rele. La urma urmelor, făceau parte din viaţă.

Aşa că l-am prins de mână, strâns.

— Şi eu am aceeaşi senzaţie în legătură cu tine.

— Eu m-am ocupat de demonii mei.

— Şi de ai mei.

Dar tot ne îndepărtam unul de celălalt.

— Vreau să începi să te duci din nou la doctorul Petersen, am spus încetişor.

— Am fost marţi.

— Ai fost? am repetat uimită, aflând că se ţinuse de programul obişnuit.

— Da, am fost. Am chiulit doar o singură dată.

Când îl omorâse pe Nathan...

El mă mângâie uşor pe mână.

— Nu mai suntem decât noi doi, zise, ca şi când mi-ar fi ghicit gândurile.

Voiam să cred asta.

*

Abia mă târam când am ajuns la serviciu, iar ăsta nu era un semn bun pentru felul cum aveam să-mi petrec ziua. Bine măcar că era vineri şi puteam să trândăvesc în weekend, lucru care avea probabil să fie absolut necesar dacă urma să petrec prea mult sâmbătă seară. Nu mai ieşisem în oraş cu fetele de mii de ani şi simţeam şi nevoia să beau un pahar sau două de tărie.

În ultimele patruzeci şi opt de ore, aflasem că prietenul meu îl ucisese pe cel care mă violase, că un fost iubit spera să mă bage în patul lui, că una dintre fostele lui Gideon spera să-l arunce în gura presei, iar mama îmi plantase microcipuri, ca şi când aş fi fost un afurisit de câine.

Serios acum, cât putea să suporte o femeie?

— Eşti gata pentru ziua de mâine? mă întâmpină Megumi, după ce-mi deschise uşile de securitate.

— Ba bine că nu! Shawna, prietena mea, mi-a trimis mesaj azi-dimineaţă şi mi-a zis că vine, i-am zâmbit larg. Am aranjat să avem la dispoziţie limuzina unui club. Ştii tu... una din alea care te duce în toate locurile frecventate de VIP-uri.

— Ce? exclamă ea, fără să-şi poată ascundă încântarea. Cât costă? nu se putu însă împiedica să întrebe.

— Nimic. Un prieten mi-a făcut o favoare.

— Şi ce favoare! zâmbi ea, iar surâsul ei larg mă făcea şi pe mine fericită. O să fie bestial! La prânz, trebuie să-mi spui detaliile.

— Clar! Dar vreau să-mi povesteşti şi tu cum a fost ieri, la prânz.

— Că tot vorbeam de semnale amestecate, nu? se plânse ea. Doar ne distrăm unul cu altul, însă îşi face apariţia la mine la serviciu? Mie nu mi-ar trece vreodată prin cap să apar la biroul unui tip dacă am fi doar camarazi de pat.

— Ce vrei, bărbaţii, am zis şi eu, în semn de simpatie, deşi recunoşteam că sunt recunoscătoare pentru cel care era *al meu*.

M-am dus la biroul meu şi m-am pregătit să-mi încep ziua de lucru. Când am zărit însă fotografiile înrămate ale mele cu Gideon în sertar m-a cuprins dorinţa de a vorbi cu el. Peste zece minute, i-am cerut lui Angus să comande un buchet de trandafiri negri şi să-i trimită la biroul lui Gideon, cu un bilet:

M-ai prins în vraja ta.

Nu-mi pot lua gândul de la tine.

Chiar când închideam fereastra pe care o deschisesem în browser, Mark s-a apropiat; a fost de ajuns să-i arunc o privire, ca să-mi dau seama că nu e deloc în apele lui.

— Cafea? l-am întrebat.

El dădu aprobator din cap, iar eu m-am ridicat şi ne-am îndreptat împreună spre bucătărie.

— Shawna a trecut pe la noi aseară, începu el. Mi-a zis că o să ieşiţi împreună mâine-seară.

— Da. Ţi se pare OK în continuare?

— Ce să mi se pară OK?

— Că ies în oraş cu cumnata ta, l-am lămurit eu.

— A... da. Sigur. Dă-i bătaie! zise el, trecându-şi o mână prin părul negru, tuns scurt. Mi se pare foarte tare.

— Perfect! am răspuns, ştiind că-l mai roade ceva, dar nu voiam să-l zoresc. Ar trebui să fie amuzant. Abia aştept.

— Şi ea, răspunse el, în timp ce lua două pliculeţe de cafea, iar eu scoteam cănile din dulap. Aşteaptă cu nerăbdare şi să se întoarcă Doug. Şi să-i pună marea întrebare.

— Uau! Asta chiar că e tare! Două nunţi în familie, într-un singur an. Dacă nu cumva aveţi în vedere o logodnă îndelungată...?

El îmi dădu cana şi m-am dus la frigider, să iau laptele.

— N-o să fie nimic, Eva.

În glasul lui Mark se citea descurajarea şi, când m-am întors, l-am văzut cum stătea cu capul plecat.

— L-ai întrebat? L-am bătut pe umăr.

— Nu. N-are rost. A întrebat-o pe Shawna dacă ea şi Doug şi-au propus să aibă imediat copii, pentru că ea încă mai are cursuri, iar când ea i-a răspuns că nu, el a început să-i ţin teoria că mariajul este pentru cei care vor să-şi întemeieze o familie, că altfel, este mai bine să nu se complice. Sunt aceleaşi tâmpenii pe care i le-am trântit eu cândva.

L-am ocolit, ca să-mi pun lapte în cafea.

— Mark, nu ştii ce o să răspundă Steven până n-o să-l întrebi.

— Sunt speriat, recunoscu el, cu ochii în cana aburindă. Vreau mai mult decât am avut până acum, dar nu vreau să distrug ceea ce avem. Dacă o să răspundă nu şi o să creadă că ne dorim lucruri diferite, pe care să le găsim în afara relaţiei...

— Pui carul înainte boilor, şefule.

— Dacă n-o să pot suporta un refuz?

A... asta era ceva ce puteam înţelege.

— Dar poţi trăi cu nesiguranţa asta?

El clătină din cap.

— Atunci trebuie să-i spui tot ce mi-ai spus şi mie, am zis, pe un ton ferm.

— Scuză-mă că ţi-am tot împuiat capul cu asta, zâmbi el. Dar te pricepi foarte bine să mă ajuţi să văd lucrurile în perspectivă.

— Tu ştii ce să faci. Vrei numai să-ţi dea cineva un şut ca s-o faci. Şi eu sunt mereu gata să fac asta.

El îmi dărui un zâmbet larg, drept răspuns, apoi propuse:

— Hai să nu lucrăm astăzi la campania avocatului de divorţuri!

— Ce-ar fi să ne apucăm de compania aeriană? i-am sugerat. Am câteva idei.

— În regulă. Hai să ne apucăm de ea!

Am lucrat în forţă toată dimineaţa, simţindu-mă plină de energie, pentru că făceam progrese. Voiam ca Mark să fie mult prea ocupat ca să-şi mai facă griji. Pentru mine, munca era un panaceu şi, curând, a devenit clar că la fel funcţiona şi cu el.

Abia încheiasem, ca să mergem să luăm prânzul, iar eu mă oprisem la biroul meu, ca să-mi las tableta, când am văzut pe el un plic. Inima a început să-mi bată mai repede, de nerăbdare, iar mâinile îmi tremurau uşor în timp ce desfăceam sfoara subţire cu care era legat, ca să pot scoate bileţelul din el.

Tu eşti cea care farmecă.
Tu faci ca visurile să devină realitate.

Am strâns bileţelul la piept, dorindu-mi ca în locul lui să fie cel care îl scrisese. Mă gândeam să presar petale de trandafir pe patul nostru, când telefonul de pe birou începu să sune. Şi n-am fost absolut deloc surprinsă la auzul vocii de bombă sexuală a mamei mele la capătul celălalt al firului.

— Eva! Clancy a vorbit cu mine. Te rog să nu te superi! Trebuie să înţelegi...

— Am priceput, am întrerupt-o, în timp ce deschideam sertarul, ca să pun biletul preţios al lui Gideon în geantă. Uite care e treaba: Nathan nu mai există, ca să te serveşti de el ca pretext. Dacă mi-ai mai pus şi alte microfoane sau dispozitive de urmărire sau mai ştiu eu ce printre lucruri, ar fi cazul să le scoţi acum. Pentru că îţi promit că, dacă mai văd ceva vreodată, relaţia noastră va fi iremediabil distrusă.

— Putem să vorbim faţă în faţă, te rog? oftă ea. Iau prânzul în oraş cu Cary şi pe urmă mai rămân până vii acasă.

— Bine.

Enervarea de care fusesem cuprinsă se risipi la fel de repede cum apăruse. Eram foarte încântată că mama îl trata pe Cary ca pe fratele meu, aşa cum şi era. Îi dăruia

dragostea maternă de care nu avusese niciodată parte. În plus, erau amândoi aşa de preocupaţi de haine şi de modă, că se înţelegeau absolut de minune când erau împreună.

— Te iubesc, Eva. Mai mult ca orice pe lume.

— Ştiu, mamă, am oftat. Şi eu te iubesc.

Pe linia cealaltă începu să clipească beculeţul, anunţând un telefon de la recepţie, aşa că mi-am luat rămas-bun de la mama, ca să răspund.

— Salut! Megumi vorbea încet, înăbuşit. Tipa care te-a căutat acum ceva timp, cea pe care nu voiai s-o vezi, a apărut din nou şi întreabă de tine.

O clipă, m-am încruntat nelămurită, căci creierul meu încerca să proceseze despre cine era vorba.

— Magdalene Perez?

— Da. Ea e. Ce vrei să fac?

— Nimic.

M-am ridicat în picioare. Spre deosebire de ultima dată când apăruse prietena lui Gideon care voia să fie mai mult decât o prietenă, de data aceasta eram pregătită să mă ocup chiar eu de ea.

— Vin acum.

— Pot să mă uit?

— Ha! Ajung într-un minut. N-o să stau mult, după care mergem la masă.

Împinsă de vanitate, mi-am dat cu puţin gloss pe buze, după care mi-am luat geanta şi m-am îndreptat spre recepţie. Gândul la biletul lui Gideon mă făcu să zâmbesc, şi aşa am şi întâmpinat-o pe Magdalene, care se afla în zona de aşteptare. La vederea mea, se ridică în picioare, arătând atât de uluitor, că nu m-am putut împiedica să n-o admir.

Când o văzusem pentru prima oară, îşi purta lung părul negru şi ondulat, precum Corinne Giroux. Acum, şi-l tunsese clasic, bob, ceea ce îi punea în evidenţă frumuseţea exotică a chipului. Purta nişte pantaloni crem şi şi o bluză neagră fără mâneci, cu un nod mare pe şold. Perlele de la urechi şi de la gât îi completau ţinuta elegantă.

— Magdalene! am salutat-o eu şi am poftit-o să ia din nou loc, în timp ce eu m-am aşezat în fotoliul aflat de partea opusă a micuţei mese. Ce vânt te aduce?

— Îmi cer scuze că dau buzna peste tine la lucru, Eva, dar am fost în vizită la Gideon şi m-am gândit să trec şi pe aici. Vreau să te întreb ceva.

— Da?

Mi-am pus geanta lângă mine şi mi-am încrucişat picioarele, aranjându-mi cutele fustei vişinii. Îi purtam pică pentru că putea să-şi petreacă timpul pe faţă cu iubitul meu, în timp ce eu nu aveam cum. Nu puteam să nu simt asta.

— O reporteriţă a venit la mine la birou şi mi-a pus întrebări personale despre Gideon.

Mi-am înfipt degetele în catifeaua de pe braţele fotoliului.

— Deanna Johnson? Nu i-ai răspuns, nu-i aşa?

— Evident că nu. Magdalene se aplecă spre mine, cu coatele pe genunchi. În ochii ei negri se citea îngrijorarea. A vorbit deja cu tine.

— A încercat.

— E genul lui, sublinie ea, studiindu-mă.

— Am observat.

— Genul de femeie cu care el nu stă prea mult, continuă, strâmbându-şi buzele pline, roşii. El i-a spus lui Corinne că este cel mai bine să rămână prieteni, dar de la distanţă, nu să se şi vadă în societate. Dar bănuiesc că ştii asta.

La auzul veştii, m-a cuprins un val de încântare.

— De unde să ştiu eu?

— A, sunt sigură că ai tu cum să afli, replică Magdalene, privindu-mă amuzată, ca şi cum ar fi ştiut.

Era straniu, dar mă simţeam în largul meu cu ea. Poate pentru că părea foarte împăcată cu sine, aşa cum nu fusese în celelalte dăţi când drumurile ni se încrucişaseră.

— Pare că-ţi merge bine.

— Mă străduiesc. În viaţa mea exista cineva despre care credeam că mi-e prieten, dar mă otrăvea de-a dreptul. Acum, că am scăpat de el, pot să gândesc din nou, continuă ea şi-şi îndreptă spatele. Am început de câteva zile să mă întâlnesc cu cineva.

— Foarte bine.

În privinţa asta, îi doream tot binele din lume. Fusese folosită într-un mod oribil de Christopher, fratele lui Gideon. Ea habar n-avea că ştiam.

— Sper să-ţi meargă bine.

— Şi eu. Gage e diferit de Gideon în foarte multe privinţe. E artist şi e foarte profund.

— Genul de artist cu suflet profund.

— Da. Foarte profund, cred. Sper să am timp să aflu cu siguranţă. Apoi se ridică în picioare. În orice caz, nu vreau să te reţin. Eram îngrijorată în legătură cu ziarista aia şi voiam să discut cu tine despre ea.

Am corectat, ridicându-mă la rândul meu:

— Erai îngrijorată să nu discut eu despre Gideon cu ziarista.

Ea nu negă acest lucru.

— La revedere, Eva!

— La revedere!

M-am uitat lung după ea, în timp ce ieşea pe uşile de sticlă.

— N-a părut foarte grav, remarcă Megumi, care se apropiase. Nu v-aţi scos ghearele, nu v-aţi scuipat.

— Să vedem cât o să dureze!

— Eşti gata pentru masă?

— Mor de foame. Hai să mergem!

Peste cinci ore şi jumătate, când am ajuns acasă, am fost întâmpinată de Cary, de mama şi de o superbă rochie argintie de la Nina Ricci, în stil clasic, care trona pe canapea.

— Nu-i aşa că-i fantastică? mă întâmpină tumultuos mama, care arăta la rândul ei fantastic într-o rochie mulată, în stilul anilor 1950, cu mâneci foarte scurte şi un model cu cireşe micuţe. Părul ei blond îi încadra chipul frumos, aranjat în bucle dese şi lucioase. Trebuia să recunosc, ce era al ei era al ei: putea să facă orice epocă să pară strălucitoare.

Toată viaţa mi se spusese că sunt copia ei fidelă, însă moştenisem ochii cenuşii ai tatălui meu, nu ochii ei de un albastru de cicoare, iar curbele generoase se datorau familiei Reyes. Aveam un fund de care nici cele mai dure exerciţii nu mă puteau scăpa şi nişte sâni care nu-mi permiteau să renunţ la sutien pentru nimic în lume. Încă eram uluită că lui Gideon i se părea că am un corp absolut irezistibil, deşi până la mine fusese atras numai de brunete înalte şi zvelte.

Mi-am lăsat geanta şi sacoşa pe un scaun şi am întrebat:

— Cu ce ocazie?

— O strângere de fonduri pentru un adăpost, de joi într-o săptămână.

I-am aruncat o privire lui Cary, ca să-mi confirme că vine cu mine. El dădu din cap aprobator, aşa că am ridicat din umeri şi am acceptat şi eu.

Mama strălucea de încântare, părea radioasă. În onoarea mea, sponsoriza organizaţii caritabile, care veneau în sprijinul femeilor şi copiilor abuzaţi. Dacă evenimentele de strângere de fonduri erau oficiale, cumpăra mereu bilete pentru mine şi Cary.

— Vrei vin? îmi propuse Cary, care îşi dăduse, evident, seama că n-aveam linişte.

— Te rog, i-am răspuns, cu o privire recunoscătoare.

Pe când el se îndrepta spre bucătărie, mama se răsuci spre mine pe pantofii ei roşii cu barete şi mă trase spre ea, îmbrăţişându-mă.

— Cum a fost ziua de azi?

— Ciudată, i-am răspuns, îmbrăţişând-o şi eu. Bine că s-a terminat.

— Ai ceva planuri pentru weekendul ăsta?

Se dăduse în spate ca să se uite la mine, iar privirea îi stăruia îngrijorată pe chipul meu. Lucrul acesta mă făcu să mă dau înapoi.

— Ar fi câte ceva.

— Cary mi-a zis că te întâlneşti cu un tip nou. Cine este? Cu ce se ocupă?

— Mamă! am trecut eu direct în miezul problemei. Ne-am înţeles? Ai scos toate microfoanele, totul? Sau ai ceva să-mi spui?

Ea începu să se foiască. Aproape că-şi frângea mâinile.

— Eva! N-o să poţi înţelege cum e până n-o să ai şi tu copii. E înspăimântător. Şi să mai şi ştii cu siguranţă că sunt în pericol...

— Mamă!

— Şi mai sunt şi alte primejdii, care decurg din simplul fapt că eşti o femeie frumoasă, continuă ea pe nerăsuflate. Ai legături cu oameni puternici. Lucrul ăsta nu te ajută mereu să fii în siguranţă...

— Unde sunt, mamă?

Ea pufni, jignită.

— Nu e cazul să-mi vorbeşti pe un asemenea ton. Eu încercam doar...

— Poate ar trebui să pleci, am întrerupt-o pe un ton îngheţat, care aducea la suprafaţă răceala pe care o simţeam în mine.

— În Rolexul tău, izbucni ea.

M-am simţit de parcă mi-ar fi dat o palmă. M-am dat un pas înapoi, acoperindu-mi instinctiv cu dreapta ceasul de la mâna stângă, un cadou de absolvire de la Stanton şi de la mama, la care ţineam foarte mult. Aveam chiar ideea sentimentală şi naivă că aş putea să i-l las moştenire fiicei mele, dacă aveam să am norocul să am una.

— Îţi baţi joc de mine?

Am tras cu violenţă de deschizătoare, iar ceasul a căzut pe covor cu o bufnitură surdă. Nu fusese deloc un cadou, ci un fel de cătuşă la mâna mea.

— Ai depăşit cu mult orice limită!

— Eva, exagerezi. Nu e...

— Exagerez? Ha! Doamne, e de tot râsul. Pe bune! I-am vârât două degete, strânse, în faţă. Atât sunt de aproape să chem poliţia. Şi mai că-mi vine să te dau în judecată pentru invadarea intimităţii.

— Sunt mama ta! Apoi glasul îi slăbi, până la un ton de rugă. E datoria mea să am grijă de tine.

— Sunt adultă, am replicat, cu răceală. Potrivit legii, pot să am grijă de mine.

— Eva Lauren...

— Nu! Am ridicat mâinile, după care le-am lăsat în jos. Nu! Acum o să plec, pentru că sunt aşa de supărată, încât nici măcar nu pot să mă uit la tine. Şi nu vreau să aud nimic de la tine, dacă nu sunt nişte scuze sincere. Până n-o să recunoşti că ai greşit, nu pot să am încredere în tine că n-o să repeţi ceea ce ai făcut.

Şi m-am dus în bucătărie ca să-mi iau geanta. Mi-am încrucişat privirile cu Cary tocmai în clipa când ieşea, cu nişte pahare umplute pe jumătate cu vin.

— Mă întorc mai târziu.

— Nu poţi să pleci aşa, pur şi simplu! ţipă mama, aflată, evident, pe punctul de a face o criză de nervi.

Nu puteam să suport aşa ceva. În nici un caz în acele momente.

— Ia uită-te la mine! am mârâit.

Afurisitul meu de Rolex! Numai gândul la el şi mă durea îngrozitor, pentru că darul acesta însemnase enorm pentru mine. Iar acum, nu mai însemna absolut nimic.

— Monica, las-o! interveni Cary încet, pe un ton liniştitor. Ştia mai bine ca oricine cum să facă faţă crizelor de isterie. Era aiurea din partea mea că i-o lăsam pe mama pe cap, dar trebuia să plec. Dacă m-aş fi dus la mine în cameră, ar fi

început să plângă şi să se roage de mine la uşă, până mi s-ar fi făcut rău. Uram să o văd în halul ăsta, uram că din cauza mea se simţea în halul ăsta.

Am ieşit din apartament şi m-am îndreptat spre uşa lui Gideon, intrând grăbită, înainte să mă podidească plânsul ori să vină mama după mine. Nu aveam nici un alt loc unde să mă duc. Nu puteam ieşi în lume în halul ăsta de şocată, şi plângând pe deasupra. Nu numai mama mă supraveghea. Puteau să fie şi cei de la poliţie, Deanna Johnson şi poate şi câţiva paparazzi.

N-am ajuns decât până la canapeaua lui Gideon, prăbuşindu-mă în perne şi dând frâu liber lacrimilor.

Capitolul 7

— Îngeraş!

Glasul lui Gideon şi atingerea mâinilor lui mă smulseră din somn. Am mârâit în semn de protest când mi-a schimbat poziţia, ca să stau pe o parte, după care căldura trupului său mi-a încălzit spatele. Unul dintre braţele lui, numai muşchi, s-a încolăcit în jurul taliei mele, trăgându-mă mai aproape de el.

M-am ghemuit cu spatele la el şi, cu capul pe celălalt braţ tare al lui, m-am cufundat la loc în inconştienţă.

Când m-am trezit din nou, aveam impresia că au trecut câteva zile. Am mai rămas un timp întinsă pe canapea, cu ochii închişi, scăldată în căldura trupului puternic al lui Gideon, respirând aerul îmbibat de parfumul său. După o vreme, am hotărât că dacă mai dorm mult, o să mă năucesc şi mai tare. De când ne întorseserăm unul la altul, avuseserăm parte de destule nopţi aproape nedormite şi de treziri prea matinale, care îşi spuneau acum cuvântul.

— Ai plâns, murmură el, cu faţa îngropată în părul meu. Spune-mi ce-ai păţit!

Mi-am încolăcit mâinile în jurul alor sale şi m-am ghemuit la pieptul lui. I-am povestit despre ceas.

— Poate că am exagerat, am zis când am terminat, pentru că eram obosită, iar asta mă face iritabilă. Dar, o, Doamne, m-a durut îngrozitor. A distrus cu totul un dar care însemna foarte mult pentru mine.

— Îmi închipui, zise el, în timp ce degetele lui mă mângâiau uşor, în cercuri, pe abdomen, prin mătasea bluzei. Îmi pare rău.

O privire spre fereastră mi-a spus că se lăsase deja seara.

— Cât e ceasul?

— E trecut un pic de opt.

— Tu la ce oră ai venit?

— La şase şi jumătate.

M-am răsucit cu faţa spre el.

— Devreme, pentru tine.

— Din moment ce ştiam că eşti aici, n-am mai putut să stau departe. Voiam să fiu cu tine încă de când am primit florile.

— Ţi-au plăcut?

El zâmbi.

— Trebuie să spun că faptul că ţi-am citit cuvintele scrise de mâna lui Angus a fost... interesant.

— Încerc să fim la adăpost.

— În timp ce mă răsfeţi, remarcă el, sărutându-mă pe nas.

— Asta şi vreau. Vreau să nu mai fii bun pentru alte femei.

El îmi mângâie uşor buza de jos cu degetul mare.

— Asta ai făcut din prima clipă când te-am văzut.

— Mă duci cu zăhărelul.

Deprimarea mă părăsise numai pentru că eram cu el şi ştiam că în clipa aceea eu eram unica lui preocupare.

— Încerci cumva să ajungi iar în boxerii mei?

— Tu nu porţi boxeri.

— Asta înseamnă nu?

— Înseamnă da, vreau să ajung sub fusta ta.

Ochii i se întunecară, când l-am muşcat uşor de deget.

— Şi în pizdulicea ta fierbinte, udă şi strâmtă. Numai asta am vrut toată ziua. Numai asta vreau în fiecare zi. Vreau acum, dar o să aşteptăm până când o să te simţi mai bine.

— Poţi să mă faci să mă simt mai bine cu un sărut.

— Să sărut ce anume, mai precis?

— Orice. Oriunde.

Ştiam că m-aş fi putut obişnui să-l am doar pentru mine, aşa. Ştiam că asta şi voiam. Şi era, evident, imposibil.

O mie şi unu dintre gândurile lui erau concentrate la o mie şi unul de oameni, de proiecte şi angajamente. Dacă învăţasem ceva din căsătoriile succesive ale mamei cu oameni bogaţi era faptul că soţiile erau de multe ori pe post de amante, trecând aproape invariabil pe locul al doilea, întrucât soţii lor erau însuraţi şi cu munca lor. Exista un motiv pentru care un bărbat ajungea la conducere în domeniul pe care şi-l alegea – pentru că se dăruia cu totul. Iar femeia din viaţa lui se mulţumea cu ceea ce rămânea.

Gideon îmi dădu părul după ureche.

— Asta vreau. Să mă întorc acasă, la tine.

Întotdeauna mă uluia că părea să-mi citească gândurile.

— Ar fi fost mai bine dacă m-ai fi găsit în picioarele goale în bucătărie?

— N-aş fi avut nimic împotrivă, dar pentru mine cel mai bine ar fi fost goală în pat.

— Gătesc bine, dar tu nu mă vrei decât pentru corpul meu.

El zâmbi.

— Îmi doresc ambalajul delicios în care se află totul.

— Ţi-l arăt dacă mi-l arăţi şi tu pe-al tău.

— Tare mi-ar plăcea! răspunse el, mângâindu-mă uşurel pe obraz. Dar mai întâi, vreau să fiu sigur că eşti într-o dispoziţie bună după cele întâmplate cu mama ta.

— O să-mi revin eu.

— Eva!

Tonul lui îmi spunea clar că n-avea să se lase păgubaş.

— O s-o iert, am oftat eu, mereu o iert. De fapt, nici măcar n-am de ales, pentru că o iubesc şi ştiu că are intenţii bune, chiar dacă o ia rău pe arătură. Dar faza cu ceasul...

— Spune!

Mi-am dus mâna la piept, unde încă mai simţeam durere.

— Asta a făcut să se rupă ceva în relaţia noastră. Şi, indiferent ce-o să facem în continuare, va fi întotdeauna între noi o fisură care n-a mai existat până acum. *Asta* mă doare.

Gideon rămase tăcut o vreme îndelungată. Îşi trecea o mână prin părul meu, iar pe cealaltă o odihnea posesiv pe şoldul meu. Eu aşteptam să-mi spună ce are pe suflet.

— Şi eu am distrus ceva în relaţia noastră, zise într-un sfârşit, cu tristeţe în glas. Şi mă tem că o să dăinuie mereu între noi.

Tristeţea din ochii lui îmi pătrunse în suflet, umplându-mă de durere.

— Lasă-mă să mă ridic!

El se conformă, privindu-mă îngrijorat, în timp ce mă ridicam. Am şovăit o clipă, înainte să încep să-mi desfac fermoarul de la fustă.

— Gideon, acum ştiu cum mă simt dacă te pierd. Ştiu cât poate fi de dureros. Dacă mă vei ignora în mod voit, probabil că o să intru un pic în panică. Aşa că tu va trebui să ai grijă cu asta, iar eu va trebui să am încredere că nu ţi-am pierdut iubirea.

El dădu din cap, în semn că a înţeles şi că acceptă, dar vedeam bine că lucrurile acestea încă îl rodeau.

— Magdalene a trecut pe la mine azi, i-am spus, ca să-i abat gândurile de la fisura care încă nu se astupase între noi.

— I-am zis să n-o facă, replică el, brusc încordat.

— E-n regulă. Probabil că era îngrijorată să nu-ţi port pică, dar cred că şi-a dat seama că te iubesc prea mult ca să te rănesc.

Se ridică în şezut, pe când eu îmi dădeam jos fusta, care alunecă jos, lăsând la iveală portjartierul şi dresurile pe care le purtam şi făcându-l astfel să fluiere printre dinţi. M-am întors pe canapea, încălecându-l şi încolăcindu-i gâtul cu braţele. Răsuflarea-i fierbinte îmi pârjolea pielea şi îmi făcea sângele să fiarbă în vene.

— Hei! am zis, trecându-mi mâinile prin părul lui şi frecându-mi obrazul de al lui. Nu-ţi mai face griji pentru noi! Cred că ar trebui să fim îngrijoraţi în legătură cu

Deanna Johnson. Care e cel mai rău lucru pe care l-ar putea descoperi în legătură cu tine?

El îşi dădu capul pe spate şi-şi îngustă privirea.

— Asta e problema mea. O să mă ocup eu de ea.

— Am impresia că e în căutarea unor lucruri cu adevărat scandaloase. N-o să-i ajungă să te arunce în gura publicului ca pe un playboy lipsit de inimă.

— Nu-ţi mai face probleme! Nu-mi pasă de ea decât pentru că nu vreau să văd cum ţi se aruncă trecutul meu în faţă.

— Eşti prea încrezător, am replicat, în timp ce îi descheiam nasturii de la vestă, lăsându-i cămaşa la vedere, după care i-am scos cravata, punând-o cu grijă pe marginea canapelei. O să stai de vorbă cu ea?

— O s-o ignor.

— Ăsta e modul potrivit să rezolvi problema asta? am zis, în timp ce mă ocupam de cămaşă.

— Vrea să-mi atragă atenţia, dar n-o să aibă satisfacţia asta.

— Atunci o să găsească altceva.

El se lăsă mai mult pe spătar, dându-şi capul pe spate, ca să mă privească.

— Singurul fel în care o femeie ar putea să-mi atragă atenţia ar fi să fie tu.

— Asule!

L-am sărutat, în timp ce-i trăgeam cămaşa din pantaloni, iar el îşi schimbă poziţia, ca să-mi uşureze accesul.

— Trebuie să-mi explici ce-i cu Deanna, am şoptit. Ce-a asmuţit-o în halul ăsta?

— A fost o greşeală, în toate sensurile, oftă el. Mi-a fost la îndemână o dată, iar eu îmi fac o regulă din a evita a doua oară femeile care sunt mult prea disperate.

— Şi chestia asta nici măcar nu face din tine un adevărat ticălos.

— Nu pot să schimb ce s-a întâmplat, răspunse el, rece.

Era evident că se simţea stânjenit. Putea să fie la fel de javră ca orice alt bărbat, dar nu era niciodată mândru de asta.

— Deanna se afla, din întâmplare, ca reporter la un eveniment la care Anne Lucas mă făcea să mă simt foarte încurcat. M-am folosit de Deanna ca s-o împiedic pe Anne să se apropie de mine. Nu m-am simţit bine după aceea şi nu m-am descurcat cum trebuie.

— Am priceput, i-am zis eu, desfăcându-i cămaşa, lăsându-i la vedere pielea caldă.

Mi-am amintit cum reacţionase prima dată după ce făcuserăm sex, aşa că îmi puteam închipui cum se purtase cu Deanna. Când fusese cu mine, se închisese imediat şi mă ignorase în mod voit, făcându-mă să mă simt folosită, bună de nimic. După aceea, se străduise să mă facă să mă întorc la el, însă ziarista nu fusese la fel de norocoasă.

— Nu vrei s-o duci cu zăhărelul, de aceea eviţi să ai de-a face cu ea, am tras eu concluzia. Probabil încă nu şi-a revenit după tine.

— Mă îndoiesc. Nu cred că i-am adresat, cu totul, mai mult de o duzină de cuvinte.

— Şi cu mine te-ai purtat jalnic. Dar tot m-am îndrăgostit de tine.

Plină de iubire, mi-am trecut mâinile peste liniile ferme ale pieptului său, mângâindu-i puful de păr negru, după care am început să cobor de-a lungul cărării subţiri şi mătăsoase care ducea spre vintrele lui. Muşchii îi zvâcneau la atingerea mea, iar respiraţia îi devenise mai rapidă.

M-am cuibărit în poala lui, ca să-i pot adora în voie trupul. I-am mângâiat uşor sfârcurile, cu mişcări circulare ale degetelor mari, observându-i reacţia, aşteptând să se abandoneze plăcerii subtile a atingerii mele. Mi-am lăsat capul în jos şi l-am sărutat pe gât; îi simţeam sângele zvâcnind sub buzele mele şi mă îmbătam de aroma bărbătească a pielii lui. Nu mă puteam niciodată sătura să mă bucur de el, pentru că şi el îmi dăruia mereu totul.

— Eva, gemu Gideon, întinzând mâna să mă apuce de păr.

— Îmi place la nebunie felul cum îmi răspunzi, am şoptit, sedusă cu totul de faptul că un bărbat atât de mândru şi de atrăgător se lăsa cu totul în voia mea. Ca şi cum nu te-ai putea abţine.

— Nici nu pot, răspunse el, prefirându-şi printre degete şuviţele mele, răvăşite de somn. Mă atingi ca şi cum m-ai venera.

— Aşa şi e.

— O simt în mâinile tale... în gura ta. În felul cum mă priveşti.

Îşi înghiţi un nod în gât, timp în care nu l-am scăpat din ochi.

— Nu mi-am dorit niciodată ceva atât de mult.

I-am dezmierdat pieptul, urmându-i linia musculoasă a pectoralilor, iar apoi fiecare coastă, ca un amator de artă care admiră perfecţiunea unei opere nepreţuite.

— Hai să jucăm un joc!

El îşi trecu încet limba peste buze, făcându-mi sexul să zvâcnească de gelozie. Şi el ştia. Am văzut asta în sclipirea periculoasă care-i strălucea în ochi.

— Depinde de reguli.

— În seara asta eşti al meu, campionule.

— Sunt mereu al tău.

Mi-am descheiat nasturii de la bluză şi mi-am scos-o, lăsând la vedere sutienul alb din dantelă şi chiloţeii tanga asortaţi.

— Îngeraş, şopti el, cu privirea atât de aprinsă de patimă, că aproape o simţeam cum alunecă pe pielea mea. Îşi ridicase mâinile, ca să mă atingă, dar l-am prins de încheieturi, oprindu-l.

— Regula numărul unu: o să ţi-o sug, o să ţi-o frec şi o să te excit toată noaptea, iar tu o să-ţi dai drumul până n-o să mai vezi bine, l-am anunţat, prinzându-i în mână penisul

prin pantaloni, ca să-i frec tăria în palmă. Regula numărul doi: Tu doar o să stai întins şi o să te bucuri de asta.

— Şi n-o să-ţi întorc favorurile?

— Nu.

— În nici un caz, răspunse el, hotărât.

— Te rog frumos! am făcut eu botic.

— Îngeraş, pentru mine, 99 % din plăcere vine din faptul că te aduc la orgasm.

— Dar, în cazul ăsta, sunt atât de prinsă de propria mea plăcere, că nu mă pot ocupa de-a ta! m-am plâns eu. Măcar o dată – doar în noaptea asta – vreau să fii egoist. Vreau să nu te mai gândeşti, să fii un animal, să ejaculezi pur şi simplu pentru că te simţi bine şi eşti gata s-o faci.

El strânse din buze.

— Nu pot face asta cu tine. Am nevoie să fii cu mine.

— Ştiam că aşa o să spui.

Pentru că îi zisesem cândva că mă blocam dacă eram folosită de un bărbat pentru plăcerea lui. Trebuia să mă simt iubită şi dorită. Nu doar un trup de femeie în care se poate ejacula, ci ca Eva, o femeie anume, care avea nevoie de afecţiune pură în timpul sexului.

— Dar acesta este jocul meu, am continuat, şi îl jucăm după regulile mele.

— Nu am fost de acord să-l joc.

— Ascultă-mă!

Gideon oftă.

— Nu pot s-o fac, Eva.

— Ai putut cu alte femei, am replicat.

— Pe ele nu le iubeam!

M-am înmuiat; pur şi simplu, nu mă puteam abţine.

— Iubitule... vreau asta, am şoptit. Tare mult.

El pufni, exasperat.

— Ajută-mă să înţeleg!

— Nu pot să-ţi aud bătăile inimii când gâfâi, cu respiraţia întretăiată. Nu pot să te simt cum tremuri când şi eu

tremur. Nu pot să te gust când gura îmi e uscată pentru că te implor să mă aduci pe culmile plăcerii.

Chipul lui frumos se îmblânzi.

— Îmi pierd minţile de fiecare dată când îmi dau drumul în tine. Hai s-o lăsăm aşa!

Eu am clătinat din cap.

— Ai spus că sunt pentru tine visul erotic favorit devenit realitate. Visurile astea nu sunt numai despre cum aduci o femeie la orgasm. Cum rămâne cu sexul oral? Cu faptul că ţi-o frec? Îţi plac enorm sânii mei. Nu vrei să faci sex cu ei până îţi dai drumul tot pe mine?

— Dumnezeule, Eva!

Mădularul i se întărise în mâna mea. Îi sărutam uşor buzele, deschizându-i în acelaşi timp pantalonii, cu îndemânare.

— Vreau să fiu cea mai murdară fantezie a ta, am şoptit. Vreau să fiu murdară pentru tine.

— Dar eşti deja tot ce vreau să fii, zise el, mohorât.

— Chiar aşa?

Îi zgâriam uşor trupul cu unghiile, iar când l-am auzit şuierând de plăcere, mi-am muşcat buza de jos.

— În cazul ăsta, fă-o pentru mine! Îmi plac momentele când, după ce m-ai făcut să-mi dau drumul, te îndrepţi către orgasmul tău. Când ritmul şi privirea ţi se schimbă, când devii feroce. Ştiu că atunci te gândeşti doar la cât îţi e de bine, cât eşti de excitat şi cum o să-ţi dai drumul. Faptul că ajungi aşa datorită mie mă face să mă simt foarte bine. Vreau să mă bucur de senzaţia asta o noapte întreagă.

— Cu o singură condiţie, zise el, strângându-mă uşor de coapse.

— Care?

— Tu ai noaptea asta. Weekendul următor, este rândul meu.

Am rămas cu gura căscată.

— Adică eu am o noapte, iar tu un întreg weekend?

— Aha... un întreg weekend în care să mă ocup de tine.

— Păi, am mormăit eu, ai propus un târg nu tocmai cinstit.

— Ăsta era şi planul, zâmbi el sardonic.

— Mama zice că tata este o adevărată maşină de făcut sex.

De lângă mine, pe podea, Gideon se uită la mine, zâmbind cu gura până la urechi.

— Îngeraş, ai un catalog ciudat de replici din filme în capul ăla minunat al tău.

Tocmai luam o gură zdravănă din sticla de apă. Am înghiţit-o exact la timp ca să recit o altă replică din *Poliţist de grădiniţă:*

— Tata e ginecolog şi se uită toată ziua la vagine.

Râsul lui mă făcea atât de fericită, încât simţeam că aş putea să-mi iau zborul. Ochii îi străluceau; nu-l văzusem niciodată atât de relaxat. O parte din această relaxare se datora sexului oral rapid pe care i-l servisem pe canapea şi care fusese urmat de o altă partidă în care i-o frecasem în baie. Ştiam însă că o mare parte din această fericire mi se datora mie.

Când eu eram într-o dispoziţie bună, şi el era la fel. Faptul că puteam avea o influenţă profundă asupra unui bărbat ca el mă uluia de-a dreptul. Gideon era o forţă a naturii, stăpânirea lui de sine era atât de plină de magnetism, încât îi punea în umbră pe toţi cei din jurul lui. În fiecare zi vedeam acest lucru şi eram în admiraţie totală faţă de el, însă nu eram nici pe departe la fel de încântată precum eram de iubitul fermecător, ironic şi amuzant care era în întregime al meu în clipele noastre de intimitate.

— Hei, i-am zis, n-o să mai râzi când copiii tăi o să le spună profesorilor acelaşi lucru despre tine.

— Păi, din moment ce o să audă asta de la tine, o să ştiu cui trebuie să-i dau, de fapt, o bătaie la fund.

Şi îşi întoarse capul, continuând să se uite la film, ca şi cum nu ar fi ştiut că vorbele lui mă dăduseră cu totul peste

cap. Gideon era un bărbat care dusese o viaţă cu totul şi cu totul solitară, dar, cu toate astea, mă acceptase atât de complet în existenţa lui, că putea chiar să-şi închipuie un viitor pe care mie mi-era teamă să mi-l imaginez. Eram înspăimântată că, dacă mă gândeam la aşa ceva, nu făceam decât să mă pun în primejdia de a-mi sfâşia inima, iar unei astfel de rupturi n-aveam să-i mai supravieţuiesc.

El observă că rămăsesem tăcută şi îşi îndreptă privirea spre mine, punându-mi mâna pe genunchi.

— Tot mai ţi-e foame?

Rămăsesem cu ochii la cutiile de mâncare chinezească de pe măsuţa din faţa noastră şi la trandafirii negri pe care Gideon îi adusese acasă de la serviciu, ca să ne bucurăm de ei în timpul weekendului.

N-am vrut să fac din declaraţia lui mai mult decât intenţionase el să fie, aşa că am răspuns:

— Doar de tine.

Şi mi-am pus mâna în poala lui, ca să-i simt zvâcnirea uşoară a penisului, ascuns în boxerii negri pe care-i permisesem să-i poarte la cină.

— Eşti o femeie primejdioasă, şopti el, trăgându-se mai aproape de mine.

Cu o mişcare rapidă, i-am acoperit gura cu a mea, sugându-i uşor buza de jos.

— Trebuie să fiu aşa, am murmurat eu, ca să ţin pasul cu tine, Domnule Întunecat şi Primejdios.

El zâmbi.

— Trebuie să mai vorbesc o dată cu Cary, l-am anunţat cu un oftat. Să văd dacă a plecat mama.

— Eşti în regulă?

— Da, am zis, lăsându-mi capul pe umăr. Nimic nu se compară cu o terapie Gideon, ca să mă facă să mă simt mai bine.

— Ţi-am spus că fac şi vizite la domiciliu? 24 de ore din 24, şapte zile pe săptămână.

Eu mi-am înfipt dinţii în bicepşii lui.

— Stai să mă ocup de asta, după care o să te aduc iar la orgasm.

— M-am săturat, mulţumesc, spuse el, vizibil amuzat.

— Dar încă nu ne-am jucat cu fetele.

El se lăsă în jos şi-şi îngropă faţa în decolteul meu.

— Bună, fetelor!

I-am dat un ghiont în umăr, râzând, iar el m-a împins înapoi până când am ajuns întinsă între canapea şi măsuţa de cafea. Gideon se aşează deasupra mea, susţinându-şi greutatea în mâini. Privirea îi rătăcea mângâietoare peste sutienul meu, peste abdomenul dezgolit, îndreptându-se apoi spre chiloţeii tanga şi portjartier. Îmi pusesem după duş un set roşu ca focul, pe care îl alesesem ca să-l ţin pe Gideon în priză.

— Tu eşti talismanul meu norocos, zise el.

— Serios? am replicat, strângându-l de braţ.

— Da, întări el, lingându-mi curbura umflată a sânului. Eşti fermecător de delicioasă.

— O, Doamne! am râs. Cât de dulceag!

— Te-am avertizat, răspunse el cu un zâmbet în ochi, în legătură cu relaţia mea cu romantismul.

— Ai minţit. Eşti tipul cel mai romantic cu care am fost vreodată. Nu-mi vine să cred că ai pus în baie prosoapele alea de la CrossTrainer.

— Puteam să n-o fac? Şi nu glumeam când am zis că-mi porţi noroc, mă sărută el. Azi mă ocupam de vânzarea părţii mele dintr-un cazinou din Milano. Iar trandafirii negri de la tine au sosit chiar în momentul când un ofertant a pus la bătaie o podgorie micuţă din Bordeaux pe care pusesem ochii. Ghici cum se numeşte... La Rose Noir.

— Ai dat un cazinou pe o podgorie? Deci rămâi zeul sexului, al viciului şi al distracţiei.

— Strădanii care mă ajută să te satisfac, zeiţa mea a dorinţei, a plăcerii şi a replicilor amuzante învechite.

Mi-am lăsat mâinile în jos, de-a lungul trupului său, până am ajuns să-mi strecor degetele pe sub elasticul boxerilor.

— Când o să gust şi eu vinul?

— Când o să-mi dai o mână de ajutor cu campania publicitară pentru el.

— Nu te dai bătut, nu? am oftat eu.

— Când vreau ceva, nu, zise şi se ridică în genunchi, ajutându-mă şi pe mine să mă ridic. Şi te vreau pe tine. Tare, tare mult.

— Mă ai, am răspuns cu aceleaşi cuvinte ca ale lui.

— Am inima ta şi corpul tău înnebunitor de sexy. Dar acum vreau şi creierul tău. Vreau totul.

— Trebuie să mai păstrez ceva şi pentru mine.

— Nu. Ia-mă pe mine în schimb! se oferi el, în timp ce-mi cuprindea fesele goale în palme. Ce-i drept, nu e un schimb corect din punct de vedere al calităţii, îmi pare rău că o spun.

— Azi văd că negociezi la sânge.

— Giroux a fost bucuros de schimbul făcut. Şi tu o să fii, îţi promit.

— Giroux? am repetat, cu inima sărindu-mi din loc. N-are cumva legătură cu Corinne?

— Soţul ei. Deşi s-au separat şi divorţează, după cum ştii.

— Nu se poate! Faci afaceri cu *soţul ei?*

El făcu o grimasă.

— Pentru prima dată. Şi, după cât se pare, şi ultima, deşi i-am spus că am o relaţie cu o femeie specială – care nu e soţia lui.

— Problema e că ea e îndrăgostită de tine.

— Nu mă cunoaşte. Îmi luă ceafa în palme, frecându-şi nasul de al meu. Grăbeşte-te şi sună-l pe Cary! Strâng eu masa şi pe urmă ne giugiulim.

— Diavole!

— Bombă sexuală ce eşti!

M-am ridicat, ciufulită, ca să-mi iau telefonul din geantă. Gideon mă prinse de una dintre jartiere şi îi dădu apoi drumul, trimiţându-mi un curent electric prin toată pielea.

Excitată, în mod surprinzător, de împunsătura durerii, i-am dat peste mână şi m-am grăbit să mă îndepărtez de el.

Cary răspunse de la al doilea apel.

— Salut, fetiţo! Ţi-e bine în continuare, da?

— Da. Şi tu eşti în continuare cel mai bun prieten al meu. Mama tot n-a plecat?

— S-a dus acasă acum vreo oră. Rămâi peste noapte la tipul tău?

— Da, dacă nu ai nevoie de mine.

— Nu, sunt în regulă. O să vină şi Trey.

Ştirea asta mă făcu să mă simt ceva mai bine în legătură cu faptul că petrecem încă o noapte departe de casă.

— Transmite-i salutări din partea mea!

— Cum să nu! O să-l şi pup din partea ta.

— Bine, dar din partea mea să nu fie prea fierbinte şi ud.

— Aşa, strică-mi plăcerea! Apropo, îţi aduci aminte că mi-ai cerut să fac nişte săpături despre bunul doctor Lucas? Până acum, n-am descoperit absolut nimic. Nu pare să facă mare lucru pe lângă muncă. Nu are copii. Şi soţia lui e tot medic. Psiholog.

Am aruncat o privire în direcţia lui Gideon, asigurându-mă, atentă, că n-are cum să audă nimic.

— Serios?

— Da. De ce, e important?

— Nu, cred că nu. Doar că... cred că mă aşteptam ca psihologii să poată analiza cu perspicacitate caracterul oamenilor.

— O cunoşti?

— Nu.

— Eva, ce se petrece? În ultimul timp, eşti plină de mistere şi începi să mă cam calci pe nervi.

M-am aşezat pe un scaun şi i-am explicat cât de mult am putut.

— L-am cunoscut pe doctorul Lucas la un dineu de caritate şi l-am mai întâlnit o dată când erai tu în spital. În

ambele dăţi mi-a spus nişte lucruri urâte despre Gideon şi încerc să-mi dau seama ce învârte.

— Ei, hai, Eva! Ce altceva ar putea fi, dacă nu că i-o fi tras-o Cross nevestei lui?

N-am răspuns, căci nu puteam da în vileag un trecut care nu-mi aparţinea.

— Mă întorc mâine, la prânz. O să ies seara cu fetele, cum ţi-am spus. Eşti sigur că nu vrei să vii şi tu?

— Păi sigur, schimbă subiectul! se bosumflă Cary. Da, sunt sigur că nu vreau să vin. Nu mă simt încă pregătit să ies la scenă deschisă. Numai la gândul ăsta, şi mă mănâncă pielea.

Nathan îl atacase pe Cary în faţa unui club, iar Cary încă era în convalescenţă după acel moment. Nu ştiu cum, uitasem că mintea avea nevoie de un timp mai lung ca să se vindece. Părea foarte relaxat, dar ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Peste două săptămâni, vrei să vii cu mine la San Diego? Să-l vedem pe tata, vechii prieteni... poate şi pe doctorul Travis, dacă ai chef?

— Vai, Eva, ce subtil! răspunse el sec. Dar da, sună bine. S-ar putea să am nevoie să-mi împrumuţi nişte bani, dacă acum tot nu lucrez.

— Nici o problemă. Aranjez eu totul şi ne socotim mai încolo.

— A, până nu închizi! A sunat mai devreme o prietenă a ta, Deanna. Am uitat să-ţi spun adineauri, când am vorbit. Are nişte veşti şi vrea s-o suni.

M-am uitat spre Gideon. El îmi surprinse privirea şi probabil ceva din expresia mea m-a trădat, pentru că ochii lui luară iarăşi expresia aceea dură pe care i-o ştiam prea bine. Se îndreptă spre mine cu paşi mari şi plini de agilitate, ţinând în mână punga în care aruncase resturile cinei noastre.

— I-ai spus ceva? l-am întrebat pe Cary cu glas scăzut.

— Să-i spun ceva? Cum ar fi ce?

— De exemplu, ceva ce n-ai vrea să-i spui unei ziariste, pentru că asta e tipa.

Chipul lui Gideon parcă împietrise. Trecu pe lângă mine, aruncă punga la gunoi, după care se întoarse lângă mine.

— Eşti prietenă cu o ziaristă? întrebă Cary. Chiar ai înnebunit?

— Nu, nu sunt prietenă cu ea. Habar n-am cum de mi-a aflat numărul de acasă, dacă nu cumva o fi sunat de la recepţie.

— Ce dracu’ vrea?

— Să-l expună pe Gideon. A început să mă calce rău pe nervi. Se ţine după el ca râia.

— O să-i zic vreo două dacă sună din nou.

— Nu, să nu faci asta! I-am susţinut privirea lui Gideon. Numai să nu-i dai nici o informaţie despre nimic. Unde i-ai zis că sunt?

— Plecată.

— Perfect. Mersi, Cary. Sună-mă dacă ai nevoie de mine!

— Futai plăcut!

— Of, Cary! Am clătinat din cap şi apoi am închis telefonul.

— Te-a sunat Deanna Johnson? se interesă Gideon, cu braţele încrucişate.

— Da. Şi o s-o sun înapoi.

— Ba nu, n-o să faci asta.

— Taci din gură, trogloditule! N-o să înghit ceva de genul „eu Cross, tu femeia lui Cross”. În caz că ai uitat deja, am făcut un târg. Sunt a ta şi eşti al meu. Apăr ceea ce-mi aparţine.

— Eva, nu duce luptele în locul meu! Pot să am şi singur grijă de mine.

— Ştiu. Aşa ai făcut toată viaţa. Dar acum mă ai pe mine. Pot să mă descurc eu cu asta.

Pe chipul lui se schimbă ceva, dar atât de repede, că nu mi-am putut da seama dacă nu cumva se enerva.

— Nu vreau să fii nevoită să te confrunţi cu trecutul meu.

— Tu ai făcut-o cu al meu.

— Nu era acelaşi lucru.

— Asule, o ameninţare este o ameninţare. Suntem împreună în asta. Ea încearcă să ajungă la mine, ceea ce mă face să fiu cea mai bună şansă pentru tine de a-ţi da seama ce vrea, de fapt.

El ridică o mână, frustrat, după care şi-o trecu prin păr. Am avut nevoie de toată concentrarea ca să nu mă las distrasă de felul în care corpul îi zvâcnea, agitat, căci muşchii pectorali şi abdominali îi jucau ca nişte şerpi.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ce vrea ea. Tu ştii adevărul şi eşti unica fiinţă din lume care contează pentru mine.

— Dacă ai impresia că o să stau deoparte în timp ce ea te face harcea-parcea în presă, cred că e cazul să-ţi revizuieşti din temelie părerile!

— Nu mă poate lovi decât dacă te loveşte pe tine şi e posibil ca exact asta să şi urmărească, de fapt.

— N-o să ştim dacă nu stau de vorbă cu ea.

Aşa că am luat din geantă cartea de vizită a Deannei şi i-am format numărul, având însă grijă să-mi secretizez numărul propriu.

— Eva, la dracu’!

Am pus telefonul pe speaker şi l-am aşezat pe blat.

— Deanna Johnson, se auzi glasul ei, cam repezit.

— Deanna, sunt Eva Tramell.

— Salut, Eva! Ce mai faci? Glasul ei se schimbă brusc, căci adoptase un ton prietenesc, care făcea aluzie la o relaţie care nu exista cu adevărat între noi.

— Bine. Tu?

Mă uitam cu atenţie la Gideon, încercând să-mi dau seama dacă sunetul glasului ei avea vreun efect asupra lui. El se uită urât la mine, arătând delicios de înfuriat. Mă resemnasem deja cu gândul că, în orice dispoziţie ar fi fost, mi se părea întotdeauna irezistibil.

— Lucrurile încep să se agite. Şi, în munca mea, asta e mereu de bine.

— Şi la fel de bine e să ai informaţiile la îndemână.

— Iar ăsta e unul dintre motivele pentru care te-am sunat. Am o sursă care susţine că Gideon a intrat într-un *ménage à trois* compus din tine, colegul tău de apartament şi alt tip şi a văzut roşu în faţa ochilor de furie. Tipul a ajuns la spital şi acum încearcă să-l acuze că l-a atacat. E adevărat?

Am încremenit. Sângele îmi bubuia ca un tunet în urechi, asurzindu-mă. În noaptea când o cunoscusem pe Corinne, la întoarcerea acasă, îl găsisem pe Cary într-un melanj sexual cu alte trei persoane, printre care şi un bărbat pe nume Ian. Când Ian îmi propusese, destrăbălat şi pe faţă, să vin şi eu printre ei, Gideon îi refuzase oferta cu un pumn în plină figură.

M-am uitat la Gideon, cu un ghem de spaimă în stomac. Era adevărat. Fusese dat în judecată. Puteam să văd dovada pe chipul lui, pe care nu se putea citi nici o emoţie, căci îşi ascunsese gândurile sub o mască imobilă.

— Nu, nu e adevărat, am răspuns.

— Care parte?

— Nu mai am nimic altceva să-ţi spun.

— Am primit şi o relatare la prima mână despre o altercaţie între Gideon şi Brett Kline, pe cât se pare provocată de faptul că ai fost prinsă pe când te sărutai de zor cu Kline. E adevărat?

Mi se albiseră încheieturile degetelor, de cât de tare strângeam marginea blatului.

— Colegul tău de apartament a fost atacat de curând, continuă ea. Gideon are vreo legătură cu asta?

O, Doamne...

– Eşti nebună, i-am zis, pe un ton rece.

— Filmul în care apăreţi tu şi Gideon în Bryant Park, certându-vă, îl arată pe el foarte agresiv şi brutal fizic cu

tine. Ai o relaţie de tip abuziv cu Gideon Cross? E violent, are un temperament incontrolabil? Ţi-e frică de el, Eva?

Gideon se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere, îndreptându-se cu paşi mari pe hol către biroul său.

— Du-te dracu', Deanna, am înjurat-o. Ai de gând să faci zdrenţe reputaţia unui om nevinovat, doar pentru că nu eşti în stare să faci faţă relaţiilor sexuale întâmplătoare? Cam departe de imaginea de femeie modernă şi sofisticată.

— A răspuns la telefon înainte să termine, şuieră ea. A răspuns la nenorocitul ăla de telefon şi a început să trăncănească despre o inspecţie la una dintre proprietăţile lui. În mijlocul discuţiei mi-a aruncat o privire, pe când stăteam întinsă pe pat, aşteptându-l, şi mi-a zis: „Poţi să pleci". Pur şi simplu. M-a tratat ca pe o târfă, doar că nu m-a plătit. Nici măcar nu mi-a dat ceva de băut.

Am închis ochii. Dumnezeule!

— Îmi pare rău, Deanna. Sincer! Am întâlnit şi eu mulţi ticăloşi în viaţa mea şi se pare că el a fost marele ticălos pentru tine. Dar ceea ce faci tu e greşit.

— Nu e greşit dacă e adevărat.

— Dar nu e.

Ea oftă.

— Îmi pare rău că eşti în chestia asta, Eva.

— Nu, nu îţi pare.

Am închis telefonul şi m-am ridicat, cu capul vâjâind, ţinându-mă de blat, în timp ce camera se învârtea toată cu mine.

Capitolul 8

L-am găsit pe Gideon în biroul lui, măsurând camera ca un leopard în cuşcă. Avea nişte căşti la ureche şi fie asculta, fie era în aşteptare, pentru că nu scotea o vorbă. Îmi aruncă o privire, cu un chip dur şi neînduplecat. Chiar şi aşa, doar în boxeri, părea invulnerabil. Nimeni n-ar fi fost atât de nebun încât să creadă altceva. Din punct de vedere fizic, forţa lui se vedea în cel mai mic muşchi al său. În plus, din el radia o ameninţare fără milă, care mă făcu să mă cutremur.

Bărbatul indolent, adus pe culmile plăcerii, cu care luasem cina dispăruse, înlocuit de un prădător urban care domina competiţia.

L-am lăsat în lumea lui.

Voiam doar tableta lui Gideon, pe care am găsit-o în servieta lui. Era însă parolată şi am rămas mult timp cu ochii pierduţi în ecran, uluită eu însămi să-mi dau seama că tremur. Cele mai rele temeri ale mele deveneau realitate.

— Îngeraş!

Mi-am ridicat capul şi i-am surprins privirea, căci era în cadrul uşii.

— Parola, îmi explică. E „îngeraş”.

O! Toată energia frenetică pe care o avusesem până atunci se topise şi mă simţeam stoarsă, epuizată.

— Gideon, trebuia să-mi fi spus de reclamaţie.

— În acest moment, nu există nici o reclamaţie, numai ameninţarea cu aşa ceva, răspunse el pe un ton neutru. Ian Hager vrea bani, iar eu vreau ca lucrurile să nu ajungă publice. O să rezolvăm afacerea pe căi private şi o să se termine totul.

M-am lăsat la loc pe canapea, cu tableta în poală. L-am privit în timp ce se îndrepta spre mine, sorbindu-l din priviri. Era atât de uşor să fii prins de farmecul lui, încât

puteai cu uşurinţă să nu observi cât era de singur. Dar venise vremea să mă lase să intru în sufletul lui când avea probleme.

— Nu-mi pasă că situaţia e ca şi rezolvată. Trebuia să-mi fi spus.

El îşi încrucişă braţele pe piept.

— Voiam s-o fac.

— Voiai s-o faci? am exclamat, sărind în picioare. Eu îţi spun că mama m-a distrus pentru că îmi ascunde lucruri, iar tu nu sufli o vorbă despre secretele tale?

O clipă el rămase neclintit, cu chipul împietrit. Apoi, mormăi o înjurătură printre dinţi şi mărturisi:

— M-am întors acasă devreme, cu gândul să-ţi spun, dar tu mi-ai zis ce a fost cu mama ta, aşa că m-am gândit că ai avut destule probleme pentru o singură zi.

Stoarsă de puteri, m-am prăbuşit iar pe canapea.

— Asule, nu aşa funcţionează o relaţie.

— Abia te-am regăsit, Eva. Nu vreau să ne petrecem tot timpul împreună analizând ce e greşit şi distrus în vieţile noastre!

— Vino încoace, i-am zis, bătând cu palma perna de lângă mine.

El se aşeză însă pe măsuţa de cafea din faţa mea, înlănţuindu-mi picioarele cu ale lui. Îmi luă mâinile în mâinile sale, ducându-le la buze ca să mi le sărute.

— Îmi pare rău.

— Nu te învinovăţesc. Dar dacă mai ai ceva să-mi spui, acum ar fi timpul s-o faci.

El se aplecă şi mai mult spre mine, obligându-mă să mă întind pe canapea şi, lăsându-se peste mine, îmi şopti:

— Sunt îndrăgostit de tine.

Într-un moment în care totul mergea prost, acesta era singurul lucru care era cum nu se poate mai bine.

Şi era de ajuns.

Ne-a luat somnul pe amândoi pe canapea, îmbrăţişaţi. Eu eram într-o stare de semitrezie, când aţipind, când trezindu-mă, de teamă să nu-mi dau programul peste cap din cauza somnului prelungit de mai devreme. Eram suficient de trează încât să simt schimbarea care se petrecea cu Gideon, să-i aud respiraţia mai rapidă, urmată de întărirea strânsorii lui. Deodată, tresări puternic, zgâlţâindu-mă, şi scoase un scâncet care îmi sfâşia sufletul.

— Gideon!

M-am răsucit, întorcându-mă cu faţa la el, iar mişcările mele agitate l-au trezit. Adormiserăm cu luminile aprinse şi m-am bucurat că se trezeşte în lumină. Îi simţeam inima bătând puternic şi pielea i se acoperise cu o peliculă subţire de sudoare.

— Ce e? întrebă, confuz. Ce s-a întâmplat?

— Cred că erai pe punctul să ai un coşmar, i-am spus în timp ce-i sărutam uşor chipul înfierbântat, în speranţa că iubirea mea ar fi putut fi de ajuns să-i alunge amintirile care-l bântuiau.

El încercă să se ridice în capul oaselor. M-am lipit însă mai strâns de el, ca să-l reţin.

— Eşti bine? întrebă el, punându-şi mâna pe mine, cercetător. Te-am lovit?

— Sunt în regulă.

— Doamne! exclamă el, lăsându-se la loc pe spate şi acoperindu-şi faţa cu braţul. Nu pot să tot adorm cu tine. Şi am şi uitat să iau pastilele. Fir-ar să fie, nu pot să fiu aşa de neglijent.

— Hei! am zis, ridicându-mă într-un cot şi trecându-mi cealaltă mână peste pieptul lui. Nu mi-ai făcut nici un rău.

— Nu lua asta prea uşor, Eva. Se întoarse spre mine, aruncându-mi o privire sălbatică. Nu asta!

— N-o s-o fac niciodată.

O, Doamne, părea aşa de ostenit, cu ochii marcaţi de cearcăne negre. Cute adânci îi apăruseră în jurul gurii incredibil de senzuale.

— Am omorât un om, continuă el, pe un ton mohorât. Nu ai fost niciodată în siguranţă când ai dormit cu mine, iar acum e şi mai adevărat.

— Gideon...

Dintr-odată, am înţeles de ce avea mai des coşmaruri acum. Putea să gândească la rece ceea ce făcuse, însă acest lucru nu-i uşura conştiinţa. I-am dat la o parte de pe frunte şuviţele de păr.

— Dacă te rod cele întâmplate, trebuie să stai de vorbă cu mine.

— Vreau doar să fii în siguranţă, murmură el.

— Nu mă simt niciodată mai în siguranţă ca atunci când sunt cu tine. Vreau să încetezi să te mai învinovăţeşti pentru tot.

— E vina mea.

— Viaţa ta nu era cumva cât se poate de necomplicată până să-mi fac eu apariţia? l-am contrazis.

El îmi aruncă o privire ironică.

— Se pare că prefer lucrurile complicate.

— Atunci nu te mai plânge din cauza asta. Nu te mişca, mă întorc imediat!

M-am dus în dormitor şi mi-am dat jos portjartierul, dresurile şi sutienul, trăgând pe mine un tricou lălâu, pe care scria Cross Industries. Am tras cuvertura de catifea de pe pat, apoi m-am dus în camera lui Gideon şi am luat medicamentele lui.

El mă urmărea cu privirea. Am lăsat pe canapea cuvertura şi medicamentul şi m-am dus la bucătărie, să iau o sticlă de apă. În câteva minute, ne-am cuibărit amândoi sub cuvertură, după ce stinsesem aproape toate luminile din casă.

M-am lipit strâns de el, punându-mi un picior peste al lui. Medicamentul care îi fusese prescris lui Gideon pentru problemele legate de parasomnie nu era cu adevărat un leac, însă el se ţinea de tratament cu religiozitate. Îl iubeam

şi mai mult pentru devotamentul acesta, pentru că o făcea pentru mine.

— Mai ştii ce visai? l-am întrebat.

— Nu. Orice ar fi fost, mi-aş fi dorit să fii tu în visul meu.

— Şi eu.

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui, ascultându-i inima care bătea regulat.

— Dacă ai fi visat ceva despre mine, ce-ar fi fost?

Simţeam cum se relaxează, lăsându-se mai greu pe canapea şi pe mine.

— Ar fi o zi senină pe o plajă din Caraibe, îmi şopti. O plajă particulară, cu o căbănuţă pe nisipul alb, închisă pe trei părţi, lăsând liberă priveliştea din faţa noastră. Tu ai fi întinsă pe un şezlong. Goală.

— Evident.

— Ai fi încălzită şi toropită de soare, părul ţi-ar flutura în vânt. Ai avea zâmbetul acela pe care mi-l dăruieşti după ce mă faci să-mi dau drumul. N-ar trebui să plecăm nicăieri, nu ne-ar aştepta nimeni. Am fi numai noi doi, având tot timpul din lume.

— Parcă ar fi în rai, am murmurat. Simţeam cum trupul îi devine tot mai greu şi mai greu. Sper că înotăm goi.

— Mhmmm... Căscă. Trebuie să mă duc la culcare.

— Vreau şi o sticlă de bere la gheaţă, am zis, sperând să-l reţin îndeajuns de mult, încât să adoarmă în braţele mele. Cu lămâie. Le-aş stoarce sucul peste pieptul tău şi l-aş linge.

— Doamne, sunt nebun după gura ta.

— Atunci ar trebui s-o visezi. Pe ea şi toate lucrurile indecente pe care ţi le poate face.

— Dă-mi câteva exemple!

I-am dat o mulţime, vorbind cu glas scăzut, liniştitor, mângâindu-l încet. Şi s-a cufundat încet în somn, respirând adânc. L-am ţinut în braţe mult timp după ce a răsărit soarele.

Gideon a dormit până la ora unsprezece. La ora aceea, eu croiam de mult planuri şi el m-a găsit în biroul lui, cu masa plină de note şi schiţe.

— Hei! Bună dimineaţa! l-am salutat, ridicându-mi capul ca să mă sărute, în timp ce dădea ocol biroului. Era ciufulit după somn şi arăta foarte sexy în boxeri.

El aruncă o privire la munca mea.

— Ce faci aici?

— Vreau să înghiţi nişte cafeină, după care îţi explic. Mi-am frecat mâinile, încântată. Faci un duş scurt, în timp ce pregătesc eu cafeaua? Pe urmă te pun la curent.

El mă măsură din priviri, dăruindu-mi un zâmbet ameţitor.

— În regulă. Totuşi, aş sugera să te bag şi pe tine în duş. După care o să bem cafeaua şi o să mă pui la curent.

— Păstrează-ţi gândul – şi pofta – pentru la noapte.

— De ce?

— Ies în oraş, îţi aminteşti? i-am spus. Şi o să beau prea mult, iar asta mă excită. Nu uita să-ţi iei vitaminele, asule.

Colţurile gurii i se ridicară uşor.

— Bine...

— Da, da! O să ai noroc dacă mâine o să poţi să te târăşti jos din pat, l-am avertizat.

— Atunci o să am grijă să mă hidratez.

— Bună idee!

Mi-am îndreptat iar atenţia spre tabletă, dar nu m-am putut abţine să nu mă uit după posteriorul lui minunat, în timp ce ieşea din încăpere.

Când s-a întors, avea părul ud şi îşi pusese nişte pantaloni negri de trening, cu talia atât de joasă, că-mi puteam da seama că nu mai poartă nimic pe sub ei. Am avut nevoie de toată voinţa ca să mă concentrez asupra planurilor la care lucram; l-am pus să se aşeze pe scaunul de la biroul lui, iar eu am rămas în picioare lângă el.

— Bun, am început eu. M-am luat după dictonul că apărarea cea mai bună e atacul şi m-am apucat să-ţi verific

imaginea publică.

El luă o gură de cafea.

— Nu te uita aşa la mine, l-am certat. Nu m-a interesat deloc viaţa ta personală, pentru că eu sunt viaţa ta personală.

— Ce fată bună! mă bătu el uşurel peste fund, în semn de apreciere.

Am scos limba la el.

— Mă gândesc în primul rând cum să combaţi o campanie de defăimare care se bazează pe temperamentul tău belicos.

— Păi mă ajută mult faptul că se ştie că înainte nu am avut aşa ceva, răspunse el sec.

„Până m-ai cunoscut pe mine...”

— Am o influenţă îngrozitoare asupra ta.

— Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

I-am mulţumit sărutându-l cu zgomot pe tâmplă, apoi am continuat:

— Am pierdut o mulţime de timp până am dat peste Fundaţia Crossroads.

— N-ai ştiut tu unde să te uiţi.

— Optimizarea căutării la tine e sub orice critică, am ripostat, ridicând din bară fereastra website-ului. Plus că ai doar o pagină prăpădită, care e drăguţă, dar ridicol de goală. Unde sunt link-urile şi informaţiile despre instituţiile caritabile pe care le-ai finanţat? Unde e pagina „Despre noi”, care dă informaţii despre fundaţie şi despre ce speri să realizezi?

— De două ori pe an le este trimis instituţiilor caritabile, spitalelor şi universităţilor un pachet în care sunt prezentate în detaliu toate informaţiile astea.

— Minunat! Acum, e timpul să-ţi fac cunoştinţă cu internetul. De ce nu e legată fundaţia de tine?

— Crossroads nu are legătură cu mine, Eva.

— Ba bine că nu!

Am înfruntat privirea lui întrebătoare şi i-am băgat sub nas o listă cu lucruri de făcut.

— O să dezamorsăm bomba Deannei înainte să explodeze. Site-ul ăsta trebuie să fie reconstruit până luni dimineaţă, adăugând paginile astea şi informaţiile pe care le-am subliniat.

Gideon aruncă o privire grăbită asupra hârtiei, după care îşi luă cana şi se lăsă pe speteaza scaunului. Mi-am îndreptat conştiincioasă privirea spre cana lui, nu spre corpul său minunat.

— Site-ul Cross Industries ar trebui să aibă o trimitere spre fundaţie de pe pagina cu biografia ta, am continuat. Ceea ce înseamnă, de asemenea, reconstrucţie şi actualizare.

Şi i-am mai pus o hârtie în faţă. El o luă şi începu să citească fişa biografică pe care o schiţasem.

— Asta a fost, fără îndoială, scrisă de o persoană îndrăgostită de mine.

— Nu e cazul să fii timid, Gideon. Uneori, pur şi simplu trebuie să fii dur şi să spui: sunt tare! Tu eşti mult mai mult decât un chip frumos, un trup foarte atrăgător şi nişte dorinţe sexuale nebuneşti. Totuşi, hai să ne concentrăm asupra lucrurilor pe care nu mă deranjează să le ştie lumea.

Cu un zâmbet care îi lumina toată faţa, Gideon întrebă:

— Câtă cafea ai băut în dimineaţa asta?

— Destul cât să te pun la podea, aşa că ai grijă! l-am avertizat, lovindu-i uşor braţul cu şoldul. Cred că ar trebui să te gândeşti la un comunicat de presă în care să anunţi că ai cumpărat La Rose Noir, astfel încât să existe o legătură între numele tău şi cel al lui Giroux. Aminteşte-le oamenilor că, de fapt, Corinne – cu care te-ai afişat foarte mult în ultimul timp – are un soţ, astfel încât Deanna să nu te poată zugrăvi ca pe un ticălos pentru că rupi legătura cu Corinne. Dacă o să hotărască s-o ia pe drumul ăsta.

Fără nici un avertisment, el mă prinse în braţe şi mă trase în poala lui.

— Îngeraş, mă omori de-a dreptul. O să fac tot ce vrei tu, dar trebuie să înţelegi că Deanna nu mă are cu nimic la mână. Ian Hager n-o să rişte să piardă un aranjament bănos, doar ca să-şi facă publică toată povestea. O să semneze toate hârtiile necesare, o să ia banii şi-o să dispară.

— Dar dacă...

— Cei de la Six-Ninths nu au nici un chef ca publicul să facă vreo legătură între *Fata de aur* şi un alt tip. Nu de alta, dar ar distruge povestea de dragoste a cântecului. Am stat de vorbă cu Kline şi am ajuns la aceeaşi concluzie.

— Ai vorbi cu Brett?

— Facem afaceri împreună, îmi aminti el, strâmbând din buze, deci am vorbit. În plus, Deanna se foloseşte de atacul asupra lui Cary ca să meargă la cacealma. Şi tu, şi eu ştim că nu poate să scoată nimic de acolo.

Am rămas pe gânduri.

— Crezi că pe mine mă hărţuieşte? De ce?

— Pentru că sunt al tău şi, dacă a avut acreditare de presă la vreunul dintre evenimentele la care am fost împreună, atunci ştie prea bine asta, îmi explică el, cu fruntea lipită de a mea. Nu pot să-mi ascund sentimentele când sunt lângă tine, iar asta te transformă într-o ţintă.

— De mine te-ai ascuns destul de bine.

— Erai orbită de nesiguranţă.

Nu puteam să neg asta.

— Prin urmare, mă scoate pe mine din minţi, ameninţând să spună tot. Şi unde ajunge cu asta?

— Gândeşte-te! mă îndemnă el, lăsându-se pe spate. Scopul e să dezlănţuie un scandal în care să fim implicaţi amândoi. Care e cel mai rapid mod de a-l anihila?

— Nu te apropia de mine! Aşa te-ar sfătui oricine. Distanţarea de sursa scandalului este soluţia numărul unu în managementul crizelor.

— Sau aş putea să fac exact opusul şi să mă însor cu tine, zise el calm.

În clipa aceea, am înlemnit.

— Asta înseamnă... vrei...? Am înghiţit cu greu, apoi am şoptit: Nu acum. Nu aşa.

— Nu, nu aşa, mă aprobă Gideon, mângâindu-mi uşor buzele cu ale lui. Îngeraş, când o să te cer de nevastă, poţi fi sigură că o să-ţi dai seama.

Nodul din gât nu mă lăsa să vorbesc. N-am putut decât să dau aprobator din cap.

— Respiră! îmi ceru el, pe un ton blând. Încă o dată! Şi acum, asigură-mă că nu te-ai panicat.

— Nu chiar. Nu.

— Vorbeşte-mi, Eva!

— Eu... M-am bâlbâit, după care am aruncat totul pe nerăsuflate: Vreau să mă ceri în căsătorie atunci când o să pot spune da.

L-am simţit cum se încordează. S-a lăsat pe spate, cu ochi trişti şi încruntaţi a nedumerire.

— Nu poţi să spui da acum?

Am clătinat din cap. Gura i se subţiase într-o linie plină de hotărâre.

— Spune-mi ce trebuie să fac eu, ca să poţi s-o faci.

L-am cuprins cu braţele de după umeri, ca să simtă legătura dintre noi.

— Sunt foarte multe lucruri pe care nu le înţeleg. Asta nu înseamnă că am nevoie să ştiu mai multe ca să mă hotărăsc, pentru că nimic nu m-ar putea face să încetez să te iubesc. Absolut nimic. Simt însă că ezitarea ta de a-mi spui anumite lucruri înseamnă că *tu* nu eşti pregătit.

— Cred că am înţeles, murmură el.

— Nu pot să risc ca tu să nu mai vrei să fii cu mine pentru totdeauna. Gideon, nici eu n-aş supravieţui dacă s-ar întâmpla asta.

— Ce vrei să ştii?

— Totul.

El pufni, exasperat.

— Fii mai clară! Începe cu ceva anume!

Am spus primul lucru care mi-a venit în minte, pentru că tot stătusem toată dimineaţa cu nasul în afacerile lui:

— Vidal Records. Cum de-ai ajuns tu să ai controlul asupra companiei tatălui tău vitreg?

— Se ducea la fund, răspunse el, cu o încordare a maxilarului. Mama suferise deja destul de pe urma unei prăbuşiri financiare; n-aveam s-o las să treacă din nou prin aşa ceva.

— Şi ce-ai făcut?

— Am reuşit s-o conving să le ceară lor – lui Chris şi lui Christopher – să transforme compania în una cu capital public; pe urmă, ea mi-a vândut mie acţiunile lui Ireland. Aşa, cu tot ce cumpărasem deja, am obţinut majoritatea.

— Uau! am exclamat, strângându-i mâna. Îi cunoscusem şi pe Christopher Vidal Senior – Chris –, şi pe Christopher Vidal Junior. Oricât de mult semănau, în aparenţă, tatăl şi fiul, cu părul lor ondulat, de un arămiu întunecat, şi ochii gri-verzui, bănuiam că sunt firi foarte diferite. Ştiam sigur despre Christopher că era un ticălos. Dar nu credeam că şi tatăl lui era la fel. Sau, cel puţin, speram să nu fie la fel.

— Cum au trecut peste asta?

Privirea pe care mi-o aruncă Gideon era mai mult decât grăitoare.

— Chris mi-ar cere sfatul, însă Christopher a refuzat mereu să mă asculte, iar tatăl meu vitreg nu a vrut să aleagă între noi.

— Prin urmare, ai făcut ce trebuia, am observat, sărutându-l pe obraz. Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

— Asta-i tot?

— Nu, am zâmbit eu.

Voiam să-l mai întreb câte ceva, dar chiar în clipa aceea telefonul meu începu să sune; după sonerie, era mama. Eram surprinsă că răbdase atât fără să telefoneze; nu mai

aveam telefonul pe silenţios de pe la ora zece. L-am anunţat pe Gideon cu un oftat:

— Trebuie să răspund.

El mă lăsă să mă ridic, lovindu-mă uşurel peste fese când am plecat. În hol, m-am întors să-l privesc. Se cufundase în lectura notelor şi sugestiilor mele, ceea ce m-a făcut să zâmbesc.

Până am ajuns la masa din bucătărie, unde îmi lăsasem telefonul, se oprise deja din sunat, dar o luă de la capăt din nou, într-o secundă.

— Bună, mamă, am răspuns eu, înainte ca aparatul să înceapă să şi vibreze. Trec azi pe la tine, bine? Şi o să vorbim.

— Eva! Habar n-ai cât am fost de îngrijorată! Nu-mi poţi face una ca asta!

— Ajung într-o oră, am întrerupt-o. Trebuie doar să mă îmbrac.

— Nici n-am prea dormit azi-noapte, de supărată ce-am fost.

— Ei bine, nici eu n-am prea dormit, am replicat. Nu eşti mereu doar tu în centrul atenţiei, mamă. Intimitatea mea a fost încălcată. Tu eşti doar cea care a fost prinsă asupra faptului.

Urmă o tăcere absolută.

Rar mi se întâmpla să fiu atât de categorică atunci când vorbeam cu mama, pentru că ea părea mereu foarte fragilă. Era însă timpul să reconstruim din temelii relaţia pe care o aveam, altfel nu avea să mai existe nici o relaţie. M-am uitat la încheietura mâinii, ca să văd cât e ceasul, apoi mi-am amintit că nu-l mai am şi m-am uitat la ceasul electronic de la televizor.

— Ajung pe la unu.

— O să-ţi trimit o maşină, spuse ea, încet.

— Mersi. Ne vedem curând, am răspuns, apoi am închis.

Tocmai îmi puneam telefonul la loc în geantă, când am primit un SMS de la Shawna: „Cu ce te îmbraci diseară?”

Mi-au trecut câteva idei prin minte, de la foarte elegant, la scandalos. Deşi eram înclinată să aleg ceva scandalos, mi-am amintit de Deanna şi m-am calmat. M-am gândit apoi că rochia neagră nu era clasică fără motiv şi am răspuns: „Rochie neagră scurtă. Tocuri cui. O mulţime de bijuterii.”

„M-am prins. Ne vedem la 7”, veni de îndată mesajul ei.

M-am îndreptat spre baie, dar m-am oprit în pragul biroului lui Gideon, sprijinindu-mă de tocul uşii, ca să-l privesc. M-aş fi putut uita la el ore întregi; era pentru mine o bucurie imensă să-l pot privi. Şi mi se părea că arată foarte sexy când era atent la ceva. El îmi aruncă o privire, zâmbind uşor. Mi-am dat seama că ştiuse că-l priveam.

— Tot ce-ai făcut aici e foarte bine, mă lăudă el, făcând semn cu mâna către birou. Mai ales că ai pus totul cap la cap în doar câteva ore.

M-am înfoiat puţin în pene, încântată că impresionasem un om de afaceri a cărui perspicacitate îl făcuse unul dintre cei mai de succes oameni din lume.

— Eva, te vreau la Cross Industries.

Trupul meu reacţionă imediat la hotărârea de neclintit din glasul lui, care îmi amintea de felul în care îmi spusese „Vreau să ţi-o trag, Eva”, prima dată când mă abordase.

— Şi eu te vreau acolo, am răspuns. Pe biroul tău.

— Putem să sărbătorim şi aşa, zise el, cu ochii strălucitori.

— Îmi place mult slujba mea. Îmi plac colegii mei. Îmi place să ştiu că merit cu adevărat fiecare nivel la care ajung.

— Pot să-ţi dau toate astea şi chiar mai mult, zise el, bătând darabana cu degetele în cana de cafea. Cred că te-ai îndreptat spre publicitate pentru că îţi place agitaţia. De ce n-ai încerca relaţiile publice?

— Aduc prea mult a propagandă. Măcar, în publicitate, ştii din start pe cine favorizezi.

— Adineauri ai vorbit despre managementul crizelor. Şi e evident – arătă el spre hârtiile de pe birou – că ai

aptitudini pentru asta. Lasă-mă să le exploatez!

Mi-am încrucişat braţele.

— Managementul crizelor înseamnă relaţii publice, şi ştii prea bine asta.

— Tu eşti genul care rezolvă probleme. Pot să-ţi dau un post de negociator. Să-ţi dau să rezolvi probleme reale, în timp scurt. În felul ăsta, te-ai confrunta mereu cu situaţii problematice şi ai fi foarte activă.

— Pe bune, acum! Am bătut uşor din picior. Câte situaţii de criză ai tu pe săptămână?

— Destule, răspunse zâmbitor. Haide, recunoaşte că eşti intrigată. Se vede pe faţa ta.

Eu m-am îndreptat şi am continuat:

— Ai deja oameni care se ocupă de lucrurile de genul ăsta.

— Dar vreau mai mult. Gideon se lăsă încet pe speteaza scaunului şi zâmbi. Şi tu vrei la fel. Hai s-o facem împreună!

— Eşti un adevărat diavol, ştiai, nu? Şi incredibil de încăpăţânat. Crede-mă, ar fi o idee proastă să lucrăm împreună.

— Chiar în clipa asta lucrăm foarte bine.

Am scuturat din cap.

— Pentru că ai fost de acord cu ideile şi sugestiile mele, ca să nu mai spun că m-ai luat pe genunchi şi m-ai mângâiat pe fund. N-o să fie la fel când n-o să cădem de acord şi o să ne contrăm pe un subiect sau pe altul la birou sau în faţa altor oameni. Atunci o să trebuiască să ne luăm enervările acasă şi să ne batem capul şi aici cu ele.

— Putem să cădem de acord să uităm de muncă acasă, propuse el, cu privirea aţintită spre picioarele mele, care nu erau mai deloc ascunse de halatul de mătase. Eu n-o să am nimic împotrivă să mă gândesc la lucruri mai plăcute.

Am dat ochii peste cap şi, plecând, i-am aruncat:

— Maniac sexual ce eşti!

— Îmi place la nebunie să fac dragoste cu tine.

— Nu-i cinstit, m-am plâns eu, pentru că nu aveam cum să mă apăr în faţa acestei replici. Nu aveam cum să mă apăr *de el*.

Gideon rânji:

— N-am zis niciodată că joc cinstit.

Am avut o senzaţie ciudată când m-am întors în apartamentul meu, peste un sfert de oră. Planul acestuia era identic cu cel al lui Gideon, numai că în oglindă. Faptul că amestecase mobila mea cu a lui îl ajutase să facă acel spaţiu să pară al nostru, dar avea efecul secundar de a face ca propria casa să-mi pară... străină.

— Salut, Eva!

M-am uitat în jur şi l-am zărit în bucătărie pe Trey, care turna lapte în două pahare.

— Bună, i-am zis şi eu. Ce mai faci?

— Mai bine.

Aşa şi arăta. Părul lui blond, de obicei răvăşit, fusese aranjat foarte drăguţ – unul dintre talentele lui Cary. Ochii căprui ai lui Trey străluceau, şi aborda un zâmbet fermecător.

— Mă bucur să te văd mai mult pe aici, i-am spus.

— Mi-am schimbat un pic programul, zise el şi îmi arătă paharul cu lapte, pe care însă l-am refuzat. Tu ce faci?

— Mă feresc de reporteri, sper ca şeful meu să se logodească, fac planuri cum să-mi aduc unul dintre părinţi pe calea cea dreaptă, mă chinuiesc să găsesc timp să vorbesc la telefon cu celălalt şi aştept să ies în oraş în seara asta, cu fetele.

— Eşti extraordinară.

— Ce pot să spun? am zâmbit eu. Cum stai cu şcoala? Şi cu lucrul?

Ştiam că Trey studiază ca să devină medic veterinar şi jongla cu mai multe slujbe, ca să-şi plătească facultatea. Una dintre acestea era cea de asistent fotograf şi aşa îl întâlnise pe Cary.

— Amândouă sunt tare grele, se strâmbă el, dar o să-mi scot eu pârleala cumva.

— Ar trebui să mai stăm o seară împreună, să ne uităm la filme şi să mâncăm pizza, când ai şi tu timp.

Nu mă puteam abţine să nu-l sprijin pe Trey în lupta dintre el şi Tatiana. Poate că mi se părea, dar avusesem mereu senzaţia că ea e foarte ostilă faţă de mine. Şi nici nu-mi plăcuse felul în care ieşise la înaintare când îl întâlnise pe Gideon.

— Cum să nu! O să văd ce program are şi Cary.

Mi-a părut rău că am discutat despre asta mai întâi cu Trey, nu cu Cary, pentru că îi dispăruse puţin din lumina din ochi. Ştiam că se gândea la faptul că iubitul lui trebuia să jongleze între el şi Tatiana.

— Ştii ce? Dacă el n-are chef, putem să ieşim şi fără el.

— Asta sună ca un plan bun, zâmbi el poznaş.

La unu fără zece, am ieşit din hol şi l-am găsit pe Clancy, care mă aştepta deja. Îi făcu semn cu mâna portarului să stea deoparte şi îmi deschise portiera, dar nimeni care s-ar fi uitat la el n-ar fi crezut că-i un simplu şofer. Dădea impresia că e o armă, cum şi era, de altfel, şi în toţi anii de când îl cunoşteam nu-l văzusem zâmbind nici măcar o dată.

După ce se aşează la volan, închise radioul poliţiei pe care îl asculta de obicei şi îşi dădu jos ochelarii de soare, încrucişându-şi privirea cu a mea în oglinda retrovizoare.

— Ce mai faceţi?

— Cred că mai bine decât mama.

Era un profesionist mult prea bun ca să lase să se întrevadă ceva în expresia de pe faţă. Se mulţumi să-şi pună iar ochelarii şi sincroniză telefonul meu şi Bluetooth-ul din maşină, ca să poată avea acces la lista mea de melodii. Abia după asta porni din loc.

Atenţia de care dădea dovadă faţă de mine îmi aminti să-i spun:

— Hei! Îmi pare rău pentru că am ţipat la tine. Tu îţi făceai doar datoria şi nu meritai să mă port aşa urât pentru asta.

— Domnişoară Tramell, pentru mine nu este doar o datorie.

Am rămas tăcută o clipă, gândindu-mă la spusele lui. Eu şi Clancy aveam o relaţie distantă şi politicoasă. Ne vedeam relativ des, pentru că el mă ducea şi mă aducea de la cursurile mele de Krav Maga, în Brooklyn. Dar nu mă gândisem niciodată că ar avea vreo implicare personală în paza mea, deşi lucrurile aveau sens. Clancy era un tip care era foarte mândru de munca lui.

— Totuşi, nu a fost doar din cauza aceea, i-am explicat eu. S-au întâmplat multe, înainte ca tu şi Stanton să apăreţi în peisaj.

— Scuzele sunt acceptate.

Replica aceasta, atât de abruptă, era atât de tipică pentru el, că m-a făcut să zâmbesc. M-am aşezat mai confortabil pe banchetă, cu privirea spre oraşul pe care îl adoptasem şi pe care îl iubeam cu patimă. Pe trotuarul dinspre partea mea, la un bar mititel, se înghesuiau o mulţime de oameni umăr la umăr, străini care mâncau pizza. Oricât de apropiaţi ar fi fost, se ţineau la distanţă unii de alţii, fiecare dintre el demonstrând capacitatea pe care o aveau newyorkezii de a se purta ca şi cum ar fi fost nişte insule, chiar într-o mare zdrobitoare de oameni. Pe lângă ei treceau pietoni, ocolind un bărbat care împărţea fluturaşi cu temă religioasă, cu un căţeluş culcat la picioarele lui.

Vitalitatea oraşului avea un puls frenetic, ce făcea ca timpul să pară că se mişcă mai repede decât oriunde în altă parte. Era un contrast cum nu se putea mai mare faţă de senzualitatea leneşă a Californiei de Sud, unde trăia tata şi unde făcusem şi eu facultatea. New York era un stăpân nemilos, care mânuia un bici feroce şi îşi chinuia supuşii cu tentaţia tuturor viciilor.

Deodată, am simţit că începe să-mi vibreze telefonul pe care îl pusesem în geantă. Imediat ce l-am scos, am văzut că mă suna tata. De obicei, stăteam de vorbă sâmbăta, povestindu-ne cum trecuse săptămâna, iar eu aşteptam mereu cu nerăbdare discuţiile cu el, însă acum mi-a trecut prin minte să-l las să sune până intra căsuţa vocală, ca să vorbesc într-un moment când aveam să fiu într-o dispoziţie mai bună. Eram mult prea preocupată de mama, iar tata era deja foarte îngrijorat, încă de când plecase din New York, după ultima vizită.

Se afla acasă la mine când detectivii veniseră şi îmi spuseseră că Nathan era în New York. Aruncaseră bomba, după care îmi dezvăluiseră că Nathan fusese ucis, iar eu nu fusesem în stare să-mi ascund spaima la gândul că se găsise atât de aproape de mine. Din momentul acela, după reacţia mea violentă, tata mă ţinuse continuu sub observaţie.

— Salut, am răspuns în cele din urmă, în primul rând pentru că nu voiam să am probleme cu amândoi părinţii în acelaşi timp. Ce faci?

— Mi-era dor de tine, răspunse tata, cu glasul lui profund şi plin de încredere pe care îl iubeam. Tata era bărbatul cel mai minunat pe care îl cunoşteam – un brunet foarte arătos, plin de încredere în sine, inteligent şi puternic ca o stâncă. Tu ce faci?

— Nu prea am de ce să mă plâng prea mult.

— Bine, atunci plânge-te numai puţintel! Sunt ochi şi urechi.

Am râs uşor.

— Mama tocmai m-a scos un pic din minţi.

— Ce-a mai făcut acum? se interesă el, cu o notă de înţelegere plină de căldură în glas.

— Şi-a tot băgat nasul în treburile mele.

— A! Ştii, uneori, noi, părinţii, mai facem din astea când suntem îngrijoraţi în legătură cu copiii.

— *Tu* n-ai făcut niciodată aşa ceva, am subliniat eu.

— N-am făcut-o *încă,* puse el lucrurile la punct. Asta nu înseamnă că n-o s-o fac, dacă o să fiu destul de îngrijorat. Sper doar că o să te pot convinge să mă ierţi.

— Uite, acum mă duc la mama. Să vedem cât o să fie ea de convingătoare! Ar fi de mare ajutor dacă ar recunoaşte că a greşit.

— Mult noroc!

— Nu-i aşa? am oftat eu. Pot să te sun mâine?

— Sigur! Totul e-n regulă, draga mea?

Am închis ochii. Instinctele de poliţist, combinate cu cele de tată, făceau ca foarte rar să reuşesc să ascund ceva de Victor Reyes.

— Da. Sunt cu gândul numai la mama acum. O să-ţi spun cum a mers. A, şi e posibil ca şeful meu să se logodească. Oricum, am multe să-ţi povestesc.

— S-ar putea să trec pe la secţie mâine-dimineaţă, dar poţi să mă suni pe mobil, în orice situaţie. Te iubesc mult!

Am simţit că mă cuprinde brusc dorul de casă. Oricât de mult mi-ar fi plăcut New Yorkul şi noua mea viaţă, îmi era tare dor de tata.

— Şi eu te iubesc, tati. Vorbim mâine.

Am închis telefonul şi m-am uitat la încheietura mâinii, ca să văd cât e ceasul, însă absenţa lui mi-a amintit de confruntarea care mă aştepta. Eram supărată pe mama pentru ce făcuse în trecut, dar eram mai îngrijorată în privinţa viitorului. Mă protejase foarte mult timp ca o cloşcă din cauza lui Nathan şi nu eram sigură că ştia să se poarte şi altfel.

— Ştii ce? M-am aplecat încet spre Clancy, căci simţeam nevoia să clarific un lucru care nu-mi dădea pace. În ziua în care eu, mama şi Megumi ne întorceam la Crossfire, iar mama s-a speriat de moarte... Voi l-aţi văzut pe Nathan?

— Da.

— Mai fusese acolo şi-o încasase de la Gideon. De ce se întorsese?

Clancy îmi aruncă o privire în oglindă.

— Eu cred că voia să fie văzut. După ce ieşise la lumină, voia să-i ţină pe toţi sub tensiune. Aş zice că voia să vă sperie pe dumneavoastră, dar a reuşit s-o înspăimânte pe doamna Stanton. A fost eficient, în orice caz.

— Şi mie nu mi-a spus nimeni nimic, am zis încetişor. Nu pot să trec peste asta.

— Voia să vă sperie. Şi nimeni nu voia să-i dea satisfacţia asta.

Oh! Eu nu mă gândisem aşa.

— Marele meu regret, continuă Clancy, este că nu l-am supravegheat şi pe Cary. Am calculat greşit, iar el a plătit preţul acestei greşeli.

Nici Gideon nu prevăzuse că prietenul meu avea să fie atacat. Şi numai Dumnezeu ştia cât mă simţeam şi eu de vinovată din această cauză; la urma urmelor, prietenia noastră îi pusese viaţa în pericol.

Eram însă cu adevărat emoţionată de faptul că lui Clancy îi păsa. Puteam s-o simt în glasul lui morocănos. Avea dreptate; pentru el, asta nu era doar o slujbă. Era un om bun, care punea suflet în orice făcea. Iar asta m-a făcut să mă întreb: oare ce mai păstrase pentru celelalte lucruri din viaţa lui?

— Clancy, ai o prietenă?

— Sunt însurat.

M-am simţit în ultimul hal pentru că habar n-avusesem. Oare cum era femeia care se căsătorise cu un bărbat atât de dur, de serios? Un bărbat care purta tot anul sacou, ca să ascundă arma din tocul de la subraţ, de care nu se despărţea niciodată. Oare se îmblânzea când era cu ea, era tandru? Oare o apăra cu ferocitate? Ar fi ucis pentru ea?

— Cât de departe ai merge ca s-o protejezi? l-am întrebat.

Maşina încetini, apropiindu-se de un semafor, iar el întoarse capul spre mine.

— Cât de departe n-aş merge?

Capitolul 9

— Ăstuia ce-i mai lipsea? mă întrebă Megumi, uitându-se cum se îndepărta tipul despre care vorbea. Avea chiar şi gropiţe în obraji.

Am dat ochii peste cap, după care mi-am terminat votca cu coacăze. Clubul Primal, a patra oprire pe lista noastră din acea seară, vibra de-a dreptul. Cei care aşteptau să intre făceau o coadă care ajungea până după colţ, iar acordurile sălbatice de chitară se potriveau de minune cu numele clubului, căci muzica bubuia în spaţiul întunecat cu un ritm seducător şi primitiv. Decorul era un amestec eclectic de metale şlefuite şi lemn închis la culoare, iar luminile în mii de tonuri făceau ca siluetele oamenilor să pară pătate ca blana animalelor.

N-ar fi trebuit să fie prea mult, dar, ca tot ce-l caracteriza pe Gideon, atingea limita excesului decadent, fără să treacă însă dincolo de ea. Atmosfera era una de abandon hedonist şi libidoul meu, deja inflamat de alcool, ajunsese pe culmi imposibile. Nu puteam să stau locului, iar picioarele mi se mişcau necontenit pe barele scaunului.

Lacey, colega de apartament a lui Megumi, gemu, ridicând ochii în tavan. Îşi aranjase părul într-o coafură aparent ciufulită care îmi plăcea.

— De ce nu flirtezi *tu* cu el?

— Ar fi o idee, zise Megumi, care era roşie la faţă şi ochii îi străluceau. Era îmbrăcată într-o rochie strâmtă şi aurie, petrecută pe după gât. Poate că *ăsta* o să se implice.

— Tu ce aştepţi de la implicare? întrebă Shawna, care sorbea dintr-o băutură la fel de roşie ca părul ei. Monogamie?

— Monogamia e supraevaluată, interveni Lacey, ridicându-se de pe scaunul de bar pe care stătuse, ca să se aşeze la masa noastră şi clătinându-şi posteriorul, ca să facă

să-i strălucească strasurile de pe blugi în semiîntunericul clubului.

— Nu, nu e, o contrazise Megumi. Din întâmplare, eu sunt monogamă.

— Michael se culcă şi cu alte femei? am întrebat-o, aplecându-mă spre ea, ca să nu fiu nevoită să strig.

M-am dat apoi în spate ca să-i fac loc chelneriţei, care ne mai aducea nişte băuturi, luându-le pe cele care se terminaseră. Uniforma clubului, constând în cizme negre cu toc cui şi rochie mini roz, fără bretele, ieşea în evidenţă în mulţime, astfel încât era uşor să-ţi dai seama pe cine să chemi. Era o ţinută foarte sexy – cum erau şi fetele care o purtau. Oare Gideon se ocupase de alegerea modelului? Şi dacă da, oare făcuse vreuna dintre ele pe modelul pentru el?

— Nu ştiu, răspunse Megumi, care se repezise deja la noua băutură şi o sorbea cu paiul, cu o mină tristă. Mi-e frică să-l întreb.

Am luat unul dintre cele patru pahare care fuseseră puse în mijlocul mesei şi o felie de lămâie şi am propus:

— Hai să tragem câte o duşcă şi să dansăm!

— Ei, da! strigă Shawna, care dădu pe gât un pahar, fără să ne aştepte, după care îşi stoarse o felie de lămâie în gură. Pe urmă lăsă coaja în paharul gol şi ne aruncă o privire sfidătoare: Hai odată, prăpăditelor!

Am fost a doua, scuturându-mă, căci tequila făcuse să dispară gustul de coacăze. Lacey şi Megumi îşi dădură paharele peste cap împreună, strigându-şi una alteia în japoneză „*Kanpai!*” în chip de toast.

Ne-am îndreptat în grup spre ringul de dans, în frunte cu Shawna, care deschidea calea într-o bluză de un albastru electric, care, sub luminile întunecate, părea la fel de strălucitoare ca uniforma clubului. Am fost de îndată înghiţite de masa dansatorilor dezlănţuiţi, ajungând destul de repede să ne frecăm de trupuri supraîncălzite de bărbaţi.

M-am lăsat dusă şi eu de ritmul bubuitor al muzicii şi de atmosfera intens erotică ce domnea în club. Am ridicat mâinile în aer, legănându-mă în ritmul muzicii, eliberându-mă de tensiunea care încă nu mă părăsise, după lunga şi inutila după-amiază petrecută împreună cu mama. La un moment dat, îmi pierdusem orice urmă de încredere în ea. Oricât de mult mi-ar fi promis că lucrurile aveau să se schimbe, acum, că Nathan dispăruse, mi-am dat seama că nu o mai credeam. De prea multe ori sărise calul.

— Eşti frumoasă, am auzit un strigăt în urechea mea.

Am aruncat o privire peste umăr la tipul brunet care stătea aplecat în spatele meu.

— Mulţumesc!

Evident că era o minciună. Părul mi se lipise de tâmplele ude de transpiraţie, în şuviţe încurcate şi lipicioase. Dar nu-mi păsa. Muzica o luase razna, iar sunetele se topeau unul în altul.

Mă bucuram de senzualitatea imensă a locului şi de nevoia neruşinată de sex la întâmplare ce părea să emane din trupurile tuturor. Eram înghesuită într-un cuplu – fata în spatele meu, iar prietenul ei în faţă –, când am zărit o figură cunoscută. Probabil că el mă văzuse primul, pentru că îşi croia drum spre mine.

— Martin! am strigat, zbătându-mă să mă dezlipesc din sandviciul în care dansam.

Până atunci, mă întâlnisem doar în vacanţe cu nepotul lui Stanton. Ne întâlnirăm o singură dată de când ajunsesem eu la New York, dar speram că o să reuşim să ne vedem mai des.

— Bună, Eva! Mă îmbrăţişă, după care se dădu înapoi, ca să mă privească. Arăţi fantastic! Ce mai faci?

— Hai să bem ceva, i-am strigat, căci mă simţeam prea înfierbântată ca să pot purta o discuţie la nivelul de decibeli necesar să te faci auzit în mulţimea aceea.

El mă luă de mână şi mă trase afară din înghesuială, iar eu i-am făcut un semn, arătându-i unde era masa noastră.

Imediat ce ne-am aşezat, chelneriţa şi-a şi făcut apariţia, cu încă o votcă cu coacăze.

Aşa fusese toată noaptea, deşi observasem că băutura devenea tot mai întunecată pe măsură ce treceau orele, semn clar că raportul de votcă şi coacăze se schimba încetişor în favoarea siropului de coacăze. Ştiam că nu era ceva întâmplător şi eram foarte impresionată de capacitatea lui Gideon de a-şi trimite instrucţiunile din club în club. Şi, din moment ce nimeni nu mă împiedica să suplimentez alcoolul cu nişte tequila, nu eram prea supărată din cauza asta. Am luat o gură de băutură, lipindu-mi apoi paharul rece ca gheaţa de tâmplă, apoi am început să vorbim.

— Ia zi, cum îţi merge?

— Excelent, zâmbi Martin, care arăta foarte bine în tricoul bej cu anchior şi în nişte blugi negri. Avea părul negru, aproape la fel de lung ca al lui Gideon, care îi cădea în mod atrăgător pe frunte, încadrându-i ochii despre care ştiam că sunt verzi, deşi nimeni n-ar fi putut să-şi dea seama de asta în lumina din club.

— Cum se poartă cu tine la firma de publicitate?

— Îmi place la nebunie munca acolo!

— Ce bine ar fi să putem să spunem şi noi la fel! râse el, auzindu-mi declaraţia entuziastă.

— Credeam că-ţi place să lucrezi cu Stanton.

— Îmi place. Îmi plac şi banii. Dar tot nu pot spune că-mi place slujba.

Chelneriţa îi adusese, foarte prompt, whisky-ul pe care îl ceruse, şi am ciocnit.

— Cu cine ai venit? l-am întrebat.

— Cu vreo doi prieteni, răspunse el, în timp ce arunca o privire în jur, care s-au pierdut în junglă. Tu?

— La fel.

Am zărit-o pe Lacey pe ringul de dans. Îşi ridică degetele mari spre mine, în semn că-i place mult ceea ce vede.

— Martin, tu te vezi cu cineva?

— Nu, zâmbi el şi mai larg.

— Îţi plac blondele?

— Te dai cumva la mine?

— Nu chiar.

I-am făcut lui Lacey semn din sprâncene i-am arătat cu capul către Martin. O clipă, ea păru surprinsă, dar pe urmă zâmbi şi se grăbi să vină spre noi.

Le-am făcut cunoştinţă şi m-am simţit destul de încântată de felul cum s-au înţeles din prima. Martin era întotdeauna amuzant şi fermecător, iar Lacey era o fată plină de viaţă şi atrăgătoare într-un mod special – mai degrabă charismatică decât frumoasă.

Între timp, se întorsese şi Megumi, şi am mai dat pe gât nişte tequila, după care Martin a invitat-o la dans pe Lacey.

— Mai ai vreun tip tare prin buzunare? se interesă Megumi, imediat ce cei doi se topiră în mulţime.

Mi-aş fi dorit să am telefonul în buzunar.

— Eşti nefericită, fată dragă.

Ea mă privi lung o vreme, frământându-şi buzele, apoi răspunse:

— Sunt beată.

— Şi asta. Mai vrei o tequila?

— De ce nu?

Am mai dat pe gât câte un rând, exact când se întorcea şi Shawna, împreună cu Lacey, Martin şi cei doi prieteni ai lui, Kurt şi Andre. Kurt arăta bestial de-a dreptul. Avea părul nisipiu, un maxilar pătrat şi un zâmbet cam înfumurat. Şi Andre era drăguţ, cu o sclipire şăgalnică în ochii negri şi codiţe rasta care îi ajungeau până la umeri. Îşi îndreptase atenţia spre Megumi, lucru care o făcu să se înveselească imediat.

În câteva minute, grupul nostru extins răsuna de râsete.

— Şi când Kurt s-a întors de la baie, îşi termină Martin povestirea, a golit tot restaurantul.

Andre şi Martin începură să râdă, în timp ce Kurt arunca în ei cu lămâi.

— Ce înseamnă asta? am întrebat, zâmbind, deşi nu pricepusem care era poanta.

— Aşa se întâmplă când îţi laşi bijuteriile să-ţi iasă prin fermoar, îmi explică Andre. La început, oamenii nu-şi dau seama ce văd, după care încearcă să-şi dea seama dacă nu cumva habar n-ai că-ţi atârnă toate cele în bătaia vântului. Şi nimeni nu suflă o vorbă.

— Pe bune? făcu Shawna, mai să cadă de pe scaun.

Eram atât de gălăgioşi, încât chelneriţa se văzu nevoită să ne cearâ, zâmbind, să nu mai facem atâta zgomot. Înainte să se îndepărteze, am prins-o de cot.

— E vreun telefon pe aici, pe care l-aş putea folosi?

— Cereţi-i unui chelner, răspunse ea. Spuneţi-le că Dennis – el e managerul – v-a permis şi o să vă dea ei unul.

— Mulţumesc.

M-am ridicat, în timp ce ea se îndrepta spre o altă masă. Habar n-aveam cine era Dennis, dar toată noaptea mă lăsasem dusă de val, căci ştiam că Gideon pusese totul la cale fără greşeală.

— Vrea cineva apă? mi-am întrebat prietenii.

Drept răspuns, am primit huiduieli şi am început să fiu bombardată cu şerveţele folosite. M-am îndreptat spre bar, râzând, şi am aşteptat să se facă o breşă ca să cer o apă San Pellegrino şi un telefon. Am format numărul de mobil al lui Gideon, întrucât era singurul pe care îl ştiam pe dinafară. Mă gândeam că nu e nici un risc, pentru că sunam dintr-un loc public, al cărui proprietar era chiar el.

— Cross, răspunse el, abrupt.

— Bună, asule! am zis, rezemându-mă de bar şi acoperindu-mi urechea cealaltă cu mâna. Te sun cam beată.

— Îmi dau seama, răspunse el cu vocea schimbată pentru mine, mai joasă şi mai caldă. Te distrezi bine?

— Da, dar mi-e dor de tine. Ţi-ai luat vitaminele?

— Te-ai excitat, îngeraş? întrebă el, cu un zâmbet care îi răzbătea în glas.

— E vina ta! Tot clubul ăsta are efect de viagra. Sunt fierbinte, leoarcă de sudoare şi mă scald în feromoni. Şi să ştii că n-am fost deloc cuminte. Am dansat ca şi când n-aş avea pe nimeni.

— Fetele rele sunt pedepsite.

— În cazul ăsta, poate că ar trebui să fiu foarte rea. Să merit cu adevărat pedeapsa.

— Vino acasă şi fii rea cu mine! mă ademeni el.

Gândul că el era acasă şi mă aştepta mă făcea să fiu şi mai disperată după el.

— Trebuie să stau aici cu fetele până când pleacă, şi se pare că o să mai dureze ceva.

— Pot eu să vin la tine. În maximum douăzeci de minute, ai putea să mă ai în tine cu totul. Vrei?

Am aruncat o privire în jurul meu; muzica vibrantă îmi răsuna în tot trupul. Şi să mi-l închipui acolo, făcând amor cu mine în spaţiul acela absolut deschis, era de ajuns ca să nu mai pot sta locului de dorinţă.

— Da, vreau.

— Vezi pasarela suspendată?

M-am întors şi mi-am aruncat privirea în sus, ca să mă uit la pasarela care dădea ocol pereţilor. Erau dansatori şi acolo, care se unduiau excitaţi în ritmul muzicii, la şase metri deasupra ringului de dans.

— Da.

— Are o zonă cu oglinzi, unde face un fel de cot. Ne vedem acolo. Să fii gata, Eva, îmi mai ordonă el. Vreau să ai păsărica goală şi udă toată când ajung.

M-a trecut un fior la auzul comenzii bine cunoscute. Ştiam că asta însemna că el avea să fie excitat şi plin de nerăbdare.

— Port o...

— Îngeraş, n-o să te poţi ascunde de mine nici într-o mulţime de un milion de oameni. Te-am găsit o dată. O să te găsesc mereu.

— Grăbeşte-te, am şoptit, cu sângele fierbându-mi în vene de dor.

Am pus receptorul în furcă, lăsându-l pe bar, mi-am luat sticla de apă minerală şi am băut-o pe toată dintr-o suflare. După care m-am dus direct la baie, unde a trebuit să aştept o veşnicie până să mă pot pregăti pentru Gideon. Eram ameţită de alcool şi de excitare, plină de încântare la gândul că iubitul meu – fără discuţie, unul dintre cei mai ocupaţi bărbaţi din lume – avea să lase totul la o parte ca să... mă servească pe mine.

Îmi lingeam buzele, dând nerăbdătoare din picioare.

M-am îndreptat grăbită spre o cabină de toaletă, unde mi-am scos lenjeria intimă, după care m-am dus la chiuvetă şi mi-am şters transpiraţia cu un şervet umed. Machiajul mi se şterse aproape cu totul, ochii mi-erau mânjiţi şi obrajii roşii de la căldură şi mişcare. Părul îmi ajunsese în ultimul hal, într-o răvăşeală cumplită şi ud în jurul feţei.

În mod ciudat însă, nu arătam deloc prea rău. Arătam foarte sexy şi gata de o partidă de amor.

Lacey stătea şi ea la coadă şi m-am oprit o clipă lângă ea, în timp ce-mi croiam drum la ieşirea din baia supraaglomerată.

— Te distrezi? am întrebat-o.

— O, da! zâmbi ea. Mersi că m-ai prezentat prietenului tău!

— Cu plăcere, am zis, fără să mă apuc s-o corectez. Pot să te întreb ceva? Despre Michael?

— Evident, răspunse ea, ridicând din umeri.

— Tu ai ieşit prima cu el. Ce nu ţi-a plăcut?

— N-a fost nici o chimie între noi. Tipul arată bine. E un om de succes. Din păcate, nu voiam să i-o trag.

— Dă-l la alta! intră în vorbă fata care era după la noi la coadă.

— Aşa am şi făcut.

— În regulă.

Puteam să fiu cu totul de acord cu faptul că nu avea rost să rămâi într-o relaţie în care nu exista atracţie sexuală, dar tot mă deranja situaţia. Nu-mi plăcea s-o văd pe Megumi aşa de afectată.

— Mă duc să-mi ascut ghearele pe vreun tip tare.

— Dă-i bătaie! spuse Lacey, încuviinţând din cap.

Am ieşit, ca să caut scările care duceau la pasajul suspendat. Era păzit de un bodyguard, care restricţiona numărul de persoane cărora li se permitea să se aventureze sus. Se făcuse coadă şi am măsurat-o din ochi, cam demoralizată.

În timp ce mă întrebam cât aveam să mai întârzii, bodyguardul îşi desfăcu braţele pe care le ţinuse încrucişate la piept şi îşi potrivi căştile în ureche, ca să audă mai bine ceea ce i se spunea. Probabil era samoan sau maori. Avea pielea de un cafeniu caramel, capul ras şi pieptul masiv, ca şi bicepşii. Totuşi, chipul îi era foarte blând şi era de-a dreptul adorabil când uitătura încruntată îi era înlocuită de un zâmbet larg.

Îşi luă apoi mână de la ureche şi întinse un deget spre mine.

— Tu eşti Eva?

Am încuviinţat din cap. El se aplecă şi dădu la o parte cordonul de catifea care bloca scara.

— Du-te sus!

Dinspre cei care aşteptau se auzi un zumzet de protest. Le-am zâmbit, în chip de scuze, după care am luat-o în sus pe scările de metal, cât de repede mă duceau picioarele. Când am ajuns sus, o femeie bodyguard mi-a dat drumul să trec, indicându-mi s-o iau la stânga. Am zărit colţul de care îmi vorbise Gideon, unde se întâlneau doi pereţi cu oglinzi, iar pasarela îl ocolea, luând forma unui L.

Mi-am croit drum printre corpurile care se contorsionau, cu pulsul mai rapid la fiecare pas. Muzica nu mai era aşa de tare aici, iar aerul părea mai umed. Sudoarea şiroia pe trupurile dezgolite, şi faptul că ne aflam la înălţime dădea

impresia de pericol, deşi parapetele de sticlă ce înconjura pasarela se ridica până la umeri. Aproape ajunsesem la zona cu oglinzi, când am simţit că sunt prinsă de mijloc şi trasă către şoldurile unui bărbat, care se legăna în ritmul muzicii.

M-am uitat peste umăr şi am văzut că era tipul cu care dansasem mai devreme, cel care îmi spusese că sunt frumoasă. I-am zâmbit şi am început să dansez, închizând ochii şi lăsându-mă dusă de ritmul muzicii. Când am simţit că mâinile încep să-i alunece de pe mijlocul meu, i le-am prins şi le-am pus pe şoldurile mele, ţinându-i mâinile cu ale mele. El a început să râdă şi şi-a îndoit uşor genunchii, aliniindu-şi astfel trupul cu al meu.

Am dansat aşa trei melodii, până când am simţit brusc cum mă trece fiorul care îmi spunea că Gideon se afla acolo. Încărcătura electrică pe care mi-o transmitea mă scălda în sudoare, ducând orice senzaţie la paroxism. Dintr-odată, muzica era mai tare, temperatura mai ridicată, iar senzualitatea din club şi mai acută.

Am zâmbit şi am deschis ochii, zărindu-l în apropierea mea. M-am excitat la maximum într-o clipă; îmi lăsa gura apă în timp ce-l sorbeam din priviri. Îşi pusese un tricou şi blugi negri, şi părul îi era dat spre spate de pe chipul minunat. Nimeni dintre cei care l-ar fi văzut n-ar fi făcut legătura între el şi Gideon Cross, mogulul internaţional. Părea mai tânăr şi mai dur, deosebindu-se de alţii doar prin atracţia sexuală absolut extraordinară pe care o exercita. Mi-am lins buzele, nerăbdătoare, lăsându-mă pe tipul din spatele meu şi frecându-mi fundul, plină de voluptate, de şoldurile lui.

Gideon îşi încleştă mâinile, într-o postură plină de agresivitate, ca un prădător. Nu-şi încetini deloc pasul în timp ce se apropia, cât pe ce să se izbească de mine. M-am întors şi eu spre el şi i-am venit în întâmpinare, repezindu-mă în el. Trupurile noastre sau contopit astfel, mi-a încolăcit

mâinile în jurul umerilor săi şi i-am tras capul în jos, topindu-mă într-un sărut umed şi lacom.

Gideon gemu, prinzându-mă de fund şi ridicându-mă la pieptul lui, până n-am mai atins pământul cu picioarele. Îmi strivea buzele cu toată ferocitatea patimii lui, iar limba îmi penetra gura adânc şi cu putere, semn al dorinţei lui violente şi întunecate.

Tipul cu care dansasem mă cuprinse pe la spate, cu mâinile în părul meu şi sărutându-mi omoplatul. Gideon se trase înapoi, cu chipul o adevărată mască a furiei:

— Dispari!

M-am uitat şi eu la el şi am ridicat din umeri.

— Mulţumesc pentru dans!

— Oricând, frumoaso! zise el şi, luând de mijloc o fată care tocmai trecea pe-acolo, se îndepărtă.

— Îngeraş! Gideon mă înghesui, cu un mârâit, în oglindă, împingându-mă între picioare cu bărbăţia-i întărită. Eşti o fată rea.

Fără să simt pic de ruşine, l-am înlănţuit cu picioarele, icnind de plăcere când am simţit denimul aspru frecându-se de sexul meu.

— Numai pentru tine.

El îşi înfipse mâna în fesele mele goale pe sub rochie, ţintuindu-mă de el. Îmi prinse între dinţi lobul urechii, în timp ce cerceii mei lungi de argint îmi mângâiau gâtul. Respira sacadat, scoţând sunete joase, care îi vibrau în piept. Mirosea atât de bine, iar trupul meu răspundea, deja obişnuit să asocieze mireasma lui cu cea mai sălbatică şi mai senzuală plăcere.

Dansam, agăţaţi strâns unul de altul, mişcându-ne de parcă n-ar fi existat hainele care ne stânjeneau. Muzica bubuia în jurul nostru, în noi, iar el îşi unduia trupul uluitor în ritmul ei, fermecându-mă. Mai dansaserăm şi altădată, aşa cum se dansează la baluri, dar niciodată în felul acesta. Nu aşa de plini de sudoare, de dorinţă dezlănţuită. Eram uluită, excitată, chiar şi mai îndrăgostită.

Gideon mă privea pe sub pleoapele grele, seducându-mă cu dorinţa lui şi cu mişcările lipsite de orice inhibiţie. Eram topită în el, mă încolăcisem toată în jurul lui, agăţându-mă cu unghiile ca să fiu cât mai aproape.

Începu să-mi frământe în mână sânul, prin materialul subţire al rochiei cu bretele pe care o purtam. Sutienul cu cupă tare pe care mi-l pusesem nu-l împiedica deloc s-o facă. Degetele lui îmi mângâiară sfârcul întărit, trăgându-mă uşor de el.

Am scos un geamăt de plăcere, cu capul rezemat de oglindă. În jurul nostru erau zeci de oameni, dar nu-mi păsa absolut deloc de ei. Voiam doar să-i simt mâinile pe mine, corpul lipit de al meu, să-i simt răsuflarea pe pielea mea.

— Mă vrei, remarcă el, cu glas răguşit, chiar aici.

La gândul ăsta, m-a trecut un fior.

— Tu vrei?

— Vrei să se uite toţi. Vrei ca ei să vadă cum o să intru în pizdulicea ta mică şi lacomă, până o s-o înec în spermă. Vrei să demonstrez tuturor că eşti a mea, mai zise el, muşcându-mă uşor de umăr. Să te fac să simţi asta.

— Vreau să demonstrez că *tu* eşti al meu, am replicat, înfundându-mi mâinile în buzunarele blugilor săi, ca să simt cum i se încordează fesele tari. Vreau ca toată lumea să ştie asta.

Gideon mă prinse cu mâna de spate şi mă ridică, în timp ce îşi puse cealaltă palmă pe un panou micuţ de pe perete, lângă oglindă. Am auzit un sunet slab, după care în oglinda din spatele meu se deschise o uşă şi am intrat amândoi într-un întuneric aproape total. Uşa ascunsă se închise în spatele nostru şi, odată cu ea, amuţi şi muzica. Ne aflam într-un birou, în care se afla o masă de lucru, un loc amenajat pentru relaxare, şi care avea o vedere de 180 de grade asupra clubului, asigurată de pereţii din oglinzi.

El mă lăsă jos şi mă întoarse în loc, lipindu-mă de partea transparentă a geamului. Clubul se întindea în faţa mea, iar dansatorii de pe pasarela suspendată erau la doar câţiva

centimetri de mine. Îmi ridicase poalele rochiei şi îşi vârâse o mână în corsaj, frământându-mi sfârcul, iar cu degetele celeilalte îmi mângâia crăpătura.

Eram prinsă cu totul. Trupul lui mare mă acoperea, înlănţuindu-mă cu braţele, lipit de coapsele mele, cu dinţii înfipţi în umărul meu, ca să mă ţină în loc. Eram cu totul în posesia lui.

— Spune-mi dacă e prea mult, şopti, alunecând cu buzele pe gâtul meu. Spune cuvânul de siguranţă, înainte să te sperii.

La auzul acestor cuvinte, m-am simţit inundată de un val de emoţie, de recunoştinţă pentru bărbatul acesta, care întotdeauna – absolut întotdeauna – se gândea mai întâi la mine.

— Eu te-am provocat. Vreau să mă iei. Vreau să fii sălbatic.

— Eşti atât de excitată, murmură el ademenitor, penetrându-mă brusc şi profund cu două degete. Ai fost făcută pentru sex.

— Am fost făcută pentru tine, am gâfâit eu, aburind geamul cu respiraţia mea fierbinte. Ardeam de dorinţă pentru el, pasiunea se revărsa din mine, din fântâna iubirii pe care n-o puteam zăgăzui.

— Ai uitat asta în noaptea asta? întrebă el, retrăgându-şi mâna din sexul meu, ca să-şi descheie fermoarul. Când te atingeau alţi bărbaţi, când se frecau de tine? Ai uitat că eşti a mea?

— Nu, deloc. Nu uit niciodată, am răspuns, închizând ochii când i-am simţit erecţia, tare şi fierbinte, lipită de fesele mele goale. Şi el era la fel de excitat. Plin de patimă pentru mine. Te-am sunat. Te voiam.

El îşi plimbă buzele pe pielea mea, croindu-şi o cărare arzătoare spre gura mea.

— Ia-mă, îngeraş, mă ademeni, atingându-mi limba cu a lui, ca o chemare senzuală. Du-mă în tine!

Mi-am arcuit spatele şi mi-am băgat mâna între picioare, prinzându-i mădularul gros. El îşi îndoi genunchii, ca să poată fi la înălţimea mea.

M-am oprit o clipă şi am întors capul, lipindu-mi obrazul de al lui. Îmi plăcea la nebunie că puteam avea asta cu el... că puteam să fiu aşa cu el. Mi-am rotit şoldurile, frecându-mi clitorisul de capul mare al penisului, umezindu-l cu mustul excitării mele.

Gideon mă strângea de sânii întăriţi, înfigându-şi degetele în ei.

— Lasă-te spre mine, Eva! Îndepărtează-te de geam!

M-am proptit cu palma de oglindă şi m-am dat înapoi, cu capul lăsat pe umărul său. Gideon mă apucă după gât, mă prinse de şold şi se împinse în mine cu atâta putere, că mă ridică de la pământ şi mă ţintui acolo, suspendată în braţele lui, plină de bărbăţia lui, cu toate simţurile exitate la maximum de geamătul său prelung.

De cealaltă parte a geamului, clubul bubuia. M-am abandonat plăcerii incredibil de intense a sexului care părea exhibiţionist, o fantasmă interzisă care ne aducea întotdeauna la paroxism.

M-am zbătut, fără să fiu în stare să mai suport presiunea imensă. Mâna pe care încă o ţineam între picioare se strecură mai jos, ca să-i prindă în mână testiculele, încordate acum şi pline, pregătite. Iar în mine...

— O, Doamne! Eşti atât de tare...

— Am fost făcut ca să ţi-o trag, şopti el, umplându-mă de fiori de încântare.

— Fă-o! i-am cerut, lipindu-mă cu ambele mâini de geam, absolut disperată după el. Fă-o acum!

Gideon mă lăsă jos, ţinându-mă bine în timp ce mă aplecam în faţă, deschizându-mă să poată să pătrundă cât mai adânc în mine. Nu mi-am putut înăbuşi un geamăt prelung în timp ce el mă prinse de şolduri, ţintuindu-mă în el, în poziţia perfectă ca să-l pot primi tot. Era prea mare

pentru mine, prea lung şi gros. Mă umplea toată. Delicios de intens.

Mă cutremuram toată, sexul mi se strângea cu disperare în jurul lui. El scoase un geamăt de plăcere, ieşind puţin din mine, după care se împinse înapoi încetişor. O dată. Şi încă o dată. Capul larg al mădularului său freca în mine un ghem de nervi la care el era singurul care ajunsese vreodată.

Gemeam, cu degetele lipite de geam, încercând fără contenire să mă agăţ de ceva şi lăsând urme aburite pe sticlă. Eram dureros de conştientă de bubuitul îndepărtat al muzicii şi de oamenii pe care îi vedeam la fel de clar ca şi cum s-ar fi aflat în aceeaşi încăpere cu noi.

— Aşa, îngeraş, spuse el brusc. Spune-mi cât de mult îţi place!

— Gideon! am strigat, înfiorându-mă violent de plăcerea unei izbituri minunate; rămăsesem în picioare doar pentru că mă ţineam de geam şi pentru că el mă susţinea cu mâini sigure.

Eram insuportabil de excitată, simţind în acelaşi timp că sunt dominată şi că domin, că dorinţele îmi sunt îndeplinite. Nu puteam face decât să primesc ceea ce îmi oferea Gideon, alunecarea şi retragerea ritmice, sunetele nesaţului său. Blugii lui îmi zgâriau coapsele, iar asta îmi arăta că şi-i lăsase în jos doar atât cât să-şi elibereze penisul, un semn de nerăbdare care mă încânta enorm.

Îşi luă o mână de pe şoldul meu şi mi-o puse pe fund. Am simţit cum buricul degetului mare, umed de salivă, începe să-mi frece rozeta strâmtă a posteriorului.

— Nu! l-am implorat, înspăimântată că o să-mi pierd minţile. Dar nu acesta era cuvântul meu de siguranţă, nu era „Crossfire”, aşa că m-am deschis pentru el, cedând sub presiunea insistentă.

El gemu, în timp ce lua în stăpânire acel loc întunecat. Se aplecă şi mai mult peste mine, prinzându-mi cu mâna cealaltă sexul, lărgindu-mă şi mângâindu-mi clitorisul care pulsa.

— A mea, şopti răguşit. Eşti a mea.

Era prea mult. Mi-am dat drumul ţipând, tremurând violent, lăsând dâre mari pe geam cu palmele ude de transpiraţie. Iar el începu să răspândească extazul în mine, provocându-mi un chin irezistibil cu degetul mare pe care mi-l ţinea în anus, în timp ce degetele cu care îmi mângâia dibace clitorisul mă scoteau de-a dreptul din minţi. Treceam de la un orgasm la altul, cu sexul înghiţindu-i mădularul care mă pătrundea.

El scoase un geamăt aspru de dorinţă şi se cufundă în mine, urmându-şi chemarea orgasmului. Am icnit:

— Nu-ţi da drumul! Nu încă!

Gideon reduse ritmul; îi simţeam răsuflarea agitată în întuneric.

— Cum mă vrei?

— Vreau să te privesc, am gemut, în timp ce sexul încă îmi zvâcnea spasmodic. Vreau să-ţi văd faţa.

El ieşi din mine şi mă trase în sus, apoi se întoarse şi, ridicându-mă în braţe, mă lipi de geam, iar apoi se cufundă adânc în mine. Şi, în acea clipă de posesie, îmi oferi ceea ce îmi doream. Privirea lucioasă a plăcerii de nestăpânit, clipa de vulnerabilitate, dinainte ca patima să pună stăpânire pe el.

— Vrei să mă vezi cum mă pierd, şopti el, răguşit.

— Da.

Mi-am dat jos bretelele şi mi-am lăsat sânii la vedere, ridicându-i, strângându-i, jucându-mă cu sfârcurile. Simţeam în spate cum sticla vibrează de la ritmul muzicii; Gideon vibra şi el în faţa mea, aproape fără să se mai poată controla.

Mi-am lipit buzele de ale lui, sorbindu-i respiraţia gâfâită, şi i-am şoptit:

— Dă-ţi drumul!

Ţinându-mă în braţe fără nici un efort, se retrase, mângâindu-mi cu glandul gros şi greu lăuntrurile atât de

sensibilizate, după care se avântă cu putere în mine, până nu mai avea unde să înainteze.

— O, Doamne! M-am zvârcolit în strânsoarea lui. Ai intrat aşa de adânc!

— Eva!

Mă regula cu putere, izbindu-se în mine ca un om posedat. Eu mă agăţasem de el, tremurând, deschisă cu totul ca să primesc loviturile neobosite ale mădularului său rigid. Se lăsase cu totul în voia instinctelor, a dorinţei nesăţioase de împerechere. Din el se revărsau gemete adânci, care mă excitau atât de tare, încât trupul meu nu mai opunea nici o rezistenţă, primindu-i cu bucurie nevoia disperată.

Era dur şi ameţitor, şi înfiorător de sexy. Îşi încordase gâtul şi-mi rostea numele, printre icnete.

— Dă-ţi drumul pentru mine! i-am poruncit, cu sexul strâns în jurul lui.

El tresări puternic, după care începu să se cutremure. Gura i se contorsionă într-o grimasă de fericire agonizantă, iar privirea i se tulburase, în timp ce se apropia eliberarea.

Şi îşi dădu drumul, mugind ca un animal, aruncând atât de tare sămânţa, încât am putut să-l simt. Iar şi iar, înfierbântându-mă pe dinăuntru cu valurile groase de spermă.

Îmi lipisem buzele de ale lui, agăţată strâns cu mâinile şi picioarele de el. El se prăbuşi peste mine, înghiţind aerul cu lăcomie.

Şi tot îşi mai dădea drumul.

Capitolul 10

Primul lucru pe care l-am zărit duminică dimineaţa, la trezire, a fost o sticlă de culoarea chihlimbarului, pe care scria „Tratament de mahmureală”, cu caractere de modă veche. Gâtul era împodobit cu o fundă din rafie şi avea un dop care împiedica vărsarea conţinutului. „Tratamentul” funcţiona, după cum aflasem data trecută când mi-l oferise Gideon, numai că vederea lui îmi amintea cât de mult alcool băusem în noaptea trecută. Am închis ochii strâns, mârâind, şi mi-am înfundat capul în pernă, dorind să adorm la loc.

Patul se mişcă însă, iar două buze calde şi puternice începură să-mi alunece pe spatele gol.

— Bună dimineaţa, îngeraşul meu!

— Pari ridicol de mulţumit de tine, am mormăit.

— De fapt, sunt mulţumit de tine.

— Diavole!

— Eu mă refeream la sugestiile tale de management al crizelor, dar, evident, şi sexul a fost fenomenal, ca de obicei.

Şi, zicând asta, îşi strecură mâna pe sub cearşaful care mă învelea de la mijloc în jos, strângându-mă de fese.

Mi-am ridicat capul şi l-am zărit. Stătea sprijinit de tăblia patului, lângă mine, cu laptopul în braţe. Arăta delicios, ca de obicei, şi foarte relaxat în pantalonii de trening. Puteam să jur că eu nu păream nici pe departe la fel de atrăgătoare. Mă întorsesem acasă în limuzină cu fetele, apoi mă întâlnisem cu Gideon în apartamentul lui. Aproape că se făcuse dimineaţă când terminasem cu el şi mă simţeam atât de obosită, încât adormisem cu părul încă ud de la duşul făcut în grabă.

La vederea lui, aşezat lângă mine, mă străbătu un fior de plăcere. Dormise în camera de oaspeţi şi avea şi un birou în care putea să lucreze. Faptul că preferase să lucreze în

patul în care dormeam eu îmi spunea că nu dorise decât să fie lângă mine, chiar şi când eram pierdută în somn.

Am întors capul, ca să mă uit la ceasul de pe noptieră, dar în clipa aceea privirea mi-a fost atrasă de încheietura mâinii mele.

— Gideon...

Ceasul care îmi fusese prins la mână în timp ce dormeam mă umplea de încântare: de inspiraţie Art Deco, strălucea cu sclipirea a sute de diamante mititele. Cureaua era dintr-un satin crem şi pe cadranul din sidef era scris Patek Philipp şi Tiffany&Co.

— E minunat...

— În lume, nu sunt decât douăzeci şi cinci din astea, ceea ce nu înseamnă nici pe departe că sunt la fel de unice precum eşti tu, dar, la urma urmelor, există ceva la fel de unic? zise el, zâmbindu-mi.

— Îmi place enorm, am răspuns, în timp ce mă ridicam în genunchi. Te iubesc.

El îşi puse laptopul deoparte la timp, căci îi sărisem în braţe, strângându-l de să-l sufoc.

— Mulţumesc, am şoptit, emoţionată de grija pe care mi-o arăta. Probabil că se dusese să mi-l cumpere în timp ce eram la mama sau poate chiar imediat după ce plecasem cu fetele.

— Mmm! Ia spune-mi, ce să fac ca să merit în fiecare zi o îmbrăţişare golaşă, ca asta?

— E de ajuns să fii tu însuţi, campionule, i-am zis, frecându-mi obrazul de al lui. Tu eşti tot ce-mi doresc.

M-am dat apoi jos din pat şi m-am dus la baie, cu sticluţa chihlimbarie în mână. I-am dat pe gât conţinutul, cutremurându-mă, m-am spălat pe dinţi, mi-am periat părul şi m-am spălat pe faţă. Mi-am luat un halat şi m-am întors în dormitor. Gideon nu mai era acolo, dar îşi lăsase laptopul deschis pe pat.

L-am găsit în biroul lui. Stătea în picioare, cu picioarele depărtate şi braţele încrucişate, uitându-se pe fereastră.

Oraşul se întindea la picioarele lui. Nu era priveliştea zgârie-norilor pe care o zărea din biroul său de la Crossfire sau din apartamentul său de lux, ci o vedere mai îndeaproape a locurilor. Mai aproape de pământ şi mai imediată. Legătura cu oraşul era astfel mai intimă.

— Nu-ţi împărtăşesc îngrijorarea, spunea el, repezit, în microfonul căştii pe care o avea la ureche. Sunt conştient de riscuri... Gata cu vorba! Subiectul ăsta nu este discutabil. Fă contractul aşa cum a fost specificat.

Am recunoscut tonul de discuţie de afaceri din glasul lui, aşa că mi-am continuat drumul. Încă nu mă prinsesem ce era în sticla dată de el, însă bănuiam că erau vitamine şi nu ştiu ce fel de lichior, pe principiul cui pe cui se scoate. Îmi încălzise măruntaiele şi mă făcea să mă simt cam adormită, prin urmare m-am dus la bucătărie şi mi-am făcut o cafea.

Cu plinul de cafeină asigurat, m-am trântit pe canapea şi mi-am luat telefonul, să văd ce mesaje aveam. M-am încruntat când am văzut trei apeluri pierdute de la tata, toate înainte de ora opt dimineaţa în California. Am remarcat şi vreo douăsprezece apeluri pierdute de la mama, dar m-am gândit că luni era destul de devreme ca să pot vorbi iar cu ea. Şi mai aveam şi un SMS de la Cary, care striga: „Sună-mă!”

L-am sunat mai întâi pe tata, încercând să iau repede o gură de cafea, înainte să răspundă.

— Eva!

Tonul neliniştit cu care tata îmi rostise numele m-a făcut să-mi dau seama că se întâmplase ceva. Mi-am îndreptat instinctiv poziţia.

— Tati... s-a întâmplat ceva?

— De ce nu mi-ai spus despre Nathan Barker? Gasul lui era aspru şi în el se citea durerea. Am simţit că mi se face părul măciucă.

O, la dracu’! Ştia. Mâinile începură să-mi tremure atât de tare, că mi-am vărsat cafeaua fierbinte pe mână şi pe

picioare, fără ca măcar să simt. Eram îngrozitor de panicată de suferinţa tatălui meu.

— Tati, eu...

— Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus. Nici tu, nici Monica. Doamne... Ar fi trebuit să-mi spună ceva. Trebuia să-mi spună! exclamă el, cu un oftat din rărunchi. Aveam dreptul să ştiu!

Mă simţeam de-a dreptul distrusă de durere. Tatăl meu – un bărbat al cărui autocontrol rivaliza cu cel al lui Gideon – părea că plânge la telefon. Mi-am pus cana pe măsuţa de cafea. Eram zguduită de suspine. Dosarul cu delictul din perioada juvenilă al lui Nathan fusese desecretizat la moartea lui, expunând astfel oroarea trecutului meu pentru oricine ar fi avut cunoştinţele şi mijloacele să o facă. Iar tata, care era poliţist, avea la îndemână aceste mijloace.

— N-ai fi putut să faci nimic, nici atunci, nici după aceea, i-am zis, înlemnită şi eu, dar încercând, de dragul lui, să nu mă prăbuşesc. Telefonul mă anunţă că aveam un apel în aşteptare, însă l-am ignorat.

— Aş fi putut să te sprijin. Aş fi putut să am grijă de tine.

— Dar, tati, ai avut. Faptul că m-ai dus la doctorul Travis mi-a schimbat viaţa. Până atunci, nu reuşisem să rezolv nimic din ceea ce era greşit la mine. Nici nu pot să-ţi spun cât de mult m-a ajutat asta.

El mormăi ceva, un sunet chinuit.

— Ar fi trebuit să mă lupt cu mama ta pentru tine. Ar fi trebuit să rămâi cu mine.

Am simţit că mi se strânge stomacul.

— O, Doamne! Nu poţi să dai vina pe mama. Mult timp, ea habar n-a avut ce se petrece. Şi când a aflat, a făcut totul...

— Nu mi-a spus *mie!* se răsti el, făcându-mă să tresar. Ar fi trebuit să-mi spună, la dracu'! Şi cum de-a putut să nu ştie? Trebuie să fi existat nişte semne... Cum de-a putut să nu vadă? Dumnezeule! *Eu* le-am văzut când ai venit în California.

Am suspinat, fără să-mi pot ascunde suferinţa.

— Eu am implorat-o să nu-ţi spună. Am pus-o să-mi promită că n-o va face.

— Eva, asta nu era o decizie pe care s-o iei tu. Nu erai decât un copil. Ea ştia mai bine.

— Îmi pare rău! am strigat, căci sunetul insistent al telefonului, care mă anunţa că am un apel în aşteptare mă făcuse să-mi ies din fire. Îmi pare rău. Pur şi simplu, nu voiam ca Nathan să mai rănească pe nimeni dintre cei pe care îi iubeam.

— Vin să te văd, mă anunţă el, cu un ton care devenise brusc calm. Iau primul avion spre tine. O să te sun după ce aterizez.

— Tati...

— Te iubesc, fetiţa mea. Eşti totul pentru mine.

Şi zicând asta, închise. Eram distrusă. Am rămas locului, încremenită. Ştiam că ceea ce mi se întâmplase urma să-l distrugă pe tata, însă nu ştiusem cum să lupt cu asta.

Telefonul începu să sune iar în mâna mea. N-am putut decât să mă holbez la ecran, văzând numele mamei, dar fără să fiu în stare să mă gândesc ce să fac.

M-am ridicat în picioare, clătinându-mă, şi am aruncat telefonul pe măsuţa de cafea, de parcă m-ar fi ars. Nu puteam vorbi cu ea în momentul acela. Nu voiam să vorbesc cu nimeni. Nu-l voiam decât pe Gideon.

Am luat-o clătinându-mă pe hol, prelingându-mă pe lângă pereţi. În timp ce mă apropiam de biroul lui Gideon, i-am auzit vocea şi lacrimile au început să-mi curgă în timp ce grăbeam paşii.

— Îţi mulţumesc că te-ai gândit la mine, dar nu, spunea el pe un ton ferm şi jos, care se deosebea de cel pe care îl folosise înainte. Era mai blând şi mai intim. Evident că suntem prieteni, continuă el. Ştii de ce... Nu pot să-ţi dau ceea ce vrei de la mine.

Am trecut de colţ şi am intrat în biroul lui. Stătea aşezat, ţinând capul plecat în timp ce asculta.

— Opreşte-te! zise el, foarte rece. Nu e cazul să mă iei aşa, Corinne!

— Gideon, am şoptit, ţinându-mă cu atâta putere de cadrul uşii, că mi se albiseră încheieturile degetelor.

El ridică privirea, după care se îndreptă brusc, sărind în picioare. Expresia încruntată de pe chip îi pieri de îndată.

— Trebuie să închid, zise, smulgându-şi căştile din urechi şi aruncându-le pe birou, în timp ce se îndrepta spre mine. Ce s-a întâmplat? Ţi-e rău?

Mă prinse în braţe, în timp ce mă îndreptam grăbită spre el, disperată după el. În clipa în care m-a tras spre el, îmbrăţişându-mă strâns, m-am simţit cuprinsă de un val de uşurare.

— A aflat tata, i-am spus şi mi-am ascuns faţa la pieptul lui, cu mintea plină de ecouri ale durerii tatălui meu. Ştie.

Gideon mă luă în braţe, legănându-mă. Telefonul lui începu să sune, iar el ieşi din încăpere, cu o înjurătură. Când eram pe hol, am auzit că sună şi telefonul meu, pe care îl lăsasem pe măsuţa de cafea. Sunetul enervant al celor două telefoane, care se opriră în acelaşi timp, îmi sporea şi mai mult anxietatea.

— Spune-mi dacă trebuie să răspunzi, îmi zise el.

— E mama. Sunt sigură că tata a sunat-o deja şi e tare furios. Doamne... Gideon! E distrus.

— Înţeleg cum se simte.

Mă duse în camera de oaspeţi şi închise uşa în urma lui. Mă puse pe pat, luă telecomanda de pe noptieră şi deschise televizorul, dând volumul încet, la un nivel la care nu mai auzeam nici un alt sunet, cu excepţia suspinelor mele de necontrolat. Pe urmă se întinse alături de mine şi mă luă în braţe, mângâindu-mă pe spate. Am rămas aşa, plângând, până mi-au secat toate lacrimile.

— Spune-mi ce să fac, zise el, după ce m-am liniştit.

— Tata vine aici. La New York, l-am anunţat, simţind că mi se strânge stomacul la gândul acesta. Cred că încearcă să ia un avion chiar azi.

— Când afli, o să vin cu tine să-l luăm.

— Nu poţi!

— Ba bine că nu, răspunse el, foarte calm.

I-am întins buzele, suspinând din nou când m-a sărutat.

— Chiar ar trebui să mă duc singură. Este îndurerat. N-o să vrea să-l vadă nimeni în halul ăsta.

Gideon dădu din cap a înţelegere.

— Ia maşina mea!

— Care?

— Un Aston Martin DB9 al noului tău vecin.

— Ce?

— O să-ţi dai seama când o s-o vezi, ridică el din umeri.

Nu mă îndoiam de asta. Indiferent cum ar fi fost, maşina avea să fie zveltă, rapidă şi periculoasă – la fel ca proprietarul ei.

— Sunt speriată, am şoptit, împletindu-mi şi mai mult picioarele cu ale lui.

Era atât de puternic, de real! Aş fi vrut să mă agăţ de el şi să nu-i mai dau drumul niciodată... El îşi trecu degetele prin părul meu.

— De ce anume?

— Lucrurile s-au stricat deja între mine şi mama. Dacă părinţii mei o să se ia la ceartă, nu vreau să fiu la mijloc. Ştiu că ei n-o să treacă prea bine peste asta – în special mama. Sunt îndrăgostiţi nebuneşte unul de altul.

— Nu-mi dădusem seama de asta.

— Nu i-ai văzut împreună. Se lasă cu descărcări electrice, i-am explicat, amintindu-mi că eu şi Gideon eram separaţi când mi-am dat seama de chimia sexuală încă foarte puternică dintre părinţii mei. Iar tata mi-a mărturisit că încă o iubeşte. Mă întristează să mă gândesc la asta.

— Pentru că nu sunt împreună?

— Da, dar nu pentru că aş vrea eu o familie mare şi fericită, am precizat. Pur şi simplu, urăsc gândul de a trece prin viaţă fără omul pe care îl iubeşti. Când te-am pierdut pe tine...

— Nu m-ai pierdut *niciodată*.

— ... m-am simţit de parcă o parte din mine ar fi murit. Să-mi petrec toată viaţa aşa...

— Ar fi iadul pe pământ.

Gideon îmi mângâie uşor obrazul. I-am zărit tristeţea din ochi, spectrul lui Nathan, care îl bântuia.

— Lasă-mă să discut eu cu Monica!

Am clipit, nedumerită.

— Cum?

El zâmbi uşor.

— O s-o sun şi o s-o întreb cum te descurci şi cum îţi mai merge. O să încep procesul de întoarcere publică înapoi la tine.

— Ştie că ţi-am spus totul. S-ar putea să-ţi facă o criză de nervi.

— Mai bine mie decât ţie.

Asta aproape că m-a făcut să zâmbesc.

— Îţi mulţumesc.

— O să-i distrag atenţia şi o să-i abat gândul la altceva, zise el, prinzându-mi mâna şi atingându-mi inelul de la el.

Clopote de nuntă. Nu spusese nimic, dar am înţeles mesajul. Şi, evident, la asta avea să se gândească mama. Un bărbat cu poziţia lui Gideon nu s-ar întoarce la o femeie cu ajutorul mamei ei – mai ales dacă aceasta era Monica Stanton – dacă nu ar avea „intenţii” serioase.

Aceasta era însă o problemă pe care aveam s-o abordăm altă dată.

În ora următoare, Gideon s-a prefăcut că nu mă urmăreşte deloc. A rămas lângă mine, m-a urmat dintr-o cameră în alta, cu diferite pretexte. Când stomacul meu a început să se vaite, m-a dus imediat în bucătărie, punându-mi în faţă un platou cu sandviciuri, cartofi prăjiţi şi o salată de macaroane.

Am mâncat împreună în bucătărie, iar eu am lăsat ca atenţia şi grija lui să-mi calmeze nervii. Indiferent cât de

greu îmi era acum, mă puteam sprijini pe el. Asta făcea ca multe dintre problemele cu care ne confruntam să pară că pot fi depăşite.

Ce n-am fi putut face noi, atâta timp cât rămâneam împreună?

— Ce voia Corinne? l-am întrebat. În afară că te vrea pe tine.

Chipul i se înăspri brusc.

— Nu vreau să vorbesc despre Corinne.

În glasul lui se simţea o notă de enervare, care mă zgândări.

— S-a întâmplat ceva?

— Ce ţi-am spus eu?

— Un lucru neconvingător, pe care prefer să-l ignor.

El scoase un oftat exasperat, dar se mai îmblânzi.

— E supărată.

— Adică zbiară sau plânge în tăcere?

— Are vreo importanţă?

— Da. E o diferenţă între a fi furioasă pe un tip şi a suspina distrusă după el. De exemplu: Deanna e furioasă şi poate să se apuce să comploteze ca să te distrugă; eu am suspinat, distrusă, şi abia dacă puteam să mă târăsc jos din pat în fiecare zi.

— O, Doamne, Eva! zise el, punându-şi mâna peste a mea. Iartă-mă!

— Ar fi cazul să mai încetezi cu scuzele. O să te revanşezi destul, pentru că o să ai de-a face cu mama. Deci, cum e Corinne, furioasă ori plânsă?

— Plângea. Gideon tresări. E pierdută.

— Îmi pare rău că trebuie să treci prin asta. Dar n-o lăsa să te târască pe panta vinovăţiei.

— M-am folosit de ea, spuse el încetişor, ca să te apăr pe tine.

Mi-am lăsat jos sandviciul şi l-am privit cu ochi îngustaţi.

— I-ai spus sau nu că nu-i poţi oferi decât prietenia ta?

— Ştii prea bine că aşa am făcut. Dar am şi lăsat, în mod deliberat, impresia că am putea ajunge la mai mult, ca să pun pe o pistă falsă ziariştii şi poliţia. I-am dat semnale amestecate. De asta mă simt vinovat.

— Ei bine, e cazul să încetezi. Ticăloasa asta a încercat să mă facă să cred că i-ai tras-o... de două ori, am zis, fluturându-i două degete în faţă. Şi prima dată când a făcut-o, m-a durut atât de tare, că încă nu mi-am revenit. În plus, mai e şi măritată, fir-ar să fie de treabă! Nu are ce să caute să se dea la bărbatul meu, din moment ce are şi ea unul.

— Hai să ne întoarcem la partea că eu i-aş fi tras-o. Despre ce vorbeşti?

I-am explicat cele două incidente – dezastrul provocat de rujul de pe manşetă, la Crossfire, şi vizita mea inopinată la apartamentul lui Corinne, atunci când încercase să pară că tocmai făcuse dragoste cu el.

— Ei, asta schimbă foarte mult lucrurile, remarcă el. Ea şi cu mine nu mai avem absolut nimic să ne spunem.

— Îţi mulţumesc.

El se întinse încet spre mine, dându-mi părul după ureche.

— O să ieşim noi până la urmă la lumină.

— Şi atunci, oare ce-o să ne facem unul cu altul? am şoptit.

— Sunt sigur că o să găsim noi ceva de făcut.

— Sex, nu-i aşa? am clătinat eu din cap. Am creat un monstru.

— Nu uita şi de munca împreună.

— O, Doamne! Nu te dai bătut.

El luă un cartof prăjit şi-mi zise, în timp ce-l ronţăia:

— După ce terminăm cu masa, vreau să vezi cum au fost refăcute site-urile de la Crossroads şi Cross Industries.

— Pe bune? Chiar că a fost repede. Sunt impresionată, am zis, ştergându-mă la gură cu şervetul.

— Mai bine te uiţi întâi, după care îmi spui dacă chiar aşa eşti.

Gideon mă cunoştea foarte bine. Munca era refugiul meu, iar el mă puse la treabă. Mă instală în living, cu laptopul lui, îmi închise telefonul care nu mai contenea să sune, după care se duse în biroul lui, ca s-o sune pe mama.

După ce mă lăsă singură, am stat câteva minute cu urechea ciulită la sunetul înăbuşit al vocii lui, încercând în zadar să mă concentrez pe website-urile pe care le refăcuse pentru mine. Aveam gândurile mult prea împrăştiate ca să fiu atentă. În cele din urmă, am renunţat şi l-am sunat pe Cary.

— Unde mama mă-sii eşti? zbieră el, în loc de salut.

— Ştiu că a fost o nebunie, i-am zis repede, căci puteam să jur că mama şi tatăl meu vitreg sunaseră la apartamentul unde locuiam împreună cu Cary, când văzuseră că eu nu răspund la mobil. Îmi pare rău.

Zgomotul care se auzea pe fundalul telefonului lui Cary îmi dădea de ştire că el e pe undeva, pe afară.

— Ai putea să-mi spui şi mie ce se petrece? Toată lumea mă sună pe mine – părinţii tăi. Stanton. Clancy. Toţi te caută, şi tu nu răspunzi la mobil. Am crezut că o s-o iau razna, întrebându-mă ce-ai păţit!

Fir-ar! Am închis ochii.

— Tata a aflat despre Nathan.

Cary amuţi câteva clipe. Numai sunetul traficului şi urletul claxoanelor îmi mai spunea că încă nu închisese. În cele din urmă, vorbi:

— La dracu’! Of, fetiţo! E de rău.

Mila din vocea lui făcu să-mi urce un nod în gât, care nu mă lăsa să vorbesc. Nu mai voiam să plâng din nou. Zgomotul din fundal încetă deodată, ca şi cum ar fi intrat undeva, într-un loc liniştit.

— În ce stare e? mă întrebă Cary.

— E terminat. O, Dumnezeule, a fost îngrozitor. Cred că plângea. Şi e furios rău de tot pe mama. Probabil că de-asta a sunat ea atâta.

— Ce-are de gând să facă?

— Vine la New York. Nu ştiu când, dar a zis că sună când aterizează.

— Vine acum? Adică azi?

— Aşa cred, am răspuns, nefericită. Nu ştiu cum o fi făcut ca să lipsească din nou de la slujbă, şi încă atât de repede.

— Aranjez eu camera de oaspeţi când ajung acasă, dacă încă n-ai făcut-o tu.

— Mă ocup eu de asta. Tu unde eşti?

— Iau prânzul şi una de matineu cu Tatiana. A trebuit să ies puţin.

— Îmi pare rău că ai fost nevoit să te ocupi de telefoanele mele.

— N-a fost mare lucru, răspunse Cary, minimalizând totul în stilul specific. Am fost tare, tare îngrijorat. În ultimul timp, n-ai prea stat pe acasă. Nu ştiu ce faci sau cu cine o faci. Nu prea eşti tu însăţi.

Nota de acuzare din tonul său îmi spori şi mai mult remuşcările, dar nu puteam să-i dezvălui nimic.

— Iartă-mă!

El rămase tăcut câteva clipe, ca şi cum ar fi aşteptat o explicaţie, după care mormăi ceva ininteligibil.

— Ajung acasă peste două ore.

— În regulă. Ne vedem atunci.

Am închis şi l-am sunat pe tatăl meu vitreg.

— Eva!

— Bună, Richard! am intrat eu direct în subiect. Tatăl meu a sunat-o pe mama?

— Aşteaptă puţin!

Un minut sau două, telefonul rămase tăcut, după care am auzit cum se închide o uşă.

— Da, a sunat-o. A fost... neplăcut pentru mama ta. Sfârşitul ăsta de săptămână a fost tare greu pentru ea. Nu se simte bine, şi sunt îngrijorat din cauza asta.

— E greu pentru noi toţi, am zis. Voiam să vă anunţ că tata vine la New York şi trebuie să petrec un timp liniştită cu el.

— Trebuie să vorbeşti cu Victor, să-i spui să fie mai înţelegător, pentru că mama ta a trebuit să treacă prin toate astea. Era singură, fără nici un sprijn, cu un copil traumatizat.

— Şi voi trebuie să înţelegeţi că ar fi trebuit să-i dăm destul timp ca să se confrunte cu asta, am replicat, pe un ton ceva mai dur decât mi-aş fi dorit, dar care îmi reflecta întru totul sentimentele, căci n-aveam de gând să mă las obligată să fiu de partea unuia sau a altuia dintre părinţii mei. Şi tu trebuie să rezolvi cumva problema cu mama şi s-o opreşti să mai sune non-stop la mine şi la Cary. Vorbeşte cu doctorul Petersen, dacă e nevoie, i-am sugerat, referindu-mă la terapeutul mamei.

— Monica vorbeşte la telefon acum. O să discut cu ea când termină.

— Nu sta doar de vorbă! Fă ceva în privinţa asta! Ascunde telefoanele pe undeva, dacă e nevoie.

— Ar fi o acţiune extremă şi deloc necesară.

— Ba nu-i aşa, dacă nu se potoleşte! am exclamat, bătând darabana cu degetele pe măsuţa de cafea. Noi doi suntem vinovaţi că mergem în vârful picioarelor pe lângă mama – O, nu, să n-o supăr pe Monica! –, pentru că avem mai degrabă tendinţa să cedăm când are o prăbuşire nervoasă. Dar ăsta e şantaj sentimental, Richard, iar eu m-am săturat de jocul ăsta.

El rămase tăcut o clipă, după care reluă:

— Ai foarte multe pe cap în momentul ăsta. Şi...

— Crezi? am replicat; în mintea mea, urlam deja. Spune-i mamei că o iubesc şi că o s-o sun când o să pot. Iar asta nu se va întâmpla azi.

— Eu şi Clancy îţi stăm la dispoziţie, dacă ai nevoie de ceva, răspunse el, pe un ton cam acru.

— Îţi mulţumesc, Richard. Îţi sunt recunoscătoare.

Şi am închis, înăbuşindu-mi cu greu pornirea de a azvârli telefonul de perete.

Am reuşit, în cele din urmă, să mă liniştesc îndeajuns încât să mă uit la website-ul Crossroads până să iasă Gideon din biroul lui. Părea bătut şi un pic ameţit, ceea ce era şi de aşteptat, ştiind cu cine vorbise. Pentru oricine, era o adevărată provocare să încerce să discute cu mama atunci când era supărată, iar Gideon n-avea cine ştie ce experienţă în domeniul acesta.

— Te-am avertizat, i-am spus.

El se întinse, cu braţele ridicate deasupra capului.

— O să-şi revină. Cred că este mai tare decât dă impresia.

— A fost uluită când te-a auzit, nu-i aşa?

El rânji, cunoscător, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

— Are impresia că eu am nevoie de un bărbat bogat, care să aibă grijă de mine şi să mă ţină la adăpost.

— Te-ai făcut cu unul.

— O să mă prefac că ai făcut această afirmaţie într-un mod care nu e tipic pentru omul peşterilor, am spus, în timp ce mă ridicam. Trebuie să plec şi să mă pregătesc pentru venirea tatei. Va trebui să rămân acasă noaptea, indiferent cât timp o să stea, şi probabil că nu este un lucru înţelept să te strecori în apartamentul meu. Dacă o să te ia drept un hoţ, n-o să fie prea amuzant.

— În plus, ar fi şi o dovadă de lipsă de respect. O să mă folosesc de timpul ăsta ca să mă fac vizibil în penthouse.

— Prin urmare, avem un plan. Am rămas în picioare, frecându-mi obrajii, după care mi-am admirat noul ceas. Măcar am la îndemână un mod încântător de a număra minutele până o să fim din nou împreună.

El se îndreptă spre mine, mă prinse de ceafă şi îmi mângâie uşor gâtul, în cercuri ademenitoare, cu degetul mare.

— Trebuie să ştiu că eşti în regulă.

Am dat din cap, afirmativ.

— Am obosit să-mi tot fie condusă viaţa de Nathan. Mă străduiesc să ajung la un nou început.

Îmi închipuiam un viitor în care mama nu mă hărţuia, tata era din nou stăpân pe el, Cary era fericit, Corinne se afla într-o ţară îndepărtată, iar eu şi Gideon nu mai eram bântuiţi de trecutul nostru.

Şi, în sfârşit, eram pregătită să lupt pentru asta.

Capitolul 11

Luni dimineaţă. Era timpul să merg la serviciu. Nu aveam nici o veste de la tata, aşa că m-am pregătit să plec. Tocmai făceam săpături prin dulapul meu, când am auzit o bătaie în uşa de la dormitor.

— Intră! am strigat.

Peste câteva momente, l-am auzit pe Cary strigând:

— Unde naiba eşti?

— Aici.

Umbra lui acoperi lumina din uşa şifonierului.

— Ai vreo veste de la tatăl tău?

— Nu încă, am zis, aruncându-i o privire scurtă. I-am trimis un SMS şi nu mi-a răspuns.

— Asta înseamnă că încă e în avion.

— Sau o fi pierdut legătura. Cine ştie?

Mă uitam furioasă la hainele mele.

— Uite! zise Cary, care trecu pe lângă mine şi scoase o pereche de pantaloni gri de in de pe raftul de jos şi o bluză neagră de dantelă, cu mâneci foarte scurte.

— Mulţumesc. Şi cum era foarte aproape de mine, l-am îmbrăţişat.

Mă îmbrăţişă şi el, drept răspuns, atât de strâns, că mă lăsă fără aer. Uimită de exuberanţa lui, l-am ţinut în braţe mai mult timp, cu obrazul lipit de inima lui. Pentru prima dată după câteva zile, îşi pusese nişte blugi şi un tricou şi, ca de obicei, reuşea să arate uluitor şi foarte scump.

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat.

— Mi-a fost dor de tine, fetiţo, şopti el, cu buzele în părul meu.

— Încercam doar să mă asigur că n-o să te saturi de mine.

Am încercat să fac ca replica asta să pară haioasă, însă tonul lui mă tulburase, căci îi lipsea toată voioşia pe care o

avea de obicei.

— O să iau un taxi până la serviciu, aşa că am ceva timp. Ce-ar fi să bem o cafea împreună?

— Clar! zise el, dându-se înapoi şi zâmbindu-mi, cu frumuseţea lui strengărească. Mă luă de mână şi mă trase din dressing. Mi-am aruncat hainele pe spătarul unui scaun, după care ne-am îndreptat spre bucătărie.

— Ieşi în oraş? m-am interesat.

— Am o filmare azi.

— Ei, da, asta e o veste bună! am zis, îndreptându-mă spre filtrul de cafea, în timp ce el scotea laptele din frigider. S-ar zice că e încă o ocazie să cumpărăm o siclă de şampanie.

— Nici vorbă, mă luă el în răspăr. În nici un caz acum, cu tot ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

— Păi şi ce altceva am putea să mai facem? Să ne aşezăm frumos în cerc şi să ne holbăm unii la alţii? Nu se mai poate face nimic. Nathan a murit şi, chiar dacă n-ar fi aşa, ceea ce mi-a făcut el s-a întâmplat demult, am răspuns, în timp ce-i întindeam o cană aburindă şi mă apucam s-o umplu pe cealaltă. Eu sunt pregătită să-i înfund amintirea într-o gaură rece şi întunecată şi să-l dau cu totul uitării.

— Da, s-a terminat pentru tine, răspunse Cary, care tocmai îmi turna lapte în cafea. Însă pentru tatăl tău e ceva nou. O să vrea să staţi de vorbă despre cele întâmplate.

— N-o să vorbesc despre asta cu tata. N-o să mai vorbesc niciodată despre asta.

— S-ar putea ca lui să nu-i convină.

M-am întors spre Cary, sprijinindu-mă de blat, cu cana în mână.

— El are nevoie doar să vadă că sunt în regulă. Nu are nici o legătură cu el. Are legătură doar cu mine, iar eu supravieţuiesc. Şi încă destul de bine, aşa am impresia.

El amesteca în cafea, cu o expresie gânditoare.

— Da, aşa e, zise după câteva clipe. Ai de gând să-i spui despre iubitul tău misterios?

— Nu e un mister. Pur şi simplu nu pot să vorbesc despre el, iar asta nu are nici o legătură cu prietenia noastră. Am încredere în tine, te iubesc şi mă bazez pe tine, cum am făcut-o întotdeauna.

Ochii lui verzi mă ţintuiau, din spatele cănii de cafea.

— Nu prea s-ar zice.

— Eşti prietenul meu cel mai bun. Când o să fiu bătrână şi o să am părul alb, tu o să fii tot cel mai bun prieten al meu. Faptul că nu vorbesc despre tipul cu care sunt acum n-o să schimbe asta.

— Şi cum să nu simt că n-ai încredere în mine? Ce mare scofală e cu tipul ăsta, dacă nu poţi nici măcar să-mi spui cum îl cheamă sau ceva pe acolo?

Am oftat şi i-am pus pe tavă o jumătate de adevăr.

— Nici măcar nu ştiu cum îl cheamă.

Cary încremeni, holbându-se la mine.

— Îţi baţi joc de mine.

— Nu l-am întrebat niciodată cum îl cheamă.

Aşa cum se întâmplă cu toate răspunsurile evazive, şi acesta implora parcă să fie explorat. Cary mă privi lung.

— Şi eu n-ar trebui să fiu îngrijorat?

— Deloc. Eu mă simt foarte bine în situaţia asta. Amândoi obţinem ceea ce vrem şi el ţine la mine.

Cary mă studia.

— Şi cum îl strigi când ajungi la orgasm? Trebuie să zici tu ceva, dacă chiar este bun la pat. Şi presupun că e, din moment ce este clar că nu ajungeţi să staţi de vorbă, ca să vă şi cunoaşteţi.

— Ăăă... Întrebarea mă blocase. Cred că zic doar „O, Doamne!”

Cary începu să râdă, dându-şi capul pe spate.

— Tu cum te descurci, făcând slalom printre două relaţii? l-am întrebat.

— Mi-e bine, răspunse el, băgându-şi o mână în buzunar şi legănându-se pe călcâie. Cred că Tat şi Trey sunt relaţia

cea mai apropiată de monogamie în care m-am aflat vreodată. Până acum, pentru mine, merge.

Tot acest aranjament mi se părea fascinant.

— Ţi-ai făcut vreodată griji că o să rosteşti numele greşit când îţi dai drumul?

— Nu, răspunse el, cu ochii verzi scânteind. Pur şi simplu, le zic la amândoi „iubire”.

— Cary! Am clătinat din cap; era incorigibil. Ai de gând să-i faci cunoştinţă lui Trey cu Tatiana?

El ridică din umeri.

— Nu cred că e ideea cea mai bună.

— Nu?

— Tatiana e o javră, în zilele ei cele mai bune, iar Trey e pur şi simplu un tip de treabă. Nu e o combinaţie nemaivăzută în agenda mea.

— Mi-ai spus o dată că nu-ţi place prea mult de Tatiana. S-a schimbat ceva?

— Aşa e ea, răspunse el, evaziv. Nu mă deranjează.

Era rândul meu să mă holbez la el.

— Are nevoie de mine, Eva, spuse el încetişor. Trey mă doreşte şi cred că mă iubeşte, însă nu are nevoie de mine.

Puteam să înţeleg asta. Era plăcut uneori să simţi că are cineva nevoie de tine.

— M-am prins.

— Şi cine zice că pe lume există doar o singură persoană care ne poate oferi totul? pufni el. Nu prea cred că pot înghiţi aşa ceva. Uită-te la tine şi la tipul tău fără nume!

— Poate că o situaţie din asta, cu amestecuri şi combinaţii, poate să fie în regulă pentru cei care nu sunt geloşi. Cu mine însă n-ar merge.

— Da.

Cary îşi înălţă cana. Mi-am ciocnit-o şi eu pe a mea de-a lui.

— Deci, şampanie şi...?

— Hmm... făcu el, strâmbând gânditor din buze. Tapas?

— Vrei să-l scoţi pe tata în oraş?

— E o idee proastă?

— E bestială, dacă îl putem convinge, am zâmbit eu. Cary, eşti cel mai tare!

El îmi făcu cu ochiul; acum mă simţeam ceva mai liniştită.

În viaţa mea, totul părea că se clatină, şi mai ales relaţiile cu oamenii care îmi erau cei mai dragi. Mi-era greu să fac faţă acestor situaţii, pentru că mă bazam pe ei să mă ţină în stare de funcţionare. Dar poate că, atunci când totul se va fi aşezat, aveam să fiu şi eu ceva mai puternică. Mai capabilă să stau mai bine pe propriile picioare. Şi, dacă aşa avea să fie, însemna că toate problemele, toate chinurile mele nu au fost în zadar.

— Vrei să-ţi aranjez părul? mă întrebă Cary.

Am dat din cap.

— Chiar te rog!

Când am ajuns la serviciu, am fost dezamăgită să văd că Megumi părea foarte nefericită. Abia dacă a reuşit să-mi facă semn cu mâna când mi-a deschis, după care s-a prăbuşit la loc pe scaun.

— Fată dragă, trebuie să-l tragi pe dreapta pe Michael, i-am spus. Nu-ţi face deloc bine.

— Ştiu, răspunse ea, dându-şi pe spate şuviţele mai lungi ale tunsorii ei bob asimetrice. O să mă despart de el data viitoare când îl văd. Nu mai am nici o veste de la el de vineri încoace şi cred că o s-o iau razna tot întrebându-mă dacă nu cumva s-a cuplat cu cineva la petrecerea aia de burlaci.

— Bleah!

— Da, ştiu! Pur şi simplu, nu-i deloc cea mai tare chestie să-ţi faci griji că tipul cu care te culci a ajuns să şi-o tragă cu alta.

Remarca ei mi-a adus în minte conversaţia pe care o avusesem cu Cary.

— Eu şi îngheţata Ben and Jerry suntem la un telefon distanţă. Dă o strigare dacă ai nevoie de noi!

— Ăsta e secretul tău? râse ea, scurt. Cu ce aromă te-ai tratat, ca să scapi de Gideon Cross?

— N-am scăpat încă de el, am recunoscut eu.

Ea dădu din cap, cu înţelegere.

— Ştiam. Dar te-ai distrat sâmbătă, nu-i aşa? Şi, apropo, tipul e un idiot. Într-o zi, o să-şi dea şi el seama şi o să vină târâş înapoi la tine.

— A sunat-o pe mama în weekend, am mărturisit cu voce joasă, aplecându-mă peste biroul ei. A întrebat-o de mine.

— Uau! Megumi se aplecă şi ea spre mine. Ce-a zis?

— Nu ştiu amănuntele.

— O să te întorci la el?

— Habar n-am, am ridicat eu din umeri. Depinde cât de eficient se ploconeşte.

— Chiar că! zise ea, bătând palma cu mine. Apropo, îţi stă bestial părul.

I-am mulţumit şi m-am îndreptat spre biroul meu, pregătindu-mi în minte cererea de a mă învoi de la serviciu dacă mă suna tata. Abia trecusem de colţ, la capătul coridorului, când am dat nas în nas cu Mark, care avea un zâmbet cât toate zilele pe faţă.

— O, Doamne! M-am oprit brusc. Arăţi nebuneşte de fericit. Lasă-mă să ghicesc! Te-ai logodit!

— Da!

— Uraa! am exclamat, aruncându-mi geanta şi punga pe jos, ca să bat din palme. Mă bucur atât de mult pentru tine! Felicitări!

El se aplecă să-mi culeagă lucrurile de pe jos.

— Hai la mine în birou!

Îmi făcu semn s-o iau înainte şi, după ce am intrat, închise uşa de sticlă după noi.

— A fost greu? l-am întrebat, în timp ce mă aşezam în faţa lui.

— Cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, zise Mark, întinzându-mi lucrurile, după care se aruncă în scaunul lui şi începu să se răsucească. Şi Steven m-a lăsat

să fierb în suc propriu. Îţi vine să crezi? A ştiut tot timpul că aveam de gând să-l cer. Mi-a zis că şi-a dat seama după cât eram de întors pe dos.

— Te cunoaşte foarte bine, am zâmbit eu.

— Şi a mai şi aşteptat un minut sau două până să-mi răspundă. Şi, crede-mă, aveam impresia că au fost câteva ore.

— Chiar că! Prin urmare, toate afirmaţiile alea împotriva căsătoriei erau doar de faţadă?

El dădu din cap, cu acelaşi zâmbet larg pe chip.

— Când l-am refuzat eu, orgoliul lui a fost rănit, aşa că a vrut să mi-o plătească un pic. A zis că a ştiut mereu că o să ajung în cele din urmă la asta. Şi voia să mă facă să pun osul la muncă atunci când aveam să-l cer.

Ăsta era exact genul lui Steven, care era un tip pus pe şotii şi foarte sociabil.

— Şi unde ai pus întrebarea?

Mark începu să râdă.

— N-aveam cum s-o fac într-un loc unde să avem şi atmosferă, nu? În vreun restaurant, la lumina lumânărilor, sau într-un bar drăguţ şi întunecat, după spectacol. Nu, a trebuit să aştept până când ne-a adus acasă limuzina, la sfârşitul serii; eram amândoi în faţa casei, şi ştiam că aveam să pierd ocazia. Aşa că am trântit-o pur şi simplu, în mijlocul străzii.

— Mie mi se pare chiar romantic.

— Cred că *tu* eşti o romantică, veni replica lui.

— Cui îi pasă de vin şi de trandafiri? Oricine poate să facă asta. Dar să-i arăţi cuiva că nu poţi trăi fără el? Asta da, e romantic.

— Ai pus punctul pe i, ca de obicei.

Am suflat, în glumă, peste unghii şi mi le-am frecat de tricou, zicând:

— Ce pot să spun?

— O să-l las pe Steven să-ţi povestească totul amănunţit miercuri, la prânz. A spus deja povestea de atât de multe

ori până acum, încât deja a făcut un rol din asta.

— Abia aştept să-l văd. Mă bucur atât de mult pentru voi!

Oricât ar fi fost Mark de încântat, eram sigură că Steven se suia pe pereţi de fericire. Antreprenorul acela mare şi roşcat avea o personalitate la fel de vibrantă ca şi părul lui roşcat strălucitor.

— Vrea să te agaţe ca s-o ajuţi pe Shawna la pregătiri, ştii asta, nu? zise Mark, sprijinindu-se cu coatele pe masă. În afară de sora lui, recrutează toate femeile pe care le cunoaştem. Bag mâna-n foc că totul va fi o adevărată nebunie.

— Pare tare amuzant!

— Aşa spui acum, mă avertiză el, cu ochii sclipind. Hai să ne luăm o cafea şi să ne începem şi noi săptămâna, ce zici?

M-am ridicat în picioare.

— Uite, nu-mi place deloc că trebuie să-ţi zic aşa ceva, dar tata vine de urgenţă în oraş săptămâna asta. Nu ştiu prea bine când ajunge. Ar putea să fie azi. Trebuie să-l iau de la aeroport şi să-l ajut să se instaleze.

— Ai nevoie de ceva timp?

— Numai cât să-l văd ajuns la mine acasă. Cel mult câteva ore.

Mark dădu din cap, aprobator.

— Ai zis că vine de urgenţă. Lucrurile sunt în regulă?

— O să fie.

— OK. Nu e nici o problemă să pleci când ai nevoie.

— Mulţumesc.

În timp ce-mi lăsam lucrurile pe birou, m-am gândit – pentru a milioana oară – cât de mult îmi plăceau slujba şi şeful meu. Înţelegeam cât de tare dorea Gideon să fiu aproape de el şi apreciam enorm viziunea lui despre noi, construind ceva împreună, dar slujba mea mă ajuta să evoluez ca persoană. Nu voiam să renunţ la asta, nu voiam să ajung să-i port pică dacă avea să mă tot îmboldească s-o fac. Trebuia să găsesc un argument pe care Gideon să-l accepte.

Şi am început să mă gândesc la asta în timp ce mă îndreptam împreună cu Mark spre bucătăria de serviciu.

Cu toate că Megumi nu-i dăduse încă papucii lui Michael, am scos-o la prânz într-un restaurant cu delicatese din apropiere, unde aveau nişte gustări delicioase şi o selecţie foarte bună de îngheţată Ben and Jerry. Eu am ales sortimentul Chunk Monkey, ea s-a oprit la Cherry Garcia, şi amândouă ne-am savurat desertul răcoritor în mijlocul acelei zile caniculare.

Stăteam în spate, la o masă micuţă de fier, pe care tronau resturile prânzului nostru. Restaurantul nu era la fel de aglomerat la ora prânzului ca alte restaurante şi terase din zonă, iar asta ne convenea de minune la amândouă. Puteam să stăm de vorbă fără să ridicăm vocea.

— Mark e în al nouălea cer, spuse ea, lingându-şi linguriţa.

Purta o rochie de culoare lime, care se potrivea de minune cu tenul ei palid şi părul negru. Megumi recurgea mereu la culori şi stiluri îndrăzneţe. O invidiam pentru cât de bine reuşea să combine totul.

— Ştiu, am zâmbit. E tare bine să vezi pe cineva în culmea fericirii.

— Fericire lipsită de orice vină. Nu cum este îngheţata asta.

— Ei, şi ce înseamnă un pic de vinovăţie, din când în când?

— Un fund mare?

— Mersi că mi-ai adus aminte că trebuie să mă duc la sală azi, am bodogănit eu. N-am mai făcut sport de câteva zile.

„Asta dacă nu mai pun la socoteală gimnastica din pat...”

— Cum reuşeşti să-ţi păstrezi motivaţia? se interesă ea. Eu ştiu că ar trebui să mă duc, dar găsesc mereu un pretext să n-o fac.

— Şi îţi păstrezi silueta şi fără asta? Am clătinat din cap. Mi se face rău când te aud!

Ea zâmbi într-un colţ al gurii.

— La ce sală te duci?

— Fac cu schimbul, între o sală obişnuită de sport şi un studio de Krav Maga din Brooklyn.

— Te duci înainte de serviciu sau după?

— După. Nu sunt genul care se scoală de dimineaţă, i-am zis. Sunt prietenă bună cu somnul.

— Te-ar deranja dacă aş veni şi eu din când în când? Nu prea cred că la Krav aia, ci la sală. Tu unde te duci?

Tocmai înghiţeam o bucăţică de ciocolată, pregătindu-mă să răspund, când am auzit un telefon sunând.

— Ai de gând să răspunzi? mă întrebă Megumi, făcându-mă să-mi dau seama că era telefonul meu.

Era telefonul cu cartelă. De aceea nu-l recunoscusem. L-am scos în grabă şi am răspuns pe nerăsuflate.

— Alo!

— Îngeraş!

Am savurat o clipă tonul aspru al lui Gideon.

— Bună! Ce mai faci?

— Avocaţii mei tocmai m-au anunţat că poliţia s-ar putea să aibă un suspect.

— Ce? Mi s-a oprit inima în loc, iar stomacul a început să se revolte, vrând să scape de prânzul luat. O, Doamne!

— Nu sunt eu.

Nu mai ştiu cum m-am întors la birou. Când Megumi m-a întrebat cum se numea sala de sport, a trebuit să repete întrebarea de două ori. Eram cuprinsă de o teamă atât de mare, cum nu mai simţisem niciodată. Era mai rău ca oricând când te temeai pentru o persoană iubită.

Oare cum naiba puteau poliţiştii să bănuiască pe altcineva?

Aveam sentimentul îngrozitor că nu făceau decât să încerce să-l scoată din vizuină pe Gideon. Să mă scoată pe

mine. Şi, dacă ăsta era scopul, le ieşise foarte bine. Cu mine, cel puţin, Gideon păruse calm şi liniştit în timpul scurtei noastre conversaţii. Îmi spusese să nu fiu supărată, că dorise doar să mă avertizeze că poliţiştii puteau să revină cu alte întrebări. Sau poate că nu.

Doamne, Dumnezeule! M-am întors încetişor la biroul meu, cu nervii întinşi la maximum. Mă simţeam de parcă aş fi dat pe gât o oală întreagă de cafea. Îmi tremurau mâinile şi inima îmi bătea înfiorător de tare.

M-am aşezat la birou şi am încercat să mă apuc iar de lucru, dar nu reuşeam să mă concentrez. Stăteam cu ochii aţintiţi la monitor, însă nu vedeam nimic.

Ce însemna că poliţia avea un suspect care nu era Gideon? Ce urma să facem? Nu puteam să permitem ca un om nevinovat să meargă la închisoare. Cu toate astea, în mintea mea, o voce îmi şoptea că Gideon urma să scape de acuzare, dacă altcineva avea să fie acuzat de crimă.

În clipa în care gândul acesta îşi făcu loc în conştiinţa mea, am simţit că-mi vine să vomit. Privirea mi se îndreptă spre fotografia tatălui meu. Era în uniformă, lângă maşina lui, arătând uluitor de bine.

Eram atât de ameţită, atât de înspăimântată!

Am tresărit când telefonul meu începu să vibreze pe birou. Ecranul îmi afişa numărul şi numele tatei. Am răspuns în grabă.

— Salut! Unde eşti?

— În Cincinnati. Schimb avioanele.

— Stai puţin, să notez detaliile zborului! am zis, înhăţând un pix, şi am scris detaliile pe care mi le dădea. Voi fi la aeroport când aterizezi. Abia aştept să te văd.

— Da... Eva. Draga mea! oftă el, din greu. Ne vedem curând.

Apoi închise. Tăcerea care urmă era asurzitoare. Mi-am dat seama că sentimentul cel mai puternic pe care îl încerca era acela de vinovăţie. Vina îi schimba vocea şi mă umplea pe mine de durere.

M-am ridicat şi m-am dus la Mark în birou.

— Tocmai m-a sunat tata. Avionul lui aterizează pe aeroportul La Guardia peste vreo două ore.

El ridică ochii spre mine, apoi se încruntă îngrijorat, cercetându-mă din priviri.

— Atunci, du-te acasă, pregăteşte-te şi du-te să-l întâmpini!

— Mersi.

Acest simplu cuvânt trebuia să fie de ajuns. Mark părea să priceapă că nu vreau să mai zăbovesc la discuţii.

În taxiul care mă ducea spre casă, mi-am scos mobilul cu cartelă şi am trimis un scurt mesaj: „Plec peste o oră să-l iau pe tata. Poţi vorbi?”

Voiam să ştiu ce crede Gideon... cum se simţea. Eram dărâmată şi nu ştiam ce să mă fac.

Când am ajuns acasă, mi-am pus o rochie simplă, deschisă la culoare, şi o pereche de sandale. Am răspuns la un mesaj de la Martin, zicându-i că, într-adevăr, sâmbătă fusese o seară excelentă şi că ar trebui s-o mai repetăm. Am mai verificat o dată bucătăria, asigurându-mă că toate mâncărurile favorite ale tatei, pe care le cumpărasem, erau exact acolo unde le pusesem. M-am mai uitat o dată prin camera de oaspeţi, deşi o pregătisem cu doar o zi înainte. Apoi am intrat pe net şi am verificat unde se afla avionul tatei.

Gata. Acum îmi rămânea destul timp s-o iau razna de grijă.

Am făcut o căutare pe Google după „Corinne Giroux şi soţul ei”, uitându-mă mai ales la imagini.

Am descoperit aşa că Jean-François Giroux era un tip foarte arătos. De fapt, chiar foarte sexy. Nu la fel de sexy ca Gideon, dar cine se putea compara cu el? Gideon se încadra într-o categorie cu totul aparte, dar şi după Jean-François puteai să întorci capul; avea părul negru şi ondulat şi ochii de un verde pal, ca de jad. Era bronzat şi purta un barbişon

care îl prindea de minune. Făcea un cuplu bestial împreună cu Corinne.

Telefonul mobil începu să sune. Am sărit în picioare în grabă, împiedicându-mă de măsuţa de cafea când m-am repezit să-l iau. L-am smuls din geantă şi am răspuns:

— Alo?

— Sunt alături, zise Gideon. N-am prea mult timp.

— Vin acum.

Mi-am înhăţat geanta şi am ieşit. Una dintre vecinele mele tocmai îşi descuia uşa, aşa că i-am zâmbit politicos şi distant, prefăcându-mă că aştept liftul. În clipa în care a intrat la ea în apartament, m-am repezit spre uşa lui Gideon, care s-a deschis înainte să-mi pot folosi cheia.

Gideon m-a întâmpinat în blugi şi tricou, cu o şapcă pe cap. M-a luat de mână şi m-a tras înăuntru, aruncându-şi şapca de pe cap, înainte să-şi lipească buzele de ale mele. Sărutul lui era surprinzător de dulce, iar buzele puternice erau moi şi calde.

Mi-am lăsat geanta să cadă şi mi-am încolăcit braţele în jurul lui, cuibărindu-mă la pieptul său. Faptul că simţeam cât e de puternic era de ajuns să-mi calmeze într-atât teama, încât să pot respira adânc.

— Bună, şopti el.

— Nu trebuia să vii acasă.

Nici nu mă puteam gândi în ce hal îi bulversase ziua treaba asta. Să-şi schimbe hainele, să se ducă acasă şi înapoi...

— Ba da. Ai nevoie de mine, răspunse el, mângâindu-mă pe spate, după care se dădu înapoi ca să se uite la mine. Eva, nu-ţi face probleme din cauza asta! O să mă ocup eu de tot.

— Cum?

Ochii albaştri îi erau senini şi avea o expresie încrezătoare pe chip.

— În clipa asta, aştept mai multe informaţii. Pe cine suspectează? De ce îl suspectează? Sunt destule şanse ca

lucrurile să iasă bine. Ştii asta.

Îl priveam întrebătoare.

— Şi dacă nu ies?

— Dacă o să las pe cineva să plătească pentru crima pe care am comis-o? zise el, strângând din dinţi. Asta te întrebi?

— Nu, am răspuns, mângâindu-i uşor fruntea. Ştiu că n-o să accepţi una ca asta. Mă întreb doar în ce fel o să împiedici aşa ceva.

El se încruntă şi mai tare.

— Eva, îmi ceri să prevăd viitorul. Nu pot s-o fac. Trebuie doar să ai încredere în mine.

— Am, i-am zis cu convingere. Dar tot sunt speriată. Nu pot să nu fiu înspăimântată.

El îmi mângâie uşor buza de jos cu degetul mare.

— Ştiu. Şi eu sunt îngrijorat. Detectivul Graves este o femeie foarte inteligentă.

Observaţia lui răsună ca un ecou în mine.

— Ai dreptate. Asta mă face să mă simt mai bine.

N-o cunoşteam pe Shelley Graves. N-o cunoşteam cu adevărat. Dar, în puţinele dăţi în care o întâlnisem, mă izbise faptul că era inteligentă şi avea foarte mult bun-simţ. N-o luasem în calcul, deşi ar fi trebuit. Era ciudat că mă aflam într-o situaţie în care, în acelaşi timp, mă temeam de felul ei de-a fi şi o admiram totodată.

— E totul pregătit pentru tatăl tău?

Amintirea acestui fapt îmi readuse o parte din temeri.

— Totul e pregătit. Numai eu, nu.

Privirea lui se îmblânzi.

— Ai vreo idee despre cum o să te descurci cu el?

— Cary s-a întors azi la lucru, aşa că o să sărbătorim cu şampanie şi pe urmă luăm cina în oraş.

— Crezi că e pregătit pentru asta?

— Nu ştiu dacă eu sunt pregătită, am recunoscut. E ca naiba să fac planuri să bem şampanie şi să mă plimb de colo-colo în timp ce se întâmplă toate astea. Dar ce altceva

aş putea să fac? Dacă tata nu vede că sunt în regulă, n-o să poată trece peste ceea ce a aflat despre Nathan. Trebuie să-i arăt că tot ceea ce e urât e acum de domeniul trecutului.

— Şi trebuie să mă laşi pe mine să mă ocup de restul, mă mustră el. Eu o să am grijă de tine, de noi. Tu concentrează-te doar pe familia ta, o vreme.

M-am dat un pas înapoi, l-am luat de mână şi l-am tras spre canapea. Era ciudat să-l văd acasă aşa devreme, după ce plecase la lucru. Faptul că zăream pe fereastră soarele după-amiezii, care poleia oraşul, mă făcea să mă simt straniu, ceea ce întărea şi mai mult ideea că noi furam timp ca să putem fi împreună.

M-am aşezat pe canapea, picior peste picior, privindu-l în timp ce se aşeza lângă mine. Noi doi ne asemănam în multe feluri, în special în privinţa trecutului. Oare Gideon trebuia şi el să scoată totul la lumină cu familia lui? Oare de asta avea nevoie ca să se vindece complet?

— Ştiu că trebuie să te întorci la lucru, am zis, dar mă bucur că ai venit acasă pentru mine. Ai dreptate – aveam nevoie să te văd.

El îmi duse mâna la buze.

— Ştii când se întoarce tatăl tău în California?

— Nu.

— Oricum, programarea mea de mâine la doctorul Petersen ar fi făcut să nu ne vedem decât seara, foarte târziu, spuse Gideon, cu un zâmbet slab. O să găsim noi o cale să fim împreună.

Să fie aproape de mine... să-l ating... să-l văd zâmbind... să aud acele cuvinte... Puteam să trec peste orice, atâta timp cât era lângă mine, după o zi prea lungă.

— Pot să am cinci minute? l-am întrebat.

— Poţi să ai tot ce vrei, îngeraş, răspunse el blând.

— Numai atât.

M-am dat mai aproape şi m-am sprijinit de el. Îmi cuprinse umerii cu braţul, iar mâinile ni se împletiră în

poală. Formam astfel un cerc perfect. Nu la fel de strălucitor ca inelele pe care le aveam pe degete, dar la fel de nepreţuit.

După o clipă, am simţit cum şi el se lasă pe mine, oftând.

— Şi eu aveam nevoie de asta.

L-am îmbrăţişat şi mai strâns.

— E în regulă să ai nevoie de mine, campionule.

— Aş vrea să am un pic mai puţină nevoie de tine. Măcar cât să devină suportabil.

— Păi, atunci, unde mai e distracţia?

Râsul lui uşurel mă făcu să mă îndrăgostesc şi mai mult de el.

*

Gideon avusese dreptate cu noua lui maşină. În timp ce mă uitam cum băiatul de la parcare opreşte Aston Martinul DB9, zvelt, de un gri metalizat, în faţa mea, m-am gândit că e foarte aproape de imaginea lui Gideon pe roţi. Era sex cu pedală de acccelerație; atât de plină de eleganţă, că aproape mă umplea de dorinţă sexuală.

Şi eram tare speriată să o conduc.

Să conduci în New York nu avea nici o legătură cu condusul în California de Sud. Am şovăit înainte să iau cheile de la băiatul cu papion, cântărind în minte dacă n-ar fi mai înţelept să chem un taxi.

Brusc, telefonul cu cartelă începu să sune. L-am scos în grabă.

— Alo?

— Fă-o şi gata! îmi comandă ademenitor Gideon. Nu-ţi mai face griji şi treci la volan!

M-am răsucit, uitându-mă în jur după camerele de luat vederi. Mă cuprinsese un fior de plăcere, căci puteam *să simt* privirea lui Gideon aţintită asupra mea.

— Ce faci?

— Îmi doresc să fi fost cu tine. Mi-ar plăcea să te întind pe capotă şi să ţi-o trag încet de tot. Să te pătrund adânc de

tot. Să probăm un pic amortizoarele alea. Mmm, ce mi s-a sculat!

Şi eu mă udasem. Aş fi putut să-l ascult la nesfârşit; îmi plăcea la nebunie vocea lui.

— Sunt speriată să nu-ţi lovesc maşinuţa asta atât de frumoasă.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de maşină; mă interesează doar siguranţa ta. Poţi să zgârii tot ce vrei, numai nu te răni!

— Dacă asta trebuia să mă liniştească, să ştii că n-a mers.

— Am putea să facem sex la telefon până te aduc la orgasm – asta ar trebui să meargă.

M-am uitat cercetător la oamenii care se ocupau de parcare şi care se prefăceau că nu mă privesc.

— Nu cumva ar trebui să fiu îngrijorată în legătură cu ce te-a făcut să fii atât de excitat în timpul scurt care a trecut de când am fost cu tine?

— Mă excită gândul la tine conducând un DB9.

— Acum te excită? am replicat, ascunzându-mi un zâmbet. Adu-mi şi mie aminte, care dintre noi are un fetiş legat de mijloacele de transport?

— Urcă-te la volan, mă îndemnă el. Închipuie-ţi că eu stau pe locul din dreapta. Cu mâinile între picioarele tale. Cu degetele înfipte în pizdulicea ta moale şi umedă.

M-am apropiat de maşină, cu picioarele tremurânde, şi am şoptit:

— Cred că de fapt îţi doreşti să mori.

— Mi-aş scoate-o şi mi-aş freca-o în timp ce fac sex cu tine cu degetele, ca să ne simţim amândoi bine, excitaţi.

— Lipsa de respect pe care o manifeşti faţă de tapiţeria acestei maşini este strigătoare la cer.

M-am aşezat pe scaunul şoferului şi am petrecut un minut încercând să-mi dau seama cum să fac vehiculul să se mişte. Glasul lui răsună prin sistemul de sonorizare al maşinii.

— Cum ţi se pare?

Evident, trebuia să-mi închipui că el conectase telefonul meu cu cartelă la Bluetooth-ul maşinii. Gideon se gândea mereu la toate.

— Foarte scumpă, am răspuns. Eşti nebun dacă mă laşi să conduc aşa ceva.

— Sunt nebun după tine, veni replica lui, făcându-mă să mă înfior de plăcere. Ai pe GPS programarea pentru La Guardia.

Mă simţeam foarte bine să văd că venirea acasă îi îmbunătăţise atât de mult dispoziţia. Ştiam prea bine ce simţea. Însemna enorm pentru mine să văd că şi el simte la fel.

Am luat GPS-ul, după care am apăsat pe buton, ca să-l activez.

— Ştii ce, campionule? Aş vrea să ţi-o sug în timp ce conduci chestia asta. Să pun o pernă pe consola asta centrală şi să ţi-o sug pe kilometri întregi.

— O să te fac să pui în practică ideea asta. Spune-mi cum ţi se pare maşina.

— Elegantă. Puternică, am zis, făcându-le cu mâna gardienilor din parcare, în timp ce ieşeam din garajul subteran. Reacţionează foarte repede.

— Exact ca tine, şopti el. Evident însă, tu eşti favorita mea la călărit.

— O, ce drăguţ, iubitule! Şi tu eşti joystickul meu preferat, am răspuns, în timp ce intram cu grijă în trafic.

— Ar fi cazul să fiu unica ta jucărie, râse el.

— Dar eu nu sunt singura pe care o călăreşti, am replicat, peste măsură de încântată în acel moment, pentru că ştiam că mă supraveghează, că are grijă să mă simt în largul meu. Când eram în California, să merg cu maşina fusese pentru mine sinonim cu a respira, însă de când mă mutasem la New York, nu mă mai atinsesem de volan.

— Tu eşti singura care îmi place goală, răspunse el.

— Atunci eşti de-a dreptul norocos, pentru că eu sunt foarte posesivă.

— Ştiu. Glasul îi era plin de o satisfacţie masculină.

— Unde eşti?

— La serviciu.

— Sunt sigură că te ocupi de mai multe lucruri în acelaşi timp.

Am apăsat pe acceleraţie, rugându-mă, în timp ce schimbam benzile.

— Ce mai contează puţină distragere a atenţiei ca s-o linişteşti pe prietena ta, în timp ce te ocupi cu dominarea mondială a lumii entertainmentului?

— Pentru tine, aş face să stea pământul în loc.

Afirmaţia asta cam naivă mă impresionă, în mod ciudat.

— Te iubesc.

— Ţi-a plăcut replica, nu?

Am zâmbit larg, amuzată şi încântată de simţul umorului pe care îl dovedea.

Eram mai mult decât conştientă de tot ce mă înconjura. În toate direcţiile, erau semne care interziceau totul. Să conduci prin Manhattan era o călătorie rapidă spre nicăieri.

— Nu pot s-o iau nici la stânga, nici la dreapta. Cred că mă îndrept spre tunelul Midtown. S-ar putea să te pierd.

— N-o să mă pierzi niciodată, îngeraş, promise el. Oriunde te-ai duce şi oricât de departe, o să fiu aici, cu tine.

În clipa când l-am zărit pe tata, în zona de recuperare a bagajelor de la aeroport, mi-am pierdut toată încrederea în mine pe care mi-o insuflase Gideon de când plecasem de la serviciu. Tata părea secătuit, bântuit, avea ochii înroşiţi şi era neras.

În timp ce mă îndreptam spre el, am simţit că îmi dau lacrimile, dar am clipit, ca să le alung, căci eram hotărâtă să-l întăresc pe el. Am deschis braţele, iar el şi-a lăsat jos geanta de voiaj, strângându-mă atât de puternic, că nu mai puteam să respir.

— Bună, tati, am zis, cu un tremur în glas pe care speram că n-o să-l observe.

— Eva! Îşi lipise buzele cu putere de tâmpla mea.

— Pari obosit. Când ai dormit ultima oară?

— Am dormit după ce am plecat din San Diego.

Se dădu apoi înapoi, privindu-mă cu ochii lui cenuşii, la fel ca ai mei. Se uita cercetător la mine.

— Ai şi alte bagaje?

El clătină din cap, fără să mă piardă din ochi.

— Ţi-e foame? l-am întrebat.

— Am ronţăit ceva în Cincinnati, răspunse şi, în sfârşit, se aplecă să-şi ia geanta de pe jos. Dar dacă ţie ţi-e foame...?

— Nu. E-n regulă. Dar mă gândeam că am putea să-l scoatem pe Cary în oraş, să luăm cina, dacă ai chef. Azi s-a întors la lucru.

— Cum să nu!

Apoi se opri, cu geanta în mână, părând puţin cam pierdut, nesigur pe el.

— Tati, sunt în regulă.

— Eu nu. Vreau să lovesc pe cineva şi n-am pe nimeni de cotonogit.

Asta mi-a dat o idee. L-am luat de mână şi am început să ne îndreptăm spre ieşirea din aeroport.

— Nu-ţi uita gândul ăsta!

Capitolul 12

— Chiar că-l pune pe Derek la treabă, observă Parker, în timp ce-şi ştergea transpiraţia de pe cap cu un prosop.

M-am întors să mă uit şi l-am văzut pe tata care se lupta cu un instructor care era de două ori cât el; şi tata nu era deloc mărunt. La peste 1,80 m înălţime, cântărind mai bine de 90 de kilograme, numai muşchi, Victor Reyes era un adversar formidabil. În plus, îmi spusese că vrea să vadă şi el ce e cu Krav Maga, după ce-i vorbisem de interesul meu pentru asta, şi se părea că aşa şi făcuse, căci ştia deja nişte mişcări.

— Mulţumesc că i-ai permis să vină.

Parker se uită la mine cu o privire încrezătoare şi calmă. Mă învăţase mult mai mult decât cum să mă apăr singură. Mă învăţase şi să mă concentrez pe paşii pe care îi aveam de făcut, nu pe teama pe care o simţeam.

— În general, aş zice că o sală de curs nu e locul potrivit unde să-ţi descarci furia, zise el, însă Derek avea nevoie de provocarea asta.

Deşi nu scosese un cuvânt, puteam simţi în aer întrebarea nerostită. Am hotărât că lucrul cel mai bun este să răspund, din moment ce Parker îmi făcea o favoare, permiţându-i tatălui meu să-i monopolizeze colegul instructor.

— Tocmai a aflat că cineva mi-a făcut rău, cu mult timp în urmă. Acum este mult prea târziu ca să mai facă ceva şi trece prin clipe grele din cauza asta.

El se aplecă şi luă o sticlă de apă care se afla lângă salteaua de antrenament. După câteva clipe, spuse:

— Am şi eu o fată. Îmi închipui ce simte.

Înainte să înceapă să bea, se uită la mine, şi am văzut înţelegerea în ochii lui umbriţi de gene negre, ceea ce m-a

ajutat să-mi dau seama că-l adusesem pe tata în locul potrivit.

Parker era un om senin, avea un zâmbet fermecător şi era sincer într-un mod pe care îl întâlnisem rareori. Numai că avea ceva în felul lui de-a fi care îi avertiza pe ceilalţi să aibă grijă cum se poartă. Oricine putea să-şi dea seama că ar fi o prostie să încerci să scoţi ceva cu forţa de la el. Cunoaşterea profundă a lucrurilor de care dădea dovadă era la fel de evidentă ca şi tatuajele sale tribale.

— Aşa că l-ai adus aici, spuse el, ca să-l ajuţi să se antreneze şi să vadă că te ocupi şi singură de protecţia ta. Bună idee!

— Nu ştiu ce altceva să mai fac, i-am mărturisit.

Studioul lui Parker se afla într-o zonă reamenajată din Brooklyn. Era un fost depozit, iar cărămida aparentă şi uşile uriaşe, culisante făceau şi mai pregnantă atmosfera de eleganţă dură. Era un loc unde mă simţeam în largul meu şi capabilă să-mi asum răspunderea.

— Am eu câteva idei, zâmbi el, arătându-mi salteaua cu capul. Hai să-i arătăm ce poţi să faci!

— Hai! am zis, aruncându-mi prosopul peste sticla de apă.

Când am ajuns în garajul subteran din clădirea mea, nu se vedea prin preajmă nici unul dintre oamenii în uniformă care se ocupau de parcare, iar asta mi-a convenit, căci, oricum, voiam să fac chiar eu onorurile. M-am strecurat cu Astonul într-un spaţiu liber şi am oprit.

— Bestial! Chiar lângă lift!

— Văd şi eu, zise tata. Asta e maşina ta?

Mă aşteptasem la întrebarea asta.

— Nu. E a unui vecin.

— Prietenos vecin, remarcă el, pe un ton sec.

— Un băiat tare dulce. Un Aston Martin. E tot aia, nu? i-am aruncat eu o privire, zâmbind.

Părea tare obosit, epuizat, şi nu i se trăgea de la antrenamente. Era epuizat sufleteşte, iar asta mă omora de-a dreptul. Am oprit motorul, mi-am desfăcut centura şi m-am întors să mă uit la el.

— Tati... mă simt ca naiba când te văd în halul ăsta. Nu pot să suport.

El oftă din greu şi răspunse:

— Pur şi simplu, am nevoie de ceva timp.

— N-aş fi vrut să afli vreodată, am spus, luându-l de mână. Dar o să mă bucur că s-a întâmplat aşa, dacă în felul ăsta îl vom uita pe Nathan pentru totdeauna.

— Am citit dosarele.

— O, Doamne! Tati... Am înghiţit în sec, căci îmi venise brusc să vomit. Nu vreau să ai lucrurile alea în minte.

— Ştiam că se întâmplase ceva, spuse el, privindu-mă cu atâta durere în ochi, că mi se făcea rău să mă uit la el. Felul în care a venit Cary lângă tine în clipa în care detectivul Graves a rostit numele lui Nathan... Ştiam că îmi ascunzi ceva. Şi am tot sperat că o să-mi spui.

— Am încercat din răsputeri să-l ţin pe Nathan în trecut. Tu erai unul dintre puţinele lucruri din viaţa mea pe care nu le murdărise. Şi voiam ca totul să rămână aşa.

El mă strânse mai tare de mână.

— Spune-mi adevărul! Eşti bine?

— Tată! Sunt aceeaşi pe care ai venit s-o vezi acum câteva săptămâni. Aceeaşi fată care a locuit cu tine în San Diego. Sunt *bine*.

— Ai rămas însărcinată... Vocea i se frânsese şi din ochi i se scurse o lacrimă.

Am şters-o, fără să dau atenţie propriilor lacrimi.

— Şi într-o zi o să rămân din nou. Poate nu doar o dată. Poate că o să te târăşti de-a buşilea cu nepoţii.

— Vino încoace!

Şi tata se aplecă peste consola centrală, ca să mă îmbrăţişeze. Am rămas astfel mult timp în maşină, plângând amândoi. Dând tot răul afară.

Oare Gideon se uita pe camerele de securitate, sprijinindu-mă în mod tăcut? Mă liniştea să cred că poate aşa era.

Cina în oraş nu a fost zgomotoasă, aşa cum era de obicei când ieşeam cu Cary şi cu tata, dar nu a fost nici mohorâtă cu totul, aşa cum mă temusem. Mâncarea era foarte bună, vinul şi mai bun, iar Cary scotea din el tot soiul de poante.

— Era mai rea chiar decât Tatiana, spunea el, vorbind despre modelul cu care lucrase în timpul zilei. Îi dădea întruna cu „partea ei bună”, care, apropo, eu cred că era fundul, în momentul când şi l-a scos pe uşă.

— Ai lucrat cu Tatiana? l-am întrebat, după care i-am explicat lui tata: E o tipă cu care se vede Cary.

— O, da! făcu Cary, lingându-şi vinul de pe buze. De fapt, lucrăm foarte mult împreună. Eu sunt dresorul Tatianei. Ea începe să facă fiţe şi eu o îmblânzesc.

— Cum... lasă! am zis repede. Nu vreau să ştiu cum.

— Ştii deja, îmi făcu el cu ochiul.

M-am uitat la tata, dându-mi ochii peste cap.

— Dar tu, Victor? se interesă Cary, în timp ce lua o îmbucătură de ciuperci sote. Ai pe cineva?

Tata ridică din umeri.

— Nimic serios.

Asta era alegerea lui. Văzusem cum se purtau femeile în jurul lui – se dădeau peste cap încercând să-i atragă atenţia. Tata era foarte sexy, avea un trup uluitor, un chip minunat şi o senzualitate latino. Avea pe vino-ncoace la femei şi ştiam că nu e un sfânt, dar nu părea să fi întâlnit niciodată pe cineva care să-l fi prins cu adevărat. Şi îmi dădusem de curând seama că era din cauză că mama îl prinsese prima.

— Crezi că o să mai ai vreodată şi alţi copii? se interesă Cary, luându-mă prin surprindere cu întrebarea lui.

Mă resemnasem cu mult timp în urmă să fiu copil unic. Tata clătină din cap.

— Nu că aş avea ceva împotriva acestei idei, însă Eva este mai mult decât aş fi crezut că o să am vreodată în viaţă, răspunse el, privindu-mă cu atâta dragoste, că mi se puse un nod în gât. Şi e perfectă. E tot ce-aş fi putut spera. Nu prea cred că în inima mea ar mai putea fi loc şi pentru altcineva.

— Ei, tati!

Mi-am lăsat capul pe umărul lui, peste măsură de fericită că era cu mine, deşi din cel mai urât motiv cu putinţă.

Când ne-am întors acasă, am hotărât să ne uităm la un film, înainte să încheiem seara. Eu m-am dus în camera mea să mă schimb şi acolo am descoperit uimită un minunat buchet de trandafiri albi pe biroul meu. Iar biletul, pe care se lăfăia scrisul îndrăzneţ şi inconfundabil al lui Gideon, aproape că mă excită.

Mă gândesc la tine, ca întotdeauna.
Şi sunt aici.
Al tău, G.

M-am aşezat pe pat, strângând biletul la piept, sigură că se gândea la mine în clipa aceea. Era surprinzător să îmi dau seama că se gândise la mine şi în fiecare clipă din săptămânile în care fuseserăm separaţi.

În noaptea aceea, am adormit pe canapea după ce ne-am uitat la *Dredd*. M-am trezit un moment, când m-am simţit luată în braţe şi dusă în camera mea, şi am zâmbit, adormită, când tata m-a pus în pat ca pe un copil şi m-a sărutat pe frunte.

— Te iubesc, tati, am murmurat.

— Şi eu te iubesc, draga mea.

A doua zi, m-am trezit înainte să sune ceasul, simţindu-mă bine, aşa cum nu mă mai simţisem de ceva vreme. Am lăsat un bilet pe blatul din bucătărie, în care îi spuneam lui

tata să mă sune dacă voia să luăm prânzul împreună. Cary ştiam că lucrează după-amiază.

În taxi, în timp ce mă îndreptam spre slujbă, am răspuns la un SMS al Shawnei, prin care dădea tuturor vestea despre logodna fratelui ei cu Mark.

„Mă bucur tare mult pentru voi toţi”, i-am răspuns.

„Vezi că te pun în schemă!” veni replica ei.

Am zâmbit, cu ochii la ecran.

„Ce este asta? Se întrerupe semnalul... Nu pot să citesc...”

Când taxiul opri în faţa clădirii Crossfire, vederea Bentley-ului parcat lângă trotuar a făcut să mă treacă fiorii deja cunoscuţi. După ce am ieşit din maşină, am aruncat o privire spre scaunul din faţă şi, văzându-l pe Angus înăuntru, i-am făcut cu mâna.

El ieşi din maşină, punându-şi pe cap şapca de şofer. Ca şi în cazul lui Clancy, nu ţi-ai fi dat seama, privindu-l, că are o armă la subraţ, căci părea întru totul în largul lui.

— Bună dimineaţa, domnişoară Tramell! mă salută el. Cu toate că nu mai era tânăr şi părul roşcat îi era vârstat cu multe fire albe, nu m-aş fi îndoit vreodată de capacitatea lui Angus de a-l apăra pe Gideon.

— Bună, Angus! Mă bucur să te văd.

— Arătaţi absolut încântător azi.

Am aruncat o privire la rochia mea, de un galben pal. O alesesem pentru că era strălucitoare şi veselă, adică lăsa exact impresia pe care voiam s-o aibă tata despre mine.

— Mersi! Îţi doresc o zi excelentă. Ne vedem mai târziu! am răspuns, îndreptându-mă spre uşile glisante.

Ochii lui de un albastru-deschis mă priveau cu căldură, în timp ce-şi ducea mâna la şapcă, în semn de salut.

Când am ajuns sus, am găsit-o pe Megumi arătând ceva mai aproape de felul ei obişnuit. Avea un zâmbet larg, neforţat, iar în ochi îi strălucea luminiţa pe care mă bucuram s-o regăsesc în fiecare dimineaţă. M-am oprit la biroul ei.

— Ce faci?

— Bine. Mă întâlnesc cu Michael la prânz şi o să pun capăt. Frumos şi civilizat.

— Te-ai îmbrăcat absolut mortal, i-am zis, admirându-i rochia de un verde-smarald pe care şi-o pusese. Era croită pe corp şi avea nişte şnururi de piele care îi dădeau un aer exact cât trebuia de îndrăzneţ.

Ea se ridică, arătându-mi cizmele care îi ajungeau până la genunchi.

— Eşti exact în stilul Kalinda Sharma1, i-am spus. O să se târască în genunchi să nu-l părăseşti.

— De parcă mi-ar păsa, pufni ea. Cizmele astea au fost făcute să treacă peste el. Nu m-a sunat până aseară, adică aproape patru zile n-am avut nici o veste. Nu este total nerezonabil, dar acum sunt pregătită să găsesc un tip care să fie nebun după mine. Un tip care să se gândească la mine tot atât de mult cât mă gândesc eu la el şi să urască momentele când nu putem fi împreună.

Am încuviinţat din cap, cu mintea la Gideon.

— Merită să aştepţi până apare unul. Vrei să te salvez cu un telefon în timpul prânzului?

— Nuu, răspunse ea zâmbind, dar mersi.

— Bine. Să-mi spui dacă îţi schimbi părerea.

M-am dus la birou şi m-am apucat imediat de lucru, hotărâtă să recuperez orele pe care le pierdusem ieri, când plecasem mai devreme. Şi Mark avea treabă până peste cap, oprindu-se doar cât să-mi spună că Steven avea un ditamai dosarul plin cu idei de nuntă, pe care le adunase de-a lungul anilor.

— De ce oare nu mă miră? am zis.

— Păi nici n-ar trebui, zâmbi Mark, plin de afecţiune. În tot timpul ăsta, l-a ţinut la el la birou, ca să nu ştiu despre el.

— Ai aruncat o privire?

— Ne-am uitat împreună la tot. Ne-a luat câteva *ore*.

— O să ai parte de nunta secolului, l-am tachinat eu.

— O, da!

Cuvintele lui dezvăluiau ceva exasperare, însă expresia de pe chip îi era atât de fericită, că nu mi-am putut ascunde zâmbetul.

Tata m-a sunat chiar înainte de ora unsprezece.

— Bună, draga mea, zise el, ca răspuns la salutul meu oficial de serviciu. Cum îţi merge azi?

— Foarte bine, am spus, lăsându-mă pe speteaza scaunului, ca să mă uit la poza lui pe care o ţineam pe birou. Cum ai dormit?

— Ca un buştean. Încă mai încerc să mă trezesc.

— Păi de ce? Fugi înapoi în pat şi mai leneveşte!

— Voiam să-ţi spun că o să sar peste prânz. O să mâncăm mâine. Azi trebuie să stau de vorbă cu mama ta.

— Oh!

Cunoşteam tonul ăsta. Era cel pe care îl folosea când trăgea oamenii pe dreapta, un amestec perfect de autoritate şi dezaprobare.

— Uite! N-o să mă bag între voi doi în situaţia asta. Sunteţi amândoi adulţi, şi eu nu sunt de partea nimănui. Dar trebuie să-ţi mărturisesc că mama voia să-ţi spună.

— Ar fi trebuit.

— Era singură, am continuat, bătând agitată în covor cu vârful piciorului, trecea printr-un divorţ şi prin procesul intentat lui Nathan şi încerca să mă ajute să-mi revin. Sunt sigură că avea o nevoie disperată de un umăr pe care să se sprijine – ştii doar cum e ea. Numai că se cufunda tot mai mult în vinovăţie. În clipele acelea, aş fi putut s-o fac să-mi accepte orice şi aşa am şi făcut.

Tata rămăsese tăcut, la celălalt capăt.

— Vreau doar să te gândeşti la asta când o să vorbeşti cu ea, am încheiat eu.

— Bine. La ce oră vii acasă?

— Pe la cinci şi ceva. Vrei să mergem la sală? Ori la studioul lui Parker?

— Stai să văd în ce ape o să mă scald când mă întorc, răspunse el.

— În regulă. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva! am zis, străduindu-mă să ignor anxietatea pe care o simţeam în legătură cu conversaţia care urma să aibă loc între părinţii mei.

Apoi am închis şi m-am întors la lucru, recunoscătoare pentru că-mi ţinea gândurile în altă parte.

Când s-a apropiat ora prânzului, am hotărât să iau ceva rapid şi să mănânc la birou, în timp ce lucram. M-am aventurat în căldura ca de saună de la mijlocul zilei şi m-am dus la o braserie Duane Reade, de unde am luat nişte friptură de vită şi o băutură energizantă. De când eram iar împreună cu Gideon, sărisem destul de des peste exerciţiile la sală şi mă gândeam că ar fi timpul să ispăşesc pentru asta.

Când am trecut de uşile rotative de la Crossfire, cântăream în minte dacă e înţelept să-i trimit lui Gideon un bilet cu „Mă gândesc la tine”, ceva prin care să-i mulţumesc pentru flori, care făcuseră ca o zi grea să pară ceva mai suportabilă.

Dar atunci am văzut-o pe femeia pe care aş fi preferat să n-o mai văd din nou – Corinne Giroux. Şi mai şi stătea de vorbă cu iubitul meu, cu palma odihnindu-i-se în mod intim pe pieptul lui. Stăteau în picioare, într-un loc ferit; o coloană îi ţinea la adăpost de oamenii care tot intrau şi ieşeau prin turnicheţii de la securitate. Părul lung şi negru al lui Corinne îi ajungea până aproape de mijloc, ca o mantie lucioasă ce-i punea în umbră până şi rochia neagră clasică. Şi ea, şi Gideon erau în profil, aşa că nu-i puteam vedea ochii, dar ştiam că sunt de un acvamarin absolut uluitor. Ea era o femeie frumoasă şi, împreună, făceau un cuplu bestial. Şi mai ales în momentul acela, amândoi în negru, singura pată de culoare fiind reprezentată de cravata albastră a lui Gideon. Preferata mea.

Gideon întoarse brusc capul şi mă zări, ca şi cum mi-ar fi simţit privirea aţintită asupra lui. În clipa în care ochii noştri se întâlniră, am simţit cum mă străpungea acea recunoaştere din străfundul sufletelor noastre, atracţia aceea primitivă pe care n-o simţisem decât cu el. În cea mai profundă parte a fiinţei mele, ştiam că e al meu. O ştiusem încă din clipa în care îl zărisem pentru prima dată.

Şi altă femeie îşi ţinea mâinile pe el.

Ridicasem sprâncenele, ca pentru a întreba în tăcere: ce dracu'? În clipa aceea, Corinne a întors şi ea capul în direcţia privirii lui. Nu părea prea fericită să mă vadă, stând în mijlocul holului imens şi holbându-mă la ei.

A avut noroc că nu m-am dus spre ea şi s-o târăsc de păr de lângă el.

După care, l-a prins uşor de bărbie, atrăgându-i iar atenţia spre ea, şi s-a ridicat pe vârfuri, ca să-l sărute pe buze, iar eu chiar m-am gândit serios să-mi înfig mâna în părul ei. Ba chiar am făcut un pas spre ea.

Gideon şi-a dat însă capul înapoi exact în clipa în care ea aproape că-l atinsese cu buzele; a prins-o de mâini şi a împins-o departe de el.

Am reuşit să-mi ţin în frâu nervii, am expirat cu putere şi l-am lăsat să se descurce cu ea. Nu puteam să susţin că nu eram geloasă, căci, evident, eram. La urma urmelor, Corinne putea să fie în mod public cu el, iar eu, nu. Dar nu mai simţeam spaima aceea viscerală care mă rosese altădată, nesiguranţa aceea îngrozitoare care îmi şoptea că o să-l pierd pe omul pe care-l iubeam mai presus de orice pe lume.

Era ciudat să nu mai fiu panicată. În mintea mea, o voce mă atenţiona să nu fiu încă prea încrezătoare, îmi spunea că mai bine m-aş teme, că trebuie să mă apăr de lovituri. Dar, măcar o dată, puteam să nu-i dau ascultare. După ce trăiserăm noi doi împreună, după câte mai aveam de îndurat, după tot ce făcuse pentru mine... era mai greu să nu am încredere decât să mă încred în el.

În ciuda a orice, eram mai puternici decât fuseserăm vreodată.

Am intrat într-un lift, ca să mă întorc la lucru; gândurile îmi zburau la părinţii mei. Hotărâsem să iau drept un semn bun un faptul că nici mama, nici Stanton nu sunaseră ca să se plângă de tata. Ţineam pumnii pentru rezolvarea situaţiei, sperând că, atunci când voi ajunge acasă, să-l putem lăsa pe Nathan în urmă pentru totdeauna. Eu eram foarte pregătită pentru asta. Mai mult decât gata să încep o nouă etapă a vieţii mele, indiferent ce avea să-mi aducă asta.

Liftul încetini şi se opri la etajul zece, iar când uşile se deschiseră, am auzit zgomotul puternic şi ritmic al unor pickhammer. În faţa liftului, din tavan atârnau folii de plastic. Nici nu observasem până atunci că în Crossfire se reconstruieşte ceva, aşa că m-am înălţat pe vârfuri ca să văd peste cei din faţa mea, încercând să arunc o privire.

— Coboară cineva? se interesă tipul care stătea cel mai aproape de uşă, uitându-se peste umăr.

Eu am clătinat din cap, deşi nu mi se adresase doar mie. Nimeni altcineva nu se mişcă, aşa că am aşteptat cu toţii să se închidă uşile şi să scăpăm de zgomotul construcţiilor.

Dar nici uşile nu se clinteau.

Iar când tipul de lângă panou începu să apese pe butoane, fără nici un rezultat, mi-am dat seama ce se petrecea.

Gideon.

Am zâmbit în sinea mea şi am spus:

— Scuzaţi-mă!

Ocupanţii liftului mi-au făcut loc şi, împreună cu mine, a mai ieşit un bărbat. Uşile s-au închis în urma noastră şi liftul şi-a continuat drumul.

— Ce dracu’? zise omul, încruntat, în timp ce se întorcea ca să se uite la celelalte trei lifturi. Era un pic mai înalt decât mine, dar nu cu mult, şi purta nişte pantaloni de stofă, o cămaşă cu mâneci scurte şi cravată.

Sunetul ce anunţa sosirea altui lift aproape că nu se auzi, din cauza zgomotului pickhammerelor. Când uşile s-au deschis, din el a ieşit Gideon, cu o înfăţişare amabilă, hotărâtă şi iritată.

Arăta atât de sexy, că mi-aş fi dorit să sar pe el. În plus, trebuia să recunosc că mă excita la maximum să-l văd venind spre mine ca un mascul alfa.

Aş opri lumea în loc pentru tine. Uneori, dădea impresia că el chiar ar fi în stare s-o facă.

Îşi duse mâna în şold, cu sacoul dat la o parte, ceea ce-i punea în evidenţă liniile elegante ale costumului. Toate cele trei piese erau negre, cu un luciu subtil, însă inconfundabil foarte scumpe. Până şi cămaşa era neagră, iar butonii, într-o combinaţie de onix cu aur, îmi erau foarte cunoscuţi.

Era îmbrăcat la fel ca în prima zi când îl întâlnisem. În clipa aceea, îmi dorisem să mă caţăr pe trupul lui sculptural şi să fac amor cu el până îmi ies din minţi. Şi acum, după atâtea săptămâni, tot nu se schimbase nimic.

— Eva, începu el, cu vocea aceea atât de senzuală, că mă excita pe loc. Nu e ceea ce crezi. Corinne a venit pentru că nu-i răspund la telefon...

Mi-am ridicat mâna ca să-l opresc şi, făcând asta, am aruncat o privire spre darul lui, minunatul meu ceas de mână, care îmi împodobea cealaltă încheietură.

— Am o jumătate de oră la dispoziţie. Aş prefera să ţi-o trag, nu să vorbesc despre fosta ta prietenă, dacă nu te deranjează.

El rămase tăcut şi nemişcat timp de câteva momente; mă privea lung, încercând să-şi dea seama în ce ape mă scald. Puteam să văd cum mintea şi trupul lui schimbă vitezele, trecând de la enervare la excitare. Îşi îngustă apoi ochii, cu privirea înceţoşată. Obrajii i se înroşiră uşor şi buzele i se întredeschiseră, respirând grăbit. Parcă i se schimba tot trupul, căci sângele începea să-i fiarbă şi mădularul i se întărea; toată sexualitatea lui se trezea, la fel ca o panteră leneşă după somn.

Aproape că puteam simţi cum vibrează curentul sexual dintre noi, trezindu-se la viaţă. Reacţionam la asta ca şi cum aş fi fost antrenată s-o fac, îmblânzindu-mă şi respirând mai repede, cu lăuntrurile zvâcnind, implorându-i atingerea. Agitaţia din jurul nostru mă excita şi mai tare, mărind nerăbdarea cu care îmi bătea inima.

Gideon îşi scoase telefonul dintr-un buzunar interior al sacoului. Apăsă pe o tastă pentru apelare rapidă, după care duse telefonul la ureche, fără să mă scape din ochi.

— Ajung cu treizeci de minute întârziere. Dacă lui Anderson nu-i convine, reprogramează totul!

Apoi închise, lăsând nepăsător telefonul să-i cadă în buzunar.

— Te vreau cu disperare acum, i-am zis, cu glasul răguşit de dorinţă.

El se aplecă, îşi aranjă un pic mădularul, după care se apropie de mine, cu ochii în flăcări.

— Vino!

Şi îşi puse mâna pe talia mea în felul acela care îmi plăcea atât de mult, căci presiunea şi căldura mâinii lui atingeau o zonă care mă umplea toată de plăcerea aşteptării. L-am privit peste umăr şi am zărit zâmbetul uşor care îi stăruia pe buze, dovada clară a faptului că ştia prea bine ce-mi făcea acea atingere inocentă.

Am trecut de foliile de plastic, lăsând în urmă zona lifturilor. Oriunde priveam, în faţa noastră, era plin de ciment, de soare şi de folii care atârnau. Prin ele, puteam zări ca printr-o perdea de ceaţă siluetele muncitorilor. Auzeam muzică, aproape de neînţeles din cauza zgomotului, şi oameni care strigau unii la alţii.

Gideon mă conducea printre foliile de plastic, părând că ştie bine drumul. Tăcerea lui mă excita tot mai mult, iar nerăbdarea îmi creştea cu fiecare pas pe care îl făceam. Am ajuns la o uşă şi el o deschise, trăgându-mă într-o încăpere care era, probabil, biroul cuiva.

În faţa mea, se întindea tot oraşul, toată jungla urbană, punctată de clădiri care îşi arătau cu mândrie vechimea. Din când în când, coloane de aburi se ridicau spre cerul fără nori, iar maşinile păreau să curgă de-a lungul străzilor ca afluenţii unor râuri.

Am auzit cum uşa se încuie în spatele meu şi m-am întors spre Gideon, care tocmai îşi scotea sacoul. În încăpere erau câteva piese de mobilier. Un birou, nişte scaune şi o canapea într-un colţ. Toate acestea erau acoperite cu pânză, căci spaţiul încă nu era terminat.

Metodic şi deliberat, el îşi scoase vesta, cravata şi cămaşa. Îl priveam obsedată de perfecţiunea sa masculină.

— S-ar putea să fim întrerupţi, mă anunţă el. Sau auziţi.

— Şi asta te-ar deranja?

— Numai dacă te deranjează pe tine.

Şi se apropie de mine, cu fermoarul de la pantaloni deschis şi cu banda de la boxeri foarte vizibilă prin deschizătură.

— Mă provoci. N-ai risca niciodată să fii întrerupt.

— Nu că m-aş opri. Nu-mi vine în minte nimic care să mă poată opri în clipa în care intru în tine, zise el, luându-mi geanta din mână ca s-o arunce pe un scaun. Ai prea multe haine pe tine.

Apoi mă cuprinse cu braţele şi îmi deschise fermoarul de la spate cu o uşurinţă versată, şoptindu-mi, cu buzele peste ale mele:

— O să încerc să nu te ciufulesc prea tare.

— Îmi place să fiu ciufulită.

Am ieşit din rochie şi tocmai mă pregăteam să-mi desfac sutienul, când el m-a prins şi m-a aruncat pe umărul lui.

Am scos un scâncet surprins, prinzându-mă de fesele lui puternice cu amândouă mâinile. El îmi dădu o palmă destul de tare cât să mă usture, după care îmi aruncă rochia cu atâta dexteritate, că ateriză exact lângă sacoul lui. În timp ce străbătea încăperea, ridică mâna şi-mi trase lenjeria intimă în jos, sub fund. Apoi apucă marginea pânzei care

acoperea canapeaua şi o aruncă pe jos, după care mă aşează pe mine, punându-se pe vine în faţa mea. În timp ce-mi trecea bikinii peste tocurile sandalelor cu barete, mă întrebă:

— Totul e în regulă, îngeraş?

— O, da. Totul e-n regulă.

Am zâmbit, mângâindu-l pe obraz. Ştiam că întrebarea se referea la tot, de la părinţi, la slujba mea. Încerca întotdeauna să-şi dea seama unde-mi stătea mintea, înainte să pună stăpânire pe trupul meu.

Apoi, îmi trase şoldurile până pe marginea sofalei, făcându-mă să-l încolăcesc cu picioarele şi lăsându-i liberă priveliştea sexului meu.

— Atunci, spune-mi ce a făcut pizdulicea asta frumoasă să fie aşa de lacomă azi.

— Tu.

— Excelent răspuns!

I-am dat un ghiont uşor în umăr.

— Porţi acelaşi costum pe care îl aveai când te-am cunoscut. Atunci am vrut atât de mult să fac dragoste cu tine, dar nu puteam face nimic în legătură cu asta. Acum, pot.

El mă apucă blând de coapse, mângâindu-mi clitorisul cu degetul mare. Simţeam cum sexul mi se strânge de plăcerea care pulsa în mine.

— Şi acum, *eu* pot, şopti el, în timp ce-şi lăsa capul în jos.

M-am apucat cu disperare de perna de sub mine; stomacul mi se strângea, în timp ce limba lui îmi lingea uşurel despicătura. Mă linse uşor peste deschiderea tremurândă a sexului, înnebunindu-mă, după care îşi înfipse limba în mine. M-am arcuit într-o mişcare violentă, cu spatele încordat ca un arc, în timp ce el îmi chinuia carnea sensibilă.

— Hai să-ţi spun cum mi te-am închipuit în ziua aceea, murmură el, mângâindu-mi clitorisul cu vârful limbii, în cercuri largi, ţintuindu-mă locului când simţeam nevoia să

mă arcuiesc sub mângâierea lui. Te vedeam sub mine, pe cearşafuri de satin negru, cu părul răsfirat tot, cu ochi sălbatici, arzând de plăcere, iar mădularul meu pompa în pizdulicea ta strâmtă şi mătăsoasă.

— O, Doamne, Gideon! am gemut, sedusă de imaginea lui în timp ce mă savura atât de intim.

Era o fantasmă devenită realitate – zeul întunecat şi primejdios al sexului, în costumul său care îţi tăia respiraţia, provocându-mi plăcere cu gura lui ademenitoare, făcută să le înnebunească pe femei.

— Îmi imaginam că-ţi ţintuiesc încheieturile cu mâinile, continuă el, cu glas răguşit, obligându-te să mă primeşti iar şi iar. Sfârcurile mici şi tare umflate de gura mea. Buzele tale roşii şi umede de cât mi-ai supt-o. Încăperea răsunând de acele sunete sexy pe care le scoţi... gemetele acelea de neajutorare, când nu mai poţi opri orgasmul.

În clipa aceea am scâncit, muşcându-mi buzele, în timp ce el îmi lingea uşor clitorisul cu atingerile lascive ale limbii lui. Mi-am pus un picior pe umărul lui gol, iar căldura pielii lui mi-a ars pielea delicată din partea din spate a genunchiului.

— Vreau tot ce vrei tu.

El îmi zâmbi larg.

— Ştiu.

Şi începu să mă sugă, excitându-mi ghemul strâns de nervi. Am ajuns la orgasm ţipând fără respiraţie, cu picioarele tremurând sub descărcarea puternică.

Încă mă cutremuram de plăcere, când el mă trase înapoi, lungindu-mă pe canapea, acoperind-mă cu trupul său puternic, cu penisul erect, eliberat din boxerii pe care şi-i lăsase în jos numai cât era nevoie. M-am întins spre el, dorind să-l simt în mână, dar Gideon m-a prins de încheieturi şi mi-a ţintuit braţele.

— Te vreau aşa, îmi spuse, cu glas înăbuşit. Prizoniera dorinţei mele.

Îmi scrută chipul, cu buzele lucind de sucurile orgasmului meu, cu respiraţia grea. Eram de-a dreptul fascinată de diferenţa dintre masculul viril, gata să mă ia în stăpânire ca un animal, şi omul de afaceri civilizat care îmi inspirase dorinţa sfâşietoare.

— Te iubesc, i-am spus, gâfâind, în clipa când capul gros al mădularului său alunecă cu greu în sexul meu umflat. Se împinse în mine, alunecând în deschizătura alunecoasă.

— Îngeraş!

Gemând, îşi îngropă faţa în gâtul meu, pătrunzându-mă, făcându-şi loc adânc cu penisul lung şi gros. Îmi şopti numele, lipindu-şi şoldurile de ale mele, încercând să ajungă tot mai în adânc, împingându-se, rotindu-se, înşurubându-se în mine.

— Dumnezeule, ce nevoie am de tine!

Disperarea din glasul lui mă luă prin surprindere. Voiam să-l ating, însă mă ţintuise de canapea, în timp ce-şi mişca neîncetat şoldurile. Simţeam că-mi ies din minţi avându-l în mine atât de excitat, frecându-mă şi masându-mă înăuntru cu capul mare al mădularului. Am început şi eu să-mi rotesc şoldurile, nestăpânită, mişcându-ne amândoi la unison.

El mă sărută pe tâmplă.

— Adineauri, când te-am văzut cum stăteai în hol, în rochiţa aia galbenă, arătai atât de strălucitoare şi de frumoasă! Atât de perfectă!

Am simţit că mi se pune un nod în gât.

— Gideon!

— Îţi strălucea soarele din spate şi m-am gândit că e imposibil să fii adevărată.

Eu mă zbăteam să-mi eliberez mâinile.

— Lasă-mă să te ating!

— Am venit după tine pentru că nu puteam să stau departe de tine şi, când te-am găsit, tu voiai să mă ai.

Îmi prinse amândouă încheieturile cu o mână, iar fesele, cu alta, ridicându-mă în timp ce ieşea, după care mă

pătrunse adânc. Am gemut, încordându-mă în jurul lui, încercând parcă să-l înghit cu sexul meu flămând.

— O, Doamne, e aşa de bine! Eşti atât de bun...

— Vreau să-mi dau drumul peste tot pe tine, să-mi dau drumul în tine. Te vreau în genunchi, te vreau pe spate. Şi *tu mă vrei aşa*.

— Am nevoie de tine aşa.

— Intru în tine şi nu pot să mă satur, continuă el, sugându-mi buzele într-un mod atât de erotic. Am atâta nevoie de tine!

— Gideon! Lasă-mă să te ating!

— Am prins un înger, zise el. Sărutul lui era sălbatic, umed, plin de patimă; îşi freca buzele de ale mele, pătrunzându-mă rapid şi adânc cu limba. Şi îmi pun mâinile lacome pe tot trupul tău. Te profanez. Şi îţi place la nebunie.

— Te iubesc.

El se năpusti în mine, făcându-mă să mă zvârcolesc, încolăcindu-mi şi mai tare picioarele în jurul lui.

— Trage-mi-o! O, Gideon, trage-mi-o tare!

El se propti în genunchi şi îmi oferi ceea ce-mi doream atât de mult, împingându-se cu putere în mine. Mădularul lui mă pătrundea, iar şi iar, iar gemetele şi cuvintele pătimaşe, arzând de dorinţă, îmi răsunau în urechi.

Simţeam cum mi se strâng lăuntrurile, iar clitorisul îmi zvâcnea cu fiecare impact al pelvisului său de al meu. Testiculele grele se izbeau de curba feselor mele, iar canapeaua se zguduia pe betonul gol, deplasându-se când Gideon se împingea în mine, încordându-şi toţi muşchii.

Sunetele obscene ale sexului nebun ne făcuseră să uităm de faptul că muncitorii se aflau la doar câţiva metri distanţă. Valul orgasmului ne târa pe amândoi, căci trupurile ne erau supapa pentru violenţa emoţiilor noastre.

— O să-mi dau drumul în gura ta, gemu el, cu sudoarea scurgându-i-se pe tâmple.

Numai gândul la el terminând aşa a fost de ajuns ca să mă facă să-mi dau drumul. Sexul meu se zvârcolea în spasmele plăcerii supreme, zvâcnind, încercând să-i prindă mădularul care mă pătrundea, în timp ce orgasmul pulsa în mine, până în vârful degetelor. Şi el tot nu se oprea, rotindu-şi şoldurile, plonjând în mine, umplându-mă de plăcere ca un cunoscător, până când am rămas stoarsă de vlagă sub el.

— Eva! Acum!

Se dădu în spate şi l-am urmat, ridicându-mă în genunchi ca să-i prind în gură erecţia lucitoare. Şi, chiar în clipa în care am început să-l sug, şi-a dat drumul pe limba mea, cu un jet puternic. Am înghiţit de câteva ori, sorbindu-l tot, delectându-mă cu sunetele răguşite de încântare care îi scăpau din piept.

Îşi înfipsese mâinile în părul meu, cu capul aplecat peste al meu, cu sudoarea strălucindu-i pe muşchii abdomenului. Îmi plimbam gura în sus şi-n jos pe mădularul său, sugându-l cu putere.

— Opreşte-te, icni el, împingându-mă. O să mă faci să mi se scoale din nou.

De fapt, încă o avea tare, însă nu am spus nimic. Gideon îmi luă chipul în palme şi mă sărută; aromele noastre se amestecau.

— Îţi mulţumesc.

— Pentru ce îmi mulţumeşti? Tu ai făcut tot efortul.

— Nu e nici un efort când fac dragoste cu tine, îngeraş, zâmbi el, cu o expresie de mascul sătul. Sunt recunoscător pentru acest privilegiu.

Eu m-am lăsat pe călcâie.

— O să mă omori. Nu poţi să arăţi atât de minunat şi de sexy şi să spui asemenea lucruri. E mult prea mult. Îmi explodează creierul. Mă termini cu totul.

El zâmbi şi mai încântat, sărutându-mă din nou.

— Cunosc sentimentul ăsta.

1 Personaj feminin, care are rolul de investigator pentru o firmă de avocatură şi se îmbracă foarte sexy, interpretată de Archie Panjabi în serialul *Nevasta perfectă.* (n.tr.)

Capitolul 13

Poate pentru că tocmai avusesem parte de o partidă de sex, am văzut aceleaşi semne la Megumi. Sau poate că radarul meu de sex, cum îi spunea Cary, nu mai era scos din funcţiune. Indiferent care ar fi fost motivul, mi-am dat seama că prietena mea se culcase cu tipul de care plănuia să se despartă şi se vedea bine că nu se bucură deloc de asta.

— Este gata sau nu? am întrebat-o, rezemându-mă de pupitrul recepţiei.

— O, da, am terminat-o, zise ea, mohorâtă. După ce mi-am mai pus-o o dată cu el. M-am gândit că o fac ca să mă eliberez. În plus, cine ştie cât o să mai dureze noua mea perioadă de secetă!

— Îţi critici decizia de a termina?

— Nu chiar. El s-a purtat de parcă ar fi fost rănit, de parcă l-aş fi folosit pentru sex. Şi cred că aşa am şi făcut, numai că el e un tip căruia nu-i place să se ataşeze. M-am gândit că n-o să aibă nici o problemă cu o partidă de sex fără obligaţii.

— Iar acum, ţi s-a dat mintea peste cap, i-am zâmbit eu, înţelegătoare. Adu-ţi aminte că vorbim despre tipul care nu te-a mai sunat de vineri. A luat prânzul cu o fată frumoasă şi a avut parte şi de orgasm – asta nu-i o afacere proastă.

Ea îşi înclină capul într-o parte.

— Aşa e.

— Da.

Dispoziţia i se îmbunătăţea văzând cu ochii.

— Eva, în seara asta mergi la sală?

— Ar trebui, dar e tata la mine şi mă pliez după programul lui. Dacă mergem, vino şi tu, numai că n-o să ştiu până la sfârşitul programului.

— Nu vreau să vă deranjez.

— Aud cumva o scuză?

— Poate una mititică, zâmbi ea, timid.

— Dacă vrei, poţi să vii la mine când plecăm şi să-l cunoşti. Dacă vrea să meargă la sală, poţi să împrumuţi ceva de la mine pentru sport. Dacă nu, găsim noi altceva de făcut.

— Mi-ar plăcea.

— În regulă, atunci am hotărât. Ne vedem la cinci.

Avea să fie bine pentru amândouă. Urma să-l facă pe tata să vadă şi mai bine că aveam într-adevăr o viaţă normală şi avea s-o împiedice şi pe Megumi să se chinuie cu gândul la Michael.

— Aici stai tu? întrebă Megumi, ridicându-şi privirea spre clădirea în care locuiam eu. Foarte drăguţ!

Ca şi alte blocuri de pe strada mărginită de tei, clădirea avea o istorie şi o arăta în detaliile arhitecturale pe care constructorii contemporani nu le mai foloseau. Fusese însă modernizată şi acum îşi întâmpina rezidenţii cu o marchiză elegantă din sticlă; adăugirea se potrivea uimitor de bine cu faţada.

— Vino, i-am zis, zâmbindu-i lui Paul, care ne deschise uşa.

Când am ieşit din lift, la etajul meu, mi-am impus să nu mă uit la uşa lui Gideon. Cum ar fi fost să duc o prietenă într-un loc pe care îl împărţeam cu iubitul meu? Voiam asta. Voiam să ne construim asta împreună.

Am descuiat uşa apartamentului meu şi, după ce am intrat, i-am luat geanta lui Megumi.

— Simte-te ca acasă! Mă duc să-i spun tatei că am ajuns.

Ea rămăsese cu ochii mari aţintiţi asupra spaţiului deschis al livingului şi al bucătăriei.

— Locul ăsta e uriaş!

— Nu avem nevoie de atâta spaţiu, pe bune.

— Dar cine o să se plângă? zâmbi ea larg.

— Chiar că!

Tocmai trecusem de colţ spre holul care ducea la camera de oaspeţi, când, de pe holul opus, care ducea spre dormitorul meu şi al lui Cary, şi-a făcut apariţia mama. M-am oprit brusc, holbându-mă la ea. Îşi pusese o fustă şi o bluză de-ale mele.

— Mamă? Ce faci aici?

Ochii ei înroşiţi fixau un punct din dreptul taliei mele. Era îndeajuns de palidă încât să facă să pară că i s-a dus machiajul. În clipa aceea mi-am dat seama că se machiase cu cosmeticele mele. Deşi uneori eram luate drept surori, ochii mei cenuşii şi pielea uşor măslinie erau moştenire de la tata şi aveau nevoie de o paletă diferită de culori decât cele pastelate pe care le folosea mama.

Am simţit că-mi vine rău.

— Mamă?

— Trebuie să plec, îngăimă ea, ocolindu-mi privirea. Nu mi-am dat seama că s-a făcut aşa de târziu.

— De ce eşti îmbrăcată cu hainele mele? am întrebat-o, cu toate că *ştiam*.

— Mi-am vărsat ceva pe rochie. O să ţi le aduc înapoi.

Şi trecu pe lângă mine în grabă, oprindu-se brusc la vederea lui Megumi.

Eu nu mă puteam mişca. Simţeam că prinsesem rădăcini pe covor. Îmi încleştasem pumnii. Îmi dădeam prea bine seama cum arată un drum al ruşinii. Simţeam că mă sufoc de furie şi de dezamăgire.

— Bună, Monica! o salută Megumi, repezindu-se s-o îmbrăţişeze. Ce mai faci?

— Bună, Megumi! Era clar că mama se chinuia să mai găsească ceva de zis. Mă bucur mult să te văd. Mi-ar plăcea să mai stau cu voi, ca între fete, dar chiar trebuie să plec.

— Clancy e aici? m-am interesat, căci nu mă uitasem la maşinile de pe stradă când ajunsesem.

— Nu, o să iau un taxi.

Tot nu mă privea în ochi, deşi îşi întorsese capul spre mine.

— Megumi, te superi dacă o să iei un taxi împreună cu mama? Îmi cer scuze că te dau afară, dar mi s-a făcut rău brusc.

— Da, nici o problemă! Sigur!

Mă privea scrutător şi mi-am dat seama că observase că mi se schimbase cu totul dispoziţia.

În clipa aceea, mama se uită la mine. Nu mi-a venit nimic în minte să-i spun. Eram aproape la fel de dezgustată de expresia de vinovăţie zugrăvită pe chipul ei, pe cât eram de gândul că îl înşelase pe Stanton. Dacă tot avea de gând s-o facă, măcar putea să o facă în altă parte.

Iar tata alese exact acest moment ca să-şi facă apariţia. Intră în încăpere îmbrăcat în blugi şi un tricou, cu picioarele goale şi cu părul încă ud de la duş.

Ca de obicei, aveam un ghinion de toată frumuseţea.

— Tată, ea e prietena mea, Megumi. Megumi, el este tatăl meu, Victor Reyes.

În timp ce tata se îndrepta spre Megumi, ca să-i strângă mâna, părinţii mei s-au evitat cu grijă. Însă această măsură de precauţie nu folosea la nimic ca să ascundă curentul electric ce vibra între ei.

— Mă gândeam că poate petrecem seara împreună, i-am zis, ca să umplu tăcerea stânjenitoare ce se lăsase brusc, dar în momentul acesta nu mă mai simt în stare de asta.

— Trebuie să plec, spuse mama, luându-şi geanta. Megumi, ce zici, vrei să vii cu mine?

— Da, cum să nu! răspunse prietena mea şi mă îmbrăţişă de rămas-bun. Te sun mai încolo, să văd cum te simţi.

— Mersi!

I-am luat mâna şi am strâns-o uşor, înainte să se îndepărteze.

În clipa în care uşa s-a închis după ele, m-am îndreptat spre camera mea, dar tata veni după mine.

— Eva, aşteaptă!

— Nu vreau să vorbesc cu tine acum.

— Nu fi copil cu asta!

— Poftim? M-am întors să-l înfrunt. Tatăl meu vitreg plăteşte pentru apartamentul ăsta. Voia să locuiesc într-un loc unde securitatea să fie asigurată, astfel încât să fiu la adăpost de Nathan. Te-ai gândit cumva la asta în timp ce i-o trăgea nevestei lui?

— Ai grijă ce spui! Încă eşti copilul meu!

— Ai dreptate. Şi ştii ce? am replicat, îndreptându-mă spre camera mea. Niciodată până acum nu mi-a fost ruşine de asta.

Am rămas întinsă în pat, cu ochii în tavan, dorindu-mi să fiu cu Gideon. Ştiam însă că el era la ora de terapie cu doctorul Petersen.

Aşa că i-am trimis un SMS lui Cary: „Am nevoie de tine. Vino acasă cât mai repede”.

Se făcuse aproape şapte seara când am auzit o bătaie în uşa mea.

— Fetiţo? Eu sunt. Dă-mi drumul!

M-am repezit să-i deschid şi i-am sărit în braţe, îmbrăţişându-l strâns, iar el m-a strâns atât de tare, că m-a ridicat de la pământ şi m-a dus aşa în cameră, trântind uşa după el. M-a lăsat pe pat şi s-a aşezat pe un scaun lângă mine, ţinându-mă cu braţul pe după umeri. Mirosea bine, a parfumul lui obişnuit. M-am sprijinit de el, recunoscătoare că am parte de prietenia lui necondiţionată.

După câteva clipe, i-am spus:

— Mama s-a culcat cu tata.

— Mda, ştiu.

Am ridicat capul, ca să-l privesc. El făcu o grimasă.

— I-am auzit când plecam la lucru, azi după-amiază.

— Bleah!

Mi se întorcea stomacul pe dos.

— Da, nici mie nu mi-a picat prea bine, mormăi el, trecându-şi degetele prin părul meu. Tatăl tău stă pe canapea, pare distrus. I-ai zis ceva?

— Da, din păcate. Am fost rea şi acum mă simt îngrozitor din cauza asta. Trebuie să stau de vorbă cu el, dar e ciudat, pentru că persoana faţă de care simt cea mai mare loialitate e Stanton. Şi, în general, nici măcar nu-mi prea place de omul ăsta.

— A fost bun cu tine şi cu mama ta. Şi niciodată nu e o chestie prea cool să fii înşelat.

— Aş fi mai puţin enervată, am mormăit, dacă s-ar fi dus în altă parte. Adică tot ar fi ceva greşit, dar Stanton plăteşte pentru locul ăsta. Şi asta înrăutăţeşte lucrurile.

— Aşa e, fu el de acord.

— Cum ţi s-ar părea dacă ne-am muta?

El ridică o sprânceană.

— Pentru că părinţii tăi şi-au tras-o aici?

— Nu, am zis, ridicându-mă ca să mă plimb de colo-colo. Motivul pentru care ne-am mutat aici a fost siguranţa. Era normal să-l lăsăm pe Stanton să ne ajute atunci când Nathan reprezenta o ameninţare, iar siguranţa era prioritatea noastră, dar acum... I-am aruncat o privire. Acum, s-a schimbat totul. Pur şi simplu, nu mai pare corect.

— Şi unde să ne mutăm? Undeva, într-un loc din New York pe care ni-l putem permite? Ori să plecăm împreună din New York?

— Nu vreau să plec din New York, l-am liniştit. Slujba ta e aici. Şi a mea.

Şi Gideon.

Cary ridică din umeri.

— Sigur! Nu contează. Eu sunt pentru.

M-am dus spre pat, către el, şi l-am îmbrăţişat.

— Ai vrea să comanzi tu ceva pentru cină, cât timp vorbesc eu cu tata?

— Te gândeşti la ceva anume?

— Nu. Fă-mi o surpriză!

M-am aşezat lângă tata, pe canapea. Căutase pe internet de pe tableta mea, dar o lăsă deoparte când am ajuns lângă

el.

— Îmi pare rău pentru ce-am zis mai devreme, am început. Nu vorbeam serios.

— Ba da, zise el, frecându-şi ceafa cu un aer obosit. Şi nu te condamn. În clipa asta, nu sunt deloc mândru de mine. Şi n-am nici o scuză. Trebuia să mă înfrânez. Ea trebuia să se înfrâneze.

Mi-am ridicat picioarele pe canapea şi m-am întors spre el, sprijinindu-mă cu umărul de spătar.

— Între voi doi există multă atracţie. Ştiu prea bine cum e.

El îmi aruncă o privire scrutătoare, cu ochii săi cenuşii întunecaţi şi serioşi.

— Împărtăşeşti acelaşi lucru cu Cross. Am văzut când a venit aici la cină. Ai de gând să încerci să te împaci cu el?

— Mi-ar plăcea. Te-ar deranja?

— Te iubeşte?

— Da, am zâmbit. Dar, mai mult decât atât... are nevoie de mine. Ar face orice pentru mine.

— Atunci, de ce nu sunteţi împreună?

— Păi... e complicat.

— Nu e aşa mereu? zise el trist. Uite ce e! Ar trebui să ştii... am iubit-o pe mama ta încă din clipa când am zărit-o pentru prima dată. Ceea ce s-a întâmplat azi n-ar fi trebuit să se întâmple, dar a însemnat ceva pentru mine.

— Am înţeles, am răspuns, luându-l de mână. Prin urmare, ce-o să fie acum?

— Mâine mă întorc acasă. O să încerc să-mi pun minţile în ordine.

— Eu şi Cary am stabilit să mergem peste două weekenduri în San Diego. Ne gândeam să venim şi să petrecem ceva timp acolo. Să te vedem pe tine şi pe doctorul Travis.

— Ai vorbit cu Travis despre ce ţi s-a întâmplat?

— Da. Mi-ai salvat viaţa când m-ai pus în legătură cu el, i-am mărturisit, plină de recunoştinţă. N-o să-ţi pot mulţumi

îndeajuns pentru asta. Mama mă trimisese la toţi psihologii, dar nu puteam să fiu deschisă în faţa nici unuia. Mă simţeam ca un studiu de caz. Doctorul Travis m-a făcut să mă simt normală. În plus, l-am cunoscut pe Cary.

— Aţi încetat să vorbiţi despre mine? Ca la un semn, Cary intrase în cameră, cu un meniu în mână. Ştiu că sunt fascinant, dar poate vreţi să vă folosiţi fălcile la mestecarea mâncării thailandeze pe care am comandat-o în cantităţi industriale.

Tata avea avion să plece din New York pe la ora unsprezece, aşa că a trebuit să-l las pe Cary să-l conducă. Ne-am luat rămas-bun înainte să plec la serviciu, promiţându-ne că data viitoare când vom sta de vorbă, o să ne facem planuri pentru călătoria la San Diego.

Eram în taxi, îndreptându-mă spre serviciu, când m-a sunat Brett. O clipă, am stat la îndoială, întrebându-mă dacă n-ar trebui să las să intre căsuţa vocală, dar pe urmă am renunţat la idee şi am răspuns.

— Salut!

— Bună, frumoaso! Glasul lui îmi mângâia simţurile ca o ciocolată caldă. Eşti pregătită pentru mâine?

— O să fiu. La ce oră e lansarea videoclipului? Când trebuie să fim în Times Square?

— Ar trebui să fim acolo la şase.

— Bine. Nu ştiu cu ce să mă îmbrac.

— Tu arăţi extraordinar, indiferent ce pui pe tine.

— Să sperăm. Cum merge turneul?

— Mă distrez de minune, zise el, râzând, trezindu-mi amintirile. Am străbătut un drum tare lung de la barul lui Pete.

— A, da, Pete! N-aveam să uit niciodată barul acela, deşi unele dintre serile petrecute acolo cam pluteau în ceaţă. Eşti încântat de ziua de mâine?

— Da, o să te văd pe tine. Abia aştept.

— Nu la asta mă referream, ştii prea bine.

— Sunt încântat şi de lansarea clipului, râse el din nou. Aş fi vrut să ne întâlnim în seara asta, dar aterizez cu un avion de noapte pe JFK. Totuşi, mă gândesc să cinăm împreună mâine.

— Poate să vină şi Cary? L-am invitat deja la lansarea clipului. Voi doi vă cunoaşteţi, aşa că m-am gândit că n-o să te deranjeze. Nu prea mult, oricum.

— Eva, n-ai nevoie de un bodyguard, pufni el. Sunt în stare să mă stăpânesc.

Taxiul ajunsese în faţa clădirii Crossfire şi şoferul opri aparatul de taxat. I-am dat banii prin deschizătura de plexiglas şi am ieşit, lăsând portiera deschisă pentru un tip care se grăbi să sară în maşină.

— Credeam că îţi place de Cary.

— Îmi place, dar nu atât de mult pe cât mi-ar plăcea să te am doar pentru mine. Ce-ar fi să facem un compromis şi să ne înţelegem? Cary vine la lansare, pe urmă tu vii singură la cină?

— Bine.

Mi-a trecut prin minte că o să fie mai uşor pentru Gideon să suporte asta dacă voi alege un restaurant de-al lui.

— Ce-ai zice să fac eu rezervarea?

— Excelent!

— Trebuie să închid. Am ajuns la serviciu.

— Trimite-mi un mesaj cu adresa ta, ca să ştiu de unde să te iau.

— Bine, am răspuns, în timp ce intram pe uşile rotative, îndreptându-mă spre turnicheţi. Vorbim mâine.

— Abia aştept. Ne vedem pe la cinci.

Mi-am băgat telefonul în geantă şi am intrat în liftul cel mai apropiat. Când am ajuns sus, am fost întâmpinată de un telefon pe care Megumi mi-l vâra sub nas.

— Îţi vine să crezi? mă întrebă ea.

M-am dat un pic înapoi, ca să văd ce arăta ecranul.

— Trei apeluri nepreluate de la Michael.

— Îi *urăsc* pe tipii de soiul ăsta, se plânse ea. Una caldă, alta rece. Te doresc până le cazi în braţe, după care se duc spre altceva.

— Păi spune-i şi lui asta!

— Pe bune?

— Clar. Ai putea să-i respingi apelurile, dar asta te-ar înnebuni. Totuşi, nu accepta să te întâlneşti cu el! N-ar fi deloc bine să faci din nou sex cu el.

— Aşa e, încuviinţă Megumi din cap. Sexul e rău, chiar şi când e tare bun.

M-am îndreptat râzând spre biroul meu. Aveam şi altele de făcut, în afară de a face pe consilierul în viaţa amoroasă a altora. Mark se ocupa de mai multe conturi în acelaşi timp, iar trei campanii ajunseseră în stadiul final. Cei de la departamentul de creaţie lucrau, şi pe biroul lui se adunau, încet, dar sigur, machetele. Asta era partea mea preferată – să văd cum toate strategiile se coagulează.

Pe la zece, eu şi Mark eram cufundaţi până peste cap în dezbaterea diferitelor abordări ale campaniei de publicitate pentru un avocat specializat în divorţuri. Încercam să găsim combinaţia ideală de compasiune pentru un moment dificil în viaţa unei persoane şi calităţile cele mai preţuite la un avocat – capacitatea de a fi viclean şi nemilos.

— N-o să am niciodată nevoie de ăştia, zise el brusc, fără nici o legătură cu ce făceam.

— Nu, i-am răspuns, după ce m-am prins că vorbea, de fapt, despre avocaţii de divorţuri. N-o să ai niciodată. Mor de nerăbdare să-l felicit pe Steven, la prânz. Mă bucur atât de mult pentru voi doi!

Zâmbetul lui Mark îi lăsă la vedere dinţii uşori strâmbi, care mi se păreau simpatici.

— În viaţa mea n-am fost mai fericit.

Se făcuse aproape unsprezece şi trecuserăm la o campanie pentru un fabricant de chitare, când am auzit că sună telefonul de la birou. Am fugit la mine şi am răspuns, dar salutul meu obişnuit a fost întrerupt de un chicotit.

— Doamne, Eva! Tocmai am aflat că o să fim amândouă mâine la chestia aia cu Six-Ninths!

— Ireland?

— Da, eu sunt!

Sora lui Gideon era atât de încântată încât părea că mai are până să împlinească şaptesprezece ani.

— Sunt nebună după Six-Ninths. Brett Kline e atât de sexy! Ca şi Darrin Rumsfeld, toboşarul. Arată înfiorător de bine.

— Se întâmplă cumva să-ţi placă şi muzica lor? am râs eu.

— Ha! Asta vine de la sine. Uite, redeveni ea serioasă, cred că ar trebui să încerci să stai de vorbă mâine cu Gideon. Ştii tu, doar aşa, cât să vă salutaţi. Dacă deschizi uşa, jur că o să se repeadă înăuntru. Îi e un dor nebun de tine.

M-am lăsat pe spate în scaun, intrând în jocul ei.

— Crezi?

— Se vede cu ochiul liber.

— Pe bune? Cum?

— Nu ştiu. De exemplu, i se schimbă vocea când vorbeşte despre tine. Nu pot să explic, dar îţi spun, moare să se întoarcă la tine. Tu i-ai zis să mă ia şi pe mine mâine, nu?

— Nu foarte clar...

— Ha! Ştiam eu. El face mereu ce-i spui, râse ea. Apropo, mersi.

— Mulţumeşte-i lui! Eu abia aştept să te revăd.

Ireland era singura fiinţă din familia lui Gideon pentru care el simţea o reală afecţiune, deşi se străduia din greu să n-o arate. Mă gândeam că probabil îi era teamă să nu fie dezamăgit ori să nu strice lucrurile cine ştie cum. Nu prea ştiam cum stăteau lucrurile, însă Ireland îşi idolatriza fratele, în timp ce el o ţinea la distanţă, deşi avea o nevoie imensă de dragoste.

— Promite-mi că o să încerci să vorbeşti cu el, insistă ea. Îl mai iubeşti, nu-i aşa?

— Mai mult ca oricând, am răspuns, înflăcărată.

Ea rămase tăcută câteva clipe, după care spuse:

— S-a schimbat de când te-a cunoscut.

— Probabil. Şi eu m-am schimbat, am zis şi apoi m-am ridicat, când l-am văzut pe Mark ieşind din biroul lui. Trebuie să mă întorc la lucru, dar vorbim mâine. Şi fă şi tu planuri pentru ziua aia doar între fete de care am vorbit!

— Perfect. Vorbim mai încolo!

Am închis, încântată că Giddeon mă ascultase şi îşi făcuse planuri cu Ireland. Amândoi făceam progrese, atât împreună, cât şi separat.

— Paşi mici, am şoptit.

După care m-am întors la treabă.

La prânz, am ieşit împreună cu Mark să ne întâlnim cu Steven, într-un bistrou franţuzesc. Ajunşi acolo, ne-a fost uşor să-l zărim pe partenerul lui Mark, deşi locul era mare şi foarte aglomerat.

Steven Ellison era un tip zdravăn – înalt, cu umeri largi şi foarte musculos. Avea o firmă de construcţii şi îi plăcea să muncească împreună cu echipa lui. Însă ceea ce atrăgea privirile era părul lui de un roşcat strălucitor. Shawna, sora lui, avea acelaşi păr – şi aceeaşi fire pusă pe glume.

— Hei, tu! l-am salutat, sărutându-l pe obraz, căci puteam să fiu mai familiară cu el decât cu şeful meu. Felicitări!

— Mersi, draga mea! Mark s-a hotărât, în sfârşit, să facă din mine un bărbat cinstit.

— Căsătoria nu-i de ajuns pentru asta, replică Mark, ţinându-mi scaunul.

— Când n-am fost eu cinstit cu tine? protestă Steven.

— Hmmm, păi să vedem! zise Mark, care se aşează şi el, după ce mă ajutase să iau loc. De exemplu, atunci când ai jurat că nu eşti făcut pentru căsătorie?

— Ba n-am spus niciodată că *eu* nu sunt făcut pentru asta. Steven îmi făcu semn cu ochiul, pus pe şotii. Am zis doar că nu e pentru majoritatea oamenilor.

— Era întors pe dos rău de tot, când s-a hotărât să te ceară, am intervenit. Îmi părea rău pentru el.

— Aşa e, făcu Mark, care se uita în meniu. Ea e martoră că m-ai pedepsit într-un mod crud şi neobişnuit.

— Mai bine ţi-ar părea rău pentru mine! replică Steven. Când l-am cerut eu, am avut vin, trandafiri şi violonişti. Am petrecut zile întregi, exersând cererea. Şi tot am fost pus la colţ.

Şi-şi dădu ochii peste cap, însă îmi dădeam bine seama că ascundea o rană care încă nu se închisese cu totul. Iar când Mark îşi puse mâna peste a lui, strângându-i-o, am înţeles că ghicisem bine.

— Prin urmare, el cum a făcut? am întrebat, cu toate că ştiam povestea de la Mark.

Am fost întrerupţi de chelneriţă, care ne întreba dacă dorim apă. Am reţinut-o un pic şi am comandat şi mâncarea, după care Steven a început să-mi spună cum fusese în seara aniversării lor.

— Transpira ca un cal, continuă el. Se ştergea pe faţă din minut în minut.

— Doar e vară, mormăi Mark.

— Iar restaurantele şi teatrele au aer condiţionat, îi dădu replica Steven. Toată seara a fost în halul ăsta, până când, în sfârşit, ne-am îndreptat spre casă. Începusem să mă gândesc că n-avea s-o facă. Credeam că o să se sfârşească şi seara aia, şi tot n-avea să rostească blestematele alea de cuvinte. Şi mă întrebam dacă nu cumva trebuia să-l cer eu din nou, numai ca să scăpăm odată de asta. Iar dacă avea să zică nu din nou...

— N-am zis nu prima dată, exclamă Mark.

— ... aveam să-l iau la bătaie. Să-l bat bine, să-l arunc într-un avion şi să ne ducem ţintă la Las Vegas, că doar nu întineresc.

— E clar că nu-ţi vine mintea la cap odată cu vârsta, bodogăni Mark.

Steven îi aruncă o privire.

— Deci, ne-am dat jos din limuzină, iar eu tocmai încercam să-mi aduc aminte cât de mirobolant îl cerusem eu, când el mă trage de braţ şi o trânteşte: „La dracu', Steven! *Trebuie* să te însori cu mine".

M-a pufnit râsul, dându-mă pe speteaza scaunului, în timp ce chelneriţa îmi punea înainte salata.

— Aşa, pur şi simplu!

— Chiar aşa, zise Steven, dând semnificativ din cap.

— Foarte sincer, am spus, ridicând degetul mare spre Mark. Ai fost tare.

— Vezi? zise el. Am făcut-o bine.

— Vă scrieţi singuri jurămintele? m-am interesat. Pentru că asta chiar o să fie interesant.

Steven izbucni într-un hohot puternic, atrăgând atenţia tuturor celor de la mesele apropiate.

Eu am înghiţit roşia cherry cu care mă jucasem şi am spus:

— Ştiţi că mor de nerăbdare să vă văd cartea căsătoriei, nu?

— Ei bine, dacă tot veni vorba...

— N-ai făcut-o! clătină Mark neîncrezător din cap, în timp ce Steven se apleca să scoată un dosar voluminos dintr-o pungă pe care o ţinuse pe jos, lângă el.

Era atât de plin, că hârtiile se revărsau de sus, de jos şi de pe lateral.

— Stai să vezi ce tort am găsit! zise Steven, dând la o parte coşul de pâine, ca să facă loc să deschidă dosarul.

Mi-am reţinut cu greutate râsul când am văzut separatoarele şi o pagină cu cuprinsul.

— *N-o să avem* un tort de nuntă de forma unui zgârie-nori, cu macarale şi panouri, rosti Mark pe un ton ferm.

— Pe bune? am întrebat, curioasă. Vreau să văd!

În seara aceea, când am ajuns acasă, mi-am lăsat geanta şi punga la locul obişnuit, mi-am aruncat pantofii din picioare şi m-am dus drept spre canapea, aruncându-mă pe ea, cu ochii în tavan. Trebuia să mă întâlnesc cu Megumi la şase şi jumătate la CrossTrainer, aşa că n-aveam prea mult timp, însă pur şi simplu simţeam că trebuie să iau o pauză. Cu o seară înainte îmi venise şi ciclul, ceea ce mă făcea cam iritată şi morocănoasă şi cam fără răbdare să suport tâmpenii şi chicoteli.

Am oftat, ştiind că, la un moment dat, trebuia să am o discuţie cu mama. Trebuia să lămurim o mulţime de chestii idioate, şi faptul că încă n-o făcusem începea să mă calce pe nervi. Mi-ar fi plăcut să fie la fel de uşor să discut cu ea cum era cu tata, dar asta nu era o scuză ca să evit să vorbesc despre problemele noastre. Era mama mea şi o iubeam. Şi pentru mine era tare greu când nu ne înţelegeam.

După aceea, gândul mi-a zburat la Corinne. Cred că ar fi trebuit să-mi dau seama că o femeie care îşi părăsise soţul şi se mutase la New York de la Paris pentru un alt bărbat n-avea să renunţe prea uşor la el. Totuşi, ar fi trebuit să-l cunoască îndeajuns pe Gideon, încât să înţeleagă că n-avea să-i meargă dacă alerga după el.

Şi Brett... ce-aveam să fac cu el?

Deodată, începu să sune interfonul. M-am ridicat, încruntată, şi m-am dus spre uşă. Oare Megumi înţelesese greşit şi crezuse că ne întâlnim aici? Nu că m-aş fi supărat, dar...

— Da?

— Bună, Eva! se auzi glasul vesel al tipului de la recepţie. Te caută detectivii Michna şi Graves.

Fir-ar! Toate celelalte probleme dispărură ca un fum în acea clipă. Teama mi se strecurase în suflet, prinzându-mă în gheare de gheaţă.

Voiam să fi avut un avocat de faţă. Aveam prea multe pe cap. Dar nici nu doream să-i las să creadă că aş avea ceva de ascuns.

Am înghiţit de două ori, înainte să pot răspunde.
— Mersi. Poţi să-i trimiţi sus, te rog?

Capitolul 14

Inima îmi bătea inima cu furie în timp ce mă repezeam la geantă. Mi-am pus telefonul cu cartelă pe silenţios şi l-am aruncat într-un buzunar închis cu fermoar. M-am învârtit apoi în loc, încercând să văd orice ar fi putut să nu fie la locul său, orice ar fi trebuit să ascund. Aveam flori în dormitor şi biletul acela.

Totuşi, dacă detectivii nu aveau un mandat, nu puteau să observe decât ceea ce era la vedere.

Am alergat să închid uşa, după care am închis-o şi pe cea a lui Cary. Abia mai răsuflam când am auzit soneria. M-am străduit să mă liniştesc şi să mă îndrept calmă spre living. Când am ajuns la uşa de la intrare, am respirat o dată profund şi abia apoi am deschis.

— Bună ziua!

Graves, o femeie slabă ca un ţâr, cu un chip sever şi ochi albaştri plini de şiretenie, era în faţă. Partenerul ei, Michna, era cel mai tăcut dintre ei; era un tip mai în vârstă, cam burtos, cu păr cărunt şi rărit. Exista un fel de ritm între ei – Graves era tipa dură, care îi ţinea pe cei interogaţi ocupaţi şi îi deconcerta. Michna era, evident, băiatul bun, care se pierdea în fundal, în timp ce ochii lui de poliţist catalogau totul, fără să le scape nimic. Probabil că aveau multe cazuri rezolvate la activ.

— Domnişoară Tramell, putem intra acum? întrebă Graves, pe un ton care transforma cererea într-un ordin. Îşi prinsese părul şaten într-o coadă de cal şi purta un sacou, care ascundea tocul armei. Avea o geantă în mână.

— Cum să nu! am deschis eu uşa larg. Pot să vă ofer ceva? Cafea? Apă?

— Apă e foarte bine, răspunse Michna.

I-am condus în bucătărie şi am scos nişte sticle de apă din frigider. Cei doi detectivi mă aşteptau la masa pentru

micul dejun – Graves fără să mă piardă din ochi, în timp ce Michna iscodea prin încăpere.

— Abia v-aţi întors de la serviciu? se interesă el.

Îmi închipuiam că ştiau răspunsul, dar am răspuns totuşi:

— Acum câteva minute. Doriţi să stăm în living?

— Este bine şi aici, spuse Graves, în felul ei de a vorbi, direct la obiect, punând geanta de piele ponosită pe blat. Am dori să îţi punem câteva întrebări, dacă nu te deranjează. Şi să îţi arătăm câteva fotografii.

Am încremenit. Oare puteam să suport să văd oricare dintre fotografiile pe care mi le făcuse Nathan? Pentru o clipă, înnebunită, m-am gândit că ar putea fi poze făcute la locul crimei sau chiar unele de la autopsie. Ştiam însă că aşa ceva nu prea era probabil.

— Despre ce e vorba?

— Au apărut câteva informaţii noi, care ar putea fi legate de moartea lui Nathan Barker, începu Michna. Noi urmărim toate firele şi poate aţi putea să ne daţi o mână de ajutor.

Am tras adânc aer în piept, ascunzându-mi cu greu tremurul.

— M-aş bucura să încerc, evident. Însă nu ştiu cum aş putea.

— Îl cunoşti pe Andrei Yedemsky? mă întrebă Graves.

M-am încruntat.

— Nu. Cine e?

Ea scotoci prin geantă şi scoase un teanc de poze de mărime mare, pe care mi le puse în faţă.

— Acest bărbat. L-ai mai văzut până acum?

Am întins mâna şi, cu degete tremurătoare, am luat prima fotografie. Înfăţişa un bărbat într-un pardesiu, stând de vorbă cu un altul care tocmai se urca într-un taxi. Era un tip atrăgător, foarte blond şi bronzat.

— Nu. Şi nu este genul pe care l-ai uita dacă-l vezi, am spus, ridicându-mi încet privirea spre ea. Ar trebui să-l cunosc?

— Avea fotografii ale dumitale la el acasă. Instantanee luate pe stradă, în timp ce veneai şi plecai. Barker avea aceleaşi fotografii.

— Nu pricep. Cum a intrat în posesia lor?

— Se pare că i le-a dat Barker, mă lămuri Michna.

— Asta a declarat tipul ăsta, Yedemsky? De ce i-ar fi dat Nathan poze cu mine?

— Yedemsky n-a spus nimic, zise Graves. Este mort. A fost ucis.

Simţeam că mă loveşte o migrenă.

— Nu pricep. Nu ştiu nimic despre bărbatul ăsta şi habar n-am de ce ar fi ştiut ceva despre mine.

— Andrei Yedemsky este un membru bine cunoscut al mafiei ruseşti, îmi explică Michna. Pe lângă faptul că fac contrabandă cu alcool şi cu arme, sunt bănuiţi că fac şi trafic cu femei. E posibil ca Barker să fi făcut aranjamente să vă vândă ori să vă schimbe tocmai în acest scop.

M-am îndepărtat de blat, clătinând din cap, fără să fiu în stare să procesez ceea ce-mi spuneau. Faptul că Nathan mă hărţuise era un lucru pe care puteam să-l cred. Mă urâse încă din prima clipă, urâse gândul că tatăl lui se recăsătorise, în loc s-o jelească până la moarte pe mama lui. Mă urâse pentru că din cauza mea ajunsese închis într-o clinică psihiatrică şi că fusesem recompensată cu aranjamentul de cinci milioane de dolari care credea că sunt moştenirea lui. Dar mafia rusească? Trafic de carne vie? Mintea mea nu putea să cuprindă aşa ceva.

Graves se uită prin fotografii, până când dădu de una care înfăţişa o brăţară de platină, cu safire. Lângă ea se afla o riglă în formă de L – evident, un instrument folosit de detectivi.

— Recunoşti acest obiect?

— Da. I-a aparţinut mamei lui Nathan. El o modificase, ca să i se potrivească lui. Nu pleca nicăieri fără brăţara asta.

— Yedemsky o avea la mână când a murit, zise Graves, fără vreo inflexiune în glas. Probabil ca pe o amintire.

— Ce amintire?

— A uciderii lui Barker.

M-am holbat la Graves, care părea să aibă răspuns la orice întrebare.

— Sugeraţi că Yedemsky ar putea fi răspunzător pentru moartea lui Nathan? Atunci, cine l-a omorât pe Yedemsky?

Ea îmi susţinu privirea, înţelegând motivul care stătea în spatele întrebării mele.

— A fost „aranjat” de-ai lui.

— Eşti sigură?

Aveam nevoie să ştiu că *ei* ştiau că Gideon nu era implicat. Da, omorâse pentru mine – ca să mă apere –, dar n-ar fi ucis niciodată ca să scape de puşcărie.

Michna se încruntă nelămurit la întrebarea mea. Graves fu cea care răspunse:

— Nu-i nici o îndoială. Avem înregistrarea de pe camerele de supraveghere. Unul dintre asociaţii lui n-a fost prea fericit când a aflat că Yedemsky se culca cu fiica lui minoră.

Speranţa lua încet locul spaimei ce mă împietrise.

— Şi acum ce va mai fi? Ce înseamnă asta?

— Cunoaşteţi pe cineva care are legături cu mafia rusească? se interesă Michna.

— Nu, Doamne fereşte! am rostit cu vehemenţă. Asta e... cu totul altă lume. Mie mi-e greu până şi să cred că Nathan avea asemenea legături. Dar au trecut mulţi ani de când l-am întâlnit...

Graves strânse fotografiile repede şi plină de eficienţă, cu chipul impasibil.

— Noi am făcut tot ce-am putut. Depinde de dumneata ce vei face de acum înainte.

Am ajuns la CrossTrainer la şase şi un sfert. M-am dus numai pentru că îi promisesem lui Megumi şi o lăsasem deja

baltă o dată. În plus, mă simţeam cuprinsă de un neastâmpăr teribil, de o nevoie de mişcare pe care trebuia să o potolesc, ca să nu mă înnebunească. De cum plecaseră detectivii, îi trimisesem un SMS lui Gideon, spunându-i că trebuia să-l văd mai târziu, dar până îmi pusesem geanta în dulapul din vestiar, încă nu primisem răspuns de la el.

Ca tot ceea ce-i aparţinea lui Gideon, CrossTrainer era impresionant, atât ca mărime, cât şi din punctul de vedere al confortului. Clubul întins pe trei etaje – unul dintre sutele care împânzeau ţara – şi avea tot ce-şi putea dori un pasionat de fitness, pe lângă un spa şi un bar cu toate bunătăţile.

Megumi era puţin cam copleşită şi a avut nevoie de ajutor la unele dintre aparatele sofisticate, aşa că s-a bucurat de asistenţa unui antrenor, lucru rezervat noilor membri şi oaspeţilor. Eu m-am dus la o bandă de alergare. Am început cu un mers rapid, de încălzire, după care am ajuns să alerg. Şi când mi-am găsit ritmul, mi-am lăsat şi gândurile să hoinărească.

Era oare posibil ca eu şi Gideon să fim liberi să ne luăm iar în stăpânire vieţile şi să mergem mai departe? Cum? Şi de ce? Mintea îmi vâjâia de întrebări pe care abia aşteptam să i le pun lui Gideon – sperând că era la fel de neştiutor ca şi mine. N-avea cum să fie implicat în uciderea lui Yedemsky. Nu puteam să cred că ar fi fost.

Am alergat până au început să mă usture coapsele şi călcâiele, sudoarea să-mi curgă pâraie şi plămânii să mă doară când respiram. Până la urmă, Megumi m-a obligat să mă opresc, făcându-mi cu mâna, după ce se aşezase chiar în faţa benzii mele de alergat.

— Sunt absolut impresionată. Crede-mă, eşti o adevărată maşină.

Am încetinit viteza, ajungând la o alergare de jogging, apoi la ritmul mersului obişnuit, după care m-am oprit. Mi-am luat prosopul şi sticla cu apă şi m-am dat jos, ameţită de cât de mult şi de departe îmi împinsesem limitele.

— Urăsc să alerg, i-am mărturisit, gâfâind. Cum a fost la tine?

Megumi arăta şic chiar şi în costumul de sport. Maioul verde-gălbui pe care îl purta avea nişte barete de un albastru strălucitor, care se potriveau de minune cu colanţii din spandex. Ansamblul era strălucitor ca vara şi foarte stilat.

Ea mă lovi prieteneşte cu umărul.

— M-ai făcu să mă simt ca o retardată. Abia dacă am făcut un circuit şi m-am uitat după tipii sexy. Antrenorul cu care am lucrat arăta bine, dar mi-aş fi dorit să am parte de tipul *ăla*, în schimb.

— El e Daniel. Vrei să-l cunoşti?

— Da!

Ne-am dus împreună spre saltelele din centrul spaţiului deschis, făcându-i cu mâna lui Daniel când a ridicat privirea şi ne-a văzut. Megumi şi-a smuls în grabă panglicuţa cu care îşi prinsese părul, deşi mie mi se părea că arăta foarte bine şi cu ea. Avea o piele foarte frumoasă şi o invidiam pentru gura ei.

— Eva, mă bucur mult să te văd! Daniel îmi întinsese mâna. Pe cine ai adus cu tine?

— Pe prietena mea, Megumi. Azi e prima dată pentru ea.

— Am văzut că lucrai cu Tara, îi spuse el lui Megumi, cu zâmbetul de revistă. Eu sunt Daniel. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, e de ajuns să-mi spui.

— Să ştii că o să iau în serios oferta asta, îl avertiză ea, în timp ce dădeau mâna.

— Chiar te rog! Ai vreo intenţie anume, pentru fitness?

Cei doi începuseră o conversaţie, iar privirea mea rătăcea. Mă tot uitam la aparate, căutând ceva uşor de făcut, în timp ce-i aşteptam să se hotărască. În schimb, am zărit un chip cunoscut.

Chiar când îmi aruncam prosopul pe umăr, am zărit-o pe saltele pe ziarista mea nu-chiar-preferată. Am tras aer adânc în piept şi m-am îndreptat spre ea, observând-o în

timp ce făcea exerciţii cu o greutate de 4,5 kilograme. Părul castaniu-închis îi era împletit în coadă, picioarele lungi la vedere, în pantaloni scurţi, mulaţi pe picior, şi avea abdomenul mic şi plat. Arăta grozav.

— Bună, Deanna!

— Te-aş întreba dacă vii des pe aici, răspunse ea, aşezând greutăţile pe suport şi ridicându-se, dar e un clişeu prea răsuflat. Ce mai faci, Eva?

— Bine. Tu?

Zâmbetul ei avea ceva ameninţător, care îmi zbârlea mereu părul pe ceafă.

— Nu te deranjează că Gideon Cross îşi îngroapă păcatele sub toţi banii pe care îi are?

Prin urmare, Gideon avusese dreptate când spusese că Ian Hager urma să se dea la fund după ce avea să fie plătit.

— Dacă aş crede că nu cauţi decât adevărul, ţi l-aş spune.

— Totul este pentru adevăr, Eva. Am vorbit cu Corinne Giroux.

— A, da? Ce mai face soţul ei?

Deanna începu să râdă.

— Gideon ar trebui să te angajeze, ca să-i cosmetizezi imaginea publică.

Replica asta era stânjenitor de aproape de adevăr.

— De ce nu te duci la el la birou, să-l mănânci de viu? O merită din plin. Aruncă-i o băutură în faţă sau trage-i o palmă!

— Nu i-ar păsa. Pentru el, n-ar însemna absolut nimic.

Mi-am şters sudoarea care încă îmi şiroia pe tâmple. Trebuie să recunosc că ar fi putut fi adevărat. Ştiam prea bine că Gideon era în stare să fie un ticălos cu inima rece.

— În orice caz, poate că te-ai simţi mult mai bine.

Deanna îşi luă prosopul de pe bancă.

— Ştiu sigur ce-o să mă facă să mă simt mai bine. Distrează-te în continuare pe aici, Eva! Sunt sigură că noi două o să vorbim din nou curând.

Şi cu asta, se îndepărtă. Nu puteam scăpa de senzaţia că pune la cale ceva şi mă zgândărea tare rău faptul că nu ştiam ce.

— Gata, am terminat, îmi spuse Megumi, care se întorsese la mine. Cine era tipa?

— Nimeni important.

Chiar în clipa aceea, stomacul meu hotărî să protesteze sonor, anunţându-mă astfel că terminase toată friptura de vită pe care o mâncasem la prânz.

— Şi mie mi se face foame de fiecare dată când merg la sală. Vrei să mergem să mâncăm?

— Cum să nu!

Şi ne-am îndreptat împreună spre duşuri, strecurându-ne printre aparate şi ceilalţi oameni.

— O să-l sun pe Cary, să văd dacă nu vrea să vină şi el.

— O, da! Se linse pe buze. Ţi-am spus că tipul mi se pare delicios?

— Şi nu numai o dată.

I-am făcut cu mâna lui Daniel, după care am plecat.

Am intrat în vestiare, iar Megumi şi-a aruncat prosopul în coşul care se afla chiar lângă intrare. Eu am făcut o pauză înainte să-l arunc pe al meu, mângâind uşor emblema brodată de la CrossTrainer. Mă gândeam la prosoapele din baia lui Gideon.

Poate că data viitoare aveam să-l sun şi pe el, ca să-i cer să ia cina cu mine şi cu prietenii.

Poate că tot ce era mai rău trecuse.

Am găsit un restaurant indian, lângă sala de fitness, iar Cary şi-a făcut apariţia împreună cu Trey, ţinându-se de mână. Aveam masa chiar lângă intrare, la nivelul străzii, iar asta ne oferea ca bonus şi pulsul oraşului la cină.

Stăteam pe jos, pe nişte perne, exageraserăm un pic cu vinul şi îl lăsam pe Cary să comenteze la adresa trecătorilor. Mai că puteam să văd inimioare în ochii lui Trey când se uita la el, şi mă bucuram tare mult să văd că şi Cary îi

răspundea plin de afecţiune. De obicei, atunci când Cary chiar se aprindea după cineva, se abţinea în mod deliberat să-l atingă. De data asta, am ales în mod voit să consider că atingerile repetate şi parcă întâmplătoare cu Trey erau un semn că deveneau tot mai apropiaţi, nu că şi-ar fi pierdut Cary interesul.

În timp ce mâncam, Megumi a mai primit un telefon de la Michael, dar n-a răspuns. Cary a întrebat-o dacă face pe inabordabila, iar ea i-a spus toată povestea.

— Dacă mai sună o dată, lasă-mă pe mine să răspund, îi propuse el.

— O, nu! am exclamat eu.

— Ce e? Cary clipi cu un aer inocent. Aş putea să-i spun că e prea ocupată ca să vină la telefon, în timp ce Trey ar răcni comenzi sexuale în fundal.

— Diabolic! spuse Megumi, frecându-şi mâinile cu putere. Michael nu merită chiar aşa ceva, dar sunt sigură că o să ajung într-o zi să-ţi accept oferta, doar ştiu ce noroc am la bărbaţi.

Am clătinat din cap şi am început să scotocesc prin geantă după telefonul cu cartelă. Am observat, şocată, că tot nu aveam nici un răspuns de la Gideon.

Cary mă cercetă teatral de peste masă.

— Sperі să ai parte de ceva sex la telefon cu iubitul tău?

— Ce? rămase Megumi cu gura căscată. Te vezi cu cineva şi nu mi-ai spus?

M-am uitat urât la Cary.

— E complicat.

— Este total opus ideii de complicat, rosti profesoral Cary, legănându-se pe perna lui. E dorinţă sexuală pură şi dură.

— Şi cu Cross cum rămâne? întrebă ea.

— Cu cine? exclamă Cary.

Megumi insistă:

— O vrea înapoi.

Era rândul lui Cary să se uite urât la mine.

— Când ai vorbit cu el?

Am clătinat din cap.

— A sunat-o pe mama. Şi n-a zis că mă vrea înapoi.

Cary zâmbi plin de şiretenie.

— Vrei să-l laşi baltă pe noul iubit pentru un repetir cu Cross, maratonistul?

Megumi îmi dădu un picior.

— Gideon Cross e un maratonist în pat? Mamă, Doamne... şi chiar aşa şi arată. Uau!

Şi îşi făcu vânt cu mâna.

— Vă rog, se poate să încetăm discuţia despre viaţa mea sexuală? am murmurat, uitându-mă la Trey, în căutarea unui sprijin.

El îmi sări îndată în ajutor:

— Cary mi-a zis că voi doi vă duceţi mâine-seară la premiera unui videoclip. Nu ştiam că încă mai sunt la căutare.

M-am agăţat imediat de replica asta, plină de recunoştinţă.

— Da, aşa e. Şi pe mine m-a surprins.

— Şi mai e şi drăguţul de Brett, interveni Cary, aplecându-se peste masă către Megumi, ca şi cum ar fi vrut să-i împărtăşească un secret. O să-i spunem tipul din culise. Sau mai degrabă tipul de pe bancheta din spate.

Mi-am băgat mâinile în pahar şi l-am stropit.

— Uau, Eva! Mă faci să mă ud!

— Ţine-o tu tot aşa, l-am avertizat, şi o să fii fleaşcă.

Când am ajuns acasă, pe la zece fără un sfert, încă nu aveam nici o veste de la Gideon. Megumi luase metroul spre casă, iar eu, Cary şi Trey luaserăm un taxi spre apartament. Băieţii s-au dus drept în camera lui Cary, iar eu am rămas în bucătărie, întrebându-mă dacă n-ar fi cazul să mă duc până în celălalt apartament, să văd dacă Gideon e acolo.

Tocmai mă pregăteam să-mi scot cheile din geantă, când Cary a venit în bucătărie. Îşi dăduse jos tricoul şi era în

picioarele goale. Luă nişte frişcă din frigider, dar se opri, chiar înainte să iasă din nou.

— Te simţi bine?

— Da, normal.

— Ai vorbit cu mama ta?

— Nu, dar mă gândesc s-o fac.

El se sprijini de blat.

— Te mai frământă ceva?

I-am făcut semn să dispară.

— Du-te şi distrează-te! Sunt bine. Putem să vorbim şi mâine.

— Apropo, la ce oră trebuie să fiu gata?

— Brett vrea să vină să ne ia la cinci, deci poţi să vii la Crossfire?

— Nici o problemă, zise el, aplecându-se să mă sărute pe creştet. Vise plăcute, fetiţo!

Am aşteptat până când uşa lui Cary s-a închis, după care mi-am luat cheile şi m-am dus vizavi. Încă din clipa când am intrat în apartamentul tăcut şi întunecat, mi-am dat seama că Gideon nu era acolo, dar am căutat totuşi prin fiecare cameră. Nu puteam scăpa de senzaţia că ceva nu era în regulă.

Oare unde era?

Hotărâtă să-l sun pe Angus, m-am dus înapoi la mine în apartament, am înhăţat mobilul cu cartelă şi m-am dus în camera mea.

Unde am dat de Gideon, pradă unui coşmar.

Am tresărit la vederea lui, dar am închis repede uşa după mine şi am încuiat-o. Se zvârcolea în patul meu, cu spatele arcuit, gemând de durere. Rămăsese în blugi şi în tricou, trântit pe cuvertură, de parcă ar fi aţipit în timp ce mă aştepta. Laptopul îi căzuse pe jos, încă deschis, iar hârtiile se rupeau din cauza violenţei mişcărilor sale.

M-am grăbit să ajung lângă el, încercând să găsesc o cale de a-l trezi fără să mă pun în pericol, ştiind că el s-ar fi urât pe sine dacă m-ar fi rănit din greşeală.

El mârâi, un sunet de pură agresiune.

— Niciodată! exclamă. N-o s-o mai atingi niciodată.

Am încremenit.

Se zvârcoli violent, după care gemu şi se ghemui, tremurând.

Sunetul lui de durere mă mobiliză. M-am suit în pat, atingându-l pe umăr. Dar mă trânti imediat pe spate, ţintuindu-mă cu trupul său, privindu-mă cu ochi ficşi, fără să mă vadă. Simţeam că frica mă paraliza.

— O să afli tu cum e! şopti ameninţător, mişcându-şi şoldurile, într-o imitaţie bolnavă a iubirii pe care o împărtăşeam.

Eu am întors capul şi l-am muşcat de bicepşi, abia reuşind să-mi înfig puţin dinţii în muşchii rigizi.

— Fir-ar! exclamă el, sărind înapoi, iar eu l-am înlăturat de pe mine cum mă învăţase Parker, aruncându-l într-o parte şi eliberându-mă ca să pot sări din pat şi s-o iau la fugă.

— Eva!

M-am răsucit să mă uit la el, încă pregătită să mă lupt.

El alunecase din pat, cât pe ce să cadă în genunchi, după care îşi regăsi echilibrul şi se ridică.

— Îmi pare rău... am adormit... Dumnezeule, îmi pare foarte rău!

— Sunt bine, i-am zis, cu un calm autoimpus. Te rog, linişteşte-te!

El îşi trecu o mână prin păr, răsuflând zbuciumat. Chipul îi era scăldat în sudoare, iar ochii roşii.

— O, Doamne!

M-am apropiat de el, încercând să înlătur teama care încă nu mă părăsise. Asta făcea parte din viaţa noastră. Amândoi trebuia să-i facem faţă.

— Îţi aminteşti ce-ai visat?

Gideon înghiţi în sec şi scutură din cap.

— Nu te cred.

— La dracu’! Trebuie să...

— Visai ceva despre Nathan. Cât de des ţi se întâmplă? am zis, venind lângă el şi luându-l de mână.

— Nu ştiu.

— Nu mă minţi!

— Nu te mint! pufni el, supărat. Foarte rar îmi amintesc ce visez.

L-am împins către baie, ţinându-l în mod voit în mişcare, atât fizic, cât şi psihic.

— Azi au fost detectivii aici.

— Ştiu.

Răguşeala din glasul lui mă îngrijora. Oare de cât timp dormea, de cât timp visa? Mă durea să-l văd chinuit de propriile gânduri, singur, pradă durerii.

— Au venit şi la tine?

— Nu. Dar au făcut cercetări.

Am aprins luminile, dar el s-a oprit, apucându-mă strâns, ca să mă facă să mă opresc şi eu.

— Eva!

— Intră la duş, campionule! O să vorbim după ce termini.

El îmi prinse faţa în mâini, mângâindu-mă pe obraji.

— Te mişti prea repede. Ia-o mai încet!

— Nu vreau să fii atât de supărat de fiecare dată când ai un coşmar.

— Aşteaptă puţin, murmură el, aplecându-şi capul şi lipindu-şi fruntea de a mea. Te-am speriat. Eu sunt speriat. Hai să stăm puţin ca să ne revenim!

M-am liniştit, punându-i o mână iubitoare pe inima care îi bătea nebuneşte. El îşi îngropă faţa în părul meu.

— Lasă-mă să-ţi miros aroma, îngeraş. Să te simt. Să-ţi spun că-mi pare rău.

— Sunt bine.

— Nu e bine, mă contrazise el, cu glas încet şi tânguitor. Ar fi trebuit să te aştept la noi acasă.

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui, peste măsură de încântată de ideea de „la noi” acasă.

— Toată seara m-am uitat la telefon, aşteptând un mesaj de la tine.

— Am lucrat până târziu.

Îşi băgase mâinile sub tricoul meu, mângâindu-mă pe spatele gol.

— Pe urmă am venit aici. Voiam să-ţi fac o surpriză... Să fac dragoste cu tine...

— Cred că poate vom fi liberi, am şoptit, agăţându-mă de tricoul lui. Detectivii... cred că o să fie bine.

— Explică-mi!

— Nathan avea o brăţară de care nu se despărţea...

— Cu safire. Foarte feminină.

Mi-am ridicat privirea spre el.

— Da.

— Continuă!

— Au găsit-o la mâna unui tip din mafie care a fost omorât. Din mafia rusească. Acum se gândesc că probabil a fost o asociere pentru infracţiuni care s-a sfârşit prost.

Gideon rămase nemişcat, cu privirea încruntată.

— E interesant.

— E ciudat. Au vorbit despre fotografii de-ale mele şi despre traficul de carne vie, iar asta pur şi simplu nu se leagă cu...

El îmi puse mâna pe buze, obligându-mă să tac.

— E interesant pentru că, atunci când am plecat, Nathan avea la mână brăţara aia.

M-am uitat la Gideon, care făcea duş, în timp ce eu mă spălam pe dinţi. Mâinile săpunite îi alunecau pe corp cu indiferenţă totală, cu mişcări bruşte şi aspre. Nu exista nimic din admiraţia intimă cu care îl veneram eu, nimic din uluirea dragostei. Termină în câteva minute şi ieşi din duş în toată frumuseţea lui goală, după care luă un prosop, ca să se şteargă.

După ce termină, îmi cuprinse şoldurile pe la spate, sărutându-mă pe gât.

— Nu am nici o legătură în lumea interlopă, îmi şopti.

Am terminat să mă spăl pe dinţi şi l-am privit în oglindă.

— Te deranjează că trebuie să-mi spui asta?

— Cred că ar fi mai bine să-ţi spun eu, decât să te aud întrebându-mă.

— Cineva s-a dat peste cap ca să te apere, am zis, întorcându-mă spre el. Ar putea fi Angus?

— Nu. Spune-mi cum a murit tipul ăla din mafie.

Îmi plimbam degetele peste abdomenul lui, încântată de felul cum muşchii i se flexau şi se încordau, ca reacţie la atingerea mea.

— Unul dintre ai lui l-a aranjat. A fost o răzbunare. Tipul era supravegheat, aşa că Graves zice că au proba crimei.

— Prin urmare, e cineva legat. Atât de mafie, cât şi de autorităţi sau de amândouă. Oricine este responsabil, au ales un ţap ispăşitor pe care puteau să dea vina fără ca el să mai plătească pentru ea.

— Nu-mi pasă cine a aranjat lucrurile aşa, atâta timp cât eşti în siguranţă.

El mă sărută pe frunte.

— Trebuie să ne pese, îmi spuse, cu glas blând. Dacă m-au apărat, înseamnă că ştiu ce am făcut.

Capitolul 15

La cinci şi ceva dimineaţa, m-am trezit brusc, cu inima bătându-mi nebuneşte. Încă pluteam în aburii unui vis în care încă mai credeam că sunt despărţită de Gideon. Singurătatea şi durerea mă copleşeau, făcându-mă să rămân ţintuită în pat câteva minute. Aş fi vrut ca Gideon să fie lângă mine. Mi-aş fi dorit să mă pot rostogoli şi să mă lipesc de el.

În parte şi din cauză că eram la ciclu, nu făcuserăm dragoste în noaptea ce trecuse. Ne bucuraserăm însă de simplul fapt că eram împreună. Stătuserăm îmbrăţişaţi la mine în pat, uitându-ne la televizor, până când adormisem, epuizată după cât lucrasem la banda de alergare.

Îmi plăceau tare mult aceste momente de linişte, când nu făceam decât să ne ţinem în braţe. Când atracţia sexuală fierbea doar la foc mic, ascunsă. Îmi plăcea la nebunie să-i simt respiraţia pe piele, ca şi felul în care curbele trupului meu se potriveau cu corpul lui dur, ca şi cum am fi fost proiectaţi unul pentru altul.

Am oftat, căci îmi dădeam seama ce mă rodea. Era joi, şi Brett venea la New York, dacă nu cumva ajunsese deja în oraş.

Eu şi Gideon abia începeam să ne regăsim ritmul, ceea ce însemna că momentul era cum nu se poate mai nepotrivit pentru ca Brett să-şi facă iar apariţia în viaţa mea. Mi-era teamă să nu meargă cumva ceva prost, vreun gest, vreo privire care să fie greşit înţeleasă şi să provoace probleme noi între mine şi Gideon.

Avea să fie prima dată când eu şi Gideon urma să fim împreună în public după „despărţirea” noastră. Avea să fie un adevărat chin. Să stau lângă Brett, deşi inima mea era cu Gideon.

M-am dat jos din pat şi m-am dus la baie să mă spăl, după care mi-am tras pe mine nişte pantaloni scurţi şi un tricou fără mâneci. Trebuia să fiu cu Gideon. Trebuia să petrecem un timp împreună înainte ca ziua să înceapă în forţă.

Am ieşit în vârful picioarelor din apartamentul meu şi m-am dus în al lui, având o uşoară impresie că nu sunt prea cuminte, în timp ce alergam pe coridor spre uşa lui – a noastră.

După ce am intrat, mi-am aruncat cheile pe blatul din bucătărie şi m-am dus spre camera de oaspeţi. Văzând că nu e acolo, mi-a sărit inima din loc, dar mi-am continuat căutarea, pentru că îl *simţeam*. Eram conştientă de prezenţa lui, lucru care se manifesta doar când era pe aproape.

L-am găsit în dormitorul principal, strângând în braţe perna mea, dormind aproape întors pe burtă. Era acoperit până la coapse cu cearşafurile, care îi lăsau dezgolite spatele puternic şi braţele sculptate şi descopereau numai partea cea mai de sus a curbei feselor minunate.

Arăta ca o fantezie erotică ce prinsese viaţă. Şi era *al meu*.

Îl iubeam atât de mult!

Şi voiam să se trezească cu mine, măcar o dată, plin de plăcere, nu de frică, de tristeţe şi de regret.

M-am dezbrăcat fără zgomot în lumina dimineţii, în timp ce în minte mi se învârtejeau zeci de gânduri despre cum i-aş putea oferi plăcere iubitului meu. Voiam să-l mângâi peste tot cu mâinile şi cu gura, să-l fac să-şi piardă respiraţia, să se excite cu totul, să-i simt trupul fremătând. Voiam să afirm iar legătura pe care o aveam amândoi, dăruirea mea totală şi irevocabilă pentru el, în faţa realităţilor dure pe care urma să le înfruntăm.

În clipa în care genunchiul mi-a atins salteaua, el s-a mişcat. M-am strecurat lângă el, sărutându-l pe mijloc, după care mi-am croit drum încet în sus.

— Mmm, Eva! zise el alintat, întinzându-se uşor sub mine.

— Ar fi cazul să speri că eu sunt, campionule, am zis, în timp ce-i muşcam uşor osul omoplatului. S-ar putea sfârşi rău pentru tine dacă n-ai face-o.

Şi m-am lăsat în jos, acoperindu-l cu trupul meu. Răspândea o căldură divină şi am rămas o clipă aşa, savurând-o.

— E devreme pentru tine, şopti el, relaxat, la fel de mulţumit ca şi mine de faptul că ne atingeam unul pe altul.

— Foarte, am recunoscut eu. Dormeai cu perna mea în braţe.

— Are mirosul tău. Mă ajută să dorm.

I-am dat părul într-o parte şi mi-am lipit buzele de gâtul lui.

— Ai spus ceva foarte frumos! Mi-ar plăcea să stăm amândoi aşa toată ziua.

— Dar îţi mai aminteşti că vreau să te iau cu mine în weekendul ăsta?

— Da, am răspuns, atingându-i uşor bicepşii cu degetele, mângâindu-i muşchii tari. Abia aştept.

— Plecăm vineri, imediat ce ieşi de la serviciu, şi ne întoarcem cu avionul la timp ca să fii luni dimineaţă la serviciu. N-o să ai nevoie decât de paşaport.

— Şi de tine. L-am sărutat pe umăr, după care am continuat rapid, uşor neliniştită: Te vreau şi am venit pregătită să te am, dar s-ar putea să fie cam aiurea. Adică sunt la sfârşitul ciclului, dar dacă nu-ţi place să faci sex în momente din astea – şi sunt total de acord, pentru că nici mie nu mi-a plăcut *niciodată*...

— *Tu* îmi placi, îngeraş. O să te iau în orice fel pot.

Şi se încordă, avertizându-mă astfel că vrea să se întoarcă. Am alunecat într-o parte, uitându-mă cum se rostogolea, cu o mişcare fluidă a muşchilor.

— Ridică-te şi stai sprijinit cu spatele de tăblia patului, i-am cerut.

Mă gândeam că arată mult mai minunat decât îmi imaginasem; sau mai excitat, fapt pentru care nu puteam să fiu decât încântată.

El îmi dădu ascultare, făcându-mi pe plac; arăta adormit şi sexy, cu obrajii umbriţi de un început de barbă. M-am pus în poala lui, încălecându-l. Am rămas aşa un timp, savurând atracţia dintre noi, primejdia ascunsă, delicioasă şi provocatoare, pe care o emana chiar şi atunci când se odihnea. Pentru că Gideon nu era o fiinţă îmblânzită şi n-avea să fie aşa niciodată. Exact cum o panteră are gheare, chiar dacă sunt ascunse în perniţe.

Asta era una dintre bucuriile mele. Se purta blând cu mine, dar nu se dezicea de natura lui. Era tot bărbatul de care mă îndrăgostisem – dur, cu laturi dure –, deşi se şi schimbase. Era totul pentru mine, tot ce-mi doream, tot ce aveam nevoie, într-un singur bărbat imperfect.

I-am dat la o parte părul de pe faţă, mângâindu-i cu limba conturul buzei de jos. Mâinile lui, atât de calde şi de puternice, mă apucară de şolduri, în timp ce deschidea buzele, atingându-mi limba cu limba lui.

— Te iubesc, i-am şoptit.

— Eva! Dându-şi capul pe spate, preluă controlul sărutului, făcându-l mai profund. Buzele sale, atât de puternice şi de moi în acelaşi timp, se lipiseră de ale mele. Mă pătrunsese adânc cu limba, lingându-mă şi gustându-mă. Uşoara ei frecare de interiorul sensibil al gurii mele mă înfiora toată. Între noi, mădularul lui începu să se îngroaşe şi să se lungească, iar pielea lui mătăsoasă îmi ardea partea de jos a abdomenului.

Mi se întăriseră şi mie sfârcurile, devenind dureroase, şi am început să tremur, frecându-mi-le de pieptul lui.

El mă prinse cu o mână de ceafă, luându-mă prizonieră, ţinându-mă nemişcată, în timp ce mă săruta pătimaş. Îmi strivea gura, căutându-mă, pătrunzând tot mai adânc, sugându-mi buzele şi limba. M-am lipit de el gemând, trăgându-l de părul negru.

— Dumnezeule, ce mă mai exciţi, murmură el, ridicându-şi genunchii. Mă dădu apoi pe spate; corpul lui formase un leagăn, care îmi susţinea greutatea. Îmi prinsese sânii în palme, frecându-mi în cercuri sfârcurile întărite.

— Uită-te la tine! Eşti atât de minunată!

Mă străbăteau valuri de căldură.

— Gideon...

— Uneori eşti o blondă de gheaţă, absolut inabordabilă, zise el, strângând din dinţi în timp ce-şi strecura o mână între picioarele mele, cu degetele alunecând uşurel prin crăpătura mea. Şi pe urmă eşti aşa. Atât de sexy şi de disperată. Vrei să am mâinile pe tine, să-mi simţi mădularul în tine.

— Sunt aşa *pentru tine*. Asta îmi faci. Asta mi-ai făcut încă din clipa în care te-am văzut prima dată.

Gideon îşi plimba privirea peste corpul meu, urmată de mâinile lui. Îmi mângâia curba sânilor şi în acelaşi timp îmi mângâia uşor clitorisul, făcându-mă să tremur.

— Te vreau, îmi spuse răguşit.

— Sunt aici – goală.

El îmi adresă un zâmbet lasciv, foarte sexy.

— Nu mi-a scăpat amănuntul ăsta.

Vârful degetului său dădea târcoale despicăturii mele. M-am ridicat un pic, ca să-i ofer un acces mai uşor, alunecând cu mâinile peste umerii lui.

— Dar nu vorbeam de sex, murmură el. Deşi vreau şi asta.

— Cu mine.

— Numai cu tine, recunoscu el, în timp ce trecea uşor de tot cu degetul mare peste un sfârc. Mereu şi pentru totdeauna.

Am gemut şi i-am luat mădularul în palme, frecându-l de la rădăcină până în vârf.

— Îngeraş, te privesc şi te vreau înfiorător de tare. Vreau să fiu cu tine, să te ascult, să vorbesc cu tine, să te aud râzând şi să te ţin în braţe când plângi. Vreau să stau

lângă tine, să respir acelaşi aer cu tine, să avem aceeaşi viaţă. Vreau să mă trezesc aşa cu tine pentru tot restul vieţii. Te *vreau*.

— O, Gideon... M-am aplecat eu către el şi l-am sărutat blând. Şi eu te vreau.

Îmi mângâia uşor sânul, trăgând de el şi rotind sfârcul întărit între degete. În acelaşi timp, îmi freca şi clitorisul, făcându-mă să gem uşor. Îl simţeam cum se întăreşte în mâinile mele, căci trupul reacţiona dorinţei mele tot mai mari.

Camera se lumina tot mai mult pe măsură ce soarele se ridica pe cer, dar lumea de afară părea la ani-lumină distanţă. Intimitatea acelei clipe era mistuitoare şi dulce în acelaşi timp, umplându-mă de bucurie.

Îi mângâiam penisul erect cu veneraţie amestecată cu tandreţe; unicul meu scop era să-i ofer plăcere şi să-i arăt cât de mult îl iubeam. El mă atingea în acelaşi fel, iar ochii îi erau ca nişte ferestre către sufletu-i rănit, care avea nevoie de mine tot atât de mult cât aveam şi eu de el.

— Sunt fericit cu tine, Eva. Tu mă faci fericit.

— O să te fac fericit toată viaţa, i-am promis, cu şoldurile fremătând, căci dorinţa îmi fierbea puternică în vene. E tot ce vreau mai mult pe lume.

Gideon se aplecă şi trecu uşor cu limba peste sfârcuri, o atingere fugară, care mă umplu de o dorinţă sfâşietoare.

— Îmi plac sânii tăi. Ştiai?

— A, deci de asta mă placi...

— Mai provoacă-mă tu, îngeraş. Dă-mi un motiv să te bat la fund. Şi fundul tău îmi place la nebunie.

Şi mă trase spre el, făcându-mă să mă lipesc cu sânii de gura lui. O fierbinţeală umedă îmi înconjură vârful sensibil al sânului meu. Începu să mi-l sugă cu putere, iar sexul meu vibra în ritmul gurii lui, flămând după mădularul lui.

Îl simţeam peste tot, în jurul meu, în mine. Căldura şi patima lui. Pasiunea lui. În mâinile mele, penisul îi era tare

şi zvâcnea, iar capul mătăsos se umezise de licoarea ce anunţa apropierea orgasmului.

— Spune-mi că mă iubeşti, am implorat.

Ochii lui Gideon mă ţintuiră.

— Ştii prea bine că aşa e.

— Închipuieşte-ţi că nu ţi-aş fi spus niciodată aceste cuvinte. Că nu le-ai fi auzit niciodată de la mine.

El oftă din rărunchi.

— Crossfire.

Am încremenit, cu mâinile pe el. El înghiţi cu greu nodul din gât.

— E cuvântul tău, atunci când totul e prea mult, când e prea intens. E şi cuvântul meu de siguranţă, pentru că aşa mă faci să mă simt. Tot timpul.

— Gideon, eu...

Mă lăsase fără cuvinte.

— Când îl spui tu, înseamnă „opreşte-te”, continuă el, luându-şi mâinile de pe sânul meu, ca să mă mângâie pe obraz. Când îl spun eu, înseamnă să nu te opreşti niciodată. Orice mi-ai face, am nevoie să continui s-o faci.

M-am ridicat, rămânând în echilibru deasupra lui.

— Lasă-mă pe mine!

— Da.

Îşi scoase degetele din despicătura mea şi peste o clipă mădularul lui mă umplu toată, capul său larg croindu-şi drum prin lăuntrurile mele hiperexcitate.

— Încet, îmi ordonă el blând, cu privirea înceţoşată, în timp ce-şi lingea degetele pe îndelete, plin de senzualitate. Arăta incredibil de pătimaş, de decadent şi de lipsit de ruşine.

— Ajută-mă! Eram întotdeauna un pic mai greu să mă pătrundă aşa, numai cu ajutorul gravitaţiei şi al greutăţii corpului meu. Oricât de disperată aş fi fost după el, tot eram prea strâmtă.

Gideon mă prinse de şolduri, ridicându-mă şi coborându-mă uşor, de-a lungul penisului său tare şi foarte gros.

— Să simţi fiecare părticică din ea, îngeraş, murmură el. Simte în ce hal mă exciţi!

Îmi tremurau coapsele de dorinţă, în timp ce el freca un punct foarte sensibil dinlăuntrul meu. L-am apucat strâns de încheieturile mâinilor; sexul îmi zvâcnea.

— Să nu-ţi dai drumul, mă avertiză el, cu tonul acela autoritar, care, de fapt, mă făcea cu siguranţă să ating climaxul. Nu-ţi da drumul până n-am intrat tot!

— Gideon! Frecarea înceată şi puternică pe care mi-o producea, penetrându-mă cu grijă, mă înnebunea de-a dreptul.

— Gândeşte-te ce bine îţi e când sunt în tine, îngeraş! Când pizdulicea ta flămândă are ceva în jurul căruia să se strângă atunci când îţi dai drumul.

Am simţit cum mă strâng în jurul lui, sedusă de răguşeala ademenitoare din glasul lui.

— Grăbeşte-te!

— Tu trebuie să mă laşi să intru în tine! zise el, cu o sclipire amuzată în ochi. Mă împinse apoi pe spate, schimbând unghiul în care mă pătrundea.

Şi am alunecat pe el, înghiţindu-l până la rădăcină, dintr-o singură mişcare, cu un geamăt adânc.

— Doamne! Îşi dăduse capul pe spate, gâfâind cu putere. Eşti uluitoare! Mă strângi ca un pumn!

— Iubirea mea!

Nu puteam să-mi ascund rugămintea din glas. Era atât de tare şi de gros în mine, intrase atât de adânc, că abia mai puteam să respir...

El mă privea cu ochi arzători.

— Vrei *asta*. Tu şi cu mine, fără nimic între noi.

— Nimic, am repetat cu ardoare, gâfâind, zvârcolindu-mă. Îmi pierdeam minţile, Eram disperată să-mi dau drumul.

— Şşş! Am înţeles.

Şi Gideon îşi duse la gură degetul mare, lingându-l, după care începu să-mi frece clitorisul, apăsând exact cât

trebuie. Corpul parcă îmi luase foc, eram scăldată în sudoare, simţeam că ard toată.

Şi am atins orgasmul zguduită de plăcere, cu sexul zvâcnind spasmodic, cu putere. Geamătul lui era unul de pură sexualitate animală şi penisul i se umezise, muls cu lăcomie de trupul meu.

Dar el nu-şi dăduse drumul, iar asta făcea ca orgasmul meu să fie şi mai intim. Eram deschisă, vulnerabilă, sfâşiată de dorinţă. Iar el mă privea cum mă prăbuşesc, cu ochii aceia albaştri sfredelitori, deţinând în totalitate controlul. Faptul că nu se mişca, doar mă pătrunsese atât de adânc, mărea şi mai mult senzaţia legăturii dintre noi.

O lacrimă mi se rostogoli pe obraz, căci orgasmul îmi răscolise toate emoţiile.

— Vino încoace, spuse el, răguşit.

Mâinile îi alunecară în sus pe spatele meu şi mă trase mai aproape. Îmi sorbi lacrima, apoi mă mângâie uşor cu vârful nasului. Sânii îmi erau lipiţi de pieptul lui şi îi înlănţuiam mijlocul cu braţele pe care le strecurasem între el şi tăblia patului. Îl ţineam strâns, tremurând încă de zvâcnetul ce urmase orgasmului.

— Eşti atât de frumoasă, şopti el. Atât de moale şi de dulce! Sărută-mă, îngeraş!

Mi-am ridicat capul şi i-am oferit gura, contopindu-ne într-un sărut umed şi fierbinte, un amestec erotic al plăcerii lui neostoite şi al copleşitoarei mele iubiri.

Mi-am înfipt degetele în părul lui, ţinându-l bine de ceafă, ca să-l fac să rămână nemişcat. Iar el făcu la fel, comunicând amândoi fără cuvinte. Îmi pecetlui gura cu buzele, penetrându-mă cu limba, chiar dacă mădularul îi rămânea nemişcat în mine. Simţeam tensiunea din sărutul lui, din atingerea lui, şi mi-am dat seama că şi el era îngrijorat în legătură cu ziua ce abia începuse. M-am lipit toată de el, vrând să devenim de nedespărţit. Dinţii lui îmi muşcară buza de jos, afundându-se uşor în moliciunea ei.

Am scâncit, iar el murmură, liniştindu-mă cu mişcările ritmice ale limbii.

— Nu te mişca, îmi spuse răguşit, ţinându-mă strâns de ceafă. Vreau să-mi dau drumul numai pentru că te simt în jurul meu.

— Te rog, am şoptit. Dă-ţi drumul în mine! Lasă-mă să te simt!

Eram cu totul şi cu totul înlănţuiţi, strângându-ne, trăgându-ne aproape unul pe celălat. Îi simţeam mădularul foarte rigid în mine; ne înfipseserăm mâinile fiecare în părul celuilalt şi buzele şi limbile ni se împerecheau cu disperare.

Gideon era întru totul al meu. Şi, cu toate acestea, undeva, în străfundul minţii mele, încă eram uluită că puteam să mă bucur astfel de el, că era gol într-un pat al nostru, într-un apartament al nostru, că era în mine, era parte din mine, punând stăpânire pe toată iubirea şi patima mea şi dându-mi-le înapoi însutit.

— Te iubesc, am gemut, în timp ce sexul mi se strângea în jurul lui, cu putere. Te iubesc atât de mult!

— O, Eva!

Începu să se scuture puternic, dându-şi drumul. Gemea, sărutându-mă, mâinile îi zvâcneau în părul meu şi mă pârjolea cu respiraţia şuierătoare. Îl simţeam cum mă umple de sămânţa lui şi am început să tremur şi eu, pradă încă unui orgasm, a cărui plăcere punea stăpânire pe mine în valuri.

Mâinile îi rătăceau fără odihnă pe trupul meu, mângâindu-mă pe spate, în timp ce mă săruta cu un amestec perfect de iubire şi patimă. Îi simţeam recunoştinţa şi dorul, le recunoşteam pentru că şi eu simţeam exact la fel.

Era un miracol că îl găsisem, că putea să mă facă să mă simt aşa, că puteam să iubesc pe cineva atât de profund, de complet şi de sexual, în ciuda tuturor demonilor care mă

bântuiau. Şi că puteam să-i ofer şi eu acelaşi liman, în schimbul a ceea ce-mi dădea.

Mi-am lipit capul de pieptul lui, ca să-i ascult bătăile inimii, respirând amândoi în acelaşi ritm.

— Eva! zise el, încă gâfâind. Răspunsurile pe care le vrei de la mine... Trebuie să pui acele întrebări.

L-am strâns îndelung în braţe, aşteptând ca trupurile noastre să-şi revină şi să-mi calmez panica. Încă nu ieşise din mine. Eram pe cât de apropiaţi se putea, dar tot nu era de ajuns pentru el. Voia să aibă mai mult, în toate privinţele. N-avea să renunţe până când n-avea să pună stăpânire până şi pe cea mai mică părticică din mine, până când n-avea să se strecoare până şi în cel mai neînsemnat aspect al vieţii mele.

M-am dat puţin înapoi, ca să-l pot privi.

— Gideon, nu plec nicăieri. Nu trebuie să te forţezi, dacă nu eşti pregătit.

— Sunt pregătit, răspunse el, susţinându-mi privirea, arzând de putere şi de hotărâre. Tu trebuie să fii pregătită. Pentru că n-o să mai treacă mult până o să-ţi pun o anumită întrebare, Eva. Şi o să am nevoie să-mi dai răspunsul corect.

— Este prea devreme, am şoptit, cu un nod în gât, şi m-am îndepărtat uşor, încercând să câştig puţină distanţă, dar el m-a tras înapoi, ţinându-mă strâns. Nu ştiu dacă pot.

— Dar nu pleci nicăieri, mi-a amintit el, strângând din dinţi. Şi nici eu. De ce să amânăm inevitabilul?

— Nu trebuie să priveşti lucrurile aşa. Amândoi am avut prea multe probleme. Dacă nu suntem atenţi, unul sau altul o să se închidă, o să-l respingă pe celălalt...

— Întreabă-mă, Eva! îmi ordonă el.

— Gideon...

— Acum!

Frustrată de încăpăţânarea lui, am rămas tăcută un minut, după care m-am hotărât că, indiferent care ar fi

motivul, anumite întrebări trebuiau să-şi afle răspunsul, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Doctorul Lucas. Ştii de ce a minţit-o pe mama ta?

El îşi încleştă maxilarul, cu privirea dintr-odată rece şi dură.

— Îşi apăra cumnatul.

— *Ce?* am tresărit eu, cu mintea învârtindu-se. Fratele lui Anne? Femeia cu care te-ai culcat?

— Căreia i-am tras-o, mă corectă el, cu asprime. Toţi cei din familia lui Anne lucrează în domeniul sănătăţii mintale. Toţi nenorociţii. Ea e *psiholog*. Ai găsit asta, când ai săpat pe Google?

Am încuviinţat absentă, mai îngrijorată de vehemenţa cu care rostise cuvântul psiholog, practic scuipându-l. De asta nu se dusese să capete ajutor? Şi cât de mult mă iubea, de făcuse efortul să se ducă la doctorul Petersen, în ciuda reticenţelor sale?

— N-am ştiut de la început, continuă el. Nu puteam să-mi dau seama de ce mă minţise Lucas. E pediatru, pentru numele lui Dumnezeu! Ar trebui să aibă grijă de copii.

— La dracu’ cu asta! Ar trebui să fie om! am exclamat, sufocată de furie, de dorinţa înăbuşitoare de a mă duce la Lucas ca să-l rănesc. Nu-mi vine să cred că a fost în stare să mă privească în faţă şi să-mi spună toate rahaturile pe care le-a zis.

Dăduse vina pe Gideon pentru tot... încercase să bage strâmbe între noi...

— Abia după ce te-am întâlnit pe tine am început, în sfârşit, să-mi dau seama, spuse el, strângându-mă şi mai tare în braţe. O iubeşte pe Anne. Probabil la fel de mult cât te iubesc eu pe tine. Îndeajuns încât să treacă peste faptul că l-a înşelat şi să-l acopere pe fratele ei, ca s-o cruţe de aflarea adevărului. Sau de imensa stânjeneală.

— N-ar trebui să mai practice medicina.

— Nu te contrazic.

— Atunci, de ce are cabinetul în una dintre clădirile tale?

— Am cumpărat clădirea aia tocmai pentru că are cabinetul acolo. În felul ăsta, pot să-l supraveghez şi să văd cât de bine se descurcă... sau nu.

Era ceva în felul în care spusese „sau nu” care mă făcu să mă întreb dacă nu cumva avea vreo legătură cu momentele în care Lucas nu o dusese foarte bine din punct de vedere financiar. Mi-am adus aminte de momentul când Cary fusese dus la spital, ce aranjamente speciale fuseseră făcute pentru el şi pentru mine, deoarece Gideon era un donator foarte generos. Oare cât de multe lucruri putea să influenţeze? Dacă existau căi prin care Lucas să fie pus într-o poziţie dezavantajoasă, eram sigură că Gideon le cunoştea pe toate.

— Şi cumnatul? l-am întrebat. Ce s-a întâmplat cu el?

Gideon îşi ridică bărbia, cu privirea înăspritǎ.

— În cazul meu, s-a aplicat termenul de prescripţie a răspunderii penale, însă m-am confruntat cu el. I-am zis că dacă mai practică vreodată medicina ori mai pune mâna pe vreun copil, atunci o să înfiinţez un cont cu fonduri nelimitate, al cărui unic scop va fi să-l urmărească pe cale civilă şi penală, în numele victimelor sale. La puţin timp după asta, s-a sinucis.

Spusese ultimele cuvinte fără nici o inflexiune în glas, făcându-mă să mi se ridice părul pe ceafă. M-a cuprins un fior rece care venea dinăuntrul meu. El începu să mă mângâie pe braţe, încercând să mă încălzească, dar nu mă trase spre el.

— Hugh era însurat. Avea un copil, un băiat, care avea doar câţiva ani.

— Gideon! L-am prins în braţe, înţelegând; şi el îşi pierduse tatăl sinucigaş. Ceea ce a ales să facă Hugh nu s-a întâmplat din vina ta. Nu eşti responsabil pentru hotărârile luate de el.

— Chiar nu sunt? întrebă el, cu voce ca de gheaţă.

— Nu, nu eşti, am repetat, ţinându-l cât de strâns puteam, dorind să-i umplu cu iubirea mea trupul rigid,

încordat. Iar băiatul... Poate că moartea tatălui său l-a împiedicat să treacă prin ceea ce ai trecut tu. Te-ai gândit la asta?

El oftă din greu.

— Da, m-am gândit. Însă el nu ştie cum a fost tatăl lui. Ştie numai că tatăl lui a murit, de propria mână, şi că l-a abandonat. O să creadă că tatăl lui nu l-a iubit îndeajuns încât să rămână lângă el.

— Iubirea mea! I-am tras capul spre mine, făcându-l să se odihnească pe pieptul meu.

Nu ştiam ce să spun. Nu puteam să găsesc nici o scuză pentru Geoffrey Cross, şi ştiam că Gideon se gândeşte la el, aşa cum se gândise şi băieţelul care fusese cândva.

— Tu n-ai făcut nimic rău.

— Am nevoie să rămâi cu mine, Eva, şopti el, înlănţuindu-mă în sfârşit din nou cu braţele. Dar tu ai reţineri. Asta mă înnebuneşte.

Am început să-l legăn uşor în braţe.

— Am fost prudentă pentru că eşti atât de important pentru mine.

— Ştiu că nu e drept să-ţi cer să fii cu mine, continuă el, retrăgându-şi capul, din moment ce nici măcar nu putem să dormim în acelaşi pat, dar o să te iubesc mai bine decât ar putea s-o facă oricine altcineva. O să am grijă de tine şi-o să te fac fericită. Ştiu că pot.

— Poţi, am răspuns, dându-i la o parte părul de pe frunte; mi-a venit să plâng când am văzut expresia de dor de pe chipul lui. Vreau să crezi că o să rămân cu tine.

— Dar ţi-e frică.

— Nu de tine, am oftat, încercând să găsesc cuvintele cu adevărat potrivite. Nu pot... nu pot să fiu doar o prelungire a ta.

— Eva! spuse el, cu chipul îmblânzit. Nu pot să schimb ceea ce sunt şi nu vreau să te schimbi nici tu. Vreau doar ca amândoi să fim noi înşine – împreună.

Am răspuns cu un sărut, căci nu ştiam ce să zic. Şi eu voiam să ducem aceeaşi viaţă, să fim împreună în toate felurile cu putinţă. Dar credeam totuşi că nici unul dintre noi nu era pregătit încă.

— Gideon! am zis, sărutându-l din nou, prelung. Noi doi abia dacă suntem îndeajuns de puternici pe cont propriu. O să ne fie tot mai bine, cu timpul, dar încă n-am ajuns acolo. Şi nu este vorba doar de coşmarurile tale.

— Atunci spune-mi ce e!

— Totul. Nu ştiu... Nu e corect ca eu să mai locuiesc într-un apartament plătit de Stanton, acum, că Nathan nu mai reprezintă o ameninţare. Şi mai ales acum, când părinţii mei şi-au pus-o.

El ridică din sprâncene.

— Poftim?

— Da, am confirmat eu, o mizerie totală.

— Atunci mută-te cu mine, îmi spuse, mângâindu-mă pe spate, ca să mă consoleze.

— Prin urmare, o să sar peste etapa descurcării pe cont propriu? O să trăiesc mereu pe spinarea cuiva?

— La dracu'! exclamă el, enervat. Te-ai simţi mai bine dacă am împărţi chiria?

— Ha! De parcă aş putea să-mi permit să stau în penthouse-ul tău, chiar dacă aş plăti doar o treime din chirie. Şi Cary n-ar putea, în nici un caz.

— Bine, atunci ne mutăm aici sau dincolo, dacă vrei, şi preluăm noi cheltuielile. Nu-mi pasă unde stăm.

M-am uitat lung la el, dorind să accept ceea ce-mi oferea, înspăimântată să nu cad într-o capcană care ne-ar fi rănit pe amândoi.

— În dimineaţa asta, ai venit la mine imediat ce te-ai trezit, îmi aminti el. Nici ţie nu-ţi place să fii departe de mine. De ce să ne chinuim singuri? Împărţirea aceluiaşi spaţiu ar fi cea mai mică dintre problemele noastre.

— Nu vreau să stric totul, am zis, mângâindu-i uşor pieptul. Gideon, am nevoie ca relaţia noastră să

funcţioneze.

El îmi luă mâna şi şi-o apăsă pe inimă.

— Şi eu am nevoie să putem fi împreună, îngeraş. Şi vreau să avem cât mai multe dimineţi ca asta şi nopţi ca aceea care a trecut.

— Nimeni nu ştie că noi doi ne întâlnim. Cum să ajungem de la despărţire la mutare împreună?

— Începem chiar azi. Tu îl iei pe Cary la lansarea videoclipului. Eu o să vin la voi cu Ireland, o să vă salut...

— M-a sunat, l-am întrerupt eu, şi mi-a spus să vin spre tine. Vrea să ne vadă împreună din nou.

— E fată deşteaptă, zâmbi el.

M-a cuprins un soi de încântare la gândul că poate Gideon începea să se deschidă faţă de ea.

— Prin urmare, unul dintre noi se va apropia de celălalt, vom sta de vorbă, iar eu o să-l salut pe Cary. N-o să avem nevoie să ne prefacem că există atracţie între noi. Mâine, o să iau cina cu tine în oraş. Ar fi ideal la restaurantul din parcul Bryant. O să facem un spectacol din asta.

Totul părea minunat şi foarte uşor, dar...

— E sigur aşa?

— Faptul că brăţara lui Nathan a fost găsită asupra cadavrului unui infractor lasă loc pentru îndoieli rezonabile. E tot ce ne trebuie.

Ne-am privit, amândoi plini de speranţă, de încântare, în aşteptarea unui viitor care, cu doar o zi înainte, părea mult mai nesigur. Mă mângâie pe obraz.

— Ai făcut o rezervare pentru seara asta la Tableau One.

Am încuviinţat.

— Aşa e. A trebuit să mă folosesc de numele tău ca să reuşesc, dar Brett mi-a cerut să iau cina cu el şi voiam să merg într-un loc legat de tine.

— Eu şi Ireland avem rezervare în acelaşi timp. O să venim la masa voastră.

Eu m-am foit stânjenită, agitată la gândul ăsta, şi atunci am simţit cum Gideon se întăreşte iar în mine.

— Nu-ţi face griji, şopti el, cu mintea, evident, la lucruri mai pline de erotism. O să fie amuzant.

— Da, cum să nu!

Mă prinse de şolduri şi de omoplaţi şi mă ridică, aşezându-mă sub el.

— Ai încredere în mine!

Tocmai voiam să-i răspund, când el îmi astupă gura cu a lui, şi începu să facă dragoste nebuneşte cu mine.

Am făcut duş şi m-am îmbrăcat la Gideon, după care am fugit pe hol până la apartamentul meu, ca să-mi iau geanta şi sacoşa, încercând să nu par că intru pe furiş în casă. Era uşor să mă pregătesc în apartamentul lui Gideon, pentru că el umpluse baia cu toate obiectele mele obişnuite de toaletă şi de cosmetică şi îmi cumpărase lenjerie şi haine, cât să nu fie nevoie să mai port nimic din ceea ce aveam la mine în dulap.

Era prea mult, dar aşa era el.

Tocmai îmi curăţam cana din care băusem rapid o cafea, când Trey intră în bucătărie, zâmbind timid. Îşi pusese o pereche de pantaloni de trening de-ai lui Cary şi tricoul pe care îl purtase în noaptea trecută, părând că se simte întru totul la el acasă.

— Bună dimineaţa!

— La fel şi ţie! am răspuns şi, după ce am pus cana în maşina de spălat vase, m-am întors spre el. Mă bucur că ai venit la cină.

— Şi eu. A fost foarte plăcut.

— Vrei cafea? l-am întrebat.

— Chiar te rog! Trebuie să plec la serviciu, dar o mai lălăi.

— Am avut şi eu zile d-astea.

I-am pregătit cafeaua şi am împins-o spre el. Trey o luă şi o ridică înspre mine, în chip de salut.

— Pot să te întreb ceva? îmi zise.

— Dă-i drumul!

— Îţi place şi de Tatiana? Nu ţi se pare ciudat să ne vezi pe amândoi pe-aici?

Am ridicat din umeri.

— Să fiu sinceră, n-o prea cunosc pe Tatiana. Nu petrece timpul cu mine şi cu Cary aşa cum faci tu.

— A!

Am pornit către ieşire şi, în clipa când am trecut pe lângă el, l-am strâns prieteneşte de umăr.

— Să ai o zi bună!

— Şi tu!

În taxi, în timp ce mă îndreptam spre serviciu, mi-am verificat telefonul. Aproape că-mi doream să mă fi dus pe jos, pentru că şoferul ţinea geamurile din faţă închise şi, după câte se părea, nici nu prea folosea deodorant. Singurul avantaj era că am putut să ajung mai repede decât pe jos.

Am găsit un mesaj trimis de Brett pe la şase dimineaţa: „Am aterizat. Abia aştept să te văd diseară!”

I-am trimis o faţă zâmbitoare, drept răspuns.

Megumi arăta bine când ne-am întâlnit, ceea ce m-a bucurat mult; Will, însă, părea mohorât. În timp ce-mi puneam geanta în sertar, el se opri lângă biroul meu, sprijinindu-se de zid cu braţele încrucişate.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, ridicându-mi privirea spre el.

— Ajutor! Am nevoie de carbohidraţi!

Am început să râd, clătinând din cap.

— Ce drăguţ că suferi şi tu din cauza regimului pe care îl ţine prietena ta!

— N-ar trebui să mă plâng, spuse el. A slăbit două kilograme şi jumătate – şi crede-mă, mie nu mi se părea că ar trebui să le dea jos – şi arată excelent, e plină de energie. Dar, Dumnezeule... eu mă simt ca un melc bolnav. Corpul meu nu e făcut pentru aşa ceva.

— Vrei cumva să luăm prânzul împreună?

— Te rog! îşi împreună el mâinile, a rugăciune. Tu eşti una dintre puţinele femei cărora le place cu adevărat să mănânce.

— Am şi un fund pe măsură, ca să demonstrez asta, am mormăit eu. Dar cum să nu! Mergem.

— Eşti cea mai tare, Eva!

Şi se dădu înapoi, ca să plece, ciocnindu-se însă de Mark.

— Ups! Scuze!

Şeful meu îi zâmbi larg. Will se întoarse în biroul lui, iar Mark îşi îndreptă chipul zâmbitor spre mine.

— La nouă şi jumătate vine echipa de la Drysdel, i-am amintit eu.

— Aşa e. Şi am o idee pe care vreau s-o pun la încercare pe strategie până ajung ei aici.

Mi-am luat tableta şi m-am ridicat, gândindu-mă că suntem în criză de timp.

— Şefule, trăieşti periculos!

— E unicul mod ca s-o facem. Hai!

Ziua s-a scurs foarte repede şi am trecut prin ea într-o goană continuă, plină de o energie nesecată. Nici faptul că mă trezisem atât de dimineaţă şi că mă umflasem cu colţunaşi la prânz nu putea să mă încetinească.

La cinci fix am închis calculatorul şi m-am aranjat în grabă la baie, schimbându-mi bluza şi fusta cu o rochie mai lejeră, din jerseu, de un bleu pal. Mi-am pus nişte sandale cu platformă, mi-am dat jos cerceii cu diamante şi mi-am pus unii de argint, rotunzi, după care mi-am desfăcut coada de cal şi mi-am făcut un coc răvăşit. Pe urmă m-am îndreptat spre hol.

În timp ce mă îndreptam spre uşile rotative de la intrare, l-am zărit pe Cary, care stătea afară, pe trotuar, de vorbă cu Brett. Am încetinit puţin pasul, lăsându-mi timp să mă uit cu atenţie la fostul meu iubit.

Părul scurt al lui Brett era în mod natural de un blond-închis, dar îşi vopsise vârfurile într-un blond platinat şi arăta bine aşa, făcând contrast cu pielea bronzată şi ochii

de un frumos verde smarald. De obicei, când era pe scenă, stătea la bustul gol, dar azi îşi pusese nişte pantaloni cargo negri şi un tricou roşu ca sângele, ce-i lăsa la vedere braţele musculoase, acoperite de tatuaje.

Pe urmă, el a întors capul, uitându-se spre hol, şi eu mi-am reluat mersul; am simţit câţiva fluturaşi în stomac atunci când m-a văzut şi chipul de o frumuseţe aspră i s-a îmblânzit într-un zâmbet care dădea la iveală o gropiţă mortală.

Doamne, ce sexy era!

M-am simţit puţin cam expusă, aşa că mi-am scos ochelarii de soare şi mi i-am pus, după care am tras adânc aer în piept, în timp ce treceam prin uşile rotative, cu privirea atrasă de Bntley-ul parcat chiar lângă limuzina lui Brett.

Acesta scoase un fluierat admirativ.

— Fir-ar să fie, Eva! De fiecare dată când te văd, eşti tot mai minunată.

I-am zâmbit reţinut lui Cary, cu inima bătând nebuneşte.

— Salut!

— Arăţi excelent, fetiţo, îmi zise prietenul meu, dându-mi mâna.

Undeva, cu colţul ochiului, l-am văzut pe Angus ieşind din Bentley. În clipa aceea, în care atenţia îmi era distrasă, n-am observat că Brett se apleca spre mine. Într-o fracţiune de secundă, mi-am dat seama că-şi pusese mâinile pe talia mea şi m-am prins că voia să mă sărute. Abia am avut timp să întorc capul, iar buzele lui m-au atins în colţul gurii, calde şi cunoscute. M-am dat înapoi clătinându-mă, împiedicându-mă de Cary, care m-a cuprins pe după umeri.

Roşie toată de stânjeneală şi dezorientată, m-am uitat în altă parte, numai să nu-l văd pe Brett. Şi am descoperit că eram ochi în ochi cu privirea albastră, ca de gheaţă, a lui Gideon.

Capitolul 16

Înlemnit, în faţa intrării la Crossfire, Gideon mă privea cu o asemenea intensitate, că nu-mi mai găseam locul.

Îmi pare rău, am rostit doar din buze, simţindu-mă îngrozitor, ştiind cum m-aş fi simţit eu dacă, în urmă cu o zi, Corinne ar fi reuşit să-l atingă cu buzele.

— Bună! mă salută Brett, prea atent la mine ca să observe silueta întunecată aflată la doar câţiva metri de el, cu pumnii încleştaţi şi maxilarul la fel.

— Bună! Eşti gata?

Puteam să simt privirea lui Gideon aţintită asupra mea şi mă durea de-a dreptul că nu mă puteam duce la el.

Fără să-i mai aştept pe băieţi, am deschis uşa limuzinei şi am sărit înăuntru. Nici nu m-am aşezat bine, că mi-am scos telefonul cu cartelă şi i-am trimis rapid un mesaj lui Gideon: „Te iubesc”.

Brett se aşează pe banchetă, lângă mine, după care intră şi Cary.

— Ţi-am văzut peste tot mutra drăgălaşă, omule, zise Brett, adresându-i-se lui Cary.

— Da, îmi zâmbi şăgalnic Cary.

Arăta excelent în nişte jeanşi aparent ponosiţi şi un tricou de firmă, cu brăţări de piele care se potriveau de minune cu ghetele pe care le purta.

— Au venit şi ceilalţi băieţi din trupă odată cu tine? m-am interesat.

— Da, sunt toţi aici, îmi zâmbi Brett, arătându-şi iar gropiţa. Darrin a adormit chiar în clipa când am ajuns la hotel.

— Nu ştiu cum e în stare să bată la tobe ore întregi. E obositor şi să-l priveşti.

— Când eşti plin de încântare că eşti pe scenă, energia chiar nu e o problemă.

— Ce mai face Eric? interveni Cary, cu un interes mai mult decât formal, făcându-mă să mă întreb – şi nu pentru prima oară – dacă el şi basistul o făcuseră vreodată. Din câte ştiam eu, Eric era hetero, dar existaseră uneori nişte semne care mă făceau să cred că era posibil ca el să fi avut ceva experienţe cu prietenul meu cel mai bun.

— Eric se ocupă să rezolve nişte probleme care au apărut în timpul turneului, răspunse Brett. Iar Lance s-a cuplat cu o fată pe care a cunoscut-o când am fost data trecută la New York. O să-i vezi pe toţi peste câteva minute.

— Viaţă de vedetă rock, l-am tachinat eu.

Brett ridică din umeri, zâmbitor.

Am întors privirea, regretând că avusesem ideea să-l iau pe Cary cu mine, pentru că prezenţa lui acolo însemna că nu puteam să-i spun lui Brett ce trebuia – că eram îndrăgostită de altul şi că nu era nici o speranţă pentru noi doi.

O relaţie cu Brett ar fi fost cum nu se poate mai diferită de ceea ce aveam cu Gideon. Aş fi avut o grămadă de timp liber, în timp ce el era în turneu. Aş fi putut să fac tot ceea ce mă gândeam că ar trebui să fac înainte să mă aşez la casa mea – să trăiesc pe cont propriu şi să petrec timpul, fără probleme, cu prietenii şi de una singură. Era, într-un fel, cea mai bună alegere: să am un prieten şi să mă bucur cu totul de libertate.

Dar, cu toate că eram îngrijorată că, după facultate, sărisem direct într-o legătură pe viaţă, nu aveam nici o îndoială că Gideon era omul pe care îl doream. Eram doar un pic desincronizaţi în ceea ce priveşte timpul – eu mă gândeam că nu avem nici un motiv să ne grăbim, în timp ce el considera că nu avem nici un motiv să mai aşteptăm.

— Am ajuns, anunţă Brett, care se uita pe geamul maşinii la mulţime.

În ciuda arşiţei umede a zilei, Times Square era plin de oameni, ca de obicei. Scările de sticlă de un roşu rubiniu din Duffy Square gemeau de oameni care îşi făceau

fotografii, în timp ce trecătorii mişunau pe trotuarele supraaglomerate. La colţuri stăteau poliţişti care supravegheau mulţimea cu ochi de vultur. Cântăreţii stradali strigau unul mai tare ca altul, iar aromele ce se revărsau de la tonetele cu mâncare se luau la întrecere cu mirosurile cu mult mai puţin plăcute ale străzii înseşi.

Panouri electronice imense, aşezate pe pereţii clădirilor, captau privirile. Printre ele se afla şi unul care-l înfăţişa pe Cary împreună cu un manechin femeie, care se înfăşura din spate în jurul lui. O mulţime de cameramani şi operatori se foiau în jurul unui ecran video mobil, aşezat pe o platformă mişcătoare şi plasat în faţa unei estrade în trepte pe care erau scaunele.

Brett ieşi primul din limuzină, bombardat de îndată de ţipetele încântate ale fanilor săi – majoritatea de sex feminin. El le adresă tuturor un zâmbet seducător, făcându-le semn, după care îmi întinse mâna să mă ajute să cobor. Eu am fost primită cu mult mai puţină căldură, mai ales după ce Brett m-a cuprins pe după mijloc. Totuşi, apariţia lui Cary dădu naştere unui vuiet surd. Iar când îşi puse ochelarii de soare, îşi adjudecă partea lui de ţipete excitate şi de fluierături.

Eram copleşită de atâta senzualitate, dar mi-am revenit brusc când l-am zărit pe Christopher Videl Jr., care vorbea cu gazda unui show de bârfe. Fratele lui Gideon era îmbrăcat elegant, într-o cămaşă cu cravată şi pantaloni albaştri de stofă. Părul său de un castaniu-închis atrăgea privirile chiar şi în umbrele lungi ale apusului, aruncate de turnurile care ne înconjurau. Când m-a zărit, mi-a făcut semn cu mâna, făcându-l şi pe interlocutorul lui să se întoarcă spre mine. I-am făcut şi eu cu mâna, drept răspuns.

Ceilalţi membri ai trupei se aflau în faţa estradei, semnând autografe, vizibil încântaţi de atenţia care li se dădea. Eu m-am uitat la Brett.

— Du-te şi fă ce ai de făcut!

— Serios? mă privi el cercetător, încercând să-şi dea seama dacă nu mă deranjează că mă lasă singură.

— Evident, am zis, gonindu-l cu un semn al mâinii. Toată asta e pentru tine! Bucură-te! O să fiu aici când începe spectacolul.

— Bine, zâmbi el. Să nu pleci nicăieri!

Şi cu asta, dispăru. Eu şi Cary ne-am îndreptat spre cortul inscripţionat cu logoul Vidal Records. Locul, protejat de mulţime de echipele private de securitate, era o mică oază de linişte în nebunia din Times Square.

— E, fetiţo, l-ai prins cu amândouă mâinile. Uitasem cum eraţi voi doi.

— *Eraţi* e cuvânul potrivit, am subliniat eu.

— S-a mai schimbat, continuă Cary. E mai... liniştit.

— Foarte bine pentru el! Mai ales cu toate schimbările actuale din viaţa lui.

Prietenul meu mă studia.

— Şi nu eşti nici măcar un picuţ interesată să vezi dacă ţi-o mai poate trage până te lasă latã?

I-am aruncat o privire scurtă.

— Chimia nu poate fi negată. Şi sunt sigură că a avut o mulţime de ocazii să-şi exerseze ca la carte aptitudinile fabuloase.

— Ca la carte, ha! Bine zis! făcu el, ridicând din sprâncene. Pari foarte serioasă.

— Ei, asta e o iluzie.

— Ia te uită cine-i aici! murmură el, atrăgându-mi atenţia spre Gideon, care se apropia, însoţit de Ireland. Şi vine drept spre noi. Dacă vă încăieraţi, eu mi-am găsit un loc pe strapontine.

— Mersi, i-am tras eu un ghiont.

Eram uluită de cât de cool putea să arate Gideon în costum, deşi era atât de cald afară. Ireland arăta bestial într-o fustă evazată, cu talia joasă, şi o bluză strânsă pe corp, care îi lăsa abdomenul dezgolit.

— Eva! exclamă ea, alergând spre mine şi lăsându-şi fratele în urmă. Mă îmbrăţişă cu căldură, după care se dădu înapoi să mă privească. Eşti super! Cred că-şi dă singur palme.

Am privit în spatele ei spre Gideon, cercetându-i chipul, ca să-mi dau seama dacă era înfuriat de faza cu Brett. Ireland s-a întors să-l îmbrăţişeze şi pe Cary, luându-l prin surprindere. Între timp, Gideon se îndreptă direct către mine, mă luă uşor de antebraţ şi mă sărută pe amândoi obrajii, în felul francezilor.

— Bună, Eva! mă salută el, cu un glas uşor aspru, care mă lăsa pradă excitaţiei. Mă bucur că te văd.

Am clipit, uitându-mă la el. Nici nu era nevoie să mă prefac că sunt uluită.

— Ăăă, bună, Gideon!

— Nu-i aşa că arată super? întrebă Ireland, fără să-şi bată capul cu vreo subtilitate.

Gideon nu mă scăpa din ochi.

— Ea arată mereu super. Eva, pot să-ţi răpesc un minut?

— Cum să nu!

I-am aruncat lui Cary o privire gen ce-mai-e-şi-asta, în timp ce Gideon mă ducea spre un colţ al cortului. Abia făcuserăm câţiva paşi, când i-am zis:

— Eşti furios? Te rog să nu fii!

— Normal că sunt, răspunse el, pe un ton egal. Dar nu pe el şi nici pe tine.

— Bine... Habar n-aveam la ce se referă.

El se opri şi se întoarse spre mine, trecându-şi o mână prin părul superb.

— Situaţia asta e intolerabilă. Puteam s-o suport atunci când n-aveam de ales, dar acum... izbucni el, privindu-mă cu ferocitate. Eşti a mea. Vreau ca lumea toată s-o ştie.

— I-am spus lui Brett că te iubesc. Şi lui Cary. Tatălui meu. Lui Megumi. N-am minţit niciodată în legătură cu sentimentele mele pentru tine.

— Eva! Christopher apăruse brusc, trăgându-mă spre el ca să mă sărute pe obraz. Mă bucur mult că Brett te-a invitat aici. Ştii, habar n-aveam că voi doi aţi fost împreună.

Am reuşit cu greu să zâmbesc, foarte conştientă de privirea lui Gideon.

— Acum multă, multă vreme.

— Ei, nu chiar aşa de multă, zâmbi el larg. Doar eşti aici, nu-i aşa?

— Christopher! zise Gideon, în chip de salut.

— Gideon! Lui Christopher nu-i pierise zâmbetul de pe buze, dar expresia devenise vizibil mai rece. Nu era nevoie să vii. Am aranjat eu totul.

Erau fraţi după mamă, dar asemănarea fizică dintre ei era foarte mică. Gideon era mai înalt şi mai solid şi indubitabil mai întunecat, atât la păr, cât şi la felul de a se purta. Christopher era un bărbat frumos, cu un zâmbet atrăgător, dar n-avea nimic din magnetismul intens al lui Gideon.

— Am venit pentru Eva, spuse Gideon calm, nu pentru spectacol.

— Pe bune? Cristopher se uită la mine. Credeam că tu şi Brett o să vă împăcaţi.

— Brett e doar un prieten, am replicat.

— Viaţa personală a Evei nu te priveşte, i-o tăie şi Gideon.

— Nici pe tine n-ar trebui să te privească, răspunse Christopher, privindu-l cu atâta ostilitate, că nu mă simţeam deloc în largul meu. Faptul că *Fata de aur* este o poveste adevărată şi că Brett şi Eva sunt aici, împreună, e o mare lovitură de marketing pentru Vidal şi pentru trupă.

— Cântecul reprezintă sfârşitul acestei poveşti.

Christopher se încruntă şi băgă mâna în buzunar, scoţându-şi telefonul. Se uită la ecran, după care se încruntă la fratele său.

— Sun-o pe Corinne, te rog! A înnebunit încercând să dea de tine.

— Am vorbit cu ea acum o oră, veni răspunsul lui Gideon.

— Nu-i mai tot da semnale amestecate, se răsti Christopher. Dacă nu voiai să vorbeşti cu ea, nu trebuia să te fi dus la ea aseară.

Eu m-am încordat, iar inima a început să-mi bată mai tare. M-am uitat la Gideon, am văzut cum îşi încleştează maxilarul şi mi-am amintit cum aşteptasem un mesaj de la el. Când mă întorsesem acasă, îl găsisem la mine, dar nu-mi explicase de ce nu-mi răspunsese la mesaj. Cu siguranţă, nu suflase o vorbă despre faptul că fusese la Corinne.

Şi nu-mi spusese oare că nu-i mai răspundea la telefoane?

M-am dat înapoi, simţindu-mă de parcă aveam noduri în stomac. Toată ziua mă simţisem aiurea, iar faptul că eram martoră la aversiunea ce se manifesta între Gideon şi Christopher era cireaşa de pe tort.

— Vă rog să mă scuzaţi!

— Eva! rosti Gideon cu voce aspră.

— Mă bucur că v-am văzut pe amândoi, am murmurat, jucându-mi rolul dinainte stabilit, după care m-am întors şi m-am îndreptat spre Cary.

N-apucasem însă să fac decât doi paşi, când Gideon m-a prins din urmă, luându-mă de cot şi şoptindu-mi la ureche:

— Mă sună tot timpul pe mobil şi la serviciu. Trebuia să vorbesc cu ea.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Aveam lucruri mai importante de discutat.

Brett se uita la noi. Era prea departe ca să-i văd expresia, dar părea încordat. Era înconjurat din toate părţile de oameni care încercau să ajungă mai aproape de el, însă nu se uita decât la mine.

Fir-ar! Mă văzuse împreună cu Gideon, iar asta strica ceea ce ar fi trebuit să fie o experienţă minunată pentru el. Totul era pe dos, exact aşa cum mă temusem.

— Gideon, se auzi vocea enervată a lui Christopher, din spatele nostru. N-am terminat să vorbesc cu tine.

Gideon îi aruncă o privire peste umăr.

— Mă întorc la tine într-un minut.

— Ba o să vorbeşti acum.

— Pleacă de aici, Christopher! Gideon se încruntă la fratele său, uitându-se atât de rece, că m-a străbătut un fior de gheaţă, în ciuda căldurii înăbuşitoare. Înainte să faci o scenă care să le distragă tuturor atenţia de la Six-Ninths.

Christopher se uită lung la el, pe punctul să izbucnească, după care păru să-şi dea seama că fratele lui nu glumea şi se îndepărtă, înjurând în barbă, dar dădu nas în nas cu Ireland.

— Lasă-i în pace! i se adresă ea, cu mâinile în şolduri. Vreau să fie din nou împreună.

— Tu să nu te bagi!

— Cum zici tu! se strâmbă ea la el. Hai, arată-mi ce e pe aici!

El se opri, uitându-se la ea cu ochii mijiţi. După care oftă şi o luă de braţ, îndepărtându-se împreună. Mi-am dat seama atunci că cei doi fraţi sunt foarte apropiaţi.

Şi m-am întristat la gândul că Gideon nu avea aceeaşi legătură cu ei.

Gideon mă făcu să-mi îndrept iar atenţia spre el, trecându-şi uşor degetele peste obrazul meu, într-o mângâiere blândă, care era dovada marii lui iubiri... şi a posesiei. Nimeni dintre cei care ne priveau nu putea s-o priceapă greşit.

— Spune-mi că ştii că nu s-a întâmplat nimic cu Corinne!

— Ştiu că n-ai făcut nimic cu ea, am oftat eu.

— Bine. Nu e în firea ei. N-am văzut-o niciodată atât de... Fir-ar! Nu ştiu. Doritoare de afecţiune. Iraţională.

— Devastată?

— Poate. Da, încuviinţă el, îmblânzindu-se. Nu era aşa când a rupt logodna.

Îmi părea rău pentru amândoi. Despărţirile urâte nu erau frumoase pentru nimeni.

— Atunci, ea a fost cea care a plecat. Acum însă, tu eşti cel care o face. Întotdeauna este mai greu să fii cel abandonat.

— Mă străduiesc s-o liniştesc, dar trebuie să-mi promiţi că n-o s-o laşi să intervină între noi.

— N-o s-o las. Şi nici tu n-o să fii îngrijorat din cauza lui Brett.

El rămase tăcut pentru câteva clipe, dar în cele din urmă spuse:

— O să-mi fac griji, dar o să le pot ţine în frâu.

Îmi dădeam seama prea bine că nu făcea concesia asta cu inima prea uşoară. Apoi strânse din buze.

— Treuie să stau de vorbă cu Christopher. Ne-am liniştit amândoi?

Am încuviinţat din cap, spunând:

— Eu sunt bine. Dar tu?

— Da, atâta timp cât Kline nu te sărută.

Avertismentul din glasul său era mai mult decât clar pentru mine.

— E valabil şi pentru tine.

— Dacă mă sărută, îl iau la pumni.

Am început să râd.

— Ştii prea bine ce vreau să spun.

El mă luă de mână, trecându-şi degetul mare peste inelul meu.

— Crossfire.

Am simţit că inima îmi sare din loc, dar într-un fel cum nu se poate mai plăcut:

— Şi eu te iubesc, campionule.

Brett scăpase de fanii lui şi se îndrepta spre cort, părând mohorât.

— Tot te mai distrezi? l-am întrebat, sperând să-l fac să se simtă bine.

— Te vrea înapoi, mi-a trântit-o direct.

I-am răspuns fără şovăire:

— Da.

— Dacă lui îi mai dai încă o şansă, ar trebui să-mi dai şi mie una.

— Brett...

— Ştiu că e greu, că voi fi tot timpul pe drumuri...

— Şi mai stai şi-n San Diego, am subliniat.

— ... dar pot să vin aici destul de des, şi tu ai putea să vii oricând cu mine, să vezi nişte locuri noi. În plus, turneul se termină în noiembrie. Pot să vin să stau aici de sărbători.

Mă privea cu ochii lui de smarald, făcând să vibreze atracţia dintre noi.

— În plus, tatăl tău e tot în California de Sud, aşa că ai încă un motiv să mergi acolo.

— Tu ai fi un motiv desul de puternic. Dar, Brett... Nu ştiu cum să-ţi spun. Sunt îndrăgostită de el.

Brett îşi încrucişă braţele, arătând exact ca băiatul rău şi atrăgător care era.

— Nu-mi pasă. N-o să-ţi meargă cu el, iar eu voi fi în preajmă, Eva.

Uitându-mă la el, mi-am dat seama că numai timpul avea să-l convingă.

Se apropie de mine şi mă mângâie uşor pe braţ. Se aplecase deasupra mea, umbrindu-mă cu trupul lui. Mi-am amintit alte momente asemănătoare, când stătuserăm aşa, momente după care, imediat, mă lipea cu spatele de ceva tare şi mi-o trăgea ca disperatul.

— O singură dată, îmi şopti el în ureche, cu un glas plin de păcate, ca întotdeauna. O singură dată să fiu în tine, şi o să-ţi aduci aminte cum e între noi.

Eu am înghiţit nodul din gât.

— Asta n-o să se întâmple, Brett.

Lui i se întinse încet pe faţă un zâmbet, care-i dezvăluia gropiţa plină de farmec.

— Mai vedem noi.

— Nu-mi vine să cred că sunt şi mai sexy în carne şi oase, zise Ireland, care se uita spre locul unde băieţii dădeau interviul de dinainte de lansare cu gazda show-ului de televiziune. Şi tu la fel, Cary.

El zâmbi, arătându-şi dinţii de un alb strălucitor.

— Mersi, drăguţo!

— Deci... Se uită ea la mine, cu ochii albaştri care semănau atât de mult cu cei ai lui Gideon. Tu ai fost cu Brett Kline?

— Nu chiar. Pe bune, doar ne prosteam.

— L-ai iubit?

M-am gândit un pic la întrebare.

— Cred că am fost foarte aproape de asta. Probabil că, în alte împrejurări, poate m-aş fi îndrăgostit de el. E un tip foarte OK.

Ireland îşi muşcă buzele.

— Dar tu? am întrebat-o. Ai pe cineva?

— Da, răspunse ea, făcând însă o grimasă de tristeţe. Şi chiar îmi place de el, mult de tot, dar e cam ciudat, pentru că nu poate să le spună părinţilor că e cu mine.

— De ce?

— Bunicii lui şi-au pierdut aproape toţi banii din cauza schemei ăleia pe care a făcut-o tatăl lui Gideon.

L-am privit pe Cary; părea aşa de uluit, încât sprâncenele i se vedeau pe deasupra ochelarilor de soare.

— Nu e vina ta, am zis, furioasă în numele ei.

— Rick spune că părinţii lui consideră că este „convenabil” că Gideon e aşa de bogat acum, murmură ea.

— Convenabil? Ei cred că e *convenabil?*

— Îngeraş!

M-am răsucit pe călcâie la sunetul glasului lui Gideon, căci nu-mi dădusem seama că se afla în spatele meu.

— Ce e?

El mă fixa tăcut cu privirea. Eram aşa de enervată, că mi-a trebuit un minut până să-mi dau seama că avea o umbră de zâmbet pe faţă.

— Nu începe, i-am zis, privindu-l cu ochi îngustaţi, în semn de avertizare, după care m-am întors iar spre Ireland. Spune-le părinţilor lui Rick să vadă ce este cu fundaţia Crossroads.

— Dacă ai încetat să te mai simţi jignită în numele meu, mi se adresă Gideon, care venise atât de aproape, încât mai că se lipise de mine, să ştii că lansarea videoclipului începe peste cinci minute.

L-am căutat din priviri pe Brett, care se întorsese la mulţime, şi am văzut că-mi făcea semne cu mâna. Apoi m-am uitat la Cary.

— Du-te, îmi spuse el, îndemnându-mă din cap. Eu o să fiu pe aici, cu Ireland şi cu Cross.

M-am îndreptat spre trupă, fără să-mi ascund un zâmbet, când i-am văzut cât sunt de încântaţi.

— E o clipă mare, băieţi, le-am spus.

— Da, bine, îmi surâse Darrin. Tot evenimentul ăsta a fost pus la cale numai ca să ajungem la show-ul ăla TV şi la lansarea pe internet. A fost singurul mod în care Vidal i-a convins pe cei din media să ne acorde vreo atenţie. Să sperăm că şi merită, pentru că aici e o căldură, de să te prăjeşti cu totul.

Gazda spectacolului anunţă premiera în exclusivitate a videoclipului, după care imaginea de pe ecran se schimbă, trecând de la logoul spectacolului, la începutul clipului, însoţit de primele acorduri ale cântecului.

Ecranul negru se lumină dintr-odată, înfăţişându-l pe Brett pe un scaun înalt, cu un microfon în faţă, într-un cerc de lumină, exact ca în concert. El începuse să cânte, cu glas adânc şi aspru. Înnebunitor de sexy. Efectul glasului său asupra mea era puternic şi imediat, ca întotdeauna.

Apoi, camera se îndepărtă uşor de Brett, descoperind un ring de dans în faţa scenei pe care cânta el. Acolo dansau o mulţime de oameni, înfăţişaţi în alb şi negru; o blondă, singuratică, era prezentată în culori.

Am încremenit, şocată. Camera avusese grijă s-o filmeze numai din spate şi din profil, însă, fără discuţie, fata trebuia să mă reprezinte pe mine. Avea aceeaşi înălţime, iar culoarea părului şi coafura erau identice cu ale mele, înainte să mă tund. Avea fundul şi şoldurile pline, ca şi mine, şi semăna destul din profil cu mine, ca să înţeleg de îndată pe cine trebuia să reprezinte.

Următoarele trei minute din viaţa mea au trecut într-o ameţeală îngrozitoare. *Fata de aur* era un cântec încărcat de sexualitate, iar actriţa făcea toate lucrurile despre care cânta Brett – cădea în genunchi în faţa unui actor care semăna, la rândul lui, cu Brett, şi-o punea cu el în toaleta unui bar şi îl călărea pe bancheta din spate a unui Mustang clasic din 1967, identic cu cel al lui Brett. Aceste amintiri intime erau întretăiate de imagini ale lui Brett cel real, care cânta pe scenă, împreună cu ceilalţi membri ai trupei.

Faptul că rolurile noastre erau jucate de actori mă ajuta să trec ceva mai uşor prin asta, dar mi-a fost de ajuns să arunc o privire spre chipul împietrit al lui Gideon, ca să-mi dau seama că asta n-avea nici o importanţă pentru el. În faţa ochilor lui, se derula una dintre cele mai demente perioade ale vieţii mele şi pentru el părea cât se poate de reală.

Clipul s-a terminat cu imaginea lui Brett părând îndurerat, chinuit, cu o lacrimă curgându-i pe obraz.

M-am dat înapoi şi m-am întors spre el.

Zâmbetul i se şterse încet de pe faţă, în clipa în care îmi înţelese cu adevărat expresia. Nu-mi venea să cred cât de personal putea să fie acel videoclip. Şi mă îngrozea gândul că avea să fie văzut de milioane de oameni.

— Uau! exclamă gazda show-ului, care se aplecă spre cei din trupă cu microfonul în mână. Brett, chiar că ţi-ai dezvăluit tot sufletul aici. Cântecul v-a adus iar împreună, pe tine şi pe Eva?

— Pe căi cam ocolite, da.

— Şi tu, Eva, ţi-ai jucat propriul rol în clip?

Am clipit, înţelegând cu greu că mi se adresa mie pe nume la televiziunea naţională.

— Nu, nu sunt eu.

— Ce sentimente ai pentru *Fata de aur?*

Mi-am lins buzele.

— E un cântec foarte bun, al unei trupe excelente.

— Despre o poveste de dragoste uluitoare. Prezentatorul zâmbea şi-i dădea înainte, însă nu-l mai auzeam; îl căutam din priviri pe Gideon. Nu-l vedeam pe nicăieri.

Interviul cu cei din trupă continua, aşa că am putut pleca de lângă ei, în căutare. Cary apăru lângă mine, la braţ cu Ireland.

— Tare clipul, făcu el, pe un ton tărăgănat.

L-am privit cu un aer tare nefericit, după care mi-am îndreptat atenţia spre Ireland.

— Ştii cumva unde e fratele tău?

— Christopher s-a întins la bârfe. Gideon a plecat, zise ea, în chip de scuză. L-a rugat pe Christopher să mă ducă el acasă.

— Fir-ar!

Mi-am luat telefonul din geantă şi am scris repede un mesaj: „Te iubesc. Spune-mi că ne vedem diseară.”

Şi am aşteptat un răspuns. După câteva minute, încă nu primisem nimic, aşa că am rămas cu telefonul în mână, rugându-mă să-l simt vibrând.

Brett se îndrepta spre mine cu paşi leneşi.

— Am terminat. Vrei să te scot de aici?

— Cum să nu! M-am întors spre Ireland. În următoarele două weekenduri n-o să fiu în oraş, dar hai să ne întâlnim după aceea!

— Îmi fac loc în program, răspunse ea, îmbrăţişându-mă strâns.

M-am întors spre Cary şi l-am strâns cu putere de mână.

— Mersi că ai venit.

— Cred că glumeşti! De mult nu m-am mai distrat aşa de bine.

Apoi, el şi Brett îşi strânseră mâinile într-un mod complicat.

— Bună treabă, omule! Mă bucur mult pentru tine.

— Mersi că ai venit. Vorbim mai încolo.

Apoi Brett îşi puse mâna pe spatele meu şi am plecat.

Capitolul 17

Gideon nu şi-a făcut apariţia la Tableau One.

Într-un fel, mă bucuram, pentru că nu voiam ca Brett să aibă impresia că aranjasem să fim întrerupţi. Lăsând la o parte speranţele lui pe termen lung în ce priveşte relaţia noastră, Brett era un bărbat care fusese important pentru mine în trecut şi aş fi dorit să rămânem prieteni, dacă s-ar fi putut.

Numai că acum făceam scenarii, gândindu-mă la ce-o fi crezând şi simţind Gideon.

Abia dacă am ciugulit ceva la masă, căci eram prea neliniştită ca să pot mânca. Atunci când Arnoldo Ricci s-a oprit la masa noastră, ca să ne salute, arătând foarte elegant şi arătos în costumul alb de maestru bucătar, m-am simţit prost că încă mai aveam în farfurie o grămadă din mâncarea lui excelentă.

Celebrul maestru bucătar era prieten cu Gideon. Iubitul meu era un investitor discret la Tableau One, iar acesta era şi motivul pentru care alesesem restaurantul. Dacă ar fi avut vreo îndoială în privinţa felului cum avea să decurgă cina cu Brett, putea să întrebe nişte oameni de încredere despre asta.

Evident, speram de fapt ca Gideon să aibă destulă încredere încât să mă creadă pe mine, dar ştiam că relaţia noastră are nişte probleme, iar posesivitatea noastră reciprocă era una dintre ele.

— Mă bucur să te văd, Eva, spuse Arnoldo, cu accentul lui italian delicios, în timp ce mă săruta pe obraz. Îşi trase apoi un scaun şi se aşează lângă noi, întinzându-i mâna lui Brett: Bine ai venit la Tableau One!

— Arnoldo e fan Six-Ninths, am explicat eu. A fost la concert împreună cu mine şi cu Gideon.

Brett făcu o grimasă răutăcioasă în timp ce-şi strângeau mâinile.

— Mă bucur mult că te cunosc. Ai văzut ambele spectacole?

Se referea la bătaia lui cu Gideon, iar Arnoldo înţelese.

— Da. Eva este foarte importantă pentru Gideon.

— E importantă şi pentru mine, replică Brett, în timp ce-şi lua paharul cu bere rece Nastro Azzuro.

— Bine, atunci, zâmbi Arnoldo. *Che vinca il migliore!* Cel mai bun să câştige!

— Îhh! am făcut eu, lăsându-mă pe spate în scaun. Nu sunt un premiu. Sau mai bine ar trebui să spun: nu sunt un mare câştig.

Arnoldo îmi aruncă o privire rapidă. Era clar că nu m-ar fi contrazis întru totul. Nu-i purtam pică pentru asta: ştia că îl sărutasem pe Brett şi văzuse ce efect avusese asta asupra lui Gideon.

— Eva, e vreo problemă cu mâncarea pe care ai comandat-o? se interesă el. Dacă ţi-ar plăcea, ai avea deja farfuria goală.

— Serviţi porţii mari, remarcă Brett.

— Iar Eva mănâncă mult.

Brett mă privi.

— Serios?

Am ridicat din umeri. Oare îşi dădea seama ce puţin ştiam unul despre altul?

— Da, e unul dintre multele mele defecte.

— Nu şi pentru mine, spuse Arnoldo. Cum a fost la lansare?

— Cred c-a mers bine, răspunse Brett, în timp ce-mi studia chipul.

Eu am încuviinţat din cap, căci nu voiam să stric un moment care ar fi trebuit să fie unul de sărbătoare pentru trupă. Ce se făcuse era bun făcut. Nu puteam să mă iau de intenţiile lui Brett, cel mult de felul în care le pusese în practică.

— Mai au un pic, şi-o să devină nişte staruri uriaşe.

— Şi pot să spun că eu am ştiut de la început, îi zâmbi Arnoldo lui Brett. Ţi-am cumpărat primul single de pe iTunes pe vremea când era încă unicul tău single.

— Îţi mulţumesc pentru sprijin, omule, spuse Brett. N-am fi ajuns aici fără fani.

— N-aţi fi ajuns aici dacă n-aţi fi atât de buni. Apoi Arnoldo se uită la mine. Luaţi şi desert, nu? Şi nişte vin.

Şi, când Arnoldo se aşeză la loc, mi-am dat seama că avea intenţia să joace rolul de doică. I-am aruncat pe furiş o privire lui Brett şi, după cum zâmbea strâmb, mi-am dat seama că şi el îi pricepuse intenţia.

— Ia spune-mi, Eva, începu Arnoldo, ce mai face Shawna?

Am oftat, în sinea mea. Bine măcar că Arnoldo era o doică plăcută la vedere.

*

Şoferul angajat de Brett m-a lăsat la apartamentul meu un pic după ora zece. L-am invitat Brett să urce, pentru că nu găseam nici un mod politicos de a evita asta. El s-a uitat la clădire cu oarecare surprindere, ca şi la portarul de noapte şi la cei de la recepţie.

— Cred că ai un serviciu foarte tare, spuse, în timp ce ne îndreptam spre lifturi.

În urma mea, am auzit ciocănitul unor tocuri pe marmură.

— Eva!

Am tresărit la sunetul vocii Deannei.

— Alertă de reporter, am şoptit, înainte de a mă răsuci.

— Şi este rău? a întrebat el, întorcându-se odată cu mine.

— Bună, Deanna, am întâmpinat-o cu un zâmbet încordat.

— Bună. Ochii ei negri îl măsurară pe Brett din cap până în picioare, iar apoi îi întinse mâna. Brett Kline, corect?

Deanna Johnson.

— Bună, Deanna, o salută el, cu un zâmbet deschis.

— Cu ce pot să te ajut? am întrebat în timp ce ei dădeau mâna.

— Îmi pare foarte rău că ţi-am întrerupt întâlnirea. Nu mi-am dat seama că voi doi sunteţi din nou împreună până când nu te-am văzut la evenimentul Vidal, mai devreme. Apoi îl măsură din priviri pe Brett. Presupun că n-ai păţit nimic după altercaţia cu Gideon Cross?

Brett ridică din sprâncene.

— Nu pricep.

— Am auzit că ai schimbat ceva pumni cu Cross, în timpul unei certe.

— Unii au o imaginaţie bogată.

Oare Gideon vorbise cu el? Sau poate că relaţia cu mass-media îl învăţase pe Brett să evite capcanele?

Eram plină de nervi că Deanna fusese în apropiere mai devreme, cu ochii pe mine. Sau, mai precis, pe Gideon. El era cel vizat. Doar că putea să ajungă mai uşor la mine. Ea zâmbi nervos, drept răspuns.

— Poate că am avut eu o sursă proastă.

— Se mai întâmplă, replică Brett nepăsător.

Apoi Deanna îşi întoarse atenţia spre mine.

— L-am văzut pe Gideon cu tine azi, Eva. Fotograful meu are nişte imagini excelente cu voi doi. Am trecut pe aici ca să-ţi cer o declaraţie, dar acum, că văd cu cine eşti, ai ceva de comentat cu privire la relaţia ta cu Brett?

Ea mă întrebase pe mine, dar Brett interveni, cu un zâmbet larg, scoţându-şi la înaintare gropiţa fermecătoare.

— Cred că *Fata de aur* spune totul. Avem o istorie şi suntem prieteni.

— E un citat grozav, mulţumesc. Deanna se uită la mine, iar eu i-am susţinut privirea. Bine. Nu vreau să vă mai reţin. Mulţumesc pentru timpul acordat.

— Sigur. L-am prins de mână pe Brett şi l-am tras după mine. Noapte bună!

L-am grăbit să o ia spre lifturi şi nu m-am relaxat până nu s-au închis uşile.

— Pot să te întreb de ce este o ziaristă atât de interesată cu cine te întâlneşti?

M-am uitat la el. Se rezema de balustradă, cu degetele agăţate în curea, pe şolduri. Era foarte atrăgător şi incontestabil sexy, dar gândurile mele erau la Gideon. Abia aşteptam să fiu cu el şi să vorbesc cu el.

— Este o fostă de-a lui Gideon şi îi poartă pică.

— Şi asta nu te calcă pe nervi?

Am clătinat din cap.

— Nu aşa cum crezi tu, probabil.

Liftul ajunsese la etajul meu şi l-am condus pe Brett spre apartament, enervată că trebuia să trec pe lângă cel al lui Gideon pentru a ajunge acolo. Oare şi el se simţise la fel când îşi petrecuse timpul cu Corinne? Plin de vinovăţie şi de îngrijorare?

Am deschis uşa, regretând că nu-l văd pe Cary pe canapea. Colegul meu de apartament nici măcar nu părea să fie acasă. Luminile erau stinse, un semn clar că era plecat. Mereu ţinea luminile aprinse când era acasă.

Am apăsat pe comutator şi m-am întors să văd reacţia lui Brett atunci când spoturile încastrate în tavan luminară locul. Întotdeauna mă simţeam ciudat când oamenii îşi dădeau seama că am bani. El mă privea, încruntându-se uimit.

— Mă gândesc că ar trebui să-mi schimb cariera.

— Nu câştig atât încât să plătesc pentru asta. Tatăl meu vitreg dă banii. Pentru moment, oricum.

M-am dus la bucătărie şi mi-am aruncat geanta pe un scaun de bar.

— Tu şi Cross vă învârtiţi în aceleaşi cercuri?

— Uneori.

— Sunt prea diferit pentru tine?

Întrebarea mă pusese în încurcătură, chiar dacă era perfect valabilă.

— Eu nu judec oamenii după banii lor, Brett. Vrei ceva de băut?

— Nu, e-n regulă.

Am făcut semn spre canapea şi ne-am aşezat.

— Deci, nu-ţi place videoclipul, spuse el, sprijinindu-se cu braţul de spătarul canapelei.

— N-am spus asta!

— Nici nu era nevoie. Am văzut-o pe faţa ta.

— Pur şi simplu e... prea personal.

Ochii lui verzi mă priveau destul de fierbinte pentru a mă face să mă înroşesc.

— Eu nu am uitat nimic despre tine, Eva. Şi clipul o dovedeşte.

— Pentru că n-aveai mare lucru să-ţi aduci aminte, am subliniat.

— Crezi că nu te cunosc, dar pun pariu că am văzut unele părţi ale tale pe care Cross nu le cunoaşte şi nici n-o să le vadă vreodată.

— Şi reciproca e valabilă.

— Poate, recunoscu el, bătând încet darabana în pernă. Ar trebui să plec mâine în zorii zilei, dar voi lua un avion ceva mai târziu. Vino cu mine! Avem spectacole în Seattle şi San Francisco în weekend. Te poţi întoarce duminică seara.

— Nu pot. Am alte planuri.

— În weekendul următor o să fim în San Diego. Vino acolo! zise, atingându-mă uşurel cu degetele pe braţ. Va fi ca pe vremuri, cu douăzeci de mii persoane în plus.

Am clipit. Oare ce şanse erau să fim acasă în acelaşi timp?

— Am plănuit să merg în California de Sud atunci. Doar eu şi Cary.

— Deci, ne cuplăm în weekendul viitor.

— Ne întâlnim, l-am corectat, ridicându-mă în picioare, căci şi el se ridica. Pleci?

El s-a apropiat de mine.

— Îmi ceri să stau?

— Brett...

— Corect, mi-a zâmbit el trist şi inima mea începu să bată un pic mai tare.

— Ne vedem în weekendul viitor.

Ne-am dus împreună spre uşă.

— Mulţumesc că m-ai invitat azi, i-am spus, părându-mi rău, în mod ciudat, că pleca atât de repede.

— Îmi pare rău că nu ţi-a plăcut clipul video.

— Ba îmi place! L-am prins de mână. Serios! Ai făcut o treabă bună cu el. Doar că e ciudat să mă văd din exterior, înţelegi?

— Da, am înţeles, răspunse el, luându-mi obrazul în palme şi aplecându-se să mă sărute.

Am întors capul şi mi-a atins în schimb vârful nasului, frecându-şi nasul de obrazul meu. Mireasma uşoară a apei lui de colonie, amestecată cu mirosul pielii sale, îmi răscolise puţin simţurile şi îmi trezea amintiri fierbinţi. Aveam o senzaţie dureros de familiară, simţindu-i trupul atât de aproape de mine.

Cândva, fusesem înnebunită după el. Dorisem ca şi el să simtă la fel fel pentru mine, iar acum că aşa simţea, era un sentiment dulce-amărui.

Brett îşi puse mâinile pe antebraţele mele, şoptind ademenitor, cu un sunet ce vibra prin mine.

— Îmi amintesc cum te simţi, murmură el, cu voce adâncă şi răguşită. Pe dinăuntru. Abia aştept să simt din nou.

Respiram prea repede.

— Mulţumesc pentru cină.

El zâmbi, cu buzele pe obrazul meu.

— Sună-mă! Eu o să te sun, indiferent ce-ar fi, dar ar fi frumos să mă suni şi tu din când în când. Bine?

Am dat din cap şi a trebuit să înghit un nod în gât înainte de a vorbi.

— Bine.

O clipă mai târziu, plecase, iar eu am fugit să-mi iau geanta ca să mă uit la mobilul cu cartelă. Nu aveam nici un mesaj de la Gideon. Nici un apel pierdut, nici un text.

Mi-am luat cheile, am ieşit din apartamentul meu şi m-am dus grăbită în al lui, dar era întunecat şi lipsit de viaţă. Încă din clipa când am intrat mi-am dat seama că nu e acolo, chiar şi fără să mă uit la vasul colorat de sticlă, opera unui artist, în care îşi punea ceea ce avea prin buzunare.

Cu sentimentul că se petrece ceva foarte ciudat, am revenit în apartamentul meu. Mi-am lăsat cheile pe blat şi m-am dus în camera mea, cu gândul să mă bag direct în baie şi să fac un duş.

Senzaţia de nesiguranţă care îmi răscolea stomacul meu nu voia să dispară, nici măcar în timp ce lăsam să se scurgă de pe mine toată murdăria şi sudoarea după-amiezii fierbinţi pe care o petrecusem. Mi-am şamponat părul, gândindu-mă la cele petrecute în cursul zilei, cu fiecare clipă tot mai furioasă, deoarece Gideon era pe undeva, făcând cine ştie ce, în loc să fie acasă cu mine, ca să îndreptăm lucrurile.

Şi apoi l-am simţit.

Mi-am clătit săpunul din ochi, m-am întors şi l-am văzut. Tocmai îşi desfăcea cravata, intrând în baie. Părea obosit, stors de-a dreptul, fapt ce m-a tulburat mai mult decât cea mai mare furie.

— Hei, l-am salutat.

El m-a privit în timp ce-şi dădea jos hainele cu mişcări rapide, metodice. Apoi, în toată măreţia lui nudă, a intrat la duş, a venit drept la mine şi m-a cuprins într-o îmbrăţişare strânsă.

— Bună, i-am spus din nou, îmbrăţişându-l şi eu. Ce s-a întâmplat? Eşti supărat din cauza videoclipului?

— L-am urât de-a dreptul, mărturisi el fără ocolişuri. Ar fi trebuit să nu mă mai uit la filmarea aia afurisită, când am realizat că era despre tine.

— Îmi pare rău.

El se trase înapoi, uitându-se la mine. Stropii fini de apă îi udaseră puţin părul. Era de mii de ori mai sexy decât Brett. Şi ceea ce simţea pentru mine, şi simţeam şi eu pentru el, în schimb, era infinit mai profund.

— Corinne a sunat chiar înainte să se termine prezentarea. Era... isterică. Scăpată de sub control. M-a îngrijorat şi m-am dus s-o văd.

Am respirat adânc, străduindu-mă să înlătur o undă de gelozie. N-aveam nici un drept să mă simt aşa, mai ales după timpul petrecut cu Brett.

— Cum a mers?

El mi-a dat capul pe spate, cu degete blânde.

— Închide ochii!

— Vorbeşte-mi, Gideon!

— O să vorbesc.

În timp ce-mi clătea spuma din păr, îmi spuse:

— Cred că mi-am dat seama care e problema. Ia antidepresive şi nu sunt medicamentul potrivit pentru ea.

— Oh!

— Ar fi trebuit să-i spună doctorului ce efect au, dar nici nu şi-a dat seama că se poartă atât de ciudat. Am stat de vorbă ore întregi cu ea ca s-o fac să înţeleagă, după care i-am arătat şi de ce.

M-am îndreptat şi m-am şters la ochi, încercând să-mi stăvilesc iritarea crescândă pentru că altă femeie monopoliza atenţia iubitului meu. Nu puteam să nu mă gândesc că provocase apariţia unei probleme, numai ca să-l facă pe Gideon să-şi petreacă timpul cu ea.

El schimbă locul cu mine, intrând sub jetul duşului. Apa se scurgea pe trupul lui uluitor, şiroind în mod încântător pe muşchii săi ca sculptaţi în piatră.

— Bun, şi acum? am întrebat.

El ridică din umeri încruntat.

— O să se ducă mâine la doctor, ca să discute despre cum să renunţe la pastile ori să treacă la altceva.

— Şi tu ar trebui să te ocupi şi de asta? m-am plâns eu.

— Ea nu e responsabilitatea mea. Îmi susţinu privirea, spunându-mi fără cuvinte că-mi înţelegea frica, grijile şi furia. Aşa cum mă înţelegea întotdeauna. I-am spus acelaşi lucru şi ei. Pe urmă l-am sunat pe Giroux şi i-am spus şi lui. Trebuie să vină să se ocupe de soţia lui.

Şi îşi luă şamponul, care stătea pe un raft de sticlă, lângă obiectele lui de duş. Îşi dusese lucrurile la mine acasă aproape chiar din clipa în care acceptasem să fiu cu el, la fel cum îşi aprovizionase casa cu dubluri ale obiectelor mele de zi cu zi.

— Totuşi, a fost provocată, Eva. Deanna a trecut pe la ea în seara asta, arătându-i imagini cu mine şi cu tine la lansarea videoclipului.

— Nemaipomenit, am murmurat. Asta explică de ce era Deanna aici, aşteptându-mă să-mi întindă o cursă.

— A fost, pe bune? mârâi el, pe un ton periculos, făcându-mă să-mi fie milă de Deanna, pentru o jumătate de secundă. Tipa îşi săpa un mormânt tare frumos.

— Probabil a făcut fotografii cu tine venind acasă la Corinne şi voia să mă scoată din sărite, am zis, cu braţele încrucişate. Te hăituieşte.

Gideon îşi dădu capul pe spate în apă ca să se clătească; muşchii îi zvâcneau ca nişte şerpi în timp ce-şi trecea degetele prin păr. Era atât de vizibil senzual, de o frumuseţe atât de masculină! Mi-am lins buzele, excitată la vederea lui, în ciuda enervării pe care mi-o provocau fostele lui iubite. Am venit spre el, luând în palmă un pic din gelul lui de duş, după care mi-am trecut mâinile pe pieptul său.

El s-a uitat în jos la mine, murmurând:

— Îmi plac mâinile tale pe mine.

— Foarte bine, că tot nu-mi pot ţine mâinile departe de tine.

Îmi atinse obrazul, privindu-mă blând. Se uita atent la mine, probabil întrebându-se dacă am sau nu expresia aceea care spunea „trage-mi-o”. Nu cred c-o aveam. Îl doream, îl doream tot timpul, dar voiam şi să mă bucur pur

şi simplu că sunt cu el. Şi mi-era tare greu să o fac când mă înnebunea de dorinţă.

— Aveam nevoie de asta, zise el. Să fiu cu tine.

— Se pare că ni se întâmplă prea multe, nu-i aşa? Nu putem să luăm şi noi o pauză. Dacă nu e una, atunci apare alta. Dar ne descurcăm bine, nu-i aşa?

Îi mângâiam uşor crestele muşchilor abdominali. Vibram amândoi de dorinţă şi de sentimentul că avem aproape un om preţios şi necesar. Buzele lui îmi atinseră fruntea.

— O ducem destul de bine, aş zice. Dar să ştii că abia aştept să plecăm mâine. Să te iau o vreme departe de aici, departe de toată lumea, ca să te am numai pentru mine.

Am zâmbit, încântată de gândul acesta.

— Şi eu abia aştept.

M-am trezit când Gideon s-a dat jos din pat. Am clipit, văzând că televizorul era încă aprins, deşi pe mut. Adormisem ghemuită lângă el, bucurându-mă de timpul petrecut doar în doi, după toate orele şi zilele pe care fuseserăm obligaţi să le petrecem separaţi.

— Unde te duci? am şoptit.

— La culcare, mă mângâie el pe obraz. Sunt frânt.

— Nu pleca!

— Nu-mi cere să rămân!

Am oftat, înţelegându-i frica.

— Te iubesc.

Aplecat peste mine, Gideon îşi lipi buzele fierbinţi de ale mele.

— Nu uita să-ţi pui paşaportul în geantă!

— N-o să uit. Eşti sigur că nu ar trebui să-mi iau vreun bagaj?

— Nimic.

Mă sărută din nou, prelung. După care plecă.

Pentru vineri, mi-am pus o rochie din jerseu, mulată, ceva ce putea să meargă atât la serviciu, cât şi pentru un

zbor cu avionul. N-aveam nici o idee cât de departe mă ducea Gideon, dar ştiam că aveam să fiu în largul meu, indiferent ce s-ar întâmpla.

Când am ajuns la serviciu, am găsit-o pe Megumi vorbind la telefon, aşa că am fluturat mâna una la alta şi m-am dus direct în biroul meu. Nici nu apucasem să mă aşez, când doamna Field veni la mine. Femeia care era preşedinte executiv la Waters Field & Leaman avea o înfăţişare puternică şi plină de încredere în sine în costumul cu pantaloni, de un gri-deschis.

— Bună dimineaţa, Eva, spuse ea. Spune-i lui Mark să treacă pe la mine când ajunge.

— În regulă, am dat din cap, admirându-i colierul cu trei şiraguri de perle.

După cinci minute, când i-am comunicat cererea lui Mark, el clătină din cap.

— Pariez că nu am primit contul pentru Adrianna Vineyards.

— Crezi?

— Urăsc blestematele alea de propuneri de filmări cu o mulţime de actori. Celor care le fac nu le pasă de calitate şi de experienţă. Vor doar pe cineva care e destul de flămând încât să facă tot ce vor ei.

Noi lăsaserăm totul deoparte ca să respectăm termenul-limită pentru cererea de ofertă, care îi fusese dată lui Mark să-şi bată capul pentru că făcuse o treabă extraordinară cu contul Vodka Kingsman.

— Ei pierd, i-am spus.

— Ştiu, dar totuşi... Vreau să-i conving pe toţi. Urează-mi noroc dacă greşesc!

Am ridicat degetul mare spre el, în semn de succes, în timp ce pleca la Christine Field.

Telefonul de pe biroul meu a început să sune tocmai când mă ridicam în picioare să mă duc să-mi iau o cană de cafea.

— Biroul lui Mark Garrity, am răspuns, Eva Tramell la telefon.

— Eva, draga mea!

Am oftat, auzind glasul învăluitor al mamei.

— Bună, mamă! Ce mai faci?

— Vrei să ne vedem? Poate să ne întâlnim la prânz?

— Sigur. Azi?

— Dacă ai putea, zise ea, scoţând un oftat ce era mai degrabă un suspin. Chiar trebuie să te văd.

— Bine, am acceptat, cu stomacul zvâcnind de îngrijorare, căci nu-mi plăcea deloc că mama era atât de supărată. Vrei să ne întâlnim undeva?

— Eu şi Clancy venim să te luăm. Pauza de prânz e la 12, nu?

— Da. Ne întâlnim în faţă.

— Bun, răspunse ea, apoi, după o pauză, adăugă: Te iubesc.

— Ştiu, mamă. Şi eu te iubesc.

Am închis şi am rămas cu privirea aţintită la telefon. Oare cum urma familia noastră să meargă mai departe?

I-am trimis un SMS rapid lui Gideon, anunţându-l că trebuia să amânăm prânzul. Aveam nevoie să-mi pun relaţia cu mama înapoi pe drumul cel bun. Ştiind că am nevoie de mai multă cafea ca să fac faţă zilei, am pornit să-mi umplu cana.

Am plecat de la birou exact la prânz şi m-am îndreptat spre hol. Pe măsură ce treceau orele, deveneam tot mai entuziasmată de excursia împreună cu Gideon. Departe de Corinne, de Deanna şi de Brett.

Abia trecusem de turnicheţii de securitate, când l-am văzut.

Jean-François Giroux stătea la biroul de securitate, părând foarte european şi foarte atractiv. Părul închis şi ondulat era mai lung decât văzusem în poze, faţa mai bronzată şi gura mai aspră, încadrată de un barbişon. Ochii

de un verde pal erau şi mai izbitori când îi vedeai în realitate, chiar dacă erau roşii de oboseală. După micul bagaj de la picioarele lui, am bănuit că venise la Crossfire direct de la aeroport.

— *Mon Dieu!* Cât de lente pot fi lifturile în clădirea asta? îl întreba el pe agentul de pază, vorbind cu un puternic accent francez. Este imposibil să-i ia douăzeci de minute să coboare.

— Domnul Cross este pe drum, răspunse paznicul pe un ton ferm, fără să se mişte de pe scaun.

Ca şi cum mi-ar fi simţit privirea, Giroux îşi întoarse capul spre mine, ţintuindu-mă cu ochii. Se îndepărtă apoi de biroul paznicului, venind cu paşi mari spre mine. Costumul îi era croit mai pe corp decât cele ale lui Gideon, mai strâns pe talie şi pe pulpe. Îmi dădea impresia că e prea ordonat şi prea rigid, un om care îşi asuma puterea prin impunerea regulilor.

— Eva Tramell? întrebă el, ridicând sprâncenele.

— Domnule Giroux! I-am întins mâna.

El o luă, după care mă surprinse aplecându-se spre mine ca să mă sărute pe amândoi obrajii. Erau săruturi formale, superficiale, dar nu asta era important. Chiar şi pentru un francez, era un gest familiar făcut de cineva care era un străin pentru mine.

Când s-a retras, m-am uitat la el cu sprâncenele uşor ridicate.

— Ai puţin timp ca să stăm de vorbă? mă întrebă el, ţinându-mă încă de mână.

— Mă tem că nu azi, am răspuns, trăgându-mă înapoi uşurel.

Anonimatul era creat doar prin faptul că ne aflam într-un spaţiu enorm şi aglomerat, cu oameni care treceau grăbiţi încoace şi încolo, dar, cu Deanna care ne tot dădea târcoale, trebuia să fiu foarte atentă în legătură cu persoanele cu care eram văzută.

— Am o întâlnire la prânz şi apoi plec imediat după lucru.

— Atunci mâine, poate?

— Voi fi plecată din oraş în acest weekend. Luni ar fi cel mai devreme.

— Pleci din oraş. Cu Cross?

Mi-am înclinat capul într-o parte ca studiindu-l, încercând să-l citesc.

— Chiar nu e treaba ta, dar da.

I-am spus adevărul, ca să ştie că Gideon avea o femeie în viaţa lui care nu era Corinne.

— Nu te deranjează, spuse el pe un ton vizibil mai rece, că a folosit-o pe soţia mea ca să te facă geloasă şi să te aducă înapoi la el?

— Gideon vrea să fie prieten cu Corinne. Prietenii petrec timpul împreună.

— Oi fi tu blondă, dar cu siguranţă nu poţi să fii atât de naivă încât să crezi aşa ceva.

— Oi fi tu stresat, am replicat, dar cu siguranţă ştii că eşti un ticălos.

Am înregistrat prezenţa lui Gideon înainte să-i simt mâna pe braţul meu.

— O să-i ceri scuze, Giroux, interveni el cu un glas înşelător de blând. Şi o s-o faci cu sinceritate.

Giroux îi aruncă o privire atât de plină de furie şi de dezgust, că mă făcu să mă foiesc, neliniştită.

— Cross, faptul că m-ai făcut să aştept nu te onorează deloc.

— Dacă această insultă ar fi fost intenţionată, ai şti, replică Gideon, cu buzele strânse într-o linie la fel de ascuţită ca o lamă. Scuzele, Giroux! Eu am fost mereu politicos şi respectuos cu Corinne. Îi vei arăta aceeaşi politeţe Evei.

Pentru un observator întâmplător, părea degajat şi relaxat, dar simţeam furia din el. O simţeam, de fapt, la amândoi, unul fierbinte, iar celălalt rece ca gheaţa;

tensiunea sporea între ei cu fiecare clipă. Aveam impresia că spaţiul dintre noi se îngustează tot mai mult, iar senzaţia era foarte ciudată, mai ales dacă mă gândeam cât de mare şi de larg era holul şi cât de înalt era tavanul.

De teamă că ar putea ajunge să se bată acolo, fără să le pese că se află într-un spaţiu atât de populat, l-am luat de mână pe Gideon, strângându-l uşor. Giroux se uită la mâinile noastre înlănţuite, după care înălţă ochii, privindu-mă direct.

— *Pardonnez-moi*, spuse el, înclinând capul uşor spre mine. Nu e vina ta.

— Nu mai zăbovi cu noi, îmi şopti Gideon, mângâindu-mi uşor încheieturile degetelor cu degetul mare.

Eu însă am mai rămas un pic, căci nu-mi convenea deloc că trebuie să plec.

— Ar trebui să fii cu soţia ta, i-am spus lui Giroux.

— Ea ar trebui să fie cu mine, m-a corectat el.

Mi-am amintit că nu venise după ea, când ea plecase. Fusese prea ocupat să dea vina pe Gideon în loc să-şi repare căsnicia.

— Eva, mă strigă mama, care intrase după mine. Se apropie, în pantofii Louboutins de culoare nude, cu trupul subţire înveşmântat într-o rochie de mătase moale, fără mâneci, într-o nuanţă asortată. În holul întunecat, placat cu marmură, ea era un punct luminos.

— Te conduc, îngeraş, spuse Gideon. Numai un minut, Giroux.

Am ezitat înainte să plec.

— La revedere, monsieur Giroux!

— Domnişoară Tramell, răspunse el, luându-şi privirea de la Gideon. Pe data viitoare!

Am plecat pentru că n-aveam de ales, dar nu-mi plăcea deloc. Gideon mă conduse până la mama şi m-am uitat la el, lăsându-l să vadă îngrijorarea de pe faţa mea. Ochii lui mă priveau liniştitor. Am văzut în ei aceeaşi putere latentă şi controlul fără compromisuri pe care le recunoscusem încă

de la prima întâlnire. Putea să-i facă faţă lui Giroux. Putea să rezolve orice.

— Bucuraţi-vă de masa de prânz, spuse Gideon, sărutând-o pe mama pe obraz, după care se întoarse spre mine şi mă sărută rapid şi apăsat pe buze.

L-am privit cum se îndepărta, neliniştită de intensitatea privirii cu care ochii lui Giroux îi urmăreau întoarcerea.

Braţul mamei îmi readuse atenţia spre ea, strecurându-se pe sub al meu.

— Bună, am spus, încercând să scap de nelinişte.

Mă aşteptam să întrebe dacă cei doi bărbaţi aveau de gând să ni se alăture, deoarece nu-i plăcea nimic mai mult decât să-şi petreacă timpul cu bărbaţi frumoşi şi bogaţi, dar nu o făcu.

— Tu şi Gideon încercaţi să vă rezolvaţi problemele? întrebă ea în schimb.

— Da.

I-am aruncat o privire, înainte să i-o iau înainte, pe uşa turnantă. Arăta mai fragilă ca oricând; tenul îi era palid şi ochii, lipsiţi de sclipirea obişnuită. Am aşteptat până a ajuns şi ea afară, în timp ce simţurile mele se străduiau să se adapteze la schimbarea provocată de ieşirea din holul răcoros, mare ca o peşteră, în căldura toridă şi în explozia de zgomote şi de activitate de pe stradă.

I-am zâmbit lui Clancy când îmi deschise portiera din spate a limuzinei.

— Bună, Clancy!

În timp ce mama se strecura plină de graţie pe bancheta din spate a maşinii, el îmi întoarse zâmbetul. Cel puţin mi s-a părut că zâmbise, căci gura făcuse doar o uşoară grimasă.

— Ce mai faci? l-am întrebat.

El dădu scurt din cap, drept răspuns.

— Dar dumneavoastră?

— Şi eu pe aici.

— O să fie bine, spuse el, chiar când intram în maşină, lângă mama. Părea mult mai încrezător decât mă simţeam

eu.

Primele câteva minute ale prânzului se scurseră într-o tăcere ciudată. Lumina soarelui inunda bistroul New American pe care îl alesese, iar asta făcea şi mai evidentă stânjeneala dintre noi.

Eu aşteptam ca mama să înceapă, deoarece ea fusese cea care voia să vorbească. Aveam multe de spus, dar, în primul rând, trebuia să ştiu care era prioritatea pentru ea. Oare încrederea pe care mi-o înşelase, punând un dispozitiv de urmărire în Rolexul meu? Faptul că-l înşelase pe Stanton cu tata?

— Frumos ceas, spuse ea, privindu-mi ceasul cel nou.

— Mersi, am răspuns, acoperindu-l protector cu mâna. Ceasul acesta era nepreţuit pentru mine şi profund personal. Mi l-a cumpărat Gideon.

Ea păru îngrozită.

— Sper că nu i-ai spus despre dispozitivul de urmărire, nu?

— Îi spun totul, mamă. Noi nu avem secrete.

— Poate că tu n-ai. Dar el?

— Acum suntem în regulă, i-am replicat eu, încrezătoare. Şi devenim tot mai puternici, pe zi ce trece.

— Oh! Dădu din cap, cu buclele scurte legănându-se uşor. E... minunat, Eva. El poate să aibă cu adevărat grijă de tine.

— Are deja, în modul în care am nevoie s-o facă, iar asta nu are nimic de-a face cu banii lui.

Mama strânse din buze la auzul tonului meu amar. De fapt, nici măcar nu se încruntase, căci evita cu grijă asta, ca nu cumva să facă vreun rid.

— Nu te repezi să respingi banii, Eva. Nu se ştie niciodată când sau pentru ce vei avea nevoie de ei.

Enervarea fierbea la foc mic în mine. De când o ştiam, pusese banii pe primul loc, indiferent pe cine rănea – de exemplu, pe tata – în acest proces.

— Nici n-o fac, am argumentat. Pur şi simplu, nu-i las să-mi conducă viaţa. Şi înainte să trânteşti vreo chestie de genul că mi-e uşor să spun asta, îţi garantez că, şi dacă Gideon ar pierde ultimul bănuţ, tot cu el aş rămâne.

— E prea deştept ca să piardă totul, replică ea înţepată. Şi, dacă ai noroc, n-o să se întâmple niciodată nimic care să-l distrugă financiar.

Am oftat, exasperată de acest subiect.

— N-o să fim niciodată de acord în privinţa asta, ştii doar.

Ea lovi uşor cu unghiile cu manichiură frumoasă în tacâmurile elegante.

— Eşti tare supărată pe mine.

— Îţi dai seama că tata e îndrăgostit de tine? Este atât de îndrăgostit, că nu-şi poate duce viaţa mai departe. Nu cred că se va căsători vreodată. N-o să aibă niciodată o femeie constantă în viaţa lui, care să aibă grijă de el.

Ea înghiţi în sec şi o lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Să nu îndrăzneşti să plângi, i-am poruncit, aplecându-mă în faţă. Nu de tine este vorba. Nu eşti tu victima aici.

— Eu nu am voie să simt durerea? replică ea, ridicând vocea mai tare decât o auzisem vreodată. Eu nu am voie să plâng pentru o inimă zdrobită? Şi eu îl iubesc pe tatăl tău. Aş da orice ca el să fie fericit.

— Nu-l iubeşti îndeajuns.

— Tot ce am făcut este pentru iubire. *Totul*, zise, râzând, dar fără pic de veselie. O, Doamne... Mă întreb cum poţi suporta să stai aici, când ai o părere atât de proastă despre mine.

— Eşti mama mea şi ai fost mereu de partea mea. Mereu încerci să mă protejezi, chiar dacă o faci în mod greşit. Vă iubesc şi pe tine, şi pe tata. E un om bun, care merită să fie fericit.

Ea luă o gură de apă, tremurând.

— Dacă nu ai fi apărut tu, aş fi vrut să nu ne fi întâlnit niciodată. Amândoi am fi fost mai fericiţi aşa. Acum însă, nu mai poate face nimic.

— Ai putea fi cu el. Să-l faci fericit. Pari să fii singura femeie care poate.

— Asta e imposibil, şopti ea.

— De ce? Pentru că nu e bogat?

— Da, răspunse ea, ducându-şi mâna la gât. Pentru că nu e bogat.

Onestitate brutală. Mi se rupea inima. În ochii ei albaştri se citea o privire sumbră pe care n-o mai văzusem până atunci. Oare ce o făcuse să aibă o nevoie atât de disperată de bani? Oare aveam să ştiu ori sau să înţeleg vreodată?

— Dar tu *eşti* bogată. Nu este de ajuns?

După trei divorţuri, probabil avea milioane, numai averea personală.

— Nu.

M-am uitat la ea, neîncrezătoare. Ea îşi feri privirea; cerceii ei cu diamante de trei carate captară lumina şi sclipiră într-un curcubeu de culori.

— Nu înţelegi.

— Atunci, explică-mi, mamă. Te rog!

Privirea ei se întoarse spre mine.

— Poate altă dată. Când n-o să mai fii aşa de supărată pe mine.

M-am sprijinit de spătarul scaunului. Simţeam că mă pândeşte o migrenă.

— Bine. Sunt supărată pentru că nu pricep, iar tu nu-mi explici pentru că sunt supărată. Şi uite aşa nu ajungem nicăieri.

— Îmi pare rău, dragă, spuse ea, cu o expresie rugătoare. Ce s-a întâmplat între tatăl tău şi mine...

— Victor. De ce nu-i spui niciodată pe nume?

Mama tresări.

— Cât timp mă vei mai pedepsi? întrebă ea încet.

— Nu încerc deloc să te pedepsesc. Pur şi simplu nu înţeleg.

Era o nebunie. Stăteam într-un spaţiu luminos şi aglomerat, plin de oameni, şi ne ocupam de probleme

personale dureroase. Aş fi vrut să fim la ea acasă, în locul unde locuia cu Stanton. Dar am ghicit că ea avea nevoie de prezenţa altor persoane, ca să nu îmi pierd cu totul controlul.

— Ascultă, i-am zis, simţindu-mă obosită. Eu şi Cary avem de gând să ne mutăm din apartament, să ne luăm ceva pe cont propriu.

Mama îşi îndreptă umerii.

— Ce? De ce? Nu fi nesăbuită, Eva! Nu-i nevoie...

— Ba este. Nathan a dispărut. Iar eu şi Gideon vrem să petrecem mai mult timp împreună...

— Ce are asta de-a face cu mutarea? răspunse ea, cu ochii inundaţi de lacrimi. Îmi pare rău, Eva. Ce mai pot să spun?

— Mamă, nu are legătură cu tine, am replicat, dându-mi părul după ureche, stânjenită, pentru că întotdeauna mă dădea peste cap plânsul ei. Bine, sincer, mă simt ciudat să stau într-un loc pentru care Stanton plăteşte, după ceea ce s-a întâmplat între tine şi tata, dar, mai mult decât atât, eu şi Gideon vrem să locuim împreună. Şi pur şi simplu e logic să începem dintr-un loc nou.

— Să locuiţi împreună? Mamei îi secaseră brusc lacrimile. Înainte de căsătorie? Eva, nu! Ar fi o greşeală înfiorătoare. Şi cum rămâne cu Cary? L-ai adus cu tine la New York.

— Şi va sta cu mine.

Nu voiam să-i spun că nu-i împărtăşisem lui Cary ideea de a împărţi un apartament cu Gideon, însă aveam încredere că n-avea să se opună. Urma să stau mai mult cu el, şi nici cu chiria n-avea să fie prea greu, dacă era împărţită la trei.

— O să locuim toţi trei.

— Nu locuieşti cu un om ca Gideon Cross, dacă nu eşti căsătorită cu el, afirmă mama şi se aplecă în faţă. Trebuie să ai încredere în mine în privinţa asta. Aşteaptă inelul!

— Nu mă grăbesc să mă căsătoresc, am răspuns, chiar dacă îmi frecam inelul cu degetul mare.

— O, Doamne! Mama clătină din cap. Ce vrei să spui? Îl iubeşti.

— E prea devreme. Sunt prea tânără.

— Ai douăzeci şi patru de ani. E vârsta perfectă.

Hotărârea o făcuse pe mama să-şi îndrepte spatele. Şi, măcar de data asta, nu mă deranja, pentru că o făcea să-şi recapete puţin spiritul.

— N-am de gând să te las să strici asta, Eva.

— Mamă...

— Nu! exclamă ea, cu o privire ce devenise calculată. Ai încredere în mine şi ia-o mai încet! Mă ocup eu de asta.

Fir-ar! Asta nu mă liniştea deloc, din moment ce era de partea lui Gideon în privinţa căsătoriei, nu a mea.

Capitolul 18

Încă mă gândeam la mama când am plecat de la Crossfire, la ora cinci. Bentley-ul aştepta lângă trotuar şi, când m-am îndreptat spre el, Angus a ieşit şi mi-a zâmbit.

— Bună seara, Eva!

— Bună, i-am zâmbit eu. Ce mai faci, Angus?

— Excelent.

Ocoli maşina prin spate, ca să-mi deschidă portiera. Eu îl urmăream cu privirea. Oare cât de mult ştia despre Nathan şi Gideon? La fel de mult cât Clancy? Sau poate chiar mai mult?

M-am aşezat pe banchetă, mi-am scos telefonul şi l-am sunat pe Cary. Mi-a intrat însă mesageria vocală, aşa că i-am lăsat un mesaj:

— Hei, voiam doar să-ţi amintesc că o să fiu plecată în acest weekend. Vrei să-mi faci un serviciu, să te gândeşti la un loc unde să ne mutăm cu Gideon, şi vorbim despre asta când mă întorc? Într-un loc nou, pe care să ni-l putem permite cu toţii. Nu că el ar trebui să-şi facă griji în privinţa asta, am adăugat, imaginându-mi expresia lui Cary. Bine. Dacă ai nevoie de mine şi nu poţi să dai de mine pe mobil, trimite-mi un e-mail. Te iubesc.

Abia trimisesem mesajul, când portiera se deschise şi Gideon se urcă lângă mine.

— Bună, campionule!

Mă luă de după gât şi mă sărută, acoperindu-mi gura cu buzele lui. Mă pătrunse cu limba, gustându-mă, alungându-mi orice alt gând din minte. Abia mai puteam să respir când mi-a dat drumul.

— Bună, îngeraş, zise el, răguşit.

— Uau!

El zâmbi uşor.

— Cum a fost prânzul cu mama ta?

Am gemut.

— Chiar aşa de bine? Mă prinse de mână. Povesteşte-mi neapărat!

— Nu ştiu. A fost ciudat.

Angus se aşezase la volan şi acum intra în trafic.

— Ciudat? repetă Gideon. Sau inconfortabil?

— Ambele.

M-am uitat pe geamul fumuriu, în timp ce maşina încetinea, din cauza traficului. Trotuarele gemeau de oameni, dar toţi mergeau grăbiţi. Mai toate maşinile erau blocate.

— E atât de disperată după bani! Nu-i nimic nou aici, sunt obişnuită să o văd că se poartă de parcă e de bun-simţ să-ţi doreşti siguranţa financiară. Astăzi, însă, părea... tristă. Resemnată.

El îmi mângâie uşor degetele.

— Poate că se simte vinovată că şi-a înşelat soţul.

— Aşa ar şi trebui! Dar nu cred că asta e. Cred că e altceva, dar nu am nici o idee ce.

— Vrei să încerc eu să aflu?

Am întors capul, susţinându-i privirea. Nu am răspuns imediat, gândindu-mă.

— Da, vreau. Dar mă şi simt aiurea în legătură cu asta. Am făcut săpături despre tine, doctorul Lucas, Corinne... Tot sap ca să aflu secretele oamenilor, în loc să-i întreb despre ele, pur şi simplu.

— Atunci, întreab-o! răspunse el, într-un mod tipic masculin.

— Am făcut-o. A spus că o să vorbească despre asta când n-o să mai fiu supărată.

— Femeile! exclamă el, cu o sclipire de amuzament în ochi.

— Ce voia Giroux? Ştiai că va veni?

El clătină din cap.

— Vrea să dea vina pe cineva pentru problemele din căsnicia lui. Iar eu sunt la îndemână.

— De ce nu încetează cu învinuirile şi nu începe să-şi rezolve problemele? Au nevoie de consiliere.

— Sau de un divorţ.

M-am încordat.

— Asta e ceea ce vrei?

— Ceea ce vreau eu eşti tu, răspunse el mieros, eliberându-mi mâna şi trăgându-mă în poala lui.

— Diavole!

— Habar n-ai ce spui. Am planuri diabolice pentru tine în acest weekend.

Privirea fierbinte cu care mă ţintuia mi-a făcut gândurile s-o ia în altă direcţie, mult mai puţin cuminte. Tocmai îi trăgeam capul în jos pentru un sărut, când Bentley-ul a virat, şi s-a făcut brusc întuneric. Privind în jur, mi-am dat seama că intraserăm într-o parcare. Am străbătut două niveluri, ne-am oprit într-un loc de parcare, dar imediat am pornit iarăşi.

Împreună cu alte patru Bentley SUV-uri negre.

— Ce se întâmplă? am întrebat, pe când ne îndreptam înapoi spre ieşire, cu două Bentley-uri în faţa noastră şi două în spate.

— Ne jucăm, răspunse el, mângâindu-mi gâtul cu nasul.

Am intrat înapoi în trafic, fiecare luând-o în direcţii diferite.

— Suntem urmăriţi? am întrebat.

— E doar o măsură de precauţie, zise el, în timp ce-şi înfigea uşor dinţii în carnea mea, făcându-mi sfârcurile să se întărească. Trăgându-mă pe braţul lui, îmi mângâie uşurel un sân. Ăsta este weekendul nostru.

Mă săruta profund, extrem de senzual, când am ajuns într-o altă parcare. Am oprit, iar portiera s-a deschis brusc. Încercam să-mi dau seama ce se întâmplă, când Gideon s-a dat într-o parte şi s-a strecurat afară cu mine în braţe, sărind imediat în altă maşină. În mai puţin de un minut, eram din nou la drum, în vreme ce Bentley-ul trecu în trafic prin faţa noastră şi o luă în direcţia opusă.

— E o nebunie, am spus. Credeam că o să plecăm din ţară.

— Asta şi facem. Ai încredere în mine!

— Am.

El mă privi cu blândeţe.

— Ştiu că ai.

Nu ne-am mai oprit pe drumul spre aeroport. Am tras chiar pe pistă, după o scurtă verificare de securitate, şi eu am pornit-o în faţa lui Gideon pe cele câteva trepte până la unul dintre avioanele sale private. Cabina era foarte luxoasă, însă de o eleganţă deloc evidentă; avea o canapea în dreapta şi masă şi scaune pe partea stângă. Însoţitorul de zbor era un tânăr frumos, cu pantaloni negri şi un sacou pe care era brodat logoul Cross Industries şi numele său, Eric.

— Bună seara, domnule Cross! Domnişoară Tramell! ne întâmpină Eric cu un zâmbet. Vreţi să beţi ceva în timp ce ne pregătim pentru decolare?

— Votcă Kingsman cu coacăze pentru mine, am cerut eu.

— La fel, zise şi Gideon, scoţându-şi sacoul şi dându-i-l lui Eric, care aştepta, în timp ce Gideon îşi dezbrăca vesta şi cravata.

M-am uitat încântată, fluierând aprobator această iniţiativă.

— Deja îmi place excursia asta.

— Îngeraş! clătină el din cap, cu ochii veseli.

Un domn într-un costum bleumarin intră în avion. Îl salută pe Gideon cu căldură, îmi strânse mâna când mi-a fost prezentat, după care ne ceru paşapoartele. Plecă la fel de repede pe cât venise, iar uşa cabinei se închise. Eu şi Gideon stăteam la masă, savurându-ne băuturile, când avionul începu să ruleze pe pistă.

— Ai de gând să-mi spui unde mergem? am întrebat, ridicând paharul de cristal spre el.

El îşi ciocni paharul de al meu.

— Nu vrei să fie o surpriză?

— Depinde de cât timp este nevoie să ajungem acolo. S-ar putea să înnebunesc de curiozitate până aterizăm.

— Sper să fii prea ocupată ca să te gândeşti la asta, zâmbi el. La urma urmelor, suntem într-un mijloc de transport.

— Oh.

M-am uitat înapoi, văzând holul mic, mărginit de uşi, ce ducea spre spatele avionului. Una dintre ele putea fi o toaletă, alta un birou, iar cealaltă un dormitor. Mă apucă brusc nerăbdarea.

— Cât timp avem de stat aici?

— Câteva ore bune, murmură el ademenitor.

Mă excitasem toată.

— O, campionule, ce-o să-ţi mai fac!

El clătină din cap.

— Uiţi că acesta este weekendul în care eu pot să te am în orice fel vreau. Aşa a fost înţelegerea.

— În călătoria noastră? Nu mi se pare corect.

— Aşa ai spus şi atunci.

— Şi era la fel de adevărat.

El zâmbi şi mai larg, în timp ce mai lua o gură din băutură.

— De îndată ce decolăm şi căpitanul ne dă undă verde, vreau să te duci în dormitor şi să te dezbraci. Pe urmă te întinzi pe pat şi mă aştepţi.

Am ridicat o sprânceană.

— Văd că te încântă ideea că o să mă rostogolesc prin pat, goală, aşteptând să vii să mi-o tragi.

— Ei bine, da. Îmi amintesc că varianta opusă era o fantezie a ta.

— Hmm... Am luat o gură de băutură, savurând felul în care votca se ducea pe gât în jos îngheţată, blând, după care lua foc în stomacul meu.

Avionul se stabilizase în zbor, iar căpitanul făcu un anunţ scurt, permiţându-ne să ne mişcăm prin cabină. Gideon mi-a aruncat o privire care spunea: *Hai! Fugi acum!*

L-am privit cu ochi îngustaţi şi m-am ridicat, luând băutura cu mine. Mergeam încetişor, provocându-l. Şi făcându-l să se excite şi mai mult. Îmi plăcea la nebunie că sunt la dispoziţia lui. Oricât îmi plăcea să-l fac să-şi piardă minţile după mine, nu puteam să nu recunosc că faptul că el deţinea controlul mă excita enorm. Ştiam cât de total putea fi acest control, ceea ce mă făcea să pot avea încredere în el complet. Nu credeam că exista ceva ce nu i-aş fi permis să-mi facă.

Convingere care avea să fie pusă la încercare, mai devreme decât mai târziu, după cum mi-am dat seama când am intrat în dormitor şi am zărit legăturile roşii, din mătase şi piele, aranjate foarte drăguţ pe cuvertura albă.

Am întors capul ca să mă uit la Gideon, descoperind însă că nu mai era acolo. Paharul lui gol era pe masă, iar cubuleţele de gheaţă străluceau în el ca diamantele.

Inima îmi bubuia. Am intrat în cameră şi am dat pe gât restul de băutură. Nu puteam suporta să fiu imobilizată în timpul sexului; numai de trupul lui Gideon. De mâinile lui sau de greutatea corpului său musculos. Nu trecuserăm niciodată dincolo de această limită. Nu eram sigură că aş putea.

Mi-am lăsat paharul gol pe noptieră, cu o mână ce tremura uşor. Nu-mi dădeam seama dacă era din cauza fricii sau de excitare.

Ştiam că Gideon nu mi-ar face rău. Se străduise din greu să se asigure că nu mi-era niciodată frică. Dar dacă l-aş fi dezamăgit? Ce se întâmpla dacă nu i-aş fi putut oferi ce avea nevoie? Mai vorbise şi altă dată despre legare, şi ştiam că una dintre fanteziile lui era să mă imobilizeze complet şi să fiu deschisă toată pentru el, cu corpul neajutorat, ca să-l poată folosi cum vrea. Îi înţelegeam dorinţa, nevoia de a simţi că mă posedă total şi absolut. Simţeam că acesta era drumul spre el.

M-am dezbrăcat. Mişcările mi-erau lente şi atente, căci pulsul îmi era deja mult prea rapid. Practic, gâfâiam, aşteptarea era dureros de intensă. Mi-am pus hainele pe un umeraş în dulăpior, după care m-am urcat prudentă pe patul înalt. Ţineam legăturile în mână, şovăielnică şi regretând ce făceam, când îşi făcu apariţia Gideon.

— Nu eşti culcată, rosti el cu blândeţe, închizând şi încuind uşa în spatele lui.

Eu am ridicat curelele.

— Au fost făcute special pentru tine, zise, apropiindu-se, în timp ce-şi descheia nasturii cămăşii, cu degete dibace. Stacojiul este culoarea ta.

Se dezbrăcă la fel de lent ca mine, dându-mi ocazia să admir fiecare centimetru de piele pe care îl scotea la iveală. Ştia bine că felul în care i se mişcau muşchii pe sub mătasea pielii lui bronzate era un afrodiziac pentru mine.

— Sunt oare pregătită pentru asta? am întrebat cu glas scăzut.

Privirea lui nu-mi părăsi chipul în timp ce-şi scotea pantalonii. Când rămase doar în boxerii negri, cu mădularul umflat vizibil, îmi răspunse:

— Niciodată mai mult decât poţi să suporţi, îngeraş. Îţi promit.

Am respirat adânc şi m-am întins pe spate, punându-mi cătuşele pe abdomen. El veni spre mine, cu chipul încordat de dorinţă. Se aşeză pe pat lângă mine şi-mi duse mâna la gură, sarutându-mi încheietura.

— Pulsul ţi-a luat-o razna.

Am dat din cap, neştiind ce să spun. El luă cătuşele, desfăcând cu dibăcie fâşia de mătase stacojie ce ţinea la un loc cele două bucăţi de piele.

— Faptul că eşti legată te ajută să te supui, dar nu trebuie să iei totul *ad litteram*. Pur şi simplu, trebuie să fie destul cât să intri în rolul ăsta.

M-am înfiorat în timp ce el îmi întindea cureaua peste stomac. Lăsând o cătuşă pe coapsă, o ridică pe cealaltă.

— Dă-mi încheietura mâinii, îngeraş!

I-am întins mâna, respirând tot mai agitată în timp ce el îmi lega banda de piele, destul de fix. Faptul că simţeam materialul brut pe piele, exact unde îmi bubuia pulsul, era surprinzător de excitant.

— Nu e prea strâns, nu? mă întrebă.

— Nu.

— Ar trebui să simţi că te strânge destul de tare încât să nu uiţi că le ai, dar n-ar trebui să-ţi facă rău.

— Nu mă doare, am spus, înghiţind în sec.

— Bine.

Mi-a legat la fel şi cealaltă mână, după care s-a îndreptat, ca să-şi admire opera.

— Frumos, murmură. Îmi aminteşte de rochia roşie pe care o purtai prima oară când am făcut dragoste cu tine. Pentru mine, până atunci mi-a fost. M-ai dat cu totul peste cap. Din clipa aceea, nu am mai avut cum să dau înapoi.

— Gideon! Toate temerile mele dispărură, înlăturate de căldura iubirii şi a dorinţei lui. Eram preţioasă pentru el. Nu m-ar fi împins niciodată mai departe decât aş fi putut îndura.

— Întinde-te şi apucă-te de marginea pernei, îmi comandă el.

Aşa am şi făcut, iar când am întins mâinile, am devenit şi mai conştientă de cătuşe. Mă simţeam legată. Prizonieră.

— Simţi? întrebă el, iar eu am înţeles.

Îl iubeam atât de mult în acel moment, încât mă cuprinse durerea.

— Da.

— O să-ţi cer să închizi ochii, continuă el, ridicându-se în picioare ca să se descotorosească de ultimul articol de îmbrăcăminte. Era foarte excitat, iar penisul gros zvâcnea sub propria greutate, cu capul larg strălucind de lichidul ce anunţa ejacularea. Îmi lăsa gura apă şi mă cuprinsese foamea de el. Era atât de excitat de mine, atât de flămând, dar nu ţi-ai fi dat niciodată seama doar auzindu-i glasul,

doar văzând cât calm radia. Stăpânirea lui perfectă m-a făcut să mă ud. Gideon era cel mai bun bărbat de pe lume pentru mine, un om care mă dorea cu ferocitate – de care eu aveam o nevoie disperată, ca să mă simt în siguranţă –, dar cu destulă stăpânire de sine ca să nu mă copleşească.

— Vreau să ţii ochii închişi, dacă poţi, continuă el, cu voce joasă şi liniştitoare, dar dacă ajunge să fie prea mult, deschide-i. Să spui însă parola de siguranţă mai întâi.

— Bine.

El luă panglica de satin, trecând-o uşor pe pielea mea. Metalul rece al dispozitivului de fixare pe care îl avea la un capăt se prinse de sfârcul meu, făcându-l să se întărească.

— Să fie foarte clar, Eva. Cuvântul tău de siguranţă nu este pentru mine. Este pentru *tine*. Tot ce trebuie să-mi spui mie este „nu” sau „opreşte-te”, dar, aşa cum faptul că porţi cătuşele te face să te simţi legată, faptul că poţi să-ţi spui cuvântul de siguranţă te va ajuta să intri în rol. Înţelegi?

Am dat din cap, simţindu-mă tot mai în largul meu şi mai doritoare, cu fiecare clipă ce trecea.

— Închide ochii!

Am ascultat comanda. Aproape instantaneu, am devenit foarte conştientă de presiunea de la încheieturi. Vibraţiile şi zumzăitul surd al motoarelor avionului deveniră mai pronunţate. Am întredeschis buzele, respirând tot mai accelerat.

Cureaua alunecă peste decolteul meu, spre celălalt sân.

— Eşti atât de frumoasă, îngeraş. Perfectă. Habar n-ai ce-mi faci când te văd aşa.

— Gideon, am şoptit, disperată de iubire pentru el. Spune-mi!

Simţeam pe gât atingerea uşoară a degetelor lui, care începură apoi să-mi coboare spre piept.

— Inima mea bate la fel de repede ca a ta.

M-am arcuit, înfiorându-mă sub atingerea lui, care mă şi gâdila uşor.

— Bine.

— Mi s-a întărit aşa de tare, că mă doare.

— Eu sunt udă toată.

— Arată-mi, spuse cu brutalitate. Depărtează-ţi picioarele! Şi degetele alunecară prin despicătura mea. Da. Eşti alunecoasă şi fierbinte, îngeraş.

Sexul meu zvâcnea plin de poftă, căci tot trupul îmi reacţiona la atingerea lui.

— O, Eva! Ai o pizdulice tare lacomă. O să-mi petrec tot restul vieţii încercând s-o satisfac.

— Ar trebui să începi de acum.

El râse încet.

— De fapt, o să începem cu gura ta. Trebuie să mi-o sugi zdravăn, ca să pot să ţi-o trag până când aterizăm.

— Oh, Doamne, am gemut. Te rog, spune-mi că zborul n-o să dureze zece ore.

— Ar trebui să-ţi dau bătaie la fund pentru asta, murmură el, ademenitor.

— Dar sunt cuminte!

Salteaua se lăsă în jos când el urcă în pat. L-am simţit cum înainta spre mine până când a îngenuncheat lângă umărul meu.

— Fii cuminte acum, Eva! Întoarce-te spre mine şi deschide gura!

I-am dat ascultare, plină de dorinţă. Capul mătăsos al mădularului său mi-a mângâiat uşor buzele şi am deschis larg gura, absorbind şocul de plăcere pe care l-am simţit la auzul geamătului său chinuit. Îşi înfipsese degetele în părul meu, ţinându-mi bine ceafa în palmă. Ţinându-mă unde mă voia.

— O, Doamne, suspină el. Şi gura ta este la fel de lacomă.

Poziţia în care mă aflam, pe spate, ţinându-mă cu mâinile de pernă, mă împiedica să iau în gură mai mult decât capul gros. Aşa că l-am prins bine cu buzele, mângâind uşurel cu limba deschizătura sensibilă din vârf, cuprinsă de bucuria de a mă concentra numai asupra lui Gideon. Faptul că i-o

sugeam nu însemna că nu mă gândeam deloc la mine. De fapt, îmi plăcea atât de mult s-o fac, mai ales pentru mine.

— Aşa, mă încurajă el, mişcând din şolduri ca să facă amor cu gura mea. Suge-mi-o, aşa... E atât de bine, îngeraş. Mă faci să-mi dau drumul cu atâta poftă!

Mă umpleam de parfumul lui; corpul meu răspundea la mireasma sa, reacţionând instinctiv la perechea lui. Cu toate simţurile saturate de Gideon, m-am lăsat în voia plăcerii noastre reciproce.

Visam că mă prăbuşesc, iar asta m-a făcut să mă trezesc, tresărind puternic.

Îmi bătea inima cu putere. După care mi-am dat seama că avionul făcuse o mişcare bruscă. Turbulenţe. Era în regulă. Şi la fel era şi Gideon, care adormise lângă mine. Asta m-a făcut să zâmbesc. Aproape că leşinasem când mă adusese la orgasm, după ce făcuse dragoste cu mine atât de mult timp, că devenisem incoerentă de cât de mult îmi doream să-mi dau drumul. Era normal să fie şi el dărâmat.

Am aruncat o privire la ceas, observând că zburam de aproape trei ore. Cred că adormiserăm de vreo douăzeci de minute, poate chiar mai puţin. Eram sigură că mi-o trăsese timp de vreo două ore. Încă îmi răsuna în urechi zgomotul făcut de mădularul său care intra şi ieşea din mine, mângâindu-mi şi frecându-mi toate zonele sensibile.

M-am dat cu grijă jos din pat, căci nu voiam să-l trezesc, şi am închis cu atenţie infinită uşa glisantă care ascundea baia.

Decorată cu lemn închis la culoare şi cu crom, baia era atât masculină, cât şi plină de eleganţă. Toaleta avea braţe, ceea ce o făcea să arate ca un tron, iar o fereastră cu geam mat permitea să intre lumina soarelui. O cabină cu un duş deasupra părea foarte ispititoare, dar încă mai aveam cătuşele la mâini, aşa că m-am mulţumit să mă spăl la chiuvetă şi am luat nişte loţiune pentru mâini pe care o zărisem într-un dulăpior. Avea o aromă subtilă, dar

puternică. În timp ce mă dădeam cu ea, o idee foarte poznaşă mi-a trecut prin minte. Am înhăţat tubul şi l-am luat înapoi în dormitor cu mine.

Priveliştea care m-a întâmpinat la întoarcere mă făcu să mi se taie respiraţia.

Gideon îşi întinsese tot trupul minunat pe patul larg, făcându-l să pară mititel. Îşi ţinea o mână peste cap, iar cealaltă era îndoită peste piept. Un picior îi atârna, căzut într-o parte, iar celălalt era întins, cu laba piciorului depăşind salteaua. Penisul i se odihnea pe burtă, cu capul aproape atingându-i buricul.

Dumnezeule, cât era de viril! Uluitor. Şi atât de puternic! Tot trupul îi era un studiu de forţă fizică şi de graţie.

Şi cu toate astea, eu puteam să-l îngenunchez. Asta mă făcea să mă simt umilă.

Se trezi când m-am urcat la loc în pat, privindu-mă cu ochi înceţoşaţi.

— Hei! zise cu glas răguşit. Vino încoace!

— Te iubesc, i-am spus, cuibărindu-mă în braţele lui întinse. Avea pielea atât de mătăsoasă, şi m-am cuibărit şi mai bine.

— Eva! exclamă el, sărutându-mă blând, dar pătimaş. N-am terminat nici pe departe cu tine.

Mi-am adunat tot curajul şi am pus tubul de cremă pe stomacul lui.

— Vreau să fiu în tine, campionule!

El se uită în jos, se încruntă, apoi încremeni. Stăteam destul de aproape, încât să simt cum i se schimbase ritmul respiraţiei.

— Nu aşa ne-a fost înţelegerea, zise el, precaut.

— Cred că e cazul să facem câteva schimbări. În plus, e încă vineri, aşa că weekendul n-a început cu adevărat, încă.

— Eva...

— Mă excit numai la gândul ăsta, i-am şoptit, încolăcindu-mă cu picioarele în jurul coapselor lui, frecându-mă de el, ca să-şi dea seama că sunt deja udă.

Părul lui aspru, care se freca de sexul meu sensibil, îmi smulse un geamăt, provocat şi de conştiinţa faptului că eram atât de lipsită de ruşine, că eram o fată atât de rea.

— Dacă îmi spui să mă opresc, aşa o să fac. Dar lasă-mă să încerc!

L-am auzit cum scrâşneşte din dinţi.

Atunci l-am sărutat, lipindu-mă toată de el. De fiecare dată când Gideon mă făcea să ajung la o nouă experienţă, îmi vorbea în timp ce o trăiam. Însă, în ceea ce-l privea pe el, vorbele nu erau întotdeauna metoda potrivită. Uneori, era mult mai bine să-l ajut să scape de gânduri.

— Îngeraş...

M-am urcat pe el, strângându-l între coapse, şi am pus loţiunea deoparte, ca să nu se gândească prea mult la ea. Dacă aveam să-l duc într-un loc nou, voiam ca nici unul dintre noi să nu se gândească prea mult la asta. Şi, dacă n-ar fi părut că facem totul în mod natural, atunci mai bine nu făceam nimic. Ceea ce aveam împreună era mult prea preţios ca să distrugem.

Mi-am trecut mâinile pe pieptul lui, alintându-l, făcându-l să-mi simtă iubirea. Să simtă cât de mult îl veneram. Nu exista nimic care să nu fac pentru el; doar să renunţ la el n-aş fi putut.

El mă cuprinse cu braţele, cu o mână în părul meu, iar cu cealaltă pe talia mea, trăgându-mă aproape de el. Gura lui mă aştepta deja, deschisă, lingându-mi buzele, gustându-mă. M-am cufundat în acest sărut, lăsându-mi capul într-o parte, ca să mă pot bucura de el.

Simţeam cum i se întăreşte mădularul între noi, lipindu-se de stomacul meu. Gideon îşi împinse şoldurile înainte, mărind presiunea dintre noi, şi gemu în timp ce mă săruta.

L-am sărutat pe obraz, apoi am coborât spre gât, lingându-i pielea sărată de sudoare, după care i-am prins uşor pielea între dinţi şi am început să o sug ritmic, ronţăindu-l cu dinţii, marcându-l. El îmi apăsa ceafa cu

mâinile, ca să rămân aproape de el, iar mormăielile de plăcere pe care le scotea îmi vibrau în trup.

M-am dat înapoi ca să admir semnul de un roşu strălucitor pe care i-l făcusem.

— Al meu, am şoptit.

— Al tău, mă încredinţă el, cu glas răguşit, privindu-mă cu ochi întredeschişi şi plini de patimă.

— Toată fiinţa ta.

Am coborât iar, găsind discurile plate ale sfârcurilor. I-am lins micile ridicături, atingându-l uşor ca un fulg, până le-am făcut să se întărească. El scoase un şuierat, în timp ce eu am început să sug, iar mâinile i se lăsară în jos, ca să se apuce de cuvertura de sub el.

— Pe dinăuntru şi pe dinafară, am spus blând, în timp ce mă îndreptam spre celălalt sfârc, dându-i o atenţie similară.

În timp ce-mi croiam drum în jos pe trupul său, am simţit cum îi creştea încordarea. Când limba mi-a ajuns în dreptul buricului său, el tresări violent.

— Sst, l-am liniştit, frecându-mi obrazul de mădularul lui care îi pulsa.

Se spălase după partida noastră de sex de mai devreme, şi acum mirosea curat şi delicios. Testiculele îi atârnau grele între picioare, cu pielea mătăsoasă lipsită de păr, datorită felului meticulos în care se îngrijea. Îmi plăcea la nebunie că era la fel de neted ca şi mine. Când era în mine, uniunea era completă, iar senzaţiile erau sporite de pielea care se atingea direct de piele.

Cu mâinile pe partea interioară a coapselor lui, l-am îndemnat să se deschidă mai larg, ca să mă pot aşeza mai confortabil, după care am trecut cu limba peste îmbinarea sacului foarte întins.

Gideon mârâi. Sunetul animalic, neîmblânzit, mă făcu să mă înfior de teamă. Totuşi, nu m-am oprit. Nu puteam. Îl voiam prea mult. Folosindu-mi doar gura, l-am venerat, sugându-l încet şi mângâindu-l cu limba. Pe urmă i-am luat testiculele între degete, ridicându-le ca să ajung la pielea

sensibilă de sub ele. Biluţele i s-au încordat, iar pielea lor s-a înăsprit, trăgându-se aproape de corp. Limba mi-a ajuns un pic mai jos, o incursiune de explorare spre obiectivul meu final.

— Eva! Opreşte-te! gâfâi el. Nu pot. Nu!

Mintea îmi alerga nebuneşte în timp ce continuam să-l ating; îi luasem mădularul în mână şi-l frecam. El era încă prea concentrat la ce era în mintea lui, prea concentrat asupra a ceea ce avea să vină, în loc să fie atent la ceea ce se întâmpla acum.

Dar ştiam cum să-l fac să se gândească la altceva

— Ce-ar fi s-o facem împreună, campionule? Mi-am schimbat poziţia şi m-am întors, urcându-mă călare spre el, invers.

Mâinile lui m-au prins de şolduri înainte să-mi termin cu totul mişcarea, trăgându-mi păsărica până la gura lui, ce mă aştepta. Am scos un strigăt de surpriză când buzele lui mi-au cuprins clitorisul, sugându-l cu lăcomie. Cum îmi era umflat şi sensibil, în urma partidei de mai devreme, abia am putut suporta valul brusc de plăcere. Gideon era sălbatic şi flămând, căci pasiunea îi fusese trezită de frustrare şi de frică.

Mi-am înfăşurat buzele în jurul penisul lui, dându-i înapoi ceea ce îmi dădea şi el mie. În timp ce îi sugeam puternic capul erect, geamătul lui, care vibra pe clitorisul meu, aproape că m-a făcut să-mi dau drumul. El mă ţinea aproape, cu degetele înfipte cu atâta putere în şoldurile mele, că-mi făcea vânătăi.

Îmi plăcea enorm. Nu mai ascundea nimic şi, deşi era speriat de ce putea să însemne asta, eu eram încântată. El nu se lăsa cu totul pe mâna mea, însă eu aveam încredere în el. Era un nivel de încredere la care lucrasem din greu, vărsasem lacrimi şi sânge pentru asta şi mi-era mai nepreţuit decât orice altceva în viaţa mea.

I-am prins penisul în pumn, frecându-l, lingând picăturile de lichid ce anunţau ejacularea. Mi-am dat seama că

tremura abia când m-a tras într-o parte, laolaltă cu el, ca să nu mai stăm unul deasupra celuilalt.

Mă devora rapid şi cu poftă, înfigându-şi limba în păsărica mea cu lovituri furioase şi făcându-mă să înnebunesc. I-am atins rozeta anusului cu vârful degetului, în timp ce gura mea aluneca febril de-a lungul erecţiei lui. El se cutremură, iar sunetul slab care îi scăpă îmi înfioră pielea brobonită de sudoare.

Şoldurile mi se mişcau incontrolabil, împingându-mi sexul ud în gura lui care nu se oprea. Gemeam fără să mă pot opri, tremurând până în străfunduri, străbătută de fiori de încântare. El mă regula atât de bine cu limba... aducându-mă pe culmile disperării.

Apoi, degetul lui îl imită pe al meu, frecându-mi anusul. Iar eu am început să caut orbeşte loţiunea, cu mâna liberă. Gideon împinse tubul spre mine, făcând astfel semnul atât de necesar că-şi dă acordul.

Abia deschisesem capacul, când degetul lui s-a împins în mine. Mi-am arcuit spatele şi penisul i-a alunecat din gura mea, iar eu i-am rostit numele gâfâind, în timp ce trupul meu absorbea şocul penetrării sale neaşteptate. El îşi lubrifie degetele, după care îmi întinse tubul.

Pentru o clipă, am fost copleşită de el. Era peste tot – în jurul meu, în mine, lipit de mine. Şi nu era blând. Degetul cu care mă lua pe la spate plonja şi ieşea, regulându-mă, iar felul în care intra cu forţă dădea dovadă de o urmă de furie. Îl împingeam să ajungă într-un loc unde nu voia să se afle, iar el mă pedepsea pentru asta oferindu-mi o plăcere care venea prea repede ca s-o pot controla.

Eu însă eram mai blândă cu el. Luându-l în gură, îi sugeam penisul. Am lăsat loţiunea pe degete, ca să se încălzească, înainte să o frec de el. Şi am aşteptat să vină spre mine, să-şi deschidă rozeta, înainte să-l penetrez uşor, cu un singur deget.

Sunetul care îi scăpă din piept nu se compara cu nimic din tot ce auzisem până atunci. Era strigătul unui animal

rănit, dar plin de o durere sufletească profundă. Încremenise lângă mine, îi simţeam deasupra sexului meu respiraţia grea; îşi îngropase adânc în mine degetul, iar corpul lui încordat tremura.

Scoţând penisul din gură, i-am şoptit liniştitor:

— Sunt în tine acum, iubitule. Te descurci foarte bine. O să te fac să te simţi incredibil de bine.

El icni când am intrat un pic mai profund, alunecând cu degetul peste prostată.

— Eva!

Mădularul i se umflase şi mai mult, înroşindu-se, venele groase ieşind în evidenţă de-a lungul lungimii sale, în timp ce dâre mici de lichid ce anunţau ejacularea i se scurgeau pe burtă. Era tare ca piatra, curbându-se până la un punct dincolo de buric. Nu-l mai văzusem niciodată atât de excitat, iar asta mă înnebunea de dorinţă.

— Eşti al meu, am spus, în timp ce-l penetram uşurel, lingându-i erecţia enormă. Te iubesc atât de mult, Gideon. Îmi place tare mult să te ating aşa... să te văd aşa.

— O, Doamne! Tresări violent. Trage-mi-o, îngeraş! Acum! îmi comandă aspru, şi am început iar să-l mângâi. Tare!

I-am înghiţit mădularul cu totul şi i-am oferit ceea ce-mi cerea, masându-i acel punct care îl făcea să înjure şi să se zbată, în timp ce trupul îi lupta împotriva asaltului de senzaţii. Îmi dăduse drumul, arcuindu-şi toată fiinţa, încercând să scape, dar îl ţineam cu buzele şi cu mâinile, ducându-l tot mai departe.

— O, Doamne! suspină el, strângând cu putere cuvertura în pumni, în timp ce sunetul sfâşietor reverbera în spaţiul închis. Opreşte-te, Eva! Gata! La naiba!

M-am împins în el chiar în clipa când i-o sugeam cu putere, iar el şi-a dat drumul cu atâta forţă, că m-am înecat sub jetul fierbinte. Ţâşnea în valuri pe buzele mele, căci mă dădusem la o parte, peste stomacul şi sânii mei, eliberându-se într-un torent puternic care făcea aproape de necrezut

faptul că-şi dăduse deja drumul de două ori în orele care trecuseră. Puteam să-l simt cum se contractă sub degetul meu, simţeam impulsurile chinuitoare care aruncau sămânţa din mădularul său.

Abia când s-a liniştit cu totul, am ieşit din el, întorcându-mă tremurătoare ca să-l iau în braţe. Eram amândoi uzi şi lipicioşi, şi îmi plăcea la nebunie că asta nu avea nici o importanţă.

Gideon şi-a îngropat faţa umedă între sânii mei şi a început să plângă.

Capitolul 19

Locul pe care îl alesese Gideon era paradisul însuşi. Pilotul lui ne-a dus în Insulele Winward, zburând la altitudine joasă peste apele imposibil de albastre ale Mării Caraibilor, până la un aeroport privat, care se afla destul de aproape de destinaţia noastră finală, hotelul Crosswinds.

Eram încă destul de zguduiţi când avionul a aterizat. La urma urmelor, Gideon avusese cel mai tare orgasm din viaţa lui. Amândoi aveam încă părul ud când ni s-au pus vizele pe paşaport şi ne ţineam strâns de mână. Nu am vorbit cu nimeni, nici măcar unul cu celălalt. Cred că eram încă prea afectaţi.

Nici nu apucaserăm să urcăm în limuzina care ne aştepta, că Gideon îşi turnă ceva tare de băut. Pe faţă nu i se putea citi nimic; avea chipul dur şi impenetrabil. Am scuturat din cap atunci când el mi-a arătat carafa de cristal, într-o întrebare tăcută.

Aşezat lângă mine, mă luă cu braţul pe după umeri. M-am cuibărit la pieptul lui, cu picioarele în poala lui.

— E totul în regulă?

Înainte să răspundă, el mă sărută cu putere pe frunte.

— Da.

— Te iubesc.

— Ştiu.

Apoi dădu pe gât băutura şi puse paharul gol într-un suport.

Cât dură drumul, destul de lung, de la aeroport până la hotel, nici unul dintre noi n-a mai scos un cuvânt. Când am ajuns, se întunecase deja, dar holul deschis era puternic luminat. Recepţia, încadrată de plante în ghivece şi decorată cu lemn negru şi plăci colorate de ceramică, îşi primea oaspeţii cu un stil elegant, dar lipsit de morgă.

Când maşina s-a oprit, managerul hotelului ne aştepta în parcarea circulară din faţă. Avea o înfăţişare imaculată şi ne

zâmbea larg. Părea vizibil încântat să-l aibă ca oaspete pe Gideon, iar încântarea i se dublă când văzu că acesta îi cunoaştea numele – Claude.

Claude vorbea cu însufleţire, în timp ce noi îl urmam, ţinându-ne strâns de mână.

Nimeni dintre cei care-l priveau pe Gideon n-ar fi putut să-şi dea seama în ce postură intimă ne aflaserăm, cât de expuşi unul altuia fuseserăm, cu doar o oră şi ceva în urmă. Părul meu se usca într-o mare încâlceală, dar el arăta la fel de uluitor şi de sexy ca de obicei. Avea costumul perfect călcat şi îl purta într-un mod admirabil; în schimb, rochia mea era cam obosită după o zi atât de lungă. Machiajul mi se dusese la duş, aşa că eram palidă şi mai aveam ochii puţin cam roşii.

Cu toate astea, posesivitatea pe care o manifesta Gideon faţă de mine era vizibilă în felul în care mă ţinea de mână, în felul în care mă conduse în apartamentul nostru, înaintea lui, punându-mi mâna pe spate. Mă făcea astfel să mă simt în siguranţă şi acceptată, deşi el se purta oficial ca şi cum ar fi fost la birou, iar eu nu eram în forma cea mai bună, ceea ce se reflecta şi în el.

Şi îl iubeam şi pentru asta.

Mi-aş fi dorit doar să nu fie atât de tăcut. Asta mă făcea să mă îndoiesc de hotărârea mea de a-l împinge să meargă mai departe, după ce-mi ceruse, şi nu doar o dată, să mă opresc. Ce dracu’ ştiam eu despre ceea ce-i trebuia lui ca să-şi revină?

În timp ce managerul continua să discute cu Gideon, am început să explorez încet livingul enorm, care avea o terasă deschisă şi canapele albe, răspândite pe podeaua de bambus. În dormitorul la fel de impresionant se afla un pat mare, învăluit într-o plasă contra ţânţarilor, şi încă o terasă deschisă, care ducea la o piscină privată, cu o bordură de sticlă, ce o făcea să pară o prelungire a oceanului ce fremăta chiar dincolo de ea.

Briza călduţă bătea uşor, sărutându-mi faţa şi răvăşindu-mi uşor părul. Luna, care tocmai se înălţa, făcea o cărare peste ocean, în timp ce sunetele râsetelor şi ale unor cântece reggae ce se auzeau din depărtare mă făceau să mă simt izolată într-un mod nu tocmai plăcut.

Nimic nu mergea cum trebuie când Gideon era departe sufleteşte.

— Îţi place? mă întrebă el încetişor.

M-am întors spre el, auzind cum se închide uşa de la intrare în cealaltă cameră.

— E fantastic!

El dădu scurt din cap.

— Am cerut să ni se aducă cina aici. Peşte tilapia cu orez, nişte fructe proaspete şi brânză.

— Excelent! Mor de foame.

— În dulap şi în sertare ai destule haine. O să găseşti şi ceva costume de baie, dar piscina şi plaja sunt private, aşa că n-ai nevoie de ele decât dacă vrei neapărat să le porţi. Dacă lipseşte ceva, spune-mi şi îţi comand.

Mă uitam lung la el, conştientă de distanţa care ne despărţea. Ochii lui străluceau în lumina blândă a spoturilor şi a veiozelor de lângă pat. Părea aşa de nervos şi de distant, că am simţit cum începe să mă sufoce un nod de lacrimi în gât.

— Gideon... I-am întins mâna. Am făcut ceva greşit? Am distrus ceva între noi?

— Îngeraş...

Oftă şi, venind spre mine, îmi luă mâna şi mi-o ridică la buze. Însă, aşa, aproape de el, am observat cum îşi ferea privirea, ca şi cum i-ar fi fost greu să mă privească. Şi un nod de teamă mi s-a cuibărit în stomac.

— Crossfire.

Şoptisem cuvântul atât de încet, că pentru o clipă am avut senzaţia că doar mi-l închipuisem. Dar atunci, el mă luă în braţe, sărutându-mă cu mare blândeţe.

— Campionule!

M-am ridicat pe vârfuri, m-am agăţat de gâtul lui şi l-am sărutat cu tot sufletul. Însă el se retrase mult prea repede.

— Hai să ne schimbăm pentru cină, înainte să ne-o aducă. M-aş bucura foarte mult să nu mai am atâtea haine pe mine.

M-am dat înapoi fără voia mea, recunoscând faptul că probabil îi era cald în costum, dar simţind totuşi că ceva nu era în regulă. Iar sentimentul acesta s-a adâncit şi mai mult când Gideon a ieşit din cameră ca să se schimbe, iar eu mi-am dat seama că n-aveam să dormim în acelaşi dormitor.

Mi-am aruncat pantofii în dressingul care era plin cu mult prea multe haine pentru o călătorie de weekend. Majoritatea erau albe. Lui Gideon îi plăcea să mă vadă în alb. Bănuiam că motivul era că mă considera un înger.

Oare şi acum mă considera tot aşa? Sau poate că devenisem diavolul? O ticăloasă egoistă, care îl făcuse să întâlnească iar cu demonii pe care ar fi preferat să-i uite?

M-am schimbat într-o rochie simplă şi neagră de bumbac, mulată pe corp, care se potrivea cu dispoziţia mea de înmormântare. Aveam impresia că între noi murise ceva.

Eu şi Gideon trecuserăm prin multe momente grele, însă nu-l simţisem niciodată atât de îndepărtat de mine. Atât de stânjenit şi de iritat.

Mai simţisem însă acelaşi lucru la alţi bărbaţi, când se pregăteau să-mi spună că nu vor să ne mai vedem.

Sosise şi cina, iar masa fusese frumos pregătită pe terasa ce dădea spre plaja izolată. Pe nisip se zărea un cort alb, iar eu mi-am amintit de visul lui Gideon, cu noi doi rostogolindu-ne într-un pat, lângă apă, făcând dragoste.

Mă durea inima.

Am luat două înghiţituri dintr-un vin alb cu aromă fructată, după care am început să mănânc mecanic, deşi îmi pierdusem pofta de mâncare. Gideon stătea în faţa mea, neavând pe el decât nişte pantaloni subţiri şi albi de in, ceea ce făcea totul şi mai rău. Era atât de frumos, de

înfiorător de sexy, că mi-era imposibil să nu-l mănânc din ochi. Era însă la mii de kilometri depărtare de mine. O prezenţă tăcută şi puternică, făcându-mă să-l doresc cu fiecare părticică a fiinţei mele.

Prăpastia emoţională dintre noi se adâncea tot mai mult. Nu mai puteam să trec de ea.

Când am terminat, mi-am împins farfuria la o parte, dându-mi seama atunci că Gideon abia dacă se atinsese de mâncare. Luase numai câteva înghiţituri şi mă ajutase să termin sticla de vin.

Am tras aer în piept, după care am început:

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit... N-am... Şi am înghiţit un nod în gât, şoptind, în cele din urmă: Iubirea mea, îmi pare rău.

După care m-am ridicat de la masă, făcând să scârţâie scaunul pe pardoseala de gresie, şi am părăsit grăbită terasa.

— Eva! Aşteaptă!

Picioarele mele atingeau nisipul cald; am alergat spre ocean, scoţându-mi în grabă rochia şi aruncându-mă în apa la fel de caldă ca la baie. Câţiva metri, a fost destul de mică, dar apoi s-a făcut brusc adâncă, trecându-mi de cap. M-am lăsat în genunchi şi m-am scufundat, bucuroasă că mă aflu sub apă, ascunsă, în timp ce plângeam.

Cufundarea mi-a mai alinat inima grea. Părul îmi plutea în jurul meu şi simţeam atingerea uşoară a peştilor care treceau fulgerător, ferindu-se de fiinţa care le invadase lumea tăcută şi paşnică. Am fost brusc smulsă şi redată realităţii, ceea ce m-a făcut să tuşesc şi să mă zbat.

— Îngeraş!

Gideon mârâi, sărutându-mă pătimaş, cu furie, în timp ce mă purta în braţe înapoi pe plajă. Mă duse la cort şi mă lăsă pe sofa, acoperindu-mi trupul cu al lui, înainte să-mi recapăt cu totul respiraţia. Eram încă ameţită, când el îmi ceru, gemând:

— Mărită-te cu mine!

Dar nu din acest motiv am spus:

— Da.

Gideon venise după mine în apă cu pantalonii pe el. Materialul ud mi se lipise de picioarele goale, în timp ce el mă cuprinsese toată, sărutându-mă ca şi cum ar fi fost pe punctul să se stingă de o sete pe care numai eu i-o puteam potoli. Îmi prinsese părul în mâini, ţinându-mă nemişcată. Gura lui mă căuta nebuneşte, buzele îi erau la fel de ude ca ale mele, iar limba îi era lacomă şi posesivă.

Zăceam sub el, fără să mă mişc. Şocată. Mintea mea zguduită îşi revenea cu repeziciune. El fusese chinuit de spaima că avea să pună întrebarea, nu pentru că voia să mă părăsească.

— Mâine, exclamă, lipindu-şi obrazul de al meu. Barba nerasă de o zi îi făcea obrajii ceva mai aspri, iar senzaţia asta mă făcea şi mai conştientă de locul unde ne aflam şi de ceea ce dorea.

— Eu... Gândurile începuseră din nou să mi se învălmăşească.

— Cuvântul este da, Eva, zise el, ridicându-se şi uitându-se la mine cu o privire sălbatică. Este foarte simplu: da.

Eu am înghiţit cu greu în sec.

— Nu putem să ne căsătorim mâine.

— Putem, spuse el, emfatic, şi o s-o facem. Eva, am nevoie de asta. Am nevoie de jurăminte, de legalitate... simt că înnebunesc dacă nu le am.

Simţeam că se învârte lumea cu mine, ca şi cum aş fi fost într-un montagne russe.

— E prea devreme, am protestat.

— Poţi să mai spui una ca asta după zborul până aici? se răsti el. Eva, eşti stăpâna mea. Şi să fiu blestemat dacă n-o să fiu şi eu al tău.

— Nu pot să respir, am icnit, panicându-mă în mod inexplicabil.

Gideon se răsuci, trăgându-mă peste el, înconjurându-mă cu braţele. Posedându-mă.

— Şi tu o vrei, insistă el. Mă iubeşti.

— Aşa e, te iubesc, am răspuns, lipindu-mi fruntea de pieptul lui. Dar te grăbeşti să...

— Crezi că am aruncat propunerea aşa, la întâmplare? Eva, pentru numele lui Dumnezeu, mă cunoşti prea bine ca să crezi asta. Am plănuit totul de câteva săptămâni. Numai la asta m-am gândit.

— Gideon... nu putem să ne punem picioarele la spinare şi să fugim.

— Ba bineînţeles că putem!

— Şi cum rămâne cu familiile noastre? Sau cu prietenii?

— O să ne mai căsătorim o dată, de dragul lor. Vreau şi asta, răspunse el, în timp ce-mi dădea la o parte de pe obraz părul ud. Vreau să apară fotografii cu noi în ziare, în reviste... peste tot. Dar o să avem nevoie de luni întregi pentru asta. Nu pot să aştept atât de mult. Asta e pentru noi. Nu trebuie să spunem nimănui, dacă nu vrei. Putem să spunem că ne-am logodit. Poate să fie secretul nostru.

Mă holbam la el, fără să ştiu ce să spun. Graba lui era romantică, dar, în acelaşi timp, şi înfricoşătoare.

— L-am întrebat pe tatăl tău, continuă el, şocându-mă din nou. N-a avut nici o...

— Ce? Când?

— Când a fost în oraş. Am avut o ocazie şi am profitat de ea.

Deşi nu-mi dădeam seama de ce, vestea asta m-a durut.

— Nu mi-a spus nimic.

— Eu i-am cerut să n-o facă. I-am spus că n-avea să se întâmple imediat. Că încă mă străduiam să te fac să te întorci la mine. Am înregistrat totul, aşa că poţi să asculţi conversaţia, dacă nu mă crezi.

Am clipit, uitându-mă la el.

— Ai înregistrat? am repetat.

— Nu voiam să las nimic la întâmplare, zise el, fără să se scuze deloc.

— I-ai spus că n-avea să se petreacă imediat. L-ai minţit.

El zâmbi, ironic.

— N-am minţit. Au trecut câteva zile.

— Dumnezeule! Eşti nebun.

— Se poate. Dar, dacă e aşa, tu m-ai făcut să fiu, replică el, sărutându-mă apăsat pe obraz. Eva, nu pot să trăiesc fără tine. Nici măcar nu-mi închipui că aş putea încerca. Numai gândul ăsta şi mă face s-o iau razna.

— *Asta* e ceva nebunesc.

— De ce? se încruntă el, uimit. Ştii că pentru nici unul dintre noi nu mai există nimeni altcineva. Ce mai aştepţi?

Mintea îmi clocotea de argumente. Toate motivele pentru care ar trebui să aşteptăm, toate problemele cu putinţă mi se arătau cu o claritate de cristal. Însă din gura mea nu ieşea nici un sunet.

— Nu-ţi dau nici o opţiune, zise el pe un ton hotărât, răsucindu-se şi ridicându-se în picioare cu mine în braţe. O s-o facem, Eva. Bucură-te de ultimele ore pe care le vei petrece ca femeie singură.

— Gideon! am icnit, cu capul învârtindu-mi-se, în timp ce orgasmul mă zguduia.

Sudoarea îi curgea pe pieptul meu, şoldurile i se mişcau neobosite în timp ce mă penetra fără încetare cu mădularul său minunat, rotindu-se, afundându-se în mine, când puţin, când foarte adânc.

— Aşa, mă lăudă el cu glas răguşit, strânge-mi-o aşa! Eşti atât de bună, îngeraş! O să mă faci să-mi dau iar drumul.

Icneam, încercând să respir, moale şi epuizată de cerinţele lui de nepotolit. Mă trezise deja de două ori, penetrându-mă cu o precizie îndelung exersată, marcându-mi trupul şi mintea cu faptul că îi aparţineam. Că eram a lui şi că putea face tot ce voia cu mine.

Iar asta mă excita la nebunie.

— Mmm... gemu el ademenitor, intrând adânc în mine. Eşti atât de cremoasă de la sperma mea! Îmi place la nebunie felul în care te simt după ce ţi-am tras-o toată noaptea. O viaţă întreagă o să vreau asta, Eva. N-o să mă opresc niciodată.

Mi-am aruncat un picior peste şoldul lui, făcându-l să stea în mine, şi i-am cerut:

— Sărută-mă!

El îmi mângâie uşor gura cu buzele-i vicios de senzuale.

— Iubeşte-mă, i-am comandat, înfigându-mi unghiile în coapsele lui în timp ce se mişca în mine.

— Te iubesc, îngeraş, şopti el, zâmbindu-mi tot mai tare. Te iubesc.

Când m-am trezit, plecase.

M-am întins în cearşafurile răvăşite ce răspândeau aroma de sex şi a lui Gideon, respirând adânc briza sărată ce intra pe uşile deschise dinspre terasă.

Am mai rămas puţin în pat, cu mintea la noaptea şi la ziua ce trecuseră. Apoi gândul mi-a zburat la săptămânile de dinainte şi la cele câteva luni, atât de puţine, ce trecuseră de când îl cunoscusem pe Gideon. Apoi şi mai departe. La Brett şi la alţi bărbaţi cu care fusesem. La timpurile când fusesem atât de sigură că n-aveam să găsesc vreodată un bărbat care să mă iubească pentru ceea ce sunt, cu toate cicatricile mele emoţionale, cu tot trecutul meu şi disperarea mea.

Ce altceva puteam să fac dacă nu să spun da acum, când, prin cine ştie ce miracol, îl găsisem?

M-am dat jos din pat, plină de încântare că aveam să mă duc la Gideon şi să accept fără nici o rezervă să mă căsătoresc cu el. Îmi plăcea ideea de a fugi cu el, îmi plăcea că primele noastre jurăminte aveau să fie rostite doar între noi, fără să ne privească nimeni care să aibă îndoieli, să nu-i placă ori să aibă gânduri rele. Trecuserăm amândoi prin

atâtea, că era cât se poate de logic ca noul nostru început să fie plin doar de iubire, de speranţă şi de fericire.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că plănuise totul perfect, de la intimitate la locul exclusivist. Evident că urma să ne căsătorim pe o plajă. Amândoi aveam amintiri foarte dragi de pe plajă, iar cea din weekendul pe care îl petrecuserăm împreună la Outer Banks nu era nici pe departe ultima ca importanţă.

Am zâmbit la vederea tăvii pentru micul dejun, aşezată pe măsuţa din dormitor. Pe spătarul unui scaun stătea împăturit şi un halat alb de mătase.

Lui Gideon nu-i scăpa niciodată nimic.

Mi-am pus halatul şi m-am dus să-mi torn o cană de cafea, căci simţeam nevoia de cafeină înainte să mă duc la el în apartament şi să-i dau răspunsul. În clipa aceea am zărit contractul prenupţial, aşezat sub platoul acoperit pe care se afla micul dejun.

Mâna mi s-a oprit, la jumătatea drumului spre carafa cu cafea. Contractul era aranjat cu gust, sub un trandafir roşu pus într-o vază subţire de sticlă, cu tacâmurile de argint lucind dintr-un şerveţel împăturit artistic.

Nu ştiu de ce am fost atât de surprinsă şi de... distrusă. Evident că Gideon plănuise totul până în cel mai mic detaliu, începând cu contractul prenupţial. La urma urmelor, nu dorise el ca relaţia noastră să înceapă pe baza unui contract?

Toată fericirea ameţitoare pe care o simţisem mă părăsi brusc. Dezumflată, m-am întors din drum şi m-am dus la duş. M-am spălat pe îndelete, cu mişcări foarte lente. Am hotărât că mai bine spun nu decât să citesc un document legal care avea să pună un preţ pe iubirea mea. O iubire care pentru mine era preţioasă, nepreţuită.

Cu toate astea, mă temeam că e prea târziu, că răul fusese deja făcut. Faptul că ştiam că el pusese să se redacteze un contract prenupţial era de ajuns ca să schimbe totul, şi nici nu-l puteam învinui. Pentru numele

Domnului, era Gideon Cross. Unul dintre primii douăzeci şi cinci de magnaţi ai lumii. Era de neconceput să *nu ceară* un contract prenupţial. Iar eu nu eram naivă. Nici nu-mi trecuse prin cap să visez la Făt-Frumos şi la castele în Spania.

După duş, m-am îmbrăcat într-o rochie de plajă uşoară, mi-am strâns părul ud în coadă şi m-am dus să-mi beau cafeaua. Mi-am turnat o cană, mi-am pus frişcă şi îndulcitor, după care am luat contractul prenupţial şi m-am dus cu el pe terasă.

Jos, pe plajă, se făceau deja pregătiri pentru nuntă. O arcadă ornată cu flori fusese montată pe ţărm şi panglici lungi şi albe fuseseră drapate de-a lungul nisipului, marcând astfel un culoar improvizat.

M-am hotărât să mă aşez cu spatele la această privelişte, pentru că mă durea s-o văd.

Am luat o gură de cafea, am lăsat-o să-mi încălzească stomacul, apoi am luat alta. Băusem deja jumătate de cană când am găsit în mine destul curaj încât să citesc afurisitul acela de document legal. Primele pagini prezentau în detaliu bunurile pe care le deţineam fiecare separat, înaintea căsătoriei. Proprietăţile lui Gideon erau înnebunitoare. Oare când o mai fi şi dormit? Mă gândeam că suma care îmi era atribuită mie era greşită, până când mi-am dat seama cât timp fusese investită suma de bază.

Stanton îmi luase cele cinci milioane şi le dublase.

În clipa aceea, mi-am dat seama cât sunt de proastă că mă mulţumesc să stau pe ei, în loc să-i investesc în lucruri care să-i poată ajuta pe cei aflaţi în nevoie. Mă purtam ca şi când banii ăia blestemaţi n-ar fi existat, când ar fi trebuit să-i pun la treabă. Mi-am însemnat în minte să pun pe roate acest proiect de îndată ce aveam să mă întorc la New York.

După aceasta, lectura a devenit interesantă.

Prima stipulare a lui Gideon era că urma să iau numele Cross după căsătorie. Puteam să păstrez şi numele Tramell, ca un fel de prenume în plus, dar fără liniuţă de unire ca

nume de familie. Eva Cross – nu era negociabil. Şi cât se poate de în stilul lui. Iubitul meu dominant nu se scuza deloc pentru tendinţele lui de om al peşterilor.

A doua stipulare era că aveam să accept zece milioane de la el la nuntă, dublându-mi astfel averea personală, numai pentru că spuneam da. Şi în fiecare an după aceea, avea să-mi dea tot mai mult. Urma să primesc bonusuri pentru fiecare copil pe care urma să-l avem, să fiu plătită pentru că aveam să merg la terapie de cuplu împreună cu el. Aveam să accept să merg la consiliere şi mediere în cazul unui divorţ. Acceptam să împart o casă cu el, vacanţe bilunare, seri petrecute împreună...

Pe măsură ce citeam, înţelegeam tot mai bine. Contractul prenupţial nu proteja deloc bunurile lui Gideon. El mi le dădea de bunăvoie, mergând atât de departe, încât stipula încă de la început că, din tot ce avea să câştige, începând din ziua căsătoriei noastră, cincizeci de procente erau indubitabil ale mele. Cu condiţia să nu mă înşele. Căci, dacă o făcea, asta avea să-l coste enorm.

Contractul prenupţial era proiectat astfel încât să-i apere inima, să mă lege şi să mă momească să rămân cu el, indiferent ce avea să se întâmple. El dădea tot ce avea.

Chiar când ajunsesem la ultima pagină, veni şi el pe terasă, îmbrăcat doar în nişte blugi neîncheiaţi la ultimul nasture. Îmi dădeam seama că venirea lui, exact la timp, nu era deloc o coincidenţă. Probabil că mă privise de undeva, pândindu-mi reacţiile.

Eu mi-am şters lacrimile de pe obraji cu o nonşalanţă studiată.

— Bună dimineaţa, asule!

— Bună, îngeraş!

Se aplecă şi mă sărută pe obraz, după care se aşeză în stânga mea, în capul mesei.

Cineva din personal aduse micul dejun şi cafeaua, aranjând masa repede şi eficient, după care dispăru la fel de repede pe cât apăruse.

M-am uitat la Gideon, la felul cum îl mângâia briza tropicală, jucându-se cu coama lui atât de atrăgătoare. Stând aşa acolo, atât de plin de virilitate, atât de relaxat, părea să nu aibă nici o legătură cu prezentarea clară şi detaliată a dolarilor pe care o văzusem în contractul prenupţial.

Am dat paginile înapoi la prima, mi-am pus mâna pe ele şi am spus:

— Nimic din tot ceea ce se află în acest contract n-ar putea să mă ţină căsătorită cu tine.

El trase repede adânc aer în piept.

— Atunci o să discutăm şi o să revizuim. Spune care sunt condiţiile tale!

— Nu vreau banii tăi. Asta vreau, am zis, arătând spre el. Şi mai ales asta, am adăugat, punându-mi mâna pe inima lui. Tu eşti unicul care m-ar putea ţine lângă tine, Gideon.

— Nu ştiu cum să fac asta, Eva, răspunse el luându-mă de mână şi lipindu-mi-o de pieptul lui. O să stric totul. Şi o să vrei să fugi.

— Nu mai fug, l-am contrazis. N-ai observat încă?

— Am observat că aseară ai fugit în ocean şi te-ai scufundat ca un pietroi! replică el, aplecându-se spre mine ca să mă privească în ochi. Nu contrazice contractul doar din principiu! Dacă nu consideri că sunt lucruri care să te facă să-l respingi, atunci suportă-l! Pentru mine.

M-am aşezat la loc.

— Noi doi avem mult de lucru împreună, am zis cu blândeţe. Un document nu poate să ne oblige să credem unul în altul. Eu vorbesc despre încredere, Gideon.

— Da, bine, zise el, şovăitor. N-am încredere că eu n-o să distrug totul, iar tu nu eşti sigură că ai înţeles ce vreau eu. Amândoi avem destulă încredere unul în celălalt. Putem să rezolvăm restul împreună.

— În regulă.

Am văzut că ochii i s-au luminat şi mi-am dat seama că luasem hotărârea corectă, chiar dacă încă mai eram, cel

puţin parţial, convinsă că era o hotărâre pe care o luam mult prea repede.

— Totuşi, am ceva de revizuit.

— Numeşte-o!

— Tocmai ai făcut-o tu. Problema numelui.

— Asta nu e negociabil, răspunse el pe un ton egal, făcând şi un gest emfatic cu mâna, ca pentru a da mai mare greutate spuselor sale

Eu am ridicat din sprânceană.

— Nu mai face pe omul de Neanderthal! Vreau să iau şi numele tatălui meu. El a dorit-o şi a fost supărat toată viaţa din cauza asta. Acum e şansa mea să rezolv această problemă.

— Prin urmare, Eva Lauren Reyes Cross?

— Eva Lauren Tramell Reyes Cross.

— E tare lung, îngeraş, zise el tărăgănat, dar fă tot ce te face fericită. Asta e tot ce-mi doresc.

— Tu eşti tot ce vreau, am spus, aplecându-mă să-l sărut.

El îmi atinse gura cu buzele.

— Atunci, hai s-o facem şi oficial!

M-am măritat cu Gideon Cross desculţă, pe o plajă din Caraibe, având-i drept martori pe managerul hotelului şi pe Angus McLeod. Nu-mi dădusem seama că şi Angus e acolo, dar m-am bucurat mult să-l văd.

Ceremonia a fost rapidă şi încântător de simplă. După zâmbetele radioase pe care le aruncau reverendul şi Claude, se vedea bine că sunt încântaţi că oficiază la nunta lui Gideon.

Eu îmi pusesem cea mai drăguţă rochie pe care o găsisem în dulap. Fără mâneci, cu falduri ce cădeau de la sâni spre coapse şi cu petale de organza ce mergeau în jos până la picioare era un veşmânt dulce, dar sexy şi romantic. Îmi ridicasem părul într-un coc elegant, dar puţin ciufulit, şi-mi prinsesem un trandafir roşu în el. Iar hotelul îmi oferise un buchet de iasomie legat cu panglici albe.

Gideon îşi pusese nişte pantaloni de un gri grafit şi o cămaşă albă, pe care o lăsase peste pantaloni. Şi el era tot în picioarele goale. Am început să plâng când şi-a repetat jurămintele, cu un glas puternic şi sigur, deşi în ochi îi strălucea un dor fierbinte.

Mă iubea incredibil de mult.

Toată ceremonia a fost intimă şi cât se poate de personală. De-a dreptul perfectă.

Îmi părea rău că nu sunt mama, tata şi Cary. Îmi părea rău că nu sunt acolo Ireland, Stanton şi Clancy. Însă, când Gideon a pecetluit căsătoria noastră cu un sărut, mi-a şoptit:

— O s-o facem din nou. De câte ori o să vrei.

Îl iubeam incredibil de mult!

Angus veni spre mine şi mă sărută pe amândoi obrajii.

— Îmi face tare bine să vă văd pe amândoi atât de fericiţi.

— Îţi mulţumesc, Angus. De mult timp ai avut mare grijă de el.

El zâmbi, cu ochi strălucitori, apoi se întoarse spre Gideon şi îi spuse ceva cu un accent scoţian atât de puternic, dovadă a originii sale, încât nici măcar nu eram sigură că era în engleză. Dar, orice ar fi fost, asta îi făcu şi lui Gideon să-i strălucească ochii. Oare cât de mult îl înlocuise Angus pe tatăl lui Gideon, de-a lungul anilor? Aveam să-i fiu veşnic recunoscătoare că îl sprijinise pe Gideon, că-i oferise afecţiune când avusese o nevoie disperată de ea.

Am tăiat un tort mic şi am toastat cu şampanie pe terasa apartamentului nostru. Am semnat în registrul pe care ni l-a întins reverendul şi ni s-a dat şi certificatul de căsătorie, ca să-l semnăm. Gideon îl mângâie cu veneraţie.

— De asta aveai nevoie? l-am tachinat eu. De bucata asta de hârtie?

— Am nevoie de tine, doamnă Cross, răspunse el, trăgându-mă mai aproape. Am nevoie de asta.

Angus luă ambele certificate cu el când dispăru. Ambele fuseseră ştampilate şi parafate notarial de managerul hotelului şi aveau să stea în locul unde Gideon păstra astfel de acte.

Cât despre noi, am rămas în cortul de pe plajă, goi şi înlănţuiţi. Am băut şampanie la gheaţă, ne-am atins unul pe altul în joacă şi cu lăcomie, sărutându-ne în voie în timp ce ziua se târa spre sfârşit.

Şi chiar şi asta a fost perfect.

— Ei, şi cum o să rezolvăm noi asta când ne întoarcem? l-am întrebat, în timp ce luam cina la lumina lumânărilor în sufrageria apartamentului nostru. Cum explicăm faza cu fuga şi cu dispariţia?

Gideon dădu din umeri, în timp ce-şi lingea untul topit de pe deget.

— Cum vrei tu.

Eu scoteam carnea de pe un picior de crab, gândindu-mă la opţiunile pe care le aveam.

— Sigur vreau să-i spun lui Cary. Şi cred că nici cu tata nu va fi nici o problemă. L-am luat mai pe departe când am vorbit cu el, mai devreme, şi mi-a zis că i-ai cerut permisiunea, aşa că e pregătit. Nu cred că lui Stanton o să-i pese prea mult, în oricare dintre cazuri, fără supărare.

— Evident.

— Dar sunt îngrijorată în privinţa mamei. Lucrurile s-au cam înrăutăţit deja între noi. O să fie totalmente şocată că ne-am căsătorit – m-am oprit o clipă, încercând pentru a milioana oară să mă obişnuiesc cu gândul ăsta –, dar nu vreau să creadă că m-am ascuns pentru că sunt furioasă pe ea.

— Atunci hai să-i spunem ei şi tuturor celorlalţi că ne-am logodit.

Am înmuiat carnea de crab în untul topit, gândindu-mă că voiam să ajung *foarte* obişnuită cu vederea lui Gideon fără cămaşă, sătul şi relaxat.

— O să mă toace la cap dacă o să locuim împreună înainte de căsătorie.

— Ei bine, atunci va trebui să facă planuri repede, zise el sec. Eşti soţia mea, Eva. Nu-mi pasă dacă ceilalţi ştiu sau nu, eu ştiu. Şi vreau să mă întorc acasă la tine, să beau cafeaua dimineaţa cu tine, să-ţi trag fermoarul la rochii dimineaţa şi să ţi-l deschei seara.

Mă uitam la el cum trăgea de un picioruş de crab şi l-am întrebat:

— Vrei să porţi verighetă?

— Abia aştept.

Asta m-a făcut să zâmbesc. El se opri, holbându-se la mine.

— Ce? l-am întrebat, căci nu scotea un sunet. Mi s-a întins untul pe faţă?

El se lăsă pe spate, oftând din greu.

— Eşti minunată. Îmi place tare mult să te privesc.

— Nici tu nu arăţi rău, am replicat, simţind că-mi ia foc faţa.

— Începe să dispară, murmură el.

Mie mi-a pierit zâmbetul de pe faţă.

— Ce? Ce dispare?

— Îngrijorarea. Te simţi în siguranţă, nu-i aşa? întrebă el, sorbind din vin. Aşezată. E un sentiment bun. Îmi place. Mult.

Eu nu avusesem la fel de mult timp ca el să mă obişnuiesc cu ideea că sunt măritată, dar, în timp ce mă lăsam pe speteaza scaunului, meditând la asta, a trebuit să fiu de acord cu el. Era al meu. Nimeni nu se mai putea îndoi acum de asta.

— Şi mie îmi place.

El îmi duse încet mâna la buze. Inelul pe care tocmai mi-l dăduse atrăgea sclipirea lumânărilor şi strălucea în mii şi mii de luminiţe. Era un diamant mare, tăiat cu gust în stil Asscher, într-un stil retro. Îmi plăcea sofisticarea lui

atemporală, dar cel mai mult îmi plăcea faptul că era inelul pe care tatăl lui i-l dăduse mamei lui, când se căsătoriseră.

Deşi Gideon era profund rănit de trădarea părinţilor săi, timpul pe care ei trei îl petrecuseră în familie reprezentase ultima perioadă de fericire de care îşi amintea, înainte să mă cunoască pe mine.

Şi era în stare să jure că el nu e romantic.

Acum, observă că îmi admiram inelul.

— Îţi place.

— O, da, am zis, uitându-mă la el. Este special. Mă gândeam că putem să facem ceva neobişnuit şi cu casa noastră.

— Da? Îmi strânse mâna şi se opri din mâncat.

— Înţeleg nevoia de a dormi separaţi, dar nu-mi place ideea că avem uşi şi ziduri între noi.

— Nici mie nu-mi place, dar siguranţa ta vine pe primul loc.

— Ce-ai zice de un apartament mare, cu două dormitoare unite de o baie comună, fără uşi. Numai arcade sau coridoare. Prin urmare, tehnic, am fi în acelaşi spaţiu deschis.

El se gândi puţin, după care încuviinţă din cap.

— Fă tu nişte scheme şi o să chemăm un arhitect să pună totul în practică. O să mai locuim un timp în Upper West Side, până când terminăm de refinisat penthouse-ul. Cary poate să arunce o privire la apartamentul alăturat, cu un dormitor, şi să facă în acelaşi timp toate schimbările pe care le doreşte.

Mi-am frecat piciorul gol de glezna lui, în chip de mulţumire. Vântul serii aducea până la noi acorduri de muzică, amintindu-ne că nu suntem singuri pe o insulă pustie.

Oare Angus se distra şi el pe undeva? Sau poate era nevoit să stea pe undeva, în faţa uşii apartamentului nostru?

— Unde e Angus? l-am întrebat.

— Pe aici.

— Şi Raul e pe aici?

— Nu. E la New York, face cercetări să vadă în ce fel a ajuns brăţara lui Nathan la tipul ăla.

— Oh!

Brusc, mi-am pierdut pofta de mâncare. Mi-am luat şervetul şi m-am şters pe degete.

— Ar trebui să fiu îngrijorată?

Era o întrebare retorică, din moment ce nu încetasem deloc să fiu îngrijorată. Misterul celui care se ocupase să trimită poliţia în altă direcţie încă nu dispăruse şi mi se cuibărise într-un colţ al minţii.

— Cineva mi-a oferit un permis de ieşire din închisoare, spuse el pe un ton neutru, lingându-şi buza de jos. Cred că o să mă coste ceva, dar încă nu m-a contactat nimeni. Prin urmare, o să-i contactez eu.

— După ce-i găseşti.

— Ei, îi găsesc eu, şopti el mohorât. Şi atunci o să ştim de ce.

Mi-am încolăcit, pe sub masă, picioarele în jurul lui şi l-am ţinut strâns.

Am dansat pe plajă, la lumina lunii. Noaptea, umezeala bogată era o încântare pentru simţuri şi ne bucuram din plin de ea. Gideon a dormit cu mine în acea noapte, deşi îmi dădeam prea bine seama cât îi era de greu să-şi asume acest risc. Nu-mi puteam închipui însă că în noaptea nunţii urma să dorm singură şi aveam încrederea că medicamentele pe care le lua, combinate cu faptul că în noaptea trecută nu dormise mai deloc, aveau să-l ajute să doarmă tun. Şi am avut dreptate.

Duminică, mi-a propus să aleg: fie să vedem o cascadă uluitoare, fie să ne plimbăm cu catamaranul hotelului, ori să navigăm pe un râu din junglă. Am zâmbit şi i-am răspuns că poate data viitoare, după care mi-am făcut poftele cu el.

Am lenevit amândoi toată ziua, bălăcindu-ne goi în piscina privată şi aţipind când ne venea cheful. Am plecat abia după miezul nopţii, iar mie îmi părea rău că nu mai putem sta. Weekendul fusese mult prea scurt.

— Avem înainte o viaţă întreagă de weekenduri, îmi şopti el, în timp ce ne îndreptam spre aeroport, citindu-mi gândurile.

— Sunt egoistă cu tine. Să ştii că te vreau numai pentru mine.

Când ne-am urcat în avionul privat, am văzut că ni se aduseseră şi hainele pe care le folosiserăm în hotel. Asta m-a făcut să zâmbesc, gândindu-mă cât de puţine purtaserăm în aceste două zile.

Am luat trusa cosmetică în dormitor, ca să mă pot spăla pe dinţi înainte să mă culc, în timpul zborului spre casă. Şi abia atunci am văzut eticheta de piele, cu chenar de alamă, care era legată de ea şi pe care era gravat numele *Eva Cross*.

Gideon trecu pe lângă mine şi, în drum spre baie, mă sărută uşor pe umăr.

— Hai să ne culcăm, îngeraş! Trebuie să dormim puţin, înainte să ne întoarcem la lucru.

Eu i-am arătat eticheta de pe trusă, întrebând:

— Era atât de evident pentru tine că aveam să spun da?

— Eram foarte pregătit să te ţin ostatică până aveai s-o faci.

Nu mă îndoiam că era în stare.

— Sunt flatată.

— Eşti măritată. Şi acum, grăbeşte-te, te rog, doamnă Cross!

M-am grăbit cât am putut şi m-am băgat în pat, iar el m-a cuprins imediat în braţe, protector.

— Vise plăcute, iubirea mea, am şoptit, cuprinzându-i braţele cu care îmi înconjura mijlocul.

După mişcarea gurii lui pe gâtul meu, am simţit că zâmbea.

— Visele mele s-au adeverit deja.

Capitolul 20

A fost ciudat luni de dimineaţă, când m-am întors la lucru, să văd că nimeni nu-şi dădea seama cât de profund mi se schimbase viaţa. Cine putea să-şi dea seama cât de mult se putea schimba percepţia unei persoane despre sine prin câteva cuvinte şi prin punerea unui inel de metal pe deget?

Nu mai eram doar Eva, care sosise de curând la New York şi încerca să-şi croiască drum în oraşul cel mare, împreună cu prietenul ei cel mai bun. Eram soţia unui mogul. Aveam un întreg set de noi responsabilităţi şi aşteptări. Numai gândul la asta, şi era de ajuns ca să mă simt intimidată.

După ce mi-a deschis uşile de securitate de la Waters Field & Leaman, Megumi s-a ridicat să mă întâmpine. Era îmbrăcată neobişnuit de cuminte, într-o rochie neagră fără mâneci, cu tiv asimetric, şi purta nişte pantofi cu toc, într-un nuanţă strălucitoare de fucsia.

— Uau! Ce frumos te-ai bronzat! Sunt aşa de geloasă pe tine!

— Mersi. Cum ai petrecut în weekend?

— Numai lucrurile obişnuite. Michael nu m-a mai sunat, strâmbă ea din nas. Mi-e dor de hărţuiala aia. Mă făcea să mă simt dorită.

— Eşti nebună, am clătinat eu din cap.

— Ştiu. Hai, zi-mi ce-ai făcut tu! Ai petrecut cu starul rock sau cu Cross?

— Buzele mele sunt pecetluite.

Cu toate că mă mânca limba să dau totul iveală. Singurul lucru care mă împiedica era că nu-i spusesem încă nimic lui Cary, iar el trebuia să fie pe primul loc.

— Nu se poate! Îşi îngustă privirea. Chiar n-ai de gând să-mi spui?

— Evident că o să-ţi spun, i-am făcut cu ochiul. Doar că nu chiar acum.

— Să ştii că ştiu unde lucrezi, strigă ea în urma mea, în timp ce mă îndreptam spre biroul meu.

Când am ajuns, m-am pregătit să-i trimit un mesaj lui Cary, iar atunci am văzut că el îmi trimisese câteva SMS-uri în weekend, dar nu intraseră decât acum. Cu siguranţă nu erau în căsuţa mea poştală duminică, atunci când îl sunasem pe tata, ca de obicei.

„Vrei să luăm prânzul împreună?” i-am scris.

N-am primit de îndată răspuns, aşa că mi-am pus telefonul pe silenţios şi l-am lăsat în sertarul de sus.

— Unde ai fost în weekend? se interesă Mark, după ce sosi la birou. Te-ai bronzat excelent.

— Mersi! Am lenevit în Marea Caraibilor.

— Pe bune? Eu m-am tot uitat la insulele de acolo, după un loc care ar fi bun pentru o lună de miere. Mi-ai putea recomanda ceva de acolo, de unde ai stat?

Am început să râd, fericită cum nu mai fusesem de mult. Cum nu mai fusesem niciodată.

— Absolut.

— Dă-mi detaliile! O să pun şi locul ăla pe lista posibilităţilor.

— Ai fost însărcinat cu căutarea locurilor pentru luna de miere? m-am interesat, în timp ce ne luam cafeaua, ca să ne pregătim să începem ziua.

— Da, zâmbi el într-un colţ al gurii. O să las planificarea nunţii pe seama lui Steven, din moment ce tot o rumegă de atâta timp. Dar luna de miere e a mea.

Părea atât de fericit, şi ştiam prea bine cum se simte. Dispoziţia lui m-a făcut să-mi încep ziua şi mai bine.

Liniştea zilei încetă la puţin după ora zece, când mă sună Cary, pe telefonul de la birou.

— Biroul lui Mark Garrity, am răspuns, Eva Tramell...

— ... trebuie să fie bătută la fund, îmi termină prietenul meu fraza. Nu mai ştiu de cât timp n-am mai fost aşa de furios pe tine.

Mirată, am încruntat din sprâncene, cuprinsă de îngrijorare.

— Cary, ce s-a întâmplat?

— Eva, n-o să vorbesc despre lucruri importante la telefon, ca unii pe care îi ştiu. Ne întâlnim la prânz. Şi, doar ca să ştii, am refuzat o vizionare în după-amiaza asta ca să-ţi bag minţile în cap, pentru că aşa fac prietenii, continuă el cu furie în glas. Îşi fac timp în agendă ca să vorbească despre lucrurile care contează. Nu lasă mesaje vocale drăgălaşe, gândindu-se că e de ajuns!

Pe urmă, convorbirea se întrerupse. Am rămas nemişcată, în stare de şoc, un pic cam speriată.

Tot ce însemna viaţa mea se opri cu un scârţâit de frâne. Cary era ancora mea. Când lucrurile nu mergeau bine între noi, mă făceam bucăţi foarte repede. Şi ştiam că şi cu el e la fel. Când nu puteam să fim în contact, el începea s-o dea în bară. Mi-am luat telefonul mobil şi l-am sunat înapoi.

— Da, ce? se răsti el. Era însă un semn bun că răspunsese.

— Dacă am făcut vreo tâmpenie, am zis repede, îmi pare rău şi o să repar totul. Bine?

El mormăi iritat.

— M-ai călcat rău pe nervi, Eva.

— Ei bine, sunt foarte bună la călcarea oamenilor pe nervi, în caz că n-ai observat, dar nu-mi place deloc când îţi fac ţie asta, am oftat eu. O să înnebunesc, Cary, dacă nu rezolvăm problema. Am nevoie ca amândoi să fim în stare perfectă, ştii bine.

— În ultimul timp, nu prea te-ai purtat de parcă ţi-ar şi păsa, replică el, îmbufnat. Eu am ajuns pe locul şapte, iar asta doare al dracului.

— Mă gândesc mereu la tine. Dacă n-am şi arătat-o, e greşeala mea.

El nu scoase nici un cuvânt.

— Te iubesc, Cary. Chiar şi când o dau în bară.

El oftă audibil.

— Întoarce-te la muncă şi nu-ţi mai face probleme din cauza asta! O să discutăm la prânz.

— Îmi pare rău. Serios!

— Ne vedem la douăşpe!

Am închis şi am încercat să mă concentrez, dar mi-era greu. Una era să-l văd pe Cary supărat pe mine, dar cu totul altceva era să văd că-l rănisem. Eu eram unul dintre puţinii oameni din viaţa lui în care avea încredere că n-o să-l abandoneze.

*

La unsprezece şi jumătate, am primit câteva plicuri de corespondenţă între firme. Am fost tare încântată descoperind în unul dintre ele un bilet de la Gideon.

Soţia mea minunată şi sexy, mă gândesc neîncetat la tine. Al tău, X.

Picioarele îmi dansau de fericire pe sub birou. Iar ziua mea cam ciobită se mai lumină puţin.

I-am răspuns şi eu:

Domnule Întunecat şi Primejdios, te iubesc ca o nebună. A ta, înlănţuită cu o ghiulea, doamna X.

Am pus biletul într-un plic şi l-am aruncat în tăviţa de corespondenţă.

Tocmai schiţam un răspuns pentru un artist care lucra la o campanie de carduri-cadou, când telefonul de pe birou începu să sune. Am răspuns cu salutul obişnuit şi am auzit o replică rostită cu un accent francez care îmi era cunoscut.

— Eva, sunt Jean-François Giroux.

M-am lăsat pe spetează şi am răspuns:

— *Bonjour, Monsieur Giroux!*

— La ce oră ar fi cel mai bine să te întâlneşti cu mine azi?

Ce dracu’ voia de la mine? M-am gândit că, dacă voiam să aflu, trebuia să mă întâlnesc cu el.

— La cinci? Eu un bar cu vinuri, în apropiere de Crossfire.

— E în regulă.

I-am spus cum să ajungă acolo, după care a închis, lăsându-mă nelămurită în legătură cu convorbirea. M-am cufundat în scaun, gânditoare. Eu şi Gideon ne străduiam să ne ducem vieţile mai departe, dar oamenii şi problemele din trecut încă mai încercau să ne ţină pe loc. Oare anunţul căsătoriei noastre, sau măcar al logodnei, avea să schimbe situaţia?

Doamne, îmi doream asta. Dar era oare ceva uşor?

Am aruncat o privire la ceas şi m-am concentrat iar pe muncă, întorcându-mă la e-mailul pe care îl scriam.

La douăsprezece şi cinci, eram deja în hol, dar Cary încă nu ajunsese. În timp ce-l aşteptam, am simţit că încep să-mi cedeze nervii. Îmi repetasem în minte de sute de ori conversaţia pe care o avusesem cu Cary şi îmi dădeam seama că are dreptate. Mă convinsesem singură că n-avea să fie nici o problemă ca Gideon să vină să locuiască împreună cu noi, pentru că eu nu-mi închipuiam alternativa: să trebuiască să aleg între prietenul meu cel mai bun şi iubitul meu.

Iar acum, nici nu mai era vorba de vreo alegere. Eram căsătorită. Şi în culmea fericiri pentru asta.

Cu toate astea, mi-am dat seama că mă bucur că-mi pusesem inelul de căsătorie în buzunarul cu fermoar al genţii. Dacă prietenul meu simţea că se creează o distanţă între noi, atunci nu ne-ar fi fost de nici un ajutor faptul că afla că mă căsătorisem în secret în weekend.

Stomacul începuse să-mi zvâcnească. Secretele care se adunaseră între noi se tot înmulţeau. Şi nu puteam suporta asta.

— Eva!

Glasul lui Cary m-a smuls din gânduri şi am tresărit. Se îndrepta spre mine, în nişte pantaloni scurţi, tip cargo, şi un tricou cu guler în V. Nu-şi scosese ochelarii şi, cu mâinile înfundate în buzunare, părea distant şi rece. Capetele oamenilor se întorceau după el în timp ce se apropia, dar el nu părea să observe, atent doar la mine.

Picioarele mi se puseseră grăbite în mişcare, aproape fără voia mea, după care i-am sărit în braţe cu atât putere, că l-am lăsat fără respiraţie, făcându-l să icnească. L-am îmbrăţişat tare, cu obrazul lipit de pieptul lui.

— Mi-a fost dor de tine, i-am zis, convinsă de asta din toată inima, deşi el nu prea ştia de ce.

El mormăi ceva şi mă îmbrăţişă.

— Uneori eşti o pacoste, fetiţo.

M-am dat înapoi ca să-l privesc în ochi.

— Îmi pare rău.

Ne-am luat apoi de mână şi am ieşit împreună din Crossfire, îndreptându-ne spre restaurantul unde aveau nişte tacos excelente şi unde mâncaserăm şi data trecută când luaserăm prânzul împreună. Aveau şi nişte cocktailuri margarita bestiale, care mergeau de minune într-o zi fierbinte de vară.

Am stat la coadă vreo zece minute şi mi-am comandat numai două tacos, pentru că nu mai fusesem de mult la sală. Cary şi-a luat şase. Ne-am repezit la o masă chiar în clipa în care cei care stătuseră acolo se ridicau, iar Cary a înfulecat un taco înainte ca eu să am măcar timp să-mi scot scobitoarea din învelişul de plastic.

— Scuză-mă pentru mesageria vocală, i-am zis.

— N-ai înţeles, zise el, ştergându-şi cu şervetul buzele care le făceau pe femeile în toată firea să chicotească precum nişte fetişcane când zâmbea. Toată situaţia asta e aiurea, Eva. Îmi laşi un mesaj în care îmi spui să mă gândesc la mutarea împreună cu Cross, *după* ce îi spui mamei tale că e un lucru stabilit şi *înainte* să dispari de pe faţa pământului, în weekend. Bănuiesc că nu-ţi pasă nici cât

negru sub unghie în ce fel m-am simţit eu în legătură cu toate astea.

— Nu-i adevărat!

— De ce-ai mai avea nevoie de un coleg de apartament, dacă oricum o să te muţi cu iubitul tău? întrebă el, înfierbântându-se în mod vizibil. Şi ce te face să crezi că eu aş vrea să fiu a cincea roată la căruţă?

— Cary...

— N-am nevoie de ajutorul nimănui, Eva! replică el, cu ochii de smarald îngustaţi. Am locuri unde să pun capul pe pernă, am alţi prieteni cu care pot să împart un apartament. Nu-mi face mie favoruri!

Mi se strânse inima. Încă nu eram pregătită să-l las pe Cary să plece. Cândva, în viitor, urma să o luăm pe drumuri diferite, poate să ne întâlnim doar la ocazii speciale. Dar timpul acela încă nu sosise. Nu era posibil. Numai la gândul ăsta mă lua durerea de cap.

— Cine-a zis că fac asta pentru tine? i-am răspuns. Poate că nu pot suporta gândul că nu eşti lângă mine.

El pufni, după care muşcă dintr-un taco, mestecă furios, apoi îl dădu pe gât, lingând şi scobitoarea.

— Da’ eu ce sunt aici? Garanţia ta pe trei ani, care demonstrează că ţi-ai revenit? Cadoul de sărbătorire, la Eva Anonim?

— Scuză-mă! am spus, aplecându-mă spre el. Eşti furios, am priceput. Am zis că-mi pare rău. Te iubesc şi mă bucur enorm că ai intrat în viaţa mea, dar n-am de gând să stau aici şi să fiu muştruluită din cauză că am dat-o în bară.

Şi, cu asta, mi-am împins scaunul şi m-am ridicat de la masă.

— Vorbim mai târziu.

— O să te măriţi cu Cross?

M-am oprit şi l-am privit în ochi.

— M-a cerut şi am acceptat.

Cary dădu din cap ca şi când n-ar fi fost deloc surprins şi muşcă din nou din taco, în timp ce eu îmi luam geanta de pe

scaun.

— Ţi-e teamă să trăieşti singură cu el? mă întrebă el, în timp ce mesteca.

Normal că se gândise la asta.

— Nu. O să doarmă în dormitorul lui.

— În ultimele weekenduri, când te-ai tot întâlnit cu el, a dormit tot în altă cameră?

Am rămas cu ochii holbaţi la el. Oare chiar ştia că Gideon era „iubitul” cu care îmi petrecusem timpul? Sau doar făcea o presupunere? Am hotărât că nu-mi pasă. Mă săturasem să-l mai mint.

— În majoritatea timpului, da.

El îşi puse jos bucata de taco.

— În sfârşit, ai spus şi tu ceva adevărat. Începusem să mă gândesc că ai uitat să mai fii şi sinceră.

— Du-te-n mă-ta!

El zâmbi larg, făcându-mi semn spre scaunul de pe care mă ridicasem.

— Pune-ţi fundul jos, fetiţo! Încă n-am terminat discuţia.

— Ai fost un ticălos.

Brusc lui îi pieri zâmbetul de pe faţă şi privirea i se înăspri.

— Faptul că m-ai minţit atâtea săptămâni mă face să mă port ciudat. Stai jos!

M-am aşezat, uitându-mă urât la el.

— Aşa? Eşti fericit?

— Mănâncă! Am câteva chestii să-ţi spun.

Am oftat, ca să scap de enervare, mi-am agăţat din nou geanta de spătarul scaunului şi m-am întors spre el, cu sprâncenele ridicate.

— Dacă ai impresia, începu el, că dacă m-am lăsat de droguri şi muncesc din greu mi s-a defectat detectorul de minciuni, află că nu-i chiar aşa. Am ştiut că ţi-o tragi din nou cu Cross încă din clipa când te-ai întors la el.

Am muşcat cu poftă dintr-un taco, privindu-l neîncrezătoare.

— Eva, drăguţo, nu crezi că, dacă în tot New Yorkul ar fi existat încă un bărbat care să şi-o tragă toată noaptea, cum face Cross, nu l-aş fi găsit eu până acum?

M-a apucat tusea, cât pe ce să-mi sară mâncarea din gură.

— Nimeni n-are atâta noroc încât să găsească doi tipi ca el, unul după altul, rosti el sentenţios. Nici măcar tu. Ar trebui să ai întâi o perioadă de secetă sau măcar să fi dat de unii slabi de tot la pat, mai întâi.

Am aruncat în el cu scobitoarea, iar el o prinse râzând. După care deveni iar serios.

— Credeai că o să te condamn pentru că te-ai întors la el, după ce ţi-a dat papucii?

— E mai complicat decât atât, Cary. Lucrurile sunt... varză. A fost foarte multă presiune. Şi încă sunt, cu reporteriţa aia care îl vânează pe Gideon...

— Îl vânează?

— Da, clar. Pur şi simplu nu voiam... „Să fii expus. Vulnerabil. Susceptibil de acuzaţii, de complicitate după cele întâmplate.” A trebuit s-o păcălim, am terminat fraza, abrupt.

El rămase un timp tăcut, cugetând, după care dădu din cap.

— Şi acum o să te măriţi cu el.

— Da, am răspuns, după care am luat o gură de băutură, căci trebuia să scap de nodul din gât. Dar tu eşti unica persoană care ştie asta, în afară de noi doi.

— În sfârşit, uite şi un secret pe care mi-l dezvălui! Îşi muşcă buzele un timp, după care continuă: Şi vrei în continuare să locuiesc cu tine.

M-am aplecat spre el, întinzându-i mâna.

— Ştiu că tu poţi să faci altceva, să te duci şi altundeva. Dar aş prefera să n-o faci. Încă nu sunt pregătită să trăiesc fără tine, indiferent dacă sunt măritată sau nu.

El îmi strânse mâna atât de tare, că-mi pârâiră oasele.

— Eva...

— Aşteaptă, am zis repede, căci, dintr-odată, devenise mult prea serios, iar eu nu voiam să mă refuze înainte să pun totul pe tapet. Penthaouse-ul lui Gideon are un apartament adiacent, cu un dormitor, pe care el nu-l foloseşte.

— Un apartament cu un dormitor. Pe Fifth Avenue.

— Da. E tare, nu? Şi al tău. Ai spaţiul tău, intrarea proprie şi vedere la Central Park. Dar tot eşti în legătură cu mine. Ai tot ce-i mai bun dintre cele două lumi.

Mitraliam totul, sperând să găsesc ceva care să-l convingă să rămână.

— O să mai stăm un pic în Upper West Side, până face el modificările necesare în penthouse. Gideon zice că putem face în acelaşi timp şi toate schimbările pe care le vrei tu la apartamentul tău.

— Apartamentul meu. Cary se holba la mine, ceea ce mă făcea şi mai nervoasă. Un bărbat şi o femeie încercau să se strecoare între masa noastră şi un scaun ocupat, care era împins prea mult pe culoar, însă i-am ignorat.

— Nu vorbesc despre ajutor, l-am asigurat. M-am gândit să pun la treabă banii ăia pe care i-am strâns. Să creez o fundaţie sau ceva asemănător, pe care s-o folosesc pentru cauzele şi faptele de caritate în care credem. Şi am nevoie de ajutorul tău. O să te plătesc pentru asta. Nu doar pentru ceea ce faci, ci pentru chipul tău. Vreau să fii primul purtător de cuvânt al acestei fundaţii.

Cary îşi slăbi strânsoarea de pe mâna mea. Alarmată, mi-am înteţit-o eu pe a mea.

— Cary?

— Tatiana este însărcinată, murmură el, cu umerii căzuţi.

— Ce?

Am simţit că mi se scurge sângele din obraji. Micuţul restaurant dădea pe dinafară de oameni, iar comenzile care se strigau la tejghea şi zăngănitul de tăvi şi tacâmuri făceau să fie greu să ne înţelegem, dar am auzit cuvintele care ieşiseră din gura lui Cary ca şi cum mi le-ar fi strigat.

— Îţi baţi joc de mine?

— Aş vrea eu, zise el, retrăgându-şi mâna şi dându-şi la o parte şuviţele care îi intraseră în ochi. Nu că nu mi-aş dori un copil. Partea asta e tare de tot. Dar... la dracu'! Nu acum, pricepi? Şi nu cu ea.

— Cum dracu' a rămas gravidă?

Cary se proteja cu atenţie extremă, ştiind prea bine că ducea o viaţă plină de riscuri.

— Ei bine, mi-am băgat scula în ea şi am împins-o de colo-colo...

— Mai taci, m-am răstit eu. Tu ai *grijă*.

— Ei bine, faptul că-ţi pui o şosetuţă nu înseamnă protecţie garantată, zise el obosit, iar Tat nu ia pilule, pentru că zice că o face să-şi piardă controlul şi să mănânce prea mult.

— Doamne! am exclamat, gata să izbucnesc în plâns. Eşti sigur că e al tău?

El pufni.

— Nu, dar asta nu înseamnă că nu e. E în şase săptămâni, deci e posibil.

Trebuia să pun următoarea întrebare:

— O să-l păstreze?

— Nu ştiu. Se gândeşte la asta.

— Cary... Nu mi-am putut reţine o lacrimă care mi se scurse pe obraz. Mă durea sufletul de mila lui. Ce-ai de gând să faci?

— Ce pot să fac? se prăbuşi el în scaun. Este hotărârea ei.

Probabil că faptul că n-avea nici o putere îl omora, de-a dreptul. După ce mama lui îl născuse, fără să-l fi dorit, folosise avortul ca să scape de sarcini. Ştiam că asta îl bântuia, căci îmi spusese.

— Şi dacă se hotărăşte să păstreze copilul? O să faci un test de paternitate, nu?

— Dumnezeule, Eva! Mă privi cu ochi înroşiţi. Încă nu m-am gândit mai departe. Ce dracu' să-i spun lui Trey? Abia

am început să ne înţelegem mai bine, iar acum o să-i dau în cap cu asta? O să-mi dea papucii, gata, s-a terminat.

Am oftat din greu şi mi-am îndreptat spatele. Nu puteam să-i las pe Cary şi pe Trey să se despartă. Acum, că eu şi Gideon ajunseserăm să ne înţelegem foarte bine, venise vremea să rezolv şi alte chestiuni din viaţa mea pe care le cam neglijasem.

— O să ne ocupăm de toate pe rând. O să rezolvăm lucrurile pe măsură ce se întâmplă. O să ne descurcăm cumva.

El înghiţi în sec.

— Am nevoie de tine.

— Şi eu am nevoie de tine. O să stăm împreună şi o să vedem cum rezolvăm totul, am zîmbit eu. Nu plec nicăieri şi nici tu. Numai la San Diego, în weekendul ăsta, am adăugat în grabă, amintindu-mi să vorbesc cu Gideon despre asta.

— Slavă Domnului! Se aplecă din nou spre mine. Aş da orice să dau la coş cu doctorul Travis acum.

— Da.

Eu nu jucam baschet, dar ştiam că mi-ar face bine o şedinţă doar cu doctorul Travis. Oare ce-avea să spună aflând cât de mult deraiasem în cele câteva luni de când eram la New York? Ne dezvăluiserăm câteva vise mari ultima dată când fuseserăm împreună toţi trei. Cary se văzuse un star într-o reclamă la Super Bowl, iar eu mă vedeam ca una dintre persoanele care se ocupau de realizarea acelei reclame. Acum el avea în faţă perspectiva unui copil, iar eu eram măritată cu omul cel mai complicat pe care îl întâlnisem vreodată.

— Doctorul Trav o s-o ia razna, şopti Cary, citindu-mi gândurile.

Asta ne făcu pe amândoi să râdem până ne-au dat lacrimile.

Când m-am întors la birou, am găsit alte câteva plicuri de corespondenţă internă. Muşcându-mi buza de jos, am

început să mă uit printre ele, până l-am găsit pe care pe care mi-l doream.

*

Mă pot gândi la multe întrebuinţări pentru lanţul ăla, doamnă X. Şi o să te bucuri enorm de toate. Al tău, X.

Câţiva dintre norii grei ce întunecaseră acea zi se mai risipiră astfel.

După dezvăluirea ameţitoare a lui Cary, întâlnirea cu Giroux, după-amiază, abia dacă mai intra pe scala lucrurilor care puteau să meargă rău.

Când am ajuns, el era deja la barul cu vinuri. Purta pantaloni sport kaki şi o cămaşă albă, perfect călcată, cu mânecile suflecate şi deschisă la gât şi arăta bine. Neglijent. Dar asta nu-l făcea să pară mai relaxat. Era încordat ca un arc, vibrând de încordare şi de tot ceea ce-l rodea.

— Eva! mă salută el şi, cu acea prietenie exagerată care nu-mi plăcuse nici prima dată, mă sărută din nou pe obraz. *Enchanté!*

— Să înţeleg că azi nu sunt prea blondă pentru tine?

— Ah! Zâmbi, dar nu şi cu ochii. Chiar că o meritam din plin.

Ne-am îndreptat spre masa lui de lângă fereastră şi, imediat după aceea, am fost serviţi.

Localul avea aerul unui loc cu vechime. Tavanul era placat cu plăci de metal, iar pardoseala din lemn masiv şi barul tot din lemn sculptat sugerau că, la un moment dat în istoria acestui loc, aici fusese un pub. Fusese apoi modernizat, cu ornamente de crom şi cu un raft de vinuri în spatele barului, care putea să fie considerat o sculptură abstractă.

Giroux mă studia fără să se ascundă, în timp ce chelnerul ne turna vinul. Habar n-aveam ce căuta, dar era clar ca bună ziua că se uită după ceva anume. În timp ce eu sorbeam dintr-un excelent vin de Shiraz, el se aşează confortabil pe scaun, rotindu-şi băutura în pahar.

— Ai cunoscut-o pe soţia mea.

— Da. E foarte frumoasă.

— Aşa e, zise el, coborându-i privirea în pahar. Ce altceva ai mai crezut despre ea?

— Ce importanţă are ce cred eu?

El mă privi din nou.

— O consideri o rivală? Sau o ameninţare?

— Nici una, nici alta.

În timp ce sorbeam din nou din vin, am observat un SUV Bentley negru, oprindu-se într-un loc strâmt, lângă trotuar, chiar în faţa geamului. Angus se afla la volan şi, după cât se părea, nu dădea doi bani pe semnul cu „Parcarea interzisă” lângă care se oprise.

— Eşti atât de sigură pe Gideon?

Mi-am îndreptat din nou atenţia spre Giroux.

— Da. Dar asta nu înseamnă că nu vreau să-ţi faci pachet nevasta şi s-o iei cu tine în Franţa.

El zâmbi mohorât.

— Îl iubeşti pe Cross, nu-i aşa?

— Da.

— De ce?

Asta m-a făcut să zâmbesc.

— Dacă ai impresia că poţi să pricepi ce vede Corinne la el după ceea ce mă atrage pe mine, las-o baltă! Eu şi el suntem... altfel unul cu altul decât suntem cu alţi oameni.

— Am văzut. Cu el.

Şi Giroux bău din vin, savurându-l înainte să înghită.

— Scuză-mă, dar nu ştiu de ce ne aflăm aici. Ce doreşti de la mine?

— Mereu eşti aşa de directă?

— Da, am ridicat eu din umeri. Îmi pierd răbdarea dacă mă tot ameţeşti.

— Atunci o să fiu direct.

Se întinse spre mine şi mă prinse de mâna stângă.

— Ai o urmă albă pe bronz, lăsată de un inel. Pare a fi unul mare. Probabil un inel de logodnă?

M-am uitat şi eu la mână, văzând că are dreptate. Pe degetul inelar aveam o urmă pătrăţoasă, ceva mai albă decât restul pielii. Spre deosebire de mama, care avea tenul deschis, eu moştenisem pielea mai închisă a tatălui meu şi mă bronzam uşor.

— Eşti foarte perspicace. Dar aş aprecia dacă ţi-ai ţine speculaţiile doar pentru tine.

El zâmbi din nou şi, pentru prima dată, era un zâmbet sincer.

— Poate că, în cele din urmă, o să-mi recâştig soţia.

— Cred că ai putea, dacă ai încerca, am zis şi m-am ridicat, căci hotărâsem că era timpul să plec. Ştii ce mi-a spus odată soţia ta? Mi-a zis că eşti indiferent. În loc să aştepţi să se întoarcă la tine, ar trebui pur şi simplu s-o iei. Cred că asta vrea, de fapt.

Se ridică şi el în picioare odată cu mine, depăşindu-mă cu mult ca înălţime.

— A tot alergat după Cross. Nu prea cred că o femeie care aleargă după un bărbat o să creadă că un alt bărbat care aleargă după ea e prea atrăgător.

— Nu ştiu ce să zic.

Am scos o bancnotă de douăzeci de dolari şi am lăsat-o pe masă, deşi el se uită încruntat la mine văzând gestul.

— A spus da când i-ai cerut să se mărite cu tine, nu-i aşa? Indiferent ce-ai făcut atunci, fă-o din nou! La revedere, Jean-François!

El deschise gura să spună ceva, dar eu ieşisem deja pe uşă.

Când am ieşit din bar, Angus mă aştepta lângă Bentley.

— Doriţi să mergeţi acasă, doamnă Cross? mă întrebă el, iar eu am intrat în maşină.

Salutul lui mă făcuse să zâmbesc larg. Faptul acesta, combinat cu conversaţia recentă pe care o avusesem cu Giroux, mi-a dat o idee.

— De fapt, aş vrea să mă opresc undeva, dacă nu te deranjează.

— Absolut deloc!

I-am dat adresa, după care m-am sprijinit de spătarul banchetei, lăsându-mă în voia aşteptării nerăbdătoare.

Se făcuse şase şi jumătate când terminasem tot ce avusesem de făcut, dar când l-am întrebat pe Angus unde este Gideon, am aflat că încă nu plecase de la birou.

— Mă poţi duce la el? l-am întrebat.

— Bineînţeles.

Era ciudat să mă întorc la Crossfire după orele de serviciu. Deşi mai erau oameni care treceau prin hol, locul arăta altfel decât în timpul zilei. Când am ajuns, am găsit deschise uşile de securitate de la Cross Industries, în timp ce o echipă de curăţenie îşi făcea treaba, golind coşurile de gunoi, ştergând geamurile şi dând cu aspiratorul.

M-am dus ţintă spre Gideon, observând în trecere câte birouri erau goale, inclusiv al lui Scott, asistentul său. Gideon era la birou, cu căştile la urechi, iar sacoul îi era atârnat în cuierul din colţ. Avea mâinile în şolduri şi vorbea; buzele i se mişcau rapid, iar chipul îi era imaginea însăşi a concentrării.

Peretele de lângă el era acoperit cu ecrane plate, pe care erau prezentate ştiri din toate colţurile lumii. În partea dreaptă era un bar plin cu carafe ce scânteiau ca nişte nestemate, aşezate pe rafturi luminate, de sticlă – singura pată de culoare în paleta rece de negru, alb şi gri a biroului. Trei zone de conversaţie distincte ofereau un spaţiu confortabil pentru nişte întâlniri ceva mai puţin formale, în timp ce biroul negru al lui Gideon era o minune a tehnologiei moderne, servind drept pupitru de comandă pentru toate echipamentele electronice din birou.

Înconjurat de atâtea jucării costisitoare, soţul meu părea de-a dreptul delicios. Liniile frumos croite ale vestei şi pantalonilor îi puneau în evidenţă trupul perfect, iar imaginea lui la centrul său de comandă, emanând puterea

cu care îşi construise imperiul, îmi făcea inima să bată nebuneşte. Ferestrele din podea până în tavan care îl înconjurau din două părţi permiteau ca vederea oraşului să constituie un fundal impozant, însă priveliştea aceasta nu-l punea absolut deloc în umbră.

Gideon punea stăpânire pe tot ceea ce era sub mâna lui şi o făcea foarte bine.

Am băgat mâna în geantă, am desfăcut fermoarul de la buzunarul interior şi am scos inelul dinăuntru, punându-mi-l pe deget. Pe urmă m-am apropiat de peretele de sticlă şi de uşile duble care îl despărţeau de restul lumii.

El îşi îndreptă capul spre mine şi privirea i se înflăcără, văzându-mă. Apăsă un buton de pe birou şi uşile de sticlă se deschiseră automat. Peste o clipă, peretele de sticlă deveni opac, astfel încât nimeni dintre cei care se mai aflau încă la birou nu putea să ne vadă.

Am intrat.

— Sunt de acord, îi spunea el persoanei cu care vorbea. Fă-o şi pe urmă dă-mi raportul.

În timp ce-şi scotea căştile, punându-le pe birou, nu-şi luă ochii de la mine.

— Îngeraş, mi-ai făcut o surpriză plăcută. Spune-mi cum a fost întâlnirea cu Giroux!

Am ridicat din umeri.

— De unde ştiai?

El zâmbi într-un colţ al gurii şi-mi aruncă o privire de parcă ar fi spus: „Pe bune? Chiar mă întrebi aşa ceva?”

— Mai stai mult aici? l-am întrebat.

— Am o teleconferinţă cu divizia din Japonia peste o jumătate de oră, după care gata. Ieşim să luăm cina.

— Mai bine hai să luăm ceva acasă şi să mâncăm împreună cu Cary. O să aibă un copil.

Gideon se încruntă, nelămurit.

— Cum ai spus?

— Bine, s-ar putea să aibă un copil, am oftat eu. E întors pe dos rău de tot din cauza asta şi vreau să-i ofer sprijin. În

plus, ar trebui să se obişnuiască să te vadă din nou pe acolo.

El mă scrută, cântărindu-mă din priviri.

— Şi tu eşti cam întoarsă pe dos din cauza asta. Vino-ncoace! îmi spuse, în timp ce se îndrepta spre mine, cu braţele deschise. Vino la mine în braţe!

Mi-am lăsat geanta pe podea, mi-am scos pantofii cu toc şi m-am repezit la el. Mă cuprinse cu braţele, apăsându-şi buzele ferme şi calde pe fruntea mea.

— O să vedem noi cum va fi, îmi şopti. Nu-ţi mai face griji!

— Te iubesc, Gideon.

Drept răspuns, el mă îmbrăţişă şi mai strâns.

Apoi m-am dat un pic în spate, privindu-i chipul uluitor. Avea ochii atât de albaştri, iar acum culoarea lor părea că se făcuse şi mai intensă, datorită bronzului pe care îl prinsese în timpul weekendului.

— Am ceva pentru tine.

— Da?

M-am dat înapoi, prinzându-l de mâna stângă, înainte să o ia de pe mine. L-am ţinut de ea şi i-am strecurat pe deget inelul pe care tocmai îl cumpărasem pentru el, răsucindu-l uşor, ca să treacă şi de ultima falangă. El rămase nemişcat în tot acest timp. Iar când i-am eliberat mâna, ca să se poată uita mai bine, nu se clinti din locul în care se afla, de parcă ar fi prins rădăcini acolo.

Aplecându-mi capul într-o parte, am admirat inelul pe mâna lui, gândindu-mă că avea exact efectul pe care îl dorisem. Dar, cum trecuseră câteva clipe, iar el tot nu scotea nici un cuvânt, m-am uitat la el şi am observat că rămăsese cu privirea aţintită asupra mâinii, de parcă nu şi-o mai văzuse niciodată.

Am simţit un ghimpe de durere.

— Nu-ţi place.

El îşi umflă nările, respirând profund, şi îşi întoarse mâna ca să se uite şi în partea din spate, care era la fel. Alesesem un model care mergea pe tot inelul.

Verigheta de platină semăna foarte mult cu inelul pe care îl purta pe mâna dreaptă. Ambele aveau aceleaşi şanţuri cu margini rotunjite tăiate în metalul preţios, ceea ce îi dădea un aer masculin. Dar verigheta era împodobită cu rubine, făcând să fie imposibil să n-o observi. Pietrele de un roşu sângeriu contrastau cu pielea lui bronzată şi cu costumul negru, ca un semn discret al faptului că el era în posesia mea.

— E prea mult, am zis încet.

— Mereu e prea mult, răspunse el cu glas răguşit. Apoi mă prinse cu putere, luându-mi capul între palme, şi îşi lipi buzele de ale mele, sărutându-mă cu ferocitate.

L-am prins de încheieturi, dar se mişca prea repede pentru mine; mă ridică de talie, astfel încât picioarele nu-mi mai atingeau pământul, şi mă duse astfel spre aceeaşi canapea unde mă întinsese pentru prima dată, cu atâtea săptămâni în urmă.

— Nu ai timp pentru asta, am icnit.

El mă aşează cu fundul pe marginea sofalei.

— N-o să dureze prea mult.

Şi nu glumea. Îşi băgă mâinile sub fusta mea, îmi lăsă în jos chiloţeii, apoi îmi desfăcu picioarele şi îşi lăsă capul în jos.

Şi acolo, în biroul lui, unde tocmai îi admirasem puterea şi prezenţa autoritară, Gideon Cross îngenunche între coapsele mele, devorându-mă cu o îndemânare nemiloasă. Limba lui îmi flutură uşor peste clitoris, până când am ajuns să mă zvârcolesc din nevoia de a-mi da drumul, dar vederea lui – în costum, în biroul lui, satisfăcându-mă atât de atent – a fost ceea ce m-a adus la orgasm, strigându-i numele.

Tremuram de plăcere în timp ce el mă lingea, iar lăuntrurile-mi sensibile tremurau sub penetrarea uşoară a limbii lui care mă cunoştea incredibil de bine. Iar când îşi deschise fermoarul, eliberându-şi mădularul în erecţie, am simţit că sunt disperată după el, iar trupul mi s-a arcuit

înspre el într-o implorare tăcută, lipsită de orice urmă de ruşine.

Gideon îşi luă în mână penisul lung şi greu, frecându-i capul gros de crăpătura mea, umplându-se de lichidul orgasmului meu. Faptul că amândoi eram îmbrăcaţi, cu excepţia lenjeriei care ne încurca, făcea ca totul să pară şi mai senzual.

— Vreau să mi te supui, îmi comandă pe un ton dur. Întoarce-te şi desfă-ţi larg picioarele. Vreau să ţi-o trag adânc de tot.

Am scâncit de dorinţă la gândul ăsta şi m-am răsucit, ca să-i dau ascultare. Ştiind că e foarte înalt, m-am dus către braţul canapelei şi m-am lăsat peste el, ducându-mi mâna la spate să-mi ridic fusta.

El nu şovăi nici o clipă. Cu o mişcare puternică a şoldurilor, mă penetră, lărgindu-mă.

— Eva!

Am icnit, înfigându-mi unghiile în pernele de pe sofa. Era gros şi tare ca piatra şi atât de adânc în mine... Presată pe braţului canapelei, aş fi putut jura că-i simt penisul cum mi împinge în burtă.

Aplecându-se peste mine, mă cuprinse cu braţele şi îşi înfipse dinţii în ceafa mea. Posesia asta, atât de primitivă, îmi făcea sexul să se strângă în jurul lui, mângâietor.

El gemu, sărutându-mă peste tot şi zgâriindu-mă uşor cu barba care îi crescuse peste zi.

— Te simt atât de bine, îmi zise cu glas răguşit. Îmi place la nebunie să ţi-o trag.

— Gideon!

— Dă-mi mâinile!

Fără să-mi dau seama ce dorea, mi-am lăsat mâinile pe lângă corp, iar el îmi prinse încheieturile, ducându-mi cu blândeţe mâinile la spate.

Şi abia apoi începu cu adevărat să facă sex cu mine. Îşi înfigea scula în mine cu mişcări neîncetate, folosindu-se de braţele mele care să mă tragă spre el, ca să întâmpin

izbiturile şoldurilor sale. Testiculele grele i se loveau de clitorisul meu, iar mişcările ritmice mă duceau rapid spre încă un orgasm. La fiecare izbitură, îi scăpa un geamăt, care răspundea ţipetelor mele.

Goana lui spre orgasm era sălbatic de excitantă, ca şi controlul total pe care îl deţinea asupra trupului meu. Nu puteam decât să stau şi să primesc totul, să mă umplu de pasiunea şi de foamea lui, să-i fac pe plac exact aşa cum îmi făcuse el mie. Frecarea produsă de mişcările lui ample era o delicioasă înlănţuire de împingeri şi retrageri care mă înnebunea de dorinţă.

Aş fi vrut să-l pot vedea, să-i văd ochii atunci când îşi pierdeau concentrarea şi se lăsa în voia plăcerii, când chipul îi devenea o grimasă de extaz agonic. Îmi plăcea enorm că aveam asupra lui un efect atât de sălbatic, că trupul meu îi producea atâta plăcere, că atunci când făcea amor cu mine toate stavilele îi erau aruncate în aer.

Deodată, începu să tremure, gemând. Mădularul i se lungise şi i se făcuse şi mai gros, iar testiculele se strânseseră, retrăgându-se.

— Eva... Dumnezeule! Te iubesc.

Şi am simţit jetul de spermă în mine, fierbinte şi gros. Mi-am muşcat buzele, ca să-mi zăgăzuiesc ţipătul. Eram înnebunită de excitare pentru el, atât de aproape de orgasm!

El îmi eliberă încheieturile şi mă înlănţui, strecurându-şi degetele de la o mână spre vulva mea, ca să-mi frece clitorisul ud tot. Şi mi-am dat drumul când încă ţâşnea sămânţa din el, iar păsărica mea îi mulgea mădularul ce mă inunda, umplându-mă toată. Îşi lipise buzele de obrazul meu, pârjolindu-mă cu răsuflarea lui fierbinte şi umedă; din piept îi scăpau gemete adânci, în timp ce rămăsese pradă orgasmului puternic şi îndelungat.

Gâfâiam amândoi, cu respiraţia întretăiată, unul în braţele celuilalt. Am înghiţit cu greu şi am spus, abia mai respirând:

— Bănuiesc că-ţi place inelul.

Râsul lui mă umplu de bucurie.

Peste cinci minute, zăceam pe canapea, stoarsă, plină de încântare, fără să fiu în stare să mă mişc. Gideon se aşezase la biroul lui, arătând proaspăt, perfect, emanând de sănătatea şi vitalitatea unui mascul care abia avusese parte de o partidă excelentă de sex.

A ţinut teleconferinţa fără să pară câtuşi de puţin ameţit; majoritatea timpului a vorbit în engleză, însă la început şi la sfârşit li s-a adresat celorlalţi în japoneză, pentru o scurtă conversaţie, cu vocea lui profundă şi blândă. Din când în când, privirea îi aluneca spre mine, iar buzele i se curbau într-un zâmbet abia schiţat, în care se citea şi incontestabilul triumf masculin.

Presupun că avea tot dreptul să se simtă astfel, dacă mă gândeam că prin trupul meu pluteau atâtea endorfine postorgasmice, încât aveam impresia că sunt beată.

În cele din urmă, Gideon termină teleconferinţa şi se ridică, scoţându-şi iar sacoul. Iar strălucirea din ochii lui îmi arăta clar şi motivul. Strângându-mi toată energia ca să ridic din sprâncene, am întrebat:

— Nu plecăm?

— Evident că plecăm. Dar nu încă.

— Poate că ar fi cazul s-o laşi mai uşor cu vitaminele alea, campionule.

El zâmbi uşor, în timp ce-şi descheia nasturii vestei.

— Am pierdut prea multe zile în fantezii despre cum o să ţi-o trag pe canapeaua asta. Încă n-am îndeplinit nici jumătate dintre ele.

M-am întins, excitându-l în mod deliberat.

— Mai putem să nu fim cuminţi acum, când ne-am căsătorit?

Din luminiţa care îi sclipea în ochi, am bănuit care sunt părerile lui în această privinţă.

Pe la nouă seara, când am plecat de la Crossfire, Gideon îmi răspunsese cu lux de amănunte la această întrebare.

Capitolul 21

Stăteam cu Gideon aşezaţi pe podea, în livingul meu, şi mâncam pizza, îmbrăcaţi în trening, când ajunse acasă şi Cary, puţin după ora zece. Era însoţit de Tatiana. Eu m-am întins peste Gideon, să iau un pachet de parmezan, şi i-am şoptit:

— Mama copilului.

El se strâmbă.

— O pacoste. Bietul băiat!

Exact asta mi-a trecut şi mie prin cap când blonda înaltă a intrat şi a strâmbat cu mojicie din nas văzând pizza noastră. După aceea, l-a observat pe Gideon şi i-a dăruit un zâmbet extrem de provocator.

Eu am respirat adânc, impunându-mi să nu fac caz din asta.

— Bună, Cary, îl salută Gideon pe prietenul meu, după care mă luă cu braţul pe după umăr şi-şi ascunse faţa în părul meu.

— Salut, răspunse Cary. La ce vă uitaţi?

— *Ultima razie*, am răspuns eu. E foarte bun. Vreţi să staţi cu noi?

— Cum să nu! Şi Cary o luă de mână pe Tatiana, conducând-o spre canapea.

Ea nu avu nici măcar eleganţa să ascundă faptul că ideea nu-i plăcea deloc. Amândoi se aşezară pe canapea, înlănţuiţi confortabil, într-un mod care în mod evident le era foarte familiar. Gideon împinse cutia de pizza spre ei.

— Serviţi-vă, dacă vă e foame!

Cary îşi luă o felie, în timp ce Tatiana se plânse că o împinsese. Eu eram uluită că nu poate să se simtă în largul ei petrecând o seară liniştită. Dacă urma să aibă copilul lui Cary, avea să intre şi în viaţa mea, şi mă enerva la culme gândul unei relaţii care să fie foarte distante.

Până la urmă, n-au rămas prea mult timp cu noi. Ea o ţinea una şi bună că scenele filmate cu camera ţinută în mână o făceau să-i vină greaţă, iar Cary o duse în camera lui. După un timp scurt, mi s-a părut că o aud râzând, ceea ce m-a făcut să cred că marea ei problemă era să-l aibă pe Cary numai pentru ea. Înţelegeam prea bine această nesiguranţă. Eu însămi o cunoşteam mult prea bine.

— Relaxează-te, îmi şopti Gideon, făcându-mă să mă las pe pieptul lui. O să rezolvăm împreună cu ei şi problema asta. Mai aşteaptă puţin!

L-am prins de mâna stângă, pe care o sprijinea pe umărul meu, şi am început să mă joc cu inelul lui.

El mă sărută pe tâmplă, apoi am continuat să ne uităm la televizor.

Cu toate că Gideon dormise în apartamentul vecin, în dimineaţa următoare se întoarse destul de devreme ca să-mi încheie fermoarul la o rochie mulată şi să-mi pregătească o cafea. Abia îmi pusesem nişte cercei cu perle şi eram pe hol, când Tatiana apăru, venind dinspre bucătărie, cu două pahare de apă în mână.

Era goală puşcă.

Era cât pe ce să explodez de nervi, dar mi-am păstrat tonul calm. Cu siguranţă, nu se vedea deloc că era însărcinată, dar simplul fapt că ştiam asta era un motiv destul de puternic ca să nu ţip la ea.

— Scuză-mă! Dacă vrei să te plimbi prin apartamentul meu, trebuie să ai hainele pe tine.

— Nu e doar apartamentul tău, replică ea, aruncându-şi coama de un blond întunecat peste umeri, în timp ce încerca să treacă de mine.

Mi-am întins braţele de-a latul coridorului, blocându-i calea.

— Tatiana, nu e cazul să te joci cu mine!

— Şi dacă o fac...?

— O să pierzi.

Ea îmi susţinu privirea un timp îndelungat.

— El o să mă aleagă pe mine.

— Dacă se va ajunge la aşa ceva, o să-ţi poarte pică şi tu tot o să pierzi, am răspuns, lăsând braţul în jos. Gândeşte-te la asta!

În spatele meu, uşa de la camera lui Cary se deschise încet.

— Ce dracu’ faci, Tat?

Am întors capul şi mi-am văzut prietenul în cadrul uşii, doar în boxeri.

— Îţi dă un bun pretext să-i cumperi un halat frumos, Cary.

El strânse din dinţi şi-mi făcu un semn cu mâna, deschizând uşa mai larg, într-o poruncă tăcută spre Tatiana, să-şi mişte fundul gol înăuntru.

Mi-am continuat drumul, scrâşnind din dinţi. Şi m-am enervat şi mai tare când l-am găsit pe Gideon în bucătărie, sprijinit de blat şi bându-şi liniştit cafeaua. Purta un costum negru şi o cravată gri-deschis, arătând insuportabil de frumos.

— Îţi place spectacolul? l-am întrebat sec. Uram până şi gândul că văzuse o altă femeie goală. Şi nu orice femeie, ci un manechin cu genul de trup zvelt, de salcie, pe care se ştia că îl preferase până atunci.

El ridică un umeri, nepăsător.

— Nu în mod special.

— Îţi plac tipele înalte şi slabe, am zis, luând cana de cafea care mă aştepta pe blat, lângă el.

Drept răspuns, Gideon îşi puse mâna stângă peste a mea. Rubinele de pe verigheta lui scânteiau în lumina puternică din bucătărie.

— Ultima dată când am verificat, soţia căreia nu-i pot rezista era mignonă şi voluptuoasă. Spectaculos de voluptuoasă.

Eu am închis ochii, încercând să înlătur ghimpele geloziei.

— Ştii de ce am ales inelul ăsta?

— Roşu e culoarea noastră, zise el încet. Rochii roşii în limuzine. Pantofi cu tocuri roşii, care urlă a sex, la petrecerile în grădină. Un trandafir roşu în părul tău la căsătoria noastră.

Faptul că înţelesese mă făcu să mă simt uşurată. M-am îndreptat spre el, lipindu-mi trupul de al său.

— Mmmm, mormăi el, trăgându-mă mai aproape. Îngeraş, eşti o mână de om, moale şi delicioasă.

Eu am scuturat din cap, în timp ce furia mi se transforma în exasperare, iar el îşi frecă nasul de obrazul meu.

— Te iubesc.

— Gideon! Mi-am dat capul pe spate, oferindu-i gura, lăsându-l să-mi alunge proasta dispoziţie cu săruturile lui.

Să-i simt buzele pe ale mele mă făcea întotdeauna să mă umplu de dorinţă. Eram uşor ameţită când s-a oprit, murmurând:

— În seara asta am o şedinţă cu doctorul Petersen. Te sun când termin şi vedem atunci ce facem cu cina.

— Bine.

El zâmbi, la replica mea absolut nonşalantă şi fericită.

— Pot să stabilesc o întâlnire pentru amândoi, joi.

— Joia viitoare, te rog, am răspuns, în timp ce zâmbetul îmi pierea de pe faţă. Nu-mi place deloc că mai pierd o şedinţă, dar mama vrea ca eu şi Cary să venim joia asta la o gală de caritate. Mi-a cumpărat o rochie şi tot ce mai trebuie. Mă tem că dacă nu merg, o să interpreteze în mod greşit.

— O să mergem împreună.

— Serios?

Gideon în smoching era un adevărat afrodiziac pentru mine. Evident, Gideon îmbrăcat în orice sau fără nimic pe el era de ajuns ca să mă excite. Dar în smoching... Doamne Dumnezeule, îmi tăia răsuflarea.

— Da. E timpul să fim văzuţi din nou împreună. Şi să ne anunţăm logodna.

— Pot să profit de tine în limuzină? mi-am lins eu buzele.

Ochii lui îmi zâmbeau.

— Fără îndoială, îngeraşul meu.

*

Când am ajuns la lucru, Megumi nu era la biroul ei, aşa că n-am putut să văd cum o mai ducea. Totuşi, asta mi-a oferit oarecum un pretext să-l sun pe Martin şi să mă interesez dacă ajunsese undeva cu Lacey după noaptea noastră de pomină de la Primal.

Când mi-am scos telefonul ca să-mi pun un reminder, am observat că mama îmi lăsase un mesaj vocal în seara de dinainte. L-am ascultat în timp ce mă duceam spre biroul meu. Voia să ştie dacă vreau să-mi aranjez părul şi să mă machiez înainte de dineul de joi, sugerându-mi să aducă ea o echipă de cosmeticiene şi să ne gătim împreună.

Când am ajuns la birou, i-am trimis un SMS, în care îi spuneam că ideea mi se părea excelentă, dar n-avea să fie suficient timp, deoarece nu plecam de la serviciu decât la ora cinci.

Tocmai mă apucam de lucru, când apăru şi Will.

— Ai vreun plan pentru prânz? se interesă el. Arăta foarte drăguţ într-o cămaşă cu carouri, care numai lui putea să-i vină aşa de bine, şi o cravată uni, albastru-închis.

— Nu mai vreau încă un desfrâu cu carbohidraţi, te rog! Fundul meu nu mai poate să îndure.

— Nu, zâmbi el larg. Natalie a trecut de faza brutală a regimului ei, aşa că lucrurile stau ceva mai bine. Mă gândeam la un restaurant unde se mănâncă supe şi salate.

— Sunt pentru, am surâs şi eu. Să văd dacă vrea şi Megumi să vină?

— Nu vine azi.

— Da? Nu se simte bine?

— Habar n-am. Am aflat asta, pentru că eu am fost cel care a sunat la agenţia care ne trimite lucrători temporari, ca să vină cineva în locul ei.

M-am lăsat pe spate, încruntându-mă.

— O s-o sun în pauză, să văd cum se simte.

— Transmite-i salutări din partea mea! zise el şi, bătând uşor darabana pe tăblia biroului meu, plecă.

Restul zilei a trecut ca într-o ceaţă. I-am lăsat un mesaj lui Megumi în pauză, pe urmă am sunat-o din nou după serviciu, în timp ce Clancy mă ducea în Brooklyn, pentru ora de Krav Maga.

— Spune-i lui Lacey să mă sune dacă ţi-e prea rău, spuneam în mesajul vocal. Vreau doar să ştiu dacă eşti în regulă.

Am închis, după care m-am rezemat de banchetă, admirând grandoarea podului Brooklyn. Întotdeauna, când treceam de masivele arce de piatră care se înălţau peste East River, aveam impresia că pătrund în altă lume. Sub noi, pe căile de navigaţie se vedeau ici-colo feriboturi şi câte o barcă singuratică, ce se îndreptau spre portul aglomerat al New Yorkului.

Am ajuns la rampa de coborâre în mai puţin de un minut, şi mi-am îndreptat iar atenţia spre telefon. L-am sunat pe Martin.

— Eva, răspunse el vesel, căci în mod sigur avea numărul meu în agenda din telefon. Mă bucur că te aud!

— Ce mai faci?

— Bine, tu?

— Şi eu la fel, mă descurc. Ar fi cazul să ne mai vedem şi noi uneori.

Am zâmbit spre o poliţistă care dirija cu îndemânare circulaţia în intersecţia înfiorător de complicată din capătul din Brooklyn al podului. Ţinea totul în mişcare cu un fluier în gură, făcând cu mâna gesturi fluide, dar foarte hotărâte.

— Am putea să bem ceva într-o zi, după lucru, ori să luăm cina în patru.

— Mi-ar plăcea. Te vezi cu cineva anume?

— M-am împăcat cu Gideon.

— Gideon Cross? Ei bine, dacă putea cineva să-l prindă în plasă, numai tu eşti aceea.

Am început să râd, dorindu-mi să fi avut inelul pe deget. Nu-l purtam în timpul zilei, aşa cum făcea Gideon cu al lui. Lui nu-i păsa cine ştia că e prins sau de către cine, dar eu încă nu le spusesem nimic oamenilor din viaţa mea.

— Mersi pentru votul de încredere. Tu cum stai? Te vezi cu cineva?

— Sunt oarecum cu Lacey. Îmi place de ea. E foarte amuzantă.

— Excelent. Mă bucur să aud. Uite, dacă vorbeşti azi cu ea, poţi s-o rogi să mă anunţe cum se simte Megumi? N-a fost azi la serviciu, pentru că nu se simţea bine, şi vreau doar să mă asigur că nu e nici o problemă şi că n-are nevoie de ceva.

— Sigur!

În receptor se auzi deodată un val de zgomot, sunetul de neconfundat produs de faptul că ieşea afară.

— Lacey nu este în oraş, dar ar trebui să mă sune diseară.

— Mulţumesc. Îţi sunt recunoscătoare. Văd că pleci undeva, aşa că închid. Hai să vedem, poate ieşim împreună în weekendul următor, şi o să punem la punct detaliile peste câteva zile.

— Sună bine. Mă bucur că m-ai sunat.

— Şi eu, am zâmbit.

Apoi am închis şi, pentru că se părea că mai am puţin şi ajungeam, i-am trimis un mesaj Shawnei şi altul lui Brett. Numai câte un „Bună!” însoţit de o faţă zâmbitoare.

Când mi-am ridicat ochii, am surprins privirea lui Clancy, care mă privea în oglinda retrovizoare.

— Ce face mama? l-am întrebat.

— O să fie bine, răspunse el, în felul lui laconic obişnuit.

Am încuviinţat şi am continuat să privesc pe fereastră, întrezărind un refugiu de autobuz din metal strălucitor, pe care se lăfăia un panou cu Cary.

— E tare greu uneori cu familia.

— Ştiu.

— Clancy, ai vreun frate sau vreo soră?

— Un frate şi o soră.

Oare cum erau? La fel de duri şi de periculoşi ca şi Clancy? Sau el era oaia neagră?

— Eşti apropiat de ei, dacă nu te deranjează că te întreb?

— Suntem foarte legaţi. Sora mea nu trăieşte în State, aşa că n-o văd prea des, dar vorbim la telefon cel puţin o dată pe săptămână. Fratele meu stă în New York, aşa că ne vedem mai des.

— Ce bine!

Am încercat să mi-l închipui pe Clancy relaxat, stând la o bere cu un bărbat care semăna cu el, dar n-am reuşit.

— Şi el lucrează tot în serviciile de securitate?

— Nu încă, răspunse el cu acea mişcare subtilă a buzei de jos care părea un zâmbet. Deocamdată lucrează în FBI.

— Şi sora ta lucrează tot în domeniul legii?

— E la puşcaşii marini.

— Uau! Tare.

— Da, e tare.

M-am uitat la el, la părul tuns milităreşte.

— Şi tu ai fost militar, nu-i aşa?

— Am fost.

Şi nu mai spuse nimic altceva.

Până să deschid eu gura să-l mai întreb ceva, mi-am dat seama că ajunsesem la fostul depozit unde era studioul lui Parker. Mi-am luat sacul de sport şi am ieşit înainte să apuce Clancy să-mi deschidă portiera.

— Ne vedem peste o oră!

— Pune-i la pământ, Eva! îmi ură el, uitându-se după mine în timp ce intram.

Abia se închisese uşa după mine, când am zărit o brunetă pe care o cunoşteam şi pe care n-aş prea fi vrut s-o mai văd. Niciodată. Stătea în picioare lângă saltelele de

antrenament, cu braţele încrucişate. Era îmbrăcată în nişte pantaloni negri de trening, cu o vipuşcă albastră, care se potrivea cu tricoul cu mânecă lungă. Părul castaniu ondulat era prins la spate, într-o coadă foarte strânsă. Se întoarse spre mine, iar ochii albaştri şi reci mă măsurară din cap până în picioare.

În faţa inevitabilului, am tras aer în piept şi m-am apropiat de ea.

— Detectiv Graves!

— Eva! Dădu scurt din cap. Eşti foarte frumos bronzată.

— Mersi.

— Cross te-a dus pe undeva în weekend?

Nu prea era o întrebare de dragul conversaţiei. Am simţit cum îmi înţepeneşte şira spinării.

— Am avut un pic de timp liber.

Ea zâmbi într-un colţ al gurii.

— Încă eşti foarte precaută. Bine. Ce părere are tatăl tău despre Cross?

— Cred că tata are încredere în judecata mea.

Graves dădu din cap.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş mai gândi la brăţara lui Nathan Barker. Dar, mă rog, pe mine crimele nerezolvate mă cam îngrijorează.

Un fior de nelinişte îmi trecu pe spinare. Toată treaba asta mă îngrijora şi pe mine, dar cu cine aş fi putut vorbi despre asta? Nu cu cineva ca Gideon, şi îl cunoşteam prea bine ca să mă îndoiesc că făcea tot ce-i stătea în putere ca să rezolve acest mister.

— Îmi trebuie un partener de antrenament, zise brusc Graves. Şi tu eşti potrivită.

— Ăăă, poftim? Am clipit, neînţelegând. Asta înseamnă...? Putem...?

— Cazul a fost clasat, Eva, zise ea, ducându-se pe saltea şi începând exerciţiile de stretching. Grăbeşte-te! N-am toată seara la dispoziţie.

Graves m-a bătut zdravăn. Avea ceva forţă, pentru o femeie atât de slabă, ca o scândură. Era concentrată, precisă şi nemiloasă. De fapt, am învăţat foarte mult de la ea în acea oră şi jumătate pe care am petrecut-o împreună, şi în special să nu-mi las niciodată garda jos. Era iute ca fulgerul şi se mişca rapid, exploatând cel mai mic avantaj.

La opt şi ceva, când am ajuns în sfârşit acasă, m-am băgat direct în cadă. M-am scufundat în apa cu aromă de vanilie, înconjurată de lumânări, sperând ca Gideon să-şi facă apariţia înainte să mă încreţesc toată.

El se întoarse, în sfârşit, chiar când mă înfăşuram într-un prosop, iar după părul ud şi blugii jilavi mi-am dat seama că făcuse un duş după o şedinţă cu antrenorul lui.

— Bună, campionule!

— Bună, nevastă!

Se îndreptă spre mine, îmi dădu la o parte prosopul şi îşi îngropă capul între sânii mei. Mi s-a tăiat respiraţia când începu să-mi sugă un sfârc, trăgând ritmic, până când se întări. Apoi se îndreptă de spate, ca să-şi admire opera.

— Doamne, cât eşti de sexy!

M-am înălţat pe vârfuri şi l-am sărutat pe bărbie.

— Cum a fost în seara asta?

El mă privi cu un zâmbet uşor.

— Doctorul Petersen ne-a felicitat, după care a început să-mi spună cât e de importantă terapia de cuplu.

— Crede că ne-am căsătorit prea repede.

Gideon începu să râdă.

— Eva, el nu voia nici măcar să facem sex.

Am strâmbat din nas, mi-am pus iar prosopul şi am luat un pieptene, ca să-mi descurc părul ud.

— Lasă-mă pe mine, îmi ceru el, luându-mi pieptenele din mână şi ducându-mă spre marginea căzii, unde mă puse să mă aşez.

În timp ce mă pieptăna, i-am povestit despre faptul că mă întâlnisem cu detectivul Graves la ora de antrenament Krav Maga.

— Avocaţii mei m-au informat că acest caz a ajuns într-un punct mort, spuse Gideon.

— Tu ce simţi în legătură cu asta?

— Eşti în siguranţă. Asta e tot ce contează.

Glasul lui nu avea nici o inflexiune, ceea ce mă făcu să-mi dau seama că îi păsa mai mult decât îmi spusese. Ştiam că undeva, în adâncul sufletului, uciderea lui Nathan îl bântuia. Pentru că *eu* eram bântuită de ceea ce făcuse Gideon pentru mine, şi noi eram cele două jumătăţi ale aceluiaşi suflet.

De asta dorise Gideon atât de mult să ne căsătorim. Eram oaza lui de siguranţă. Eram unica persoană care cunoştea toate secretele întunecate şi chinuite pe care le avea, şi îl iubeam cu disperare, cu ele cu tot. Iar el avea mai multă nevoie de dragoste decât orice alt om pe care îl cunoscusem.

Am simţit o vibraţie în umăr şi l-am tachinat:

— Ai vreo nouă jucărie în buzunar, campionule?

— Ar fi trebuit să închid drăcia aia, mormăi el, scoţându-şi telefonul. Se uită la ecran, după care răspunse cu un scurt: Cross.

Am auzit în receptor un glas agitat de femeie, dar nu puteam înţelege ce spune.

— Când? Şi, după ce auzi răspunsul, întrebă iar: Unde? Da. Vin imediat.

Apoi închise şi îşi trecu o mână prin păr. M-am ridicat.

— Ce s-a întâmplat?

— Corinne e în spital. Mama zice că-i de rău.

— Mă îmbrac imediat. Ce s-a întâmplat?

Gideon se uită la mine. Simţeam că mi se face pielea de găină. Nu-l văzusem niciodată atât de... zguduit.

— Pastile, zise răguşit. A înghiţit un flacon întreg de pastile.

Am luat Aston Martinul. În timp ce aşteptam ca omul de la parcare să ne aducă maşina, Gideon îl sună pe Raúl,

cerându-i să vină la spital ca să preia maşina când ajungeam şi noi.

Gideon se strecură la volan; apoi conduse foarte concentrat; fiecare întoarcere a volanului şi apăsare pe acceleraţie era făcută cu îndemânare şi cu precizie. Deşi împărţeam acelaşi spaţiu cu el, ştiam că se închisese în sine. Din punct de vedere emoţional, era imposibil să ajung la el. Mi-am pus mâna pe genunchiul lui, ca să-i ofer alinare şi sprijin, dar nici măcar n-a tresărit. Nu eram nici măcar sigură că simţise ceva.

Raúl ne aştepta când ne-am oprit în faţa intrării de la Urgenţe. Îmi deschise portiera, după care ocoli maşina prin spate şi, după ce Gideon coborî, îi luă locul la volan. Minunatul vehicul fusese deja mutat de pe aleea principală, înainte să trecem de uşile automate.

L-am luat de mână pe Gideon, dar nu eram sigură că simţisem asta. Atenţia îi era îndreptată spre mama lui, care se ridică în clipa când am intrat în zona privată spre care fuseserăm îndreptaţi. Elizabeth Vidal aproape că nu-mi aruncă nici o privire, ducându-se drept la fiul său, ca să-l îmbrăţişeze.

El însă nu-i răspunse la fel – dar nici nu se feri. Doar îşi înteţi un pic strânsoarea pe mâna mea.

Doamna Vidal nici măcar nu mă salută. Îmi întoarse spatele şi arătă spre cuplul care stătea lângă ea. Fără îndoială, erau părinţii lui Corinne. Când eu şi Gideon am intrat, ei vorbeau cu Elizabeth, ceea ce mi s-a părut ciudat, din moment ce Jean-François stătea singur lângă o fereastră, părând la fel de tare un intrus pe cât mă făcuse pe mine Elizabeth să mă simt.

Gideon îşi slăbi strânsoarea de pe mâna mea, în timp ce mama lui îl trăgea spre familia lui Corinne. Mă simţeam aiurea rămasă aşa, singură, în mijlocul culoarului, aşa că m-am dus la Jean-François.

L-am salutat cu glas blând.

— Îmi pare foarte rău.

El mă privi cu ochi morţi, părând că îmbătrânise cu zece ani din seara trecută, de când mă întâlnisem cu el la barul de vinuri.

— Ce cauţi aici?

— Doamna Vidal l-a sunat pe Gideon.

— Normal, zise el, aruncând o privire spre locul unde se aflau ceilalţi. S-ar putea crede că el este soţul ei, nu eu.

I-am urmat şi eu privirea. Gideon stătea pe vine în faţa părinţilor lui Corinne, ţinând-o de mână pe mama ei. O senzaţie de spaimă bolnăvicioasă mă cuprinse, făcându-mă să-mi fie frig.

— Preferă să moară decât să trăiască fără el, remarcă el fără intonaţie.

Mi-am întors iarăşi privirea către el. Şi, brusc, am înţeles.

— I-ai spus, nu-i aşa? Despre faptul că ne-am logodit.

— Şi uite ce bine a primit vestea!

Doamne, Dumnezeule! Am făcut un pas spre perete, clătinându-mă, căci simţeam nevoia să mă sprijin de ceva. Cum ar fi putut Corinne să nu-şi dea seama ce avea să-i facă lui Gideon o tentativă de sinucidere? Nu putea fi aşa de oarbă. Sau poate că scopul ei, în tot acest timp, fusese reacţia lui, sentimentul lui de vinovăţie? Mi se făcea rău când mă gândeam că putuse să fie atât de manipulatoare, dar rezultatul nu putea fi negat. Gideon se întorsese la ea. Cel puţin deocamdată.

O doctoriţă intră în sală; era o femeie cu chip blând, cu un păr blond-argintiu, strâns în coc, şi cu ochi de un albastru-deschis.

— Domnul Giroux?

— *Oui*. Jean-François făcu un pas în faţă.

— Sunt doctor Steinberg. Eu mă ocup de soţia dumneavoastră. Putem să vorbim o clipă între patru ochi?

Tatăl lui Corinne se ridică în picioare.

— Noi suntem familia ei.

Doctoriţa Steinberg le zâmbi blând.

— Înţeleg. Totuşi, eu trebuie să vorbesc cu soţul lui Corinne. Pot să vă asigur că se va face bine, după câteva zile de odihnă.

Apoi, ea şi Giroux ieşiră din sală, fapt care făcea imposibil de auzit ce discutau, deşi puteau fi văzuţi prin peretele de sticlă. Giroux era mult mai înalt decât doctoriţa scundă, dar ceea ce îi spunea ea îl dărâma vizibil. Tensiunea din sala de aşteptare ajunsese la un nivel insuportabil. Gideon stătea în picioare lângă mama lui, foarte atent la scena sfâşietoare care se desfăşura în faţa ochilor noştri.

În timp ce vorbea, doctoriţa Steinberg întinse o mână şi o puse pe braţul lui Jean-François. Şi, după câteva clipe se opri, uitându-se la el. El rămăsese nemişcat, cu ochii pironiţi în podea, cu umerii căzuţi, ca şi cum ar fi purtat o povară imensă în spate.

Mă pregăteam să mă îndrept spre el, dar Gideon a fost mai rapid. În clipa în care ieşi din sala de aşteptare, Giroux se repezi la el.

Bufnitura cu care cei doi bărbaţi se ciocniră era de o violenţă incredibilă. Sala se zgudui când Gideon se izbi de peretele de sticlă.

Cineva scoase un strigăt de surprindere, pe urmă începu să ţipe, chemând paznicii.

Gideon îl aruncă pe Giroux cât colo, parând un pumn. După aceea se ghemui, evitând un alt pumn în faţă. Jean-François urlă ceva, cu chipul contorsionat de furie şi de durere.

Tatăl lui Corinne se repezi spre ei chiar în clipa în care paznicii soseau, cu armele paralizante pregătite, ţintind spre ei. Gideon îl împinse iar pe Jean-François, apărându-se, fără să-i dea nici măcar un pumn. Avea chipul ca de piatră, ochii reci şi aproape la fel de lipsiţi de viaţă ca ai lui Giroux.

Acesta zbiera la Gideon. Tatăl lui Corinne lăsase uşa deschisă, aşa că am prins câte ceva din ceea ce-şi spuneau. Cuvântul *enfant* nu avea nevoie de nici o traducere. În

sufletul meu se făcu o tăcere de moarte; un zumzet îmi ţiuia în urechi, făcând imposibil să mai aud şi altceva.

Toată lumea se grăbi să iasă din sală, în timp ce lui Gideon şi Giroux li se puseseră cătuşe, cu mâinile la spate, şi paznicii îi împingeau spre un lift de serviciu. Am clipit când l-am văzut pe Angus apărând în cadrul uşii; puteam să jur că e o imagine plăsmuită de imaginaţia mea.

— Doamnă Cross, mi se adresă el încet, apropiindu-se grijuliu de mine, cu şapca în mână.

Nici măcar nu-mi dădeam seama cum arătam. Rămăsesem blocată la cuvântul *enfant* şi la toate posibilele lui semnificaţii. La urma urmelor, Corinne se afla la New York încă de când îl cunoscusem eu pe Gideon... dar nu şi soţul ei.

— Am venit să vă duc acasă.

Eu m-am încruntat.

— Unde e Gideon?

— Mi-a trimis un mesaj şi mi-a cerut să vin să vă iau.

Confuzia în care mă aflam se transformase într-o durere ascuţită.

— Dar are nevoie de mine.

Angus respiră adânc, cu ochii plini de ceva ce semăna cu mila.

— Vino cu mine, Eva! E târziu.

— Nu vrea să fiu aici, am zis pe un ton neutru, agăţându-mă de unicul lucru pe care începeam să-l pricep.

— Vrea să fii acasă şi să te simţi bine.

Picioarele mele parcă prinseseră rădăcini.

— Asta spunea în mesaj?

— Asta e în mintea lui.

— Ai fost drăguţ.

Şi am început să merg, ca şi cum aş fi fost pe pilot automat.

Am trecut pe lângă un om din personalul spitalului care făcea ordine în harababura creată când Giroux fusese

aruncat într-un cărucior cu instrumente. Felul în care omul evita să se uite la mine părea să confirme realitatea crudă.

Fusesem lăsată deoparte.

Capitolul 22

Gideon nu veni acasă în noaptea aceea. Înainte să plec la serviciu, m-am dus în apartamentul lui şi am găsit patul nedesfăcut.

Oriunde îşi petrecuse noaptea, cu siguranţă nu fusese lângă mine. După ce aflasem de sarcina lui Corinne, eram uluită că fusesem lăsată singură, fără să-mi dea nici măcar o explicaţie. Mă simţeam de parcă îmi explodase o bombă imensă în faţă şi fusesem abandonată în mijlocul dezastrului, singură şi ameţită.

Angus şi Bentley-ul mă aşteptau jos când am ieşit. M-a apucat enervarea. De fiecare dată când Gideon se îndepărta de mine, îl trimitea pe Angus, pe post de surogat.

— Ar fi trebuit să mă mărit cu tine, Angus, am bodogănit, în timp ce mă strecuram în maşină. Tu eşti mereu aici pentru mine.

— Gideon are grijă de asta, răspunse el, înainte să-mi închidă portiera.

„Mereu credincios”, mi-am spus în sinea mea, plină de amărăciune.

Când am ajuns la serviciu, am aflat că Megumi tot nu se simţea bine şi nu venise la serviciu. Asta m-a făcut să fiu atât îngrijorată pentru ea, cât şi uşurată pentru mine. Nu era genul ei să lipsească de la serviciu – ba chiar ajungea mereu mai devreme –, aşa că absenţele repetate îmi spuneau că avea cu adevărat probleme. Numai că, din moment ce nu era aici, nici nu putea să-şi dea seama în ce stare sunt şi să-mi pună întrebări la care nu voiam să răspund. Sau, mai precis, nu puteam să răspund. Habar n-aveam pe unde se afla soţul meu, ce făcea sau ce simţea.

Şi eram furioasă şi rănită din cauza asta. Singurul sentiment pe care nu-l încercam era *teama*. Gideon avusese dreptate când spusese că mariajul urma să ne dea un

sentiment liniştitor de siguranţă. Era al meu într-un fel pe care ar fi trebuit să se străduiască din greu să-l distrugă. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, trebuia să stea de vorbă cu mine la un moment dat. Singura întrebare era: când?

M-am concentrat pe treburile mele, rugându-mă să treacă orele mai repede. La cinci, când am plecat acasă, încă nu aveam nici o veste de la Gideon şi nici nu putusem să-l contactez. Şi, în ceea ce mă privea, el era cel care trebuia să construiască un pod peste prăpastia pe care o crease între noi.

După serviciu, m-am dus la cursul de Krav Maga, iar Parker m-a antrenat doar pe mine timp de o oră.

— În seara asta, mai ai un pic şi explodezi, spuse el, după ce l-am pus la podea pentru a cincea sau a şasea oară.

Nu i-am mărturisit că mi-l închipuiam pe Gideon în locul lui.

La întoarcerea acasă, am dat peste Cary şi Trey, care stăteau în living; mâncau nişte sandviciuri enorme şi se uitau la un show de comedie.

— Avem o mulţime, zise Trey, întinzându-mi o jumătate din sandviciul lui. E şi bere în frigider.

Era un băiat tare bun, cu o fire minunată. Şi îl iubea pe prietenul meu cel mai bun. M-am uitat la Cary şi, pentru o clipă, el şi-a dat la iveală confuzia şi chinul. După care s-a ascuns în spatele zâmbetului său strălucitor şi minunat şi a bătut cu palma o pernă de lângă el.

— Vino să stai aici, fetiţo!

— Sigur, am acceptat eu, în parte pentru că nu suportam gândul să stau singură în camera mea, înnebunită de gânduri. Stai numai să fac un duş!

După ce m-am săpunit bine şi m-am schimbat în nişte haine confortabile, m-am aşezat pe canapea, lângă cei doi. M-am încruntat când am primit un mesaj de eroare cu „nu poate fi găsit”, după ce am încercat să urmăresc telefonul lui Gideon, folosind instrucţiunile date de el.

În cele din urmă, am adormit în living, preferând canapeaua unui pat ce putea să păstreze parfumul soţului meu dispărut.

În orice caz, tot în parfumul lui m-am trezit, când i-am simţit braţele în jurul meu, în timp ce mă ridica. Pe jumătate adormită, m-am lăsat cu capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile puternice şi sigure ale inimii. Mă duse în braţe în dormitor.

— Unde ai fost? am murmurat.

— În California.

— Ce? am tresărit eu.

El scutură din cap:

— Vorbim mâine-dimineaţă.

— Gideon...

— Mâine-dimineaţă, Eva, repetă el pe un ton ferm, în timp ce mă aşeza în pat, sărutându-mă pe frunte.

Eu l-am prins de încheietură, în timp ce se ridica.

— Să nu cumva să îndrăzneşti să pleci!

— N-am dormit de două zile! zise el, pe un ton iritat, care mă alarmă.

M-am ridicat în coate, încercând să-i zăresc chipul în semiîntuneric, dar mi-era prea greu, mai ales că încă nu mă trezisem cu totul. Mi-am dat seama doar că purta blugi şi un tricou cu mânecă lungă, dar asta era tot.

— Ei, şi? Ai un pat chiar aici.

El oftă lung, exasperat.

— Culcă-te! Mă duc să-mi iau medicamentul.

Abia când am observat că lipseşte prea mult mi-am adus aminte că avea o cutie cu pastile în baia mea. Plecase numai ca să plece. Am aruncat pătura de pe mine şi am ieşit în grabă din cameră, ducându-mă în livingul întunecat ca să-mi iau cheile. M-am dus la apartamentul lui Gideon şi am intrat, cât pe ce să mă împiedic de o valiză lăsată neglijent în hol.

Probabil că nu intrase decât ca s-o lase, după care venise la mine. Şi, cu toate astea, nu avusese intenţia să-şi petreacă noaptea în patul meu. Atunci, de ce venise? Doar ca să mă vadă cum dorm? Să vadă ce fac?

Fir-ar să fie! Oare aveam să-l înţeleg vreodată?

L-am căutat şi l-am găsit adormit în dormitorul cel mare, cu faţa în jos, cu capul pe perna mea, îmbrăcat. Ghetele îi zăceau aruncate care încotro la celălalt capăt al patului, ca şi cum şi le-ar fi scos în grabă, iar telefonul şi portofelul şi le aruncase pe noptieră.

Telefonul reprezenta o ispită irezistibilă.

L-am înhăţat, am scris „îngeraş” la parolă şi am început să scotocesc prin el fără pic de ruşine. Puţin îmi păsa dacă mă prindea făcând asta. Dacă n-avea de gând să-mi răspundă la întrebări, aveam tot dreptul să caut singură răspunsurile.

Ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l găsesc era o mulţime de fotografii ale mele în albumul lui. Erau zeci de poze: unele cu noi doi împreună, făcute de paparazzi, altele pe care mi le făcuse el cu telefonul fără ca eu să ştiu. Erau instantanee care îmi dădeau ocazia să mă privesc cu ochii lui.

În clipa aceea, orice grijă a dispărut. Mă iubea. Mă adora. Nici un bărbat n-ar fi putut să-mi facă pozele pe care mi le făcuse el, cu părul în dezordine, nemachiată, nefăcând nimic mai interesant decât să citesc ori să stau în faţa unui frigider deschis, analizând ce voiam să iau. Poze cu mine dormind, mâncând sau încruntându-mă concentrată... Lucruri plictisitoare, absolut obişnuite.

În jurnalul apelurilor avea în majoritate convorbiri cu Angus, Raúl sau Scott. Erau mesaje vocale de la Corinne cu care am refuzat să mă torturez singură ascultându-le; am observat însă că nu-i răspunsese şi că nici n-o sunase de ceva vreme. Erau convorbiri între el şi partenerii de afaceri – vreo două telefoane la Arnoldo şi ceva mai multe la avocaţii lui.

Şi trei apeluri făcute şi primite între el şi Deanna Johnson.

M-am încruntat. Apelurile duraseră între câteva minute şi un sfert de oră.

M-am uitat apoi în mesagerie şi l-am găsit pe cel pe care i-l trimisese lui Angus când eram la spital: „Am nevoie să o iei de aici”.

M-am prăbuşit într-un fotoliu, în celălalt colţ al camerei, holbându-mă la mesaj. „Am nevoie”, nu „vreau”. Dintr-un motiv nelămurit, cuvântul acesta mi-a schimbat percepţia despre cele întâmplate. Încă nu pricepeam totul, dar nu mă mai simţeam atât de... dată la o parte.

Erau şi mesaje schimbate cu Ireland, ceea ce m-a bucurat foarte mult. Nu le-am citit, dar am observat că ultimul era de luni.

Am pus telefonul în locul unde-l găsisem şi l-am privit pe bărbatul pe care îl iubeam, cufundat într-un somn adânc, epuizat. Aşa cum stătea, îmbrăcat în felul acesta, îşi arăta cu adevărat vârsta. Avea atâtea responsabilităţi şi făcea ca totul să pară uşor de realizat, fără nici un efort... atât de natural, fără nici un artificiu, încât era uşor să uiţi că era la fel de vulnerabil ca oricine altcineva pentru că muncea prea mult şi într-un ritm prea stresant.

Era îndatorirea mea de soţie să-l ajut să treacă peste toate. Dar îmi era imposibil s-o fac dacă mă îndepărta. Ca să mă cruţe pe mine de griji, îşi lua prea multe asupra lui.

Trebuia să stăm de vorbă despre asta imediat ce se trezea.

M-am trezit cu gâtul strâmb şi cu sentimentul persistent că ceva nu era în regulă. Cu mişcări încete, ca să nu dau jos ceva, m-am desfăşurat din poziţia chircită în care adormisem în fotoliu, văzând că se luminase bine de ziuă. Prin ferestre se revărsa o lumină rozalie-portocalie, iar o privire rapidă la ceasul de lângă pat m-a anunţat că se făcuse dimineaţă.

Gideon mârâi, făcându-mă să înţepenesc, înspăimântată de acest sunet. Era un zgomot înfricoşător, sunetul unei creaturi rănite atât la trup, cât şi la suflet. M-au trecut fiorii când l-am auzit gemând din nou, căci toată fiinţa mea reacţiona cu putere la chinul lui.

M-am dus în grabă la pat, am sărit în el şi am îngenuncheat, scuturându-l de umăr.

— Gideon! Trezeşte-te!

El tresări şi se îndepărtă de mine, chircindu-se în jurul pernei mele, strângând-o cu putere. Trupul i se scutură puternic, sub povara unui suspin.

M-am culcat în spatele lui, prinzându-l protector cu un braţ pe după mijloc.

— Şşş, iubirea mea, i-am şoptit. Eşti cu mine. Sunt aici, lângă tine.

Şi am început să-l legăn în timp ce plângea în somn, iar lacrimile mele îi udau cămaşa.

— Trezeşte-te, îngeraşul meu, şopti Gideon, sărutându-mi uşor bărbia. Te vreau.

M-am întins, cu muşchii dureroşi de la ultimele seri de antrenamente dure şi de la cele câteva ore în care dormisem pe fotoliu, înainte să trec în pat, lângă el.

Tricoul îmi era ridicat, lăsându-mi sânii pradă gurii lui lacome. O mână se strecurase în pantalonii de trening şi apoi în chiloţi, găsindu-mi vulva şi mângâind-o cu îndemânare, până începusem să mă ud.

— Gideon... Puteam să-i simt dorinţa în felul cum mă atingea, o patima care trecea dincolo de atingerea pielii noastre.

El puse stăpânire pe gura mea, făcându-mă să tac cu un sărut. Şoldurile mi se arcuiau în timp ce degetele lui se împingeau în mine, penetrându-mă cu blândeţe. Doritoare să răspund cererii lui tăcute de a primi mai mult, am început să trag de pantaloni, dând din picioare neîncetat, până când am reuşit să mă descotorosesc de ei. Am început

apoi să trag de nasturele de la blugii lui, deschizându-l şi dându-i la o parte pantalonii şi boxerii.

— Du-mă în tine, îmi şopti el pe buze.

I-am prins mădularul întărit şi gros în mână, poziţionându-l şi ridicându-mă ca să primesc în mine primul centimetru al lui.

El îşi cufundă faţa în părul meu în timp ce se împlânta în mine, afundându-se, gemând de plăcere, căci îl ţineam strâns de tot.

— O, Doamne, Eva! Am atâta nevoie de tine!

Îl înlănţuiam cu braţele şi cu picioarele, ţinându-l cât puteam de strâns.

Timpul, lumea toată nu mai aveau nici o importanţă pentru mine. Gideon îşi reînnoia toate promisiunile pe care mi le făcuse pe nisipul plajei caraibiene, iar eu încercam să-l vindec, sperând să-i dau puterea de care avea nevoie ca să reziste încă o zi.

Tocmai mă machiam, când Gideon veni după mine în baie, ca să pună pe blatul de marmură de lângă mine o cană aburindă de cafea cu frişcă. Era doar în pantalonii de pijama, aşa că am bănuit că nu se ducea la birou sau, cel puţin, nu pleca imediat.

L-am studiat în oglindă, în căutarea unor semne că-şi amintea visele. Nu-l văzusem niciodată atât de profund tulburat, de parcă i s-ar fi frânt inima.

— Eva, zise el încet, trebuie să vorbim.

— Asta şi aşteptam.

El se rezemă de blat, ţinându-şi cana cu ambele mâini. Rămase cu privirea aţintită la cafea un timp destul de lung, după care mă întrebă:

— Te-ai filmat vreodată făcând sex cu Brett Kline?

— Ce? M-am întors cu faţa spre el, strângând cu putere peria de machiaj. Nu. La dracu’, nu! De ce mă întrebi una ca asta?

El îmi susţinu privirea.

— Alaltăieri noapte, când m-am întors de la spital, Deanna m-a abordat în hol. După situaţia creată cu Corinne, ştiam că nu este cea mai bună abordare să o resping.

— Ţi-am spus asta.

— Ştiu. Ai avut dreptate. Aşa că am dus-o la un bar de pe stradă, i-am oferit un pahar de vin şi mi-am cerut scuze.

— Ai luat-o în oraş şi i-ai oferit vin, am repetat eu.

— Nu, am dus-o ca să-mi cer scuze pentru felul în care m-am purtat cu ea. I-am oferit un pahar de vin ca să avem un motiv să ne aşezăm în afurisitul ăla de bar, zise el, enervat. Mi-am închipuit că tu ai prefera un loc public, nu s-o duc în apartament, deşi acest lucru ar fi fost mai convenabil şi mai privat.

Avea dreptate, şi îi eram recunoscătoare că se gândise la felul cum aveam eu să reacţionez şi că făcuse ceea ce era necesar pentru asta. Dar tot nu-mi convenea că Deanna se alesese cu o pseudoîntâlnire cu el.

Probabil că Gideon îşi dăduse seama ce simţeam, pentru că un colţ al gurii i se ridică.

— Eşti atât de posesivă, îngeraş! Ai noroc că asta îmi place tare mult.

— Mai taci! Şi ce legătură este între Deanna şi o casetă cu o partidă de sex? Ţi-a spus ea că ar exista aşa ceva? E o minciună. Minte.

— Nu minte. Faptul că mi-am cerut scuze a calmat lucrurile între noi destul de mult încât să-mi arunce un os. Mi-a vorbit despre casetă şi despre faptul că urmează să fie vândută la licitaţie foarte curând.

— Crede-mă, tipa asta trânteşte numai tâmpenii.

— Cunoşti un tip numit Sam Yimara?

Am încremenit. Simţeam că în stomac mi se căscase un hău de spaimă.

— Da, era tipul care se ocupa cândva cu filmările pentru trupă.

— Aşa e, răspunse Gideon, luând o gură de cafea, privindu-mă întunecat peste marginea cănii. Se pare că punea camere peste tot la unele dintre spectacolele trupei, ca să strângă material din culise. Susţine că a recreat videoclipul pentru *Fata de aur* pornind de la nişte filmări reale şi explicite.

— O, Doamne! Mi-am dus mâna la gură, simţind că mi se face rău.

Era deja destul de neplăcut să mă gândesc că nişte străini se uitaseră la cum mi-o trăgeam cu Brett, dar era de un milion de ori mai rău să mi-l închipui pe Gideon uitându-se la asta. Încă îmi aminteam expresia de pe faţa lui când văzuse videoclipul, iar asta fusese îngrozitor. Dacă urma să vadă ce se petrecuse cu adevărat, noi doi n-aveam să mai fim niciodată la fel. Ştiam că eu n-aş fi putut niciodată să-mi şterg din minte imaginile cu el şi cu o altă femeie. Şi, cu timpul, aveau să mă roadă pe dinăuntru, ca un acid.

— De asta te-ai dus în California? am întrebat, îngrozită.

— Deanna mi-a dat informaţia pe care o avea, iar eu am avut grijă să fac rost de o restricţie temporară, care îi interzice lui Yimara să aibă licenţă ori să vândă acest film.

Din limbajul trupului său, nu-mi puteam da absolut deloc seama ce gândea ori ce simţea. Era închis în sine, reţinut, controlându-se cu atenţie. Eu însă aveam impresia că mă destram cu totul.

— Nu poţi să opreşti darea în vileag, am şoptit.

— Avem o restricţie temporară pentru proceduri judiciare.

— Filmul ăla o să ajungă pe un site de tip file-sharing şi o să se răspândească precum ciuma.

El clătină din cap, iar vârfurile şuviţelor negre precum cerneala îi mângâiară umerii.

— Am pus o echipă de IT-işti să caute zi şi noapte, şapte zile pe săptămână, fişierul ăla pe internet, dar Yimara n-o să facă nici un ban dacă pune filmarea pe net la liber. Are valoare numai ca exclusivitate. Şi n-o să dea absolut nimic

la liber până când nu epuizează toate celelalte opţiuni – inclusiv aceea de a mi-l vinde mie.

— Deanna o să vorbească. Slujba ei e să scoată secretele la iveală, nu să le păstreze.

— I-am oferit patruzeci şi opt de ore de exclusivitate pentru fotografiile de la nunta noastră, dacă stă cu ochii pe problema asta.

— Şi a acceptat? am întrebat eu, sceptică. Femeia asta este moartă după tine. Şi nu cred că s-a bucurat foarte tare să afle că nu mai eşti pe piaţă, şi încă definitiv.

— Există un punct de la care devine clar că nu mai e nici o speranţă, replică el sec. Cred că am reuşit să fac clar acel punct. Crede-mă, s-a bucurat foarte mult de banii pe care o să-i facă din exclusivitatea nunţii.

Eu m-am dus spre vasul de toaletă, am lăsat capacul şi m-am aşezat. Realitatea a ceea ce-mi spusese devenea tot mai pregnantă.

— Gideon, îmi vine să vomit.

El îşi puse cafeaua lângă a mea, lăsându-se pe vine în faţa mea.

— Uită-te la mine!

I-am dat ascultare, deşi mi-era tare greu.

— N-o să permit *niciodată* nimănui să te rănească, îmi spuse. Înţelegi? O să am grijă de asta.

— Îmi pare rău, am şoptit. Îmi pare îngrozitor de rău că trebuie să te confrunţi cu aşa ceva. Şi, cu tot ce mai ai pe cap...

Gideon îmi luă mâinile într-ale lui.

— Eva, cineva ţi-a violat intimitatea. Nu ai de ce să-ţi ceri scuze pentru asta. Iar cât despre rezolvarea problemei... acesta e dreptul meu. E onoarea mea. Tu o să fii mereu pe primul loc.

— Nu s-ar fi zis că sunt pe primul loc când eram la spital, l-am contrazis eu, căci simţeam nevoia să scap de acest resentiment, înainte să ajungă să sape prea mult în mine, şi pentru că aveam nevoie să-mi explice de ce mă îndepărta

mereu când încerca să mă protejeze. Totul s-a dus dracului, şi tu m-ai aruncat lui Angus, deşi voiam să fiu acolo pentru tine. Apoi ai zburat în alt stat şi nu m-ai sunat... nu mi-ai spus nimic.

El îşi încleştă maxilarul.

— Şi nici n-am dormit. Am folosit fiecare minut pe care l-am avut la dispoziţie şi a trebuit să fac multe favoruri ca să reuşesc ca acea restricţie să fie dată în acel timp scurt. Trebuie să ai încredere în mine, Eva. Chiar dacă nu înţelegi ce fac, crede-mă că mă gândesc mereu la tine şi fac ceea ce e mai bine pentru tine. Pentru noi.

Eu mi-am întors privirea, urând răspunsul pe care mi-l dădea.

— Corinne e gravidă.

El oftă puternic.

— Da, a fost. Era în patru luni.

Un cuvânt mă făcu să îngheţ:

— A fost?

— A pierdut copilul în timp ce medicii o tratau pentru supradoza luată. Eu prefer să cred că nu ştia de copil.

Eu îi scrutam chipul, încercând să ascund jalnica uşurare pe care o simţeam la rândul meu.

— În patru luni? Înseamnă că era copilul lui Giroux.

— Aşa aş fi sperat, răspunse el scurt. El pare să creadă că era al lui şi că eu sunt de vină că l-a pierdut.

— Dumnezeule!

Gideon îşi lăsă capul în poala mea, cu obrazul lipit de coapsele mele.

— Probabil că nu şi-a dat seama. Corinne nu putea să rişte viaţa unui bebeluş din cauza unui lucru atât de stupid.

— N-o s-o las să dea vina pe tine pentru asta, Gideon, am rostit ferm.

El îmi înlănţui mijlocul cu braţele.

— Doamne, Dumnezeule, sunt blestemat oare?

În momentul acela, o uram atât de tare pe Corinne, că mă simţeam plină de violenţă. Ştia că tatăl lui Gideon se

sinucisese. Şi, dacă îl cunoştea câtuşi de puţin pe Gideon, ar fi trebuit să-şi dea seama cât de devastat avea să fie de tentativa ei.

— Tu nu eşti de vină pentru asta, am repetat, trecându-mi degetele prin părul lui, ca să-l alin. Mă auzi? Singura vinovată pentru tot ce s-a întâmplat este Corinne. Ea va trebui să trăiască purtând povara a ceea ce a făcut, nu tu şi cu mine.

— Eva! mă îmbrăţişă el, încălzindu-mi trupul cu răsuflarea lui, prin halatul de mătase.

După un sfert de oră de când Gideon mă lăsase în baie ca să răspundă la un telefon de la Raúl, încă mai stăteam în faţa oglinzii, cu ochii pironiţi în chiuvetă.

— O să întârzii la lucru, îmi zise el blând, venind lângă mine şi îmbrăţişându-mă pe la spate.

— Tocmai mă gândeam dacă n-ar fi bine să mă învoiesc.

Nu făcusem niciodată aşa ceva, dar eram obosită, mă simţeam de-a dreptul epuizată. Nu-mi închipuiam cum aveam să-mi adun gândurile ca să mă pot concentra aşa cum era cazul la lucru.

— Ai putea, dar n-o să dea prea bine când o să fii fotografiată la gala din seara asta.

Eu l-am privit în oglindă.

— Nu mergem!

— Ba da.

— Gideon, dacă filmarea aceea cu mine şi cu Brett iese la iveală, n-o să vrei ca numele tău să apară lângă al meu.

El se încordă brusc, după care mă întoarse cu faţa spre el.

— Mai zi o dată!

— M-ai auzit. Numele de Cross a fost destul terfelit, nu crezi?

— Îngeraş, niciodată n-am fost atât de aproape să te bat la fund. Din fericire pentru tine, nu devin violent când sunt furios.

Tachinarea lui brutală nu putea să-mi distragă atenţia de la faptul că era hotărât să o apere pe fata care fusesem, fata de care mi-era ruşine. Era hotărât să stea între mine şi un scandal, protejându-mă cât de bine putea şi, dacă se ajungea până acolo, să primească loviturile împreună cu mine.

Nu-mi venea să cred că l-aş putea iubi şi mai mult decât îl iubeam, dar el îmi tot dovedea contrariul.

Gideon îmi luă faţa în mâini.

— Prin orice am trece, o s-o facem împreună. Şi tu o să faci asta purtându-mi numele.

— Gideon...

— Nici nu pot să-ţi spun ce mândru sunt că mi-l porţi, continuă el, sărutându-mă uşor pe frunte. Cât de mult înseamnă pentru mine că l-ai luat şi l-ai făcut al tău.

— O, Gideon! M-am ridicat pe vârfuri şi m-am lipit de el. Te iubesc atât de mult!

Am ajuns la serviciu cu o jumătate de oră întârziere. La biroul lui Megumi era o angajată temporară. I-am zâmbit şi am salutat-o, dar eram foarte îngrijorată. Mi-am băgat capul în biroul lui Mark şi mi-am cerut scuze pentru întârziere. După care, odată ajunsă la biroul meu, am sunat-o pe Megumi pe mobilul ei, fără însă ca ea să răspundă. Aşa că m-am dus la Will.

— Am o întrebare pentru tine, am zis imediat ce am dat de el.

— Să sperăm că ştiu şi să-ţi răspund, replică el, răsucindu-se în scaun ca să-mi arunce o privire prin ochelarii eleganţi.

— La cine sună Megumi ca să anunţe când nu se simte bine?

— O informează pe Daphne în legătură cu orice. De ce?

— Pur şi simplu sunt îngrijorată. Nu m-a sunat deloc. Mă întreb dacă nu cumva am supărat-o cu ceva, am zis,

legănându-mă pe călcâie. Nu-mi place deloc să nu ştiu ori să nu fiu în stare să ajut.

— Păi, din ce ştiu eu, Daphne zice că părea cam terminată.

— Asta nu-i bine deloc. Dar mersi!

Şi m-am întors la mine, dar Mark mi-a făcut semn să vin la el atunci când am trecut pe lângă biroul lui.

— Azi o să pună bannerul ăla de şase etaje pentru eşarfele Tungsten.

— Da?

El zâmbi încântat.

— Vrei să mergi să vedem?

— Pe bune? Ar fi super!

Oricât de distrusă m-aş fi simţit, să ies în căldura ca de saună a lunii august era preferabil decât să stau la biroul meu răcoros.

El îşi luă sacoul de pe spătarul scaunului.

— Hai să mergem!

*

Când am ajuns acasă, la cinci şi ceva, mi-am găsit livingul invadat de o echipă de cosmeticiene în halate albe. Cary şi Trey stăteau întinşi pe canapea, cu nişte mâzgă verde pe faţă şi cu prosoape sub cap, ca să protejeze tapiţeria albă. Mama ciripea de zor, în timp ce părul îi era coafat într-o cascadă sexy de valuri şi bucle.

Am făcut un duş scurt, după care m-am dus şi eu la ei. Într-o oră, au reuşit să mă transforme dintr-o femeie obosită într-o tipă super, dându-mi astfel răgazul necesar să mă gândesc la tot ceea ce izgonisem fără milă din minte toată ziua: filmul acela, Corinne, Giroux, Deanna şi Brett.

Cineva trebuia să-l anunţe pe Brett. Iar acel cineva eram eu.

Cosmeticiana se apropie de mine cu o pensulă de buze, iar eu am ridicat mâna:

— Roşu, te rog!

Ea se opri câteva clipe, examinându-mă cu capul lăsat într-o parte.

— Da, ai dreptate, zise în cele din urmă.

Îmi ţineam respiraţia, în timp ce mi se dădea pentru ultima oară cu fixativ pe păr, când telefonul meu începu să vibreze în buzunarul halatului. Am văzut numele lui Gideon pe ecran şi am răspuns:

— Bună, campionule!

— În ce culoare te-ai îmbrăcat? mă întrebă el, în chip de salut.

— Argintiu.

— Serios? Vocea lui luase un ton ademenitor, care mă înfiora toată. Abia aştept să te văd în ea. Şi fără ea.

— N-o să ai mult de aşteptat, l-am mustrat eu. Ai face bine să-ţi mişti fundul frumuşel şi să fii aici în zece minute.

— Da, doamnă.

Eu mi-am îngustat ochii.

— Grăbeşte-te, altfel n-o să avem timp deloc pentru limuzină.

— Mmmm... Ajung în cinci minute.

Apoi închise, iar eu am rămas câteva minute cu telefonul în mână, zâmbind.

— Cine era? se interesă mama, care tocmai venise lângă mine.

— Gideon.

Ei i se lumină privirea.

— El te însoţeşte în seara asta?

— Da.

— O, Eva, mă îmbrăţişă ea, mă bucur aşa de mult!

Acum, că mă ţinea în braţe, m-am gândit că era un moment destul de potrivit să încep să răspândesc vestea logodnei. Ştiam că Gideon n-avea să mai aştepte mult până să înceapă să insiste să facem cunoscută lumii căsătoria noastră.

Aşa că i-am zis încet:

— I-a cerut lui tata permisiunea să ne căsătorim.

— Serios? zise ea, zâmbind în timp ce se trăgea înapoi. A vorbit şi cu Richard, ceea ce mi se pare un lucru drăguţ, nu crezi? Eu am început deja să fac planuri. Mă gândeam la iunie, la restaurantul lui Pierre, evident. O să...

— Eu îţi sugerez decembrie, cel mai târziu.

Mama icni, cu ochii cât cepele.

— Nu fi ridicolă! Nu se poate să planifici o nuntă într-un timp atât de scurt. E imposibil.

Eu am ridicat din umeri.

— Spune-i tu lui Gideon că te gândeşti la anul, în iunie. Şi pe urmă vezi ce spune.

— Ei bine, ar trebui să aştept până te cere, de fapt!

— Ai dreptate, am sărutat-o eu pe obraz. Mă duc să mă îmbrac.

Capitolul 23

Eram în camera mea, trăgându-mi rochia fără bretele de-a lungul bustierei asortate, când a intrat Gideon. Mi s-a oprit pur şi simplu răsuflarea, sorbindu-i din priviri imaginea reflectată în oglinda mare. Stătea în picioare în spatele meu, într-un un smoching făcut la comandă, cu o minunată cravată gri care se potrivea atât de bine cu rochia mea; era orbitor. Nu-l mai văzusem niciodată arătând atât de superb.

— Uau, am exclamat, vrăjită. Eşti atât de bun de pat în seara asta.

El zâmbi într-un colţ al gurii.

— Asta înseamnă că putem sări peste tragerea fermoarului la rochia ta?

— Asta înseamnă că putem sări peste evenimentul ăsta?

— Nici o şansă, îngeraş. Azi îmi scot soţia în lume.

— Nimeni nu ştie că sunt soţia ta.

— Eu ştiu, replică el, venind în spatele meu şi ridicându-mi fermoarul. Şi curând, foarte curând, va şti toată lumea.

M-am lăsat spre el, admirându-ne reflexia comună. Ne stătea excelent împreună.

Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la alte imagini...

— Promite-mi, am spus, că n-o să te uiţi la înregistrarea aia.

El nu-mi răspunse, aşa că m-am întors să mă uit direct la el. Când i-am văzut expresia întunecată, am început să mă sperii.

— Gideon! Te-ai uitat deja?

El strângea din dinţi.

— Un minut sau două. Nimic explicit. Doar cât să dovedească validitatea.

— O, Doamne! Promite-mi că n-o să te mai uiţi! am zis cu voce mai ascuţită şi mai isterică, pe măsură ce panica se

răspândea în mine. Promite-mi!

El m-a prins cu putere de încheieturi, scuturându-mă tare, ca să mă facă să-mi vin în fire. L-am privit cu ochi mari, nepricepându-i agresiunea bruscă.

— Linişteşte-te, a spus el calm.

Valuri ciudate de căldură se răspândeau dinspre locul unde mă atingea. Inima îmi bătea mai repede, dar şi mai stabil. M-am uitat la mâinile noastre, cu atenţia atrasă de inelul lui cu rubin. Roşu. Ca şi cătuşele pe care mi le cumpărase. Mă simţeam şi acum la fel de prinsă şi de legată. Iar el mă putea calma într-un mod pe care nu-l pricepeam.

Dar Gideon, în mod evident, îl înţelegea.

De aceea îmi fusese atât de teamă să mă căsătoresc atât de repede cu el, mi-am dat eu seama. Mă luase într-o călătorie a cărei destinaţie mi-era necunoscută, şi eu fusesem de acord să-l urmeze orbeşte. Nu era vorba despre unde vom ajunge ca un cuplu, pentru că asta nu fusese niciodată sub semnul întrebării. Eram obsedaţi, dependenţi unul de celălalt în mod inexorabil, ca nişte drogaţi. Unde aveam să ajung, cine aveam să fiu la final, asta era ceea ce nu ştiam.

Transformarea lui Gideon fusese aproape violentă şi se petrecuse într-un moment de deplină limpezime, când înţelesese că nu voia – nu putea – să trăiască fără mine. Schimbarea mea se petrecuse mai treptat, într-un ritm atât de măsurat, încât avusesem impresia că nu ar trebui să mă schimb deloc.

Mă înşelasem.

Am înghiţit cu greu nodul din gât şi am început să vorbesc pe un ton mai liniştit.

— Gideon, ascultă! Orice ar fi pe acel film, nu e nimic în comparaţie cu ceea ce avem noi doi împreună. Singurele amintiri pe care vreau să le ai în minte sunt cele pe care ni le vom face noi doi. Ceea ce avem împreună... ăsta este

singurul lucru real. Singurul lucru care contează. Deci, te rog... Promite-mi!

El închise uşor ochii, apoi încuviinţă din cap.

— În regulă. Promit.

— Mulţumesc, am răsuflat eu uşurată.

El îmi duse mâinile la buze şi le sărută.

— Eşti a mea, Eva.

Într-un acord tăcut, ne-am abţinut de la vreun contact fierbinte în limuzină, înainte să ne facem prima apariţie publică, în calitate de cuplu căsătorit. Eu eram agitată şi, deşi un orgasm sau două ar fi putut să mă ajute să mai scap de nervozitate, dacă aş fi arătat mai puţin perfect ar fi înrăutăţit şi mai rău lucrurile. Iar oamenii ar fi observat. Nu numai rochia mea argintie atrăgea privirile, cu strălucirea ei şi cu trena scurtă, dar soţul meu atât de arătos era un accesoriu care era imposibil să treacă neobservat.

Atenţia tuturor avea să se îndrepte spre noi, iar Gideon părea hotărât să o păstreze. Când am ajuns pe Fifth Avenue şi Central Park South, m-a ajutat să ies din limuzină oprindu-se o clipă să mă sărute uşor pe tâmplă.

— Rochia asta o să arate uimitor pe podeaua dormitorului meu.

Am început să râd, auzindu-i replica linguşitoare şi ieftină, pe care ştiam o spusese intenţionat astfel, iar bliţurile s-au dezlănţuit într-o furtună de lumini orbitoare. După ce-şi întorsese faţa de la mine, toată blândeţea dispăru de pe chipul lui, trăsăturile frumoase închizându-se într-o expresie hotărâtă, care nu lăsa să se vadă nimic în exterior. Îşi puse mâna pe spatele meu şi mă conduse pe covorul roşu în restaurantul Cipriani.

Odată ajunşi, găsi un loc care să-i convină şi am rămas acolo timp de o oră, în timp ce parteneri de afaceri şi cunoştinţe roiau în jurul nostru. Voia să fiu alături de el, după cum şi el voia să fie alături de mine, aşa cum o şi

dovedi puţin mai târziu, când ne-am îndreptat spre ringul de dans.

— Prezintă-mă, îmi ceru el simplu, iar eu i-am urmărit privirea spre locul unde se aflau Christine Field şi Walter Leaman, de la Water Field & Leaman, râzând cu un grup de oameni care se afla împreună cu ei. Christine arăta reţinută şi elegantă, într-o rochie neagră cu mărgele, care o acoperea de la gât până la glezne, cu excepţia spatelui, care îi era gol. Walter, un tip solid, părea un om de succes şi încrezător în sine, într-un smoching frumos şi cu papion.

— Dar ei ştiu cine eşti, am subliniat.

— Ştiu şi cine sunt eu pentru tine?

Am strâmbat un pic din nas, ştiind că lumea mea urma să se schimbe drastic odată ce identitatea mea de femeie singură avea să fie înlocuită de identitatea mea ca Eva Cross.

— Vino, campionule!

Şi ne-am dus spre ei, croindu-ne drum printre mesele rotunde, acoperite cu feţe albe şi decorate cu candelabre ornate cu ghirlande de flori care răspândeau un parfum minunat în întreaga încăpere. Şefii mei l-au observat prima dată pe Gideon, desigur. Nu cred că pe mine m-au recunoscut, până când Gideon, cu un gest destul de evident, nu s-a retras un pic, lăsându-mă să vorbesc prima.

— Bună seara, am spus, strângându-le mâinile lui Christine şi lui Walter. Ştiu că amândoi îl cunoaşteţi bine pe Gideon Cross...

M-am oprit brusc, creierul meu neştiind cum să continue.

— Logodnicul ei, termină Gideon fraza, strângându-le mâinile.

Au fost schimbate felicitări, iar zâmbetele au devenit şi mai largi şi ochii mai strălucitori.

— Asta nu înseamnă că te vom pierde, nu-i aşa? întrebă Christine, cerceii cu diamante sclipindu-i în lumina blândă a candelabrelor.

— Nu. Nu plec nicăieri.

Asta m-a costat o ciupitură zdravănă pe fund de la Gideon.

La un moment dat, trebuia să discutăm serios despre problema locului meu de muncă, dar mă gândeam că pot s-o amân cel puţin până la următoarea noastră nuntă.

Am vorbit un pic despre campania la votca Kingsman, care era mai ales un mod de a sublinia ce treabă bună făcuse agenţia Waters Field & Leaman, astfel încât să continue să facă afaceri cu Cross Industries. Gideon cunoştea jocul, desigur, şi-l juca bine. Era politicos, fermecător şi, în mod clar, nu era un om care putea fi uşor influenţat.

În cele din urmă, am rămas fără subiecte, şi Gideon s-a scuzat.

— Hai să dansăm, murmură el în urechea mea. Vreau să te ţin în braţe.

Ne-am dus pe ringul de dans, unde Cary atrăgea atenţia tuturor dansând cu o roşcată uimitoare. Prin crăpătura îndrăzneaţă a rochiei ei de un verde-smarald se întrevedea un picior bine proporţionat. El o roti, după care o lăsă pe spate, într-un mod foarte graţios.

Trey nu putuse să vină pentru că avea un curs seara, şi îmi părea rău pentru asta. Îmi părea rău, de asemenea, că mă bucuram deoarece Cary nu o luase pe Tatiana. Faptul că gândeam astfel mă făcea să mă simt răutăcioasă, căci chiar nu-mi plăceau deloc tipele rele.

— Uită-te la mine.

Am ridicat capul la comanda lui Gideon, văzând că mă ţintuia cu privirea.

— Bună, asule!

Cu mâna pe spatele meu şi mâna mea într-a lui, am început să alunecăm nepăsători pe ringul de dans.

— Crossfire, şopti el, cu privirea fierbinte aţintită în ochii mei.

I-am atins obrazul cu degetele.

— Învăţăm din greşeli.

— Mi-ai citit gândurile.

— Şi e bine.

El zâmbi, cu ochii atât de albaştri şi părul atât de al naibii de sexy, că-mi venea să-mi înfig degetele în el chiar atunci şi acolo. Apoi mă trase mai aproape.

— Nu la fel de bine pe cât te simt eu pe tine.

Am dansat două dansuri. După care, muzica se opri, iar şeful trupei făcu un anunţ la microfon: cina era servită. La masa noastră se aflau mama şi Richard, Cary, un chirurg plastic şi soţia sa, şi un tip care spunea că tocmai încheiase filmările la episodul-pilot dintr-un nou spectacol de televiziune despre care spera că avea să ţină un întreg sezon.

Mâncarea era un fel de fuziune asiatică, şi am mâncat tot, pentru că era foarte bun, iar porţiile nu erau prea mari. Gideon îşi puse mâna pe coapsa mea pe sub masă, degetul mare frecându-mă uşor în mici cercuri care mă făceau să mă foiesc. El se aplecă spre mine.

— Stai liniştită!

— Opreşte-te, i-am şoptit drept răspuns.

— Dacă te mai foieşti, îmi bag degetele în tine.

— N-ai îndrăzni.

El râânji.

— Pune-mă tu la încercare şi o să vezi.

Pentru că n-aveam cum să plec de lângă el, am rămas nemişcată, deşi simţeam că efortul mă ucide.

— Scuzaţi-mă, spuse Cary brusc, ridicându-se imediat de la masă.

L-am urmărit şi am observat că nu-şi dezlipea privirea de la o masă din apropiere. Câteva momente mai târziu, când roşcata în verde îl urmă afară din încăpere, nu am fost prea surprinsă, dar eram foarte dezamăgită. Ştiam că situaţia cu Tatiana îl stresa foarte tare, ştiam şi că sexul fără nici o obligaţie era leacul-minune pentru Cary, dar ştiam şi că îl

făcea să-şi piardă respectul de sine şi ducea la mai multe probleme decât rezolva.

Era bine că mai aveam doar câteva zile până să ne întâlnim cu doctorul Travis. M-am sprijinit pe Gideon şi i-am şoptit:

— Eu şi Cary mergem în San Diego în acest weekend.

Capul lui se răsuci brusc spre mine.

— Şi îmi spui asta *acum?*

— Ei bine, între fostele tale şi fostul meu, cu părinţii mei, Cary şi tot restul, mi-a zburat din minte! M-am gândit să-ţi spun înainte să uit din nou.

— Angel... El clătină din cap.

— Aşteaptă puţin! m-am ridicat în picioare. Trebuia să-i reamintesc că Brett avea o oprire în turneu în San Diego, în acelaşi timp cu mine, dar mai întâi trebuia să-l prind pe Cary.

El se uită la mine întrebător în timp ce se ridica.

— Revin imediat, i-am spus, adăugând foarte încet: Trebuie să împiedic o partidă de sex!

— Eva...

Am auzit de avertizare din tonul său şi l-am ignorat, ridicându-mi uşor fusta şi grăbindu-mă după Cary. Tocmai trecusem de intrarea în sala de bal, când am zărit un chip familiar.

— Magdalene, am spus surprinsă. Nu ştiam că eşti şi tu aici.

— Gage a avut de terminat un proiect, aşa că am ajuns un pic mai târziu. Am pierdut cina, dar cel puţin am apucat una dintre chestiile cu mousse de ciocolată care au fost servite la desert.

— Mortale, am încuviinţat eu.

— Total, zâmbi Magdalene.

M-am gândit că arăta foarte bine. Mai blândă, mai drăguţă. Încă uimitoare, de-ţi lua respiraţia, într-o rochie de dantelă roşie pe un umăr, cu părul negru încadrându-i chipul delicat şi buzele roşii. Faptul că se îndepărtase de

Christopher Vidal îi făcuse tare bine. Şi cu siguranţă o ajuta faptul că în viaţa ei exista un nou bărbat. Mi-am amintit că menţionase un tip pe nume Gage câteva săptămâni înainte, când mă vizitase la locul de muncă.

— Te-am văzut cu Gideon, spuse ea. Şi am observat inelul.

— Ar fi trebuit să vii să ne saluţi.

— Tocmai mă îndopam cu desertul.

— O fată trebuie să aibă priorităţi, am râs eu.

Magdalene mă atinse scurt pe braţ.

— Mă bucur tare mult pentru tine, Eva. Mă bucur foarte mult pentru Gideon.

— Mersi. Ar trebui să treci pe la masa noastră şi să-i spui şi lui.

— Aşa voi face. Ne vedem mai târziu.

Ea a plecat şi m-am uitat după ea câteva clipe, în continuare îngrijorată, dar gândindu-mă că, la urma urmelor, poate că nu era aşa de rea.

Partea proastă în faptul că mă întâlnisem cu Magdalene era că-l pierdusem pe Cary. Până să plec eu iar după el, cu siguranţă se ascunsese cine ştie pe unde.

M-am dus înapoi la Gideon, pregătindu-mi în minte perdaful pe care aveam să i-l dau lui Cary. Elizabeth Vidal mi-a sărit însă în cale.

— Scuză-mă, am spus, căci era cât pe ce să mă ciocnesc de ea.

Ea mă apucă de cot şi mă trase într-un colţ întunecat. Pe urmă m-a prins de mână, uitându-se la superbul meu diamant Asscher.

— Ăsta e inelul meu.

Eu mi-am tras mâna, eliberându-mă.

— *A fost* inelul. Acum e al meu. Fiul tău mi l-a dat în momentul în care mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

Ea se uită la mine cu acei ochi albaştri identici cu ai fiului ei. Cu ai lui Ireland. Era o femeie frumoasă, plină de farmec

şi elegantă. La fel de atrăgătoare ca mama mea, într-adevăr, dar la fel de rece ca Gideon.

— Nu te voi lăsa să mi-l iei, spuse ea muşcător, printre dinţii strălucitor de albi.

— Ai înţeles greşit, mi-am încrucişat eu braţele. Vreau ca voi doi să fiţi împreună, ca să putem pune totul la vedere.

— I-ai umplut capul cu minciuni.

— Oh, Doamne! Pe bune? Data viitoare când o să-ţi spună ce s-a întâmplat – şi eu o să am grijă să-ţi spună – o să-l şi crezi. Şi o să-ţi ceri scuze, încercând să-i faci mai uşor de suportat totul. Pentru că eu îl vreau vindecat şi sănătos pe de-a-ntregul.

Elizabeth se uita la mine, clar neînţelegând nimic. Evident nu pricepea nimic din acest plan.

— Am terminat? am întrebat-o, dezgustată de orbirea ei deliberată.

— Nici măcar pe aproape, şuieră ea, venind spre mine. Ştiu despre tine şi solistul ăla. Sunt cu ochii pe tine.

Am clătinat din cap. Oare Christopher vorbise cu ea? Ce-i spusese? Ştiind ce-i făcuse lui Magdalena, îl credeam în stare de aproape orice.

— Incredibil! Crezi minciunile şi ignori adevărul.

Începusem să mă îndepărtez, dar m-am oprit brusc.

— Ceea ce cred că e foarte interesant este că, după ce te-am înfruntat ultima dată, nu i-ai suflat o vorbă lui Gideon despre cele întâmplate. „Hei, fiule, prietena ta nebună mi-a spus o poveste nebunească.” Nu mă prind de ce nu l-ai întrebat. Să presupun oare că nu vrei să explici?

— Du-te dracului!

— Da, cred şi eu că ai vrea.

Şi am plecat, înainte să mai deschidă gura din nou şi să-mi strice seara.

Din păcate, când m-am îndreptat din nou spre masa mea, am văzut-o pe Deanna Johnson aşezată pe scaunul meu, vorbind cu Gideon.

— Îţi baţi joc de mine? am murmurat, îngustându-mi privirea când am văzut că ziarista îşi pune mâna pe antebraţul lui. Cary plecase, făcând ceea ce el nu trebuia să facă, mama şi Stanton erau pe ringul de dans. Şi Deanna se strecurase ca un şarpe.

Orice ar fi crezut Gideon, era evident pentru mine că interesul ei pentru el era la fel de fierbinte. Şi deşi el n-o încuraja deloc, nefăcând decât să asculte ceea ce-i spunea, doar faptul că o asculta, şi o făcea să se ude şi mai tare.

— Cred că e tare în pat. Tipul i-o trage foarte mult.

M-am încordat şi m-am întors s-o văd pe cea care mi se adresase. Era roşcata lui Cary, care era roşie la faţă şi avea ochii strălucitori ai femeii care tocmai avusese un orgasm foarte frumos. Totuşi, era mai în vârstă decât mi se păruse de la distanţă.

— Ar trebui să ai grijă cu el, spuse ea, uitându-se la Gideon. Se foloseşte de femei. Am văzut asta. Mai mult decât ar fi cazul.

— Mă descurc şi singură.

— Toate spun aşa.

Zâmbetul ei de simpatie mă enerva de-a dreptul.

— Ştiu de la două femei care au trecut printr-o depresie severă după el. Desigur, nu sunt şi ultimele.

— N-ar trebui să apleci urechea la bârfe, i-am tăiat-o eu brusc.

Ea plecă, zâmbind enervant de senină, trecându-şi mâna prin păr, în timp ce se îndrepta spre masa ei.

Abia când a ajuns în cealaltă parte a încăperii, mi-am dat seama de unde îi ştiam chipul.

— Fir-ar!

M-am grăbit să mă întorc la Gideon. El se ridică atunci când l-am atins.

— Am nevoie de tine foarte repede, am spus în grabă, înainte să-i arunc o privire brunetei aşezate pe scaunul meu.

— Deanna, întotdeauna o plăcere.

Ea ignoră ironia.

— Bună, Eva! Eu tocmai plecam...

Eu, însă, îi întorsesem deja spatele, prinzându-l pe Gideon de mână şi trăgându-l după mine.

— Hai!

— Bine, aşteaptă puţin!

Îi spuse ceva Deannei, dar n-am priceput ce, pentru că trăgeam de el.

— Doamne, Eva! Ce-i cu graba asta?

M-am oprit lângă perete şi am aruncat o privire prin încăpere, căutând ceva verde şi roşu. Mi se părea că ar fi trebuit s-o observ pe fosta amantă, dacă nu cumva ea îl evita în mod deliberat. Desigur, ea arăta foarte diferit, fără tunsoarea ca de spiriduş, şi nu-l zărisem nici pe soţul ei cu păr alb, căci asta m-ar fi făcut s-o identific mai uşor ceva mai devreme.

— Ştiţi dacă Anne Lucas e aici?

El îşi intensifică strânsoarea mâinii pe a mea.

— Nu am văzut-o. De ce?

— Rochie verde de smarald, păr lung, roşcat. Ai văzut-o pe femeia aceea?

— Nu.

— Dansa cu Cary mai devreme.

— N-am fost atent.

M-am uitat la el, devenind tot mai plină de nervi.

— Fir-ar să fie, Gideon! Era greu să n-o vezi.

— Iartă-mă că n-am ochi decât pentru soţia mea, răspunse el sec.

Eu i-am strâns mâna.

— Îmi pare rău. Vreau doar să ştiu dacă a fost ea.

— Explică-mi de ce! A venit la tine?

— Da, a făcut-o. Mi-a aruncat nişte tâmpenii în faţă, după care s-a cărat. Cred că şi Cary s-a furişat de la masă cu ea. Ştii tu, pentru una mică.

Chipul lui Gideon se înăsprise. Îşi îndreptă atenţia spre sala în care ne aflam, trecând de la o faţă la alta,

cercetându-i încet pe toţi.

— N-o văd. Nici pe ea, nici pe cineva care să semene cu descrierea ta.

— Nu este Anne terapeut?

— Psihiatru.

O presimţire ciudată mă făcea agitată.

— Putem pleca acum?

El mă studie atent.

— Spune-mi ce ţi-a zis!

— Nimic din ce nu ştiam deja.

— Foarte reconfortant, murmură el. Da, să mergem!

Ne-am întors la masa noastră ca să-mi iau poşeta şi să-mi iau la revedere de la toată lumea.

— Pot să vin şi eu cu voi? întrebă Cary, după ce am îmbrăţişat-o pe mama mea de plecare.

Gideon dădu din cap.

— Hai!

Angus închise portiera limuzinei. Eu, Cary şi Gideon ne aşezaserăm în spate, peste câteva minute, lăsam în urmă restaurantul Cipriani şi intram în trafic.

Prietenul meu cel mai bun îmi aruncă o privire.

— Nu începe!

Nu putea să suporte când îl certam în legătură cu felul cum se purta, iar eu nu-l condamnam. Nu eram mama lui. Dar eram un om care îl iubea şi îi voia binele. Ştiam cât de autodistructivă putea fi atunci când nu era ţinut sub control.

Dar nu asta era cea mai mare îngrijorare mea în acel moment.

— Cum o chema? am întrebat, rugându-mă să ştie, ca s-o pot identifica pe roşcată o dată pentru totdeauna.

— Cui îi pasă?

— O, Doamne! am exclamat, strângându-mi spasmodic poşeta. Ştii sau nu?

— N-am întrebat-o, replică el. Las-o baltă!

— Ai grijă pe ce ton vorbeşti, Cary, îl admonestă Gideon pe un ton calm. Ai o problemă, asta este. Dar nu-ţi vărsa nervii pe Eva pentru că-i pasă de tine.

Cary strânse din dinţi, îndreptându-şi privirea pe fereastră.

M-am lăsat pe spătarul banchetei, iar Gideon m-a atras pe umărul lui, trecându-şi mâna în sus şi-n jos pe braţul meu gol.

Nimeni n-a mai spus nici un cuvânt pe drumul spre casă.

Când am ajuns la apartamentul meu, Gideon se duse în bucătărie ca să ia o sticlă de apă şi apoi îşi luă telefonul, uitându-se la mine de la câţiva metri, aşezat cum era lângă blatul pentru micul dejun.

Cary se îndreptă spre dormitorul lui, dar, când era deja pe hol, se răsuci brusc şi se întoarse să mă îmbrăţişeze. Tare.

— Îmi pare rău, fetiţo, şopti el, cu faţa în părul meu.

L-am îmbrăţişat şi eu.

— Meriţi ceva mai bun decât felul în care te porţi cu tine.

— N-am făcut-o, spuse el încet, dându-se înapoi ca să se uite la mine. Voiam s-o fac. Credeam că asta vreau. Dar când venit momentul, mi-am dat seama că o să am un copil. Un *copil*, Eva. Şi nu vreau ca el sau ea să crească având despre mine impresia pe care am avut-o eu despre mama mea. Trebuie să mă îndrept

Eu l-am îmbrăţişat din nou.

— Sunt mândră de tine.

— Da, bine, se trase el înapoi, cu o privire timidă.

— I-am frecat-o un pic, că tot ajunsesem atât de departe, dar n-am scos nimic din pantaloni.

— Prea multă informaţie, Cary, am replicat. Mult prea multă.

— Mai plecăm mâine la San Diego? Privirea lui plină de speranţă îmi ajungea până în suflet.

— Da, clar! Abia aştept.

El zâmbi larg, cu o expresie de uşurare pe chip.

— Bine! Am luat bilete pentru opt şi jumătate.

În clipa aceea, Gideon se întoarse la noi, iar privirea pe care mi-o aruncă îmi spunea clar că discuţia despre plecarea mea în weekend nu luase sfârşit. Dar, când Cary s-a dus în camera lui, l-am luat în braţe pe Gideon, sărutându-l pătimaş şi lăsând astfel conversaţia pe mai târziu. Aşa cum speram, el mă trase de îndată spre el şi preluă comanda, gura lui devorând-o pe a mea, penetrând-o lasciv şi profund.

Gemând, l-am lăsat să mă ducă spre plăcere. Lumea putea s-o ia razna şi singură în noaptea aceea. Puteam să lăsăm pe mâine totul, toate problemele cărora trebuia să le facem faţă.

L-am prins de cravată.

În noaptea asta, eşti al meu.

— Sunt al tău în fiecare noapte, răspunse el cu glasul acela cald şi răguşit care stârnea în mine cele mai fierbinţi fantezii.

— Începe acum! am zis, dându-mă înapoi şi trăgându-l spre camera mea. Şi nu te opri.

Şi, până la ivirea zorilor, el n-a făcut-o.

Nota autorului

Da, dragă cititorule, ai dreptate. Acesta n-are cum să fie sfârşitul.

Călătoria lui Gideon şi a Evei nu s-a terminat încă. Aştept şi eu să văd unde ne vor duce în continuare.

Toate cele bune,

Sylvia